

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T J MAGUIRE

BRATVA

Butcher

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BRATVA BUTCHER

BY T J MAGUIRE

Telif hakkı © 2024 T J Maguire Tüm

hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için T J Maguire ile iletişime geçin.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Faera Lane

Sanat eseri: Belen_digital_art

Düzenleme: BLD Editing

İçerik Uyarısı

Devam etmeden önce, bu kitabın içerik uyarısı olduğunu lütfen unutmayın. Hassas bir okuyucuysanız, lütfen dikkatli olun.

Bu, aşağıdaki temaları içeren **karanlık** bir **mafya aşk** hikayesidir:

- Kaba dil
- Grafik ve ayrıntılı şiddet
- Cinayet/ölüm
- Kan ve vahşet
- Yıkıcı keder/kayıp
- Ölü doğum/bebek kaybı
- Grafik cinsel sahneler
- Bıçakla oynama
- Kan oyunları
- Boğulma
- Nefret dolu seks
- Grafik ve ayrıntılı işkence sahneleri
- Ruh sağlığı sorunları (örneğin halüsinasyonlar)
- Ölü bedenlerin canlı tasvirleri
- Cinsel saldırıdan bahsedilmesi
- İntiharın anlatılması

Keder, en güçlü insanı bile dize getirebilecek kadar güçlü bir duygudur. Sevdiklerini kaybetmiş ve hayatlarına devam ettikleri için suçluluk duyan tüm insanlar için, herkes ikinci bir mutluluk şansını hak eder. Kalbinizin ne zaman hazır olduğunu sadece siz bilebilirsiniz.

Önsöz

DIMITRI VOLKOV

"BÖLÜMÜ KESİNCE ÖZÜR DİLERİM, PATRON. Planlı bakım için bazı kişiler geldi."

Not defterimden başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Planlı bakım mı? Takvimde yapılacak bir iş olduğunu hatırlamıyorum?" Birkaç ay önce kızımın düğününde meydana gelen hasarların hepsi onarılmıştı. İnsanların herhangi bir iş yapmak için orada olmalarını açıklayacak bir neden aklıma gelmiyordu. Onarılması gereken bir hasar yoktu.

"Yok, patron," diye cevapladı Aaron, sesi gerginlikten titriyordu. "Kontrol ettim, ama oğlunuzun bir tür duvar hasarını onarmak için onları tuttuğunu söylediler."

"Hangi oğlum?"

"Aleksandr, patron."

Kaşlarım daha da çatıldı. *Bu Aleksandr'a benzemiyordu.* Evde yapılacak bir iş planlamış olsaydı, bunu takvime yazardı. Prosedürleri titizlikle takip ederdi.

"Lukyan" deseşydi, *buna* inanabilirdim. En küçük oğlum, en fazla potansiyele sahip olanıydı, ama kendini işine adamak konusunda en kötü motivasyona sahip olanıydı — umarım yaşlandıkça bu özelliğı geçer.

"Onları gönderin," dedim Aaron'a. Bütün bu olay bana hiç de hoş gelmemişti. Kafamda şüpheler dolaşıyordu. Önceden onay almadan ana kapıdan nasıl geçebildikleri bile bir muammaydı. Takvimde yer almıyorlarsa, tesise girmek için önceden izin almamışlarsa, biri onları içeri almadan önce doğrulamak için telefon etmeliydi.

Aaron başını sallayıp uzaklaşırken telefonu aldım. Sorumluyu bulduğumda kafalar uçacaktı. Zaten başımda yeterince sorun vardı. Kardeşim Dominik, Bratva'nın *Pakhan'ı* olarak benim yerimi almak için giderek daha cesur ve pervasız davranıyordu.

İllayana'yı kaçırmak için Nero ile güçlerini birleştirip, onun kaderinin ne olacağını çok iyi bilerek, bardağı taşıran son damla oldu. Son kez benim işime burnunu sokmuştu.

Sonra... babam vardı.

Sergei Volkov, birlikte büyümek için bir kabustu. Sadece sert ya da katı değildi. Zalim, kötü niyetli ve kindardı. Kendisi ve mirasından başka hiçbir şeyi sevmezdi.

Böyle bir adamın *asla* çocuğı olmamalıydı. Disiplin için cezalandırmazdı. Acı ve ıstırap çektirmekten zevk aldığı için cezalandırırdı.

Babamla ilgili en eski anım, yaklaşık üç yaşındaykenydi. Bir müşteriyle olan görüşmeyi daha fazla su istemek için böldüğüm için yüzüme vurmuştu.

"Ne bud' neblagodarnym Dmitriy, i nikogda bol'she ne preryvay menya." Nankör olma, Dimitri. Ve bir daha beni asla bölme.

Dominik hemen beni savunmaya koşmuştu ve sanırım o an, babamın bizi birbirimize düşürme fikrini pekiştiren an oldu. Her şeyin başladığı an. Rekabetimizin gerçekten başladığı an.

Bağımızın çok güçlenmesine izin verirse neler olabileceğini gördü. *Ona* karşı birleşebileceğimizi gördü.

Bu yüzden, birbirimizden nefret etmemizi sağladı. Her zaman birbirimizle rekabet halindeydik. Asla...

Bang! Bang! Bang!

Ayağa fırladım ve silahımı aldım, aynı anda bir grup adam ofisime daldı.

Yedi kişiydiler, siyah tulumlar giymişlerdi ve her biri bir tür silah tutuyordu. Odanın iki ucunda birbirimize bakarak birbirimizi ölçüp biçtik. Şansım yoktu, elbette. Ama bu tür şeyler beni asla rahatsız etmezdi. Tetiği hızlı çekerdim. O pisliklerden birkaçını da yanımda götürebilirdim.

Silahı olan tek bir adam vardı, benim ilk hedefim.

Çığlıklar, ağlamalar ve silah sesleri evin içinde yankılanıyordu, şüphesiz evime saldıran diğer adamların tezahüratları, çığlıkları ve bağırışları da.

Kim, nasıl ve neden sorularını sonra cevapladım.

"Hadi gel, ihtiyar. İşleri gereğinden fazla zorlaştırma. Emrimiz seni canlı olarak yakalamak."

Silahlı adam konuştu. Diğerlerinin biraz önünde duruyordu. *Lideri miydi acaba?*

Kaşlarımı kaldırdım. "Kim tarafından?"

"Yakında öğreneceksin." Silahını ileri geri salladı. "Gidelim."

Seçeneklerimi tarttım, her senaryoyu düşündüm. "Sanmıyorum."

Adam iç geçirdi. "Biz *yedi* kişiyiz, sen tek başınasın."

"Biliyorum." Elim, masanın altına gizlice uzandı ve oraya bantlanmış soğuk çelik flaş bombasını hissettim. "Daha fazlasını getirmeliydiniz." Onu kopardım, pimi çektim, havaya fırlattım ve masanın altına saklandım, gözlerimi kapattım ve kulaklarımı tıkadım.

BOOM!

Küçük patlama nedeniyle zemin titredi. Oda içinde acı çığlıkları ve yüksek sesli küfürler yankılandı. Masadan atladım ve hemen saldırıya geçtim.

Bu... gerçekten çocuk oyuncağıydı. Adil bir dövüşe bile benzemiyordu. Bütün adamlar ya yerde inleyerek, gözlerini kaşıyarak ya da odadan sürünerek çıkmaya çalışıyorlardı.

Devrilmiş mobilyalar ve kırık camların oluşturduğu yıkım yolundan geçerek onları tek tek indirdim.

Buraya kafasına ateş ettim. Oraya kafasına ateş ettim. Sonra da sikine ateş ettim çünkü sızlanarak ağlaması beni deli ediyordu.

Liderleri ayaklarımın dibinde kıvrılmış, inliyordu. Elindeki silahı tekmeledim, yanına çöktüm ve onu sırt üstü yatırdım. Tereddüt etmeden koluna ateş ettim.

Çığlık attı.

"Seni kim gönderdi?" O sadece çığlık atmaya devam edince, başparmağımı kurşun yarasına derinlemesine batırdım.

Çılgınca çırpırken, sinir bozucu, tiz bir ses çıkardı. "Ahh!! Bilmiyorum!"

Onu bacağından vurdum. "Tekrar denemek ister misin?" diye sordum, onun ağlamaları arasında.

"Doğruyu söylüyorum! Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Adını bilmiyorum! Tek bildiğim, sana tıpatıp benzediği!"

Donakaldım. *Dominik. O orospu çocuğu.*

Sonunda harekete geçmişti. Onu öldürecektim——

Boynuma keskin, acı veren bir ağrı saplandığında tısladım. Körü körüne geriye doğru savruldu, yumruğumun kenarı birinin dizine sertçe çarptı. Başım dönmeye başladı ama bunu görmezden geldim, dönüp yüzüne ateş etmek için zorladım.

Elim yukarı doğru kaydı ve parmaklarım bir şırıngayı kavradı.

Orospu çocuğu.

Onu çıkardım ve aşağıya baktım.

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

Ayağa kalktığımda tüm dünyam başımı döndürdü, zihnimde bir kafa karışıklığı yayıldı ve görüşüm bulanıklaştı. Uzuvarım tek tek uyuşmaya başladı. Bacaklarım, ağırlığımı taşımaya çalışırken titriyordu.

"Yakalayın onu! Tutun!" Eller beni yakaladı ve masama doğru itti. Direndim ama nafileydi. Boşuna çabalamıştım. Damarlarımda dolaşan her neyse, direnmemi imkansız hale getiriyordu.

Bir adam sol kolumu, diğeri sağ kolumu tutarken, üçüncüsü başımı sabitleyip boynumun arkasındaki takip cihazını çıkardı.

Karanlığa dalmadan önce hissettiğim son şey buydu.

Birinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

AĞRI, benim çok iyi tanıdığım bir şeydi. Ağrı ve ben eski dosttuk. Fiziksel ağrı. Duygusal çalkantı. İhanetin acısı. Ne tür bir ağrı olduğu önemli değildi. O kadar alışmıştım ki, o kadar alışmıştım ki, hayatım boyunca o kadar çok yaşamıştım ki, neredeyse hissizleşmiştim.

Bu yüzden, ikiz kardeşim sigarayı derime yakmasına rağmen, acımadı. Gerçekten acımadı.

Çünkü ben orada
değildim. *Onunla*
birlikteydim.

Yekatarina Volkova.

O, tüm kalbimi ve ruhumu ele geçirmiş kadındı. Hayatımın aşkı. Sonsuza dek benim olan. Hayallerimi değil, hayatımın her anını dolduran kadınla yatakta yatıyordum. Onu kucaklıyor, öpüyordum. Çocuklara çok sert davrandığım için beni azarlarken gülümsüyordum.

Orada değildim, kesilip, yakılıp, kişisel bir kum torbası gibi dövülmüyordum. Orada değildim, Dominik her

dumanlı sigarayı tenime dayadığında gülümsediğini izlemiyordum.

Onu düşünmek bambaşka bir acı getiriyordu. Dayanmak zorunda kaldığım fiziksel işkenceyi gölgede bırakan, daha sert, daha felç edici bir acı. Çünkü her şeyin olan kişiyi kaybetmekten daha acı verici, ruhunu daha çok parçalayan bir şey yoktu. Var olmanın tek nedeni. Kim olduğunu tam olarak bilen ve yine de seni seven tek kişi.

Bu acı, başıma gelen her şeyi o kadar engelliyordu ki, Dominik'in yaptıklarını neredeyse hissetmiyordum.

Bu da elbette onu daha da kızdırdı.

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Biliyorsun, sen rolünü oynamazsan bu hiç eğlenceli olmuyor, küçük kardeşim."

O benim acımı *istiyordu*. Ağlamamı istiyordu. Ona durması için yalvarmamı, merhamet dilememi istiyordu, ama ben ona bu zevki tattırmayı reddettim. Yaptığı şeyin canımı yaktığını ona göstermeyi reddettim.

Ölmeyi tercih ederim.

Belki inatçılıktı. Belki aptallıktı. Bilmiyordum.

Her halükarda, pes etmeyi reddettim.

Bileklerim acımasız bir baskı ile yanıyordu, kelepçeler derime acı verici bir şekilde batıyordu. Vücudum ileri geri sallanırken ayak parmaklarımdan uçları soğuk beton zemini sıyrılıyordu. Hava sidik ve kan kokuyordu, o güçlü metalik koku ve amonyakın mide bulandırıcı bir karışımı.

Diğer mahkumların yumuşak inlemeleri odada yankılanıyordu. Orada kaç kişi olduğunu bilmiyordum. Kim olduklarını. Orada ne yaptıklarını. Tek bildiğim, Dominik benimle ne kadar uzun süre uğraşırsa, onların o kadar uzun süre huzur içinde kalacakları ve şüphesiz bir rahatlama hissedeceklerdi.

Çakmağını açtı ve alevi yanık tutarak aramızdaki havada tuttu. Ben ona bakmadım. Onu fark etmedim. Sadece gözlerimi ileriye doğru tutarak başımı dik tuttum. Açık alevi gittikçe yaklaştırdı ve benim tepki vermemi bekledi, gözlerinde beklenti parıldıyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Nefesimi kontrol ettim, böylece belli olmasın diye. Böylece, olacaklardan ne kadar korktuğumu göremezdi.

Görmezden gelebileceğim birçok şey vardı, ama bana sıcak, açık bir alevin bastırılması?

Hayır. Bunu *ben* bile görmezden gelemezdim.

Alev, alt karnımın hassas bölgesine yaklaştıkça cildimde bir sıcaklık hissettim. Gözlerimi kapattım, ellerimi sıkıca yumruk yaptım ve acıyı nefes alarak atlattım.

İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Bir, iki.

Çok sıcaktı. Dayanılmazdı. Yanık etin korkunç kokusu burnuma geliyordu. Yarıyı hayal kırıklığından, yarıyı öfke ve acıdan boğazımdan düşük bir homurtu çıktı. Ateşi aynı noktada tutuyordu, yanıp yanıp beni yakmasına izin veriyordu, deri, yağ ve sinir katmanlarını delip geçiyordu. En azından üçüncü derece yanık olacaktı.

Dominik'in dudaklarında sadistçe bir gülümseme belirdi. "*Sonunda*. Bir tepki. Bu ivmeyi sürdürürelim, olur mu?" Açık alevi yanıma doğru hareket ettirdi ve ben tısladım, vücudum acıdan kaçmak için istemsizce kıvrıldı.

Seni lanet olası piç kurusu.

Dominik çılgınca bir kahkaha attı. "Evet! Evet! Şimdi eğlence *gerçekten* başlıyor!"

Yüzündeki o lanet bakıştan nefret ediyordum. Onun aradığı şeyi istemeden ona vermiş olmaktan nefret ediyordum.

Bu nefret, kararlılığımı güçlendirdi. O piçin asla kazanmasına izin vermeme konusundaki iradem. Asla zayıf olduğumu görmesine izin vermeme.

Yekaterina. Yekaterina.

Zihnim ona odaklandı, bedenime olanlara değil.

Yekaterina. Yekaterina. Uyuşturucu, uzuvlarıma yayıldı. *Yekaterina.*

Yekaterina.

Acı, kükreyen bir ıstıraptan, arka planda uğultu yapan donuk bir ağrıya dönüştü. Zihnim onun görüntüsünü canlandırdı — bedenimin maruz kaldığı stresle başa çıkmanın ve bununla mücadele etmenin bir yolu.

Tam hatırladığım gibi görünüyordu. Uzun, güzel siyah saçlar. Pürüzsüz, soluk ten. Dünyanın en yumuşak dudakları. Maldivler'de parlak, güneşli bir sabahın okyanus rengi gözleri.

Yüzümde kocaman, ıslık ıslık bir gülümseme belirdi.

Sevgilim.

"Sanırım onu mahvettin patron," dedi Dominik'in emrindeki adamlardan biri, ışığa adım atarak. Yekaterina'nın hayalet görüntüsünün içinden geçti ve o da kayboldu.

Onu ilk kez hayal etmiyordum. Aslında, üçüncü veya dördüncü kez de değildi. Bunu o kadar çok kez yaptım ki, gerçekten aklımı kaçırmaya başladığımı düşündüm.

Hiçbir şey söylemedi. Yani, o benim hayal gücümün bir ürünüydü... Ne söyleyebilirdi ki? Ama zihnim o kadar uzaklara gittiği, bana dünyada huzur getirebilecek tek kişiyi gösterdiği o anları çok sevdim.

Araştırmıştım. Görünüşe göre, sevdiklerini kaybetmiş kişilerde oldukça yaygın bir durumdu. Buna yas halüsinasyonları diyorlardı, kişi ölen kişinin duyuşsal algılarını deneyimliyordu.

Kimseye söylemedim. Bu sadece bana ait bir şeydi. Delirmek onu görebilmek anlamına geliyorsa, o zaman delirmek isterdim.

Dominik konuşan askere baktı. "Sanırım haklısın. Onu kırdım," diye iç geçirdi, sesinde hayal kırıklığı vardı. Çakmağı cebine koydu ve başının üstüne küçümseyici bir şekilde vurdu. "Yarın tekrar deneyeceğiz, küçük kardeşim, ve ertesi gün, ve sonraki gün. Sen ve ben birlikte çok zaman geçireceğiz. Sabırsızlanıyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Herhangi bir tepki, onun sözlerinin ve davranışlarının beni ne kadar etkilediğini gösterirdi ve bu kesinlikle izin veremeyeceğim bir şeydi.

Çenemi sertçe kavradı ve bana bakmamı sağladı, gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Keşke babam seni şimdi görebilseydi."

"O zaman neden ona göstermiyorsun, *Dominika*? Hmm?" Nefret dolu bakışları odayı yakıp kül edebilirdi. Ona öyle seslendiğimde çok sinirlenirdi. Bu, çocukluğumuzdan kalma alaycı bir takma addı. Ona kibirli bir gülümseme attım. "Çünkü sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bu onu etkilemez. Bu, senin umutsuzca saklamaya çalıştığın şeyi ona açıkça gösterir." Gülümsemem genişledi. "Gerçekte ne kadar *zayıf* olduğunu."

"Ben. Zayıf. Değilim," diye homurdandı. "Zayıf bir insan Bratva'nın *Pakhan*'ını lanet bodrumunda tutar mıydı? Ha? Ha?!"

Zayıf olmakla suçlanmak onun için bir baskı noktasıydı ve ben bunu son derece zevkle kullanıyordum. Büyürken babamızdan duyduğu tek şey buydu.

"Ty budesh' slabym, malen'kim mal'chikom vsyu svoyu dolbanuyu zhizn'? Hayatın boyunca zayıf bir çocuk mu olacaksın?"

"Pochemu ty ne mozhesh' byt' bol'she pokhozhim na svoyego brata?" Neden kardeşin gibi olamıyorsun?

"Ty slab! Slab, slab, slab!" Zayıfsın! Zayıf, zayıf, zayıf!

Rekabetimiz bu noktaya gelmeden önce, babam ona sataştığında onun için gerçekten üzüldüm. Ama bu çok uzun zaman önceydi.

"Ama o sen değildin, değil mi?" Yüzündeki ifade, az önce çektiğim on kat acı ve işkenceye değdi. "Kendin baskına katılmaya cesaretin bile yoktu. Sadece uşaklarını gönderip senin yerine yapmalarını sağladın. *Slabby! Zayıf!*" Sergei Volkov'un öfkелendiğinde yaydığı o korkutucu havayı taklit ederek tükürdüm.

İşe yaradı.

Dominik, yıllarca süren duygusal travma ve fiziksel istismarın sonucu olarak istem dışı bir tepkiyle irkildi. Bu tam da umduğum şeydi. O güne kadar Dominik hala Sergei'den korkuyordu. Hala onu etkilemeye çalışıyordu. Onca yıl geçmesine, yaptığı onca şeye rağmen hala onun sevgisini ve ilgisini kazanmaya çalışıyordu. Gözünün önündeki gerçeği görmek istemiyordu. Benim on yaşındayken fark ettiğim gerçeği.

Babamız bizi umursamıyordu. Bizi sevmiyordu, bize değer vermiyordu, mutlu olmamızı istemiyordu.

Onun için önemli olan tek şey mirasıydı.

Gülümsemem tamamen vahşi bir hal aldı. Psikotik. Dominik ne yaptığını fark ettiğinde, bana gösterdiği korku, öfkeyle çenesini sıkı, elleri yanlarında sıkı yumruklar haline geldi.

Sert vurdu. Hızlı. Darbenin geldiğini bile görmedim. Yumrukları çeneme çarptı ve başım yana doğru savruldu, yüzümde şiddetli bir acı hissettim. Ağzımda kan birikti, dişlerimi kapladı. Zonklayan acıya rağmen, vücudum havada yavaşça ileri geri sallanırken gülmekten kendimi alamadım.

Bileklerimdeki kelepçeler cildimi yıpratmıştı. Neredeyse her yerim ağrıyordu, ama yine de gülmeye devam ettim.

Mahkum olan *ben* olabilirdim. Saatlerce zincirlenip işkence gören ben olabilirdim. Ama acı çeken oydu. Dominik, ona güldükçe utançtan yüzü kıpkırmızı oldu. Bu, özellikle adamlarının önünde, ona hiç yakışmıyordu. Hatta diğer mahkumların önünde de. Bu, onun otoritesini zedeliyordu. Onu kötü gösteriyordu. Kontrolü elinde tutamıyormuş gibi.

Zayıf.

Öfkeyle homurdandı, ayaklarının ucunda döndü ve adamları peşinden giderken dışarı fırladı.

O gittiği anda, tüm gücüm buharlaşmış gibi hissettim ve tüm vücudum öne doğru eğildi. Artık o orada değildi, artık beni göremezdi, bu yüzden rol yapıp acı çekmiyormuş gibi davranmam gerekiyordu.

Yorgunluk beni sardı ve yavaşça bilinçsizliğe kayarken bununla mücadele etmeye bile çalışmadım.

İkinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

O SERT BİR ADAM, diye düşündüm, Dipshit'in ikiz kardeşinin karnına açık alev tutarken gölgelerden izlerken. Adam neredeyse hiç kıpırdamadı. Sinirli bir homurtu dışında neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Saatlerce orada oturdum - aslında hepimiz orada oturduk - tavandan sarkan adamın bir kez bile acı içinde çığlık atmadan ya da ağlamadan dayak yemesini izledik.

Yani, lanet olsun, ben acıya dayanıklılığım yüksek sanırdım, ama bu adam? O bambaşka bir seviyedeydi. Bambaşka bir gezegendeydi.

O bok çukuruna hapsedildiğimden beri, birçok insanın işkence gördüğünü gördüm... Ben de dahil. Bazıları çok sıradandı.

"Bana i s t e d i ğ i m şeyi söyle!" Yumruk. *"Seni kim gönderdi?"* Tekme. *"Cevap ver!"* Kesik.

Bu işe yaramayınca, biraz daha yaratıcı oldular. Su işkencesi. Elektrik şoku. Tırnakların altına keskin nesneler. Yalan söylemeyeceğim, hepsi acıttı. Çok acıttı. Ama ne kadar acı çekersem çekeyim, asla konuşmadım.

Müşteri gizliliği benim mesleğimde *çok* önemliydi. Dominik Volkov'u öldürmem için beni kimin tuttuğunu açıklarsam, sadece işimi değil, geçim kaynağımı da kaybederdim. Hayatımı.

Kimse beni bir daha işe almazdı. Adıma güvenilmez olduğumu belirten kara bir leke düşerdi. Her etkinlikte kara listeye alınırdım. Tüm bağlantılarım benden uzak dururdu. *Tabii* işverenim beni ispiyonladığım için önce öldürmezse.

Yani, hayır, o piç kurusu bana ne yaparsa yapsın, tek kelime bile etmeyecektim.

Dominik, onu öldürmeye çalıştığımı bir şekilde anladığı ve bunu engellediği için hala kızgın mıydım?

Evet.

Bu, onun çaresizce istediği cevapları vermeyi reddetmemin nedenlerinden biri miydi?

Evet.

Ben o kadar kindardım.

Bir ay boyunca yorucu araştırmalar, sıkı çalışma ve onun uşaklarına yalakalık yapma, ona yakınlaşmaya çalışma... Hepsi boşa gitti. Onun hakkında ihtiyacım olan bilgileri elde etmek için kullandığım kaynaklar ve iyilikler de cabası.

İşe alındığımda, hedefim hakkında temel bilgileri içeren bir dosya verildi. Adı, yaşı, bilinen son yeri, nasıl göründüğünü bilmem için bir fotoğraf. İhtiyacım olan diğer her şeyi kendim bulmam gerekiyordu. Onun geçmişini daha derinlemesine araştırdım. İkiz kardeşi Dimitri olduğunu biliyordum. Rayna adında bir kızı olduğunu biliyordum. Karısı yoktu. Hareminde bir sürü reşit olmayan kız vardı. Hiçbir yerde uzun süre kalmazdı. Doğası gereği paranoyaktı.

O orospu çocuğuyla ilgili bulabildiğim *her şeyi* inceledim. Sevdiklerini, sevmediklerini, kahvesini nereden aldığını. Her şeyi.

Ama sonunda, bunun bir önemi kalmadı. O, bir şekilde benim ne yapmaya çalıştığımı anladı ve ben ne olduğunu anlamadan beni durdurdu.

Hâlâ tüm bu olanlara kızgındım. *O aptal, cahil pislik...*

"Slab!"

O sert, kaba ses tonu ve Dominik'in korkuyla irkilmesi karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. O kelimenin anlamını bilmiyordum, ama söyleniş şekli kesinlikle çok tehditkardı.

Kardeşlerin konuşmalarını dikkatle dinledim, kullanabileceğim herhangi bir açı bulmak için etkileşimlerini inceledim. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Açıkça.

Dominik was brimming with anger, resentment and jealousy. Dimitri çok kızgındı. Çok, çok kızgındı.

Benim bakış açımdan, olan biteni engelsiz bir şekilde görebiliyordum. Dimitri'nin gövdesinden damlayan kanı görebiliyordum. Gözlerinde gizli olan o derin, ilkel öfkeyi görebiliyordum. Kardeşine tam ve mutlak bir hor görmeye baktığını görebiliyordum.

Dimitri gülmeye başladığında, Dominik yüzüne o kadar sert bir yumruk attı ki, Dimitri'nin vücudu ileri geri sallandı. Ancak bu, ne kadar acı verici olsa da, adamın gülmeye devam etmesini engellemedi.

Utanç içinde Dominik, adamlarıyla birlikte odadan fırladı. O odadan çıkar çıkmaz Dimitri, sanki vücudundaki tüm enerji boşalmış gibi öne doğru yığıldı. Hareket etmiyordu ve gözleri kapalıydı.

Bayılmıştı.

Adama hakkını vermek lazımdı. Açıkça bilincini kaybetmek üzereydi, ama sırf irade ve kararlılığı sayesinde, kardeşinin önünde bayılmamayı başarmıştı. Onu işkence eden kişinin önünde.

Yirmi dört saat önce onunla aynı durumda olan biri olarak, o dürtüyü, o piçin kazanmasına izin vermemeyi anlıyordum. Onun beni çökmüş ve kırılmış görmesine izin vermemeyi.

Bir hareket beni soluma bakmaya zorladı. Gözlerimi devirdim. "Sen olsam bunu yapmazdım."

Ana benim sözlerime aldırmadan ilerledi, boynundaki zincir tıkırdadı. "Suya ihtiyacı var." Hoş bir kadındı. Yaşlıydı, yani benden yaşlıydı ve ben kırklı yaşların başındaydım. Çok anaç bir yapısı vardı. Bahse girerim birinin büyükannesiydi. Hatta büyük büyükannesiydi.

Gözlerim, tavandan sarkan baygın adama doğru yavaşça ilerleyen yaşlı kadına odaklandı. O bok çukurunda ne yaptığını tam olarak açıklamamıştı, ama ben de açıklamamıştım.

Bir iç çekerek ayağa kalktım ve o bir adım daha atmadan yolunu kestim. Fazla uzağa gitmeme gerek yoktu. Lanet olası bir kaplumbağadan bile daha yavaş hareket ediyordu. Günlük su payını içeren küçük kaseyi aldım ve birkaç adım geri yürüyerek duvarın kenarındaki yerine geri döndüm ve kaseyi yere koydum.

Bana neredeyse hiç diş göstermeyen bir gülümseme attı. Sadece diş etleri görünüyordu.

Cidden. Onun gibi zayıf, yaşlı bir kadın Dominik'e ne yapmış olabilir ki, orada hapsolmayı hak etsin?

Sormak için can atıyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Bu, onun da aynı soruyu sormasına kapı açardı. Benim işim kimseyi ilgilendirmiyordu.

"Sen iyi bir kızsın, değil mi? O sert ve kaba görünüşünün ardında, derinlerde."

"Gerçekten değilim." O sadece *yaşlıydı* ve ben yaşlılara karşı zaafım vardı.

Onu dirseğinden tutup odanın küçük köşesine geri götürdüm. Hepimizin köşesi vardı. Boyunlarımızdaki zincirler, ayağa kalkıp bacaklarımızı uzatabileceğimiz kadar uzundu. Odanın diğer ucundaki merdivene ulaşacak kadar uzun değillerdi.

Biliyordum. Denemiştım.

Ben ve Ana'nın yanı sıra iki kişi daha vardı. Kendisine Wink diyen bir adam -gerçek adı bilinmiyor- ve konuşmaktan çok ağlamaya zaman ayıran utangaç bir genç kadın olan Veronica.

Dürüst olmak gerekirse, beni sinir ediyordu. Ama empati kurmaya çalışıyordum çünkü bu durumun normal, sıradan insanlar için zor olacağına emindim.

"Normal" benim için çoktan geçmiş bir kavramdı ve bunun, benim aslında bir kiralık katil olmamla hiçbir ilgisi yoktu, ki bunun sıradan olmaktan uzak olduğunu çok iyi biliyordum.

Küçük yaşlardan beri farklı olduğumu biliyordum. Zihnim ve duygularım diğer herkesinki gibi çalışmıyordu. Beni etkilemesi gereken şeyler

Beni etkilemesi *gereken şeyler* beni etkilemiyordu. Mesela ağabeyim öldüğünde tek bir damla bile gözyaşı dökmedim. Ama bunun nedeni, sekiz yaşındayken bana tecavüz etmeye çalışmasıydı.

Ailem bana kalpsiz derdi.

"Kardeşinin ölümü seni nasıl ilgilendirmez?" "Sen ne tür bir canavarsın?"

Onu *ben* öldürmedim. O pislik bir araba kazasında ölmüştü. Ama haberi duyduğumda, omuz silktim ve annemin ısrarla bana aldığı Barbie bebeklerinin kafalarını kesmeye devam ettim, ona Barbie bebeklerini sevmediğimi söylememe rağmen.

Ailem beni terapiye gönderdi ve orada bana psikopat kişilik özelliklerine sahip olduğumu söylediler. On yaşındaki bir çocuğa söylemek için biraz aşırı bir şeydi, ama neyse.

Ana'nın oturmasına yardım ettikten sonra, Veronica'nın bulunduğu yere gittim. Dimitri'nin başının üzerinde sallanan tek bir ampul odayı az da olsa aydınlatıyordu. Nereye gittiğimi görebilmek için zar zor yeterliydi, ama o odada o kadar uzun süre kalmıştım ki, gidebileceğim her yönü haritalandırmıştım.

Veronica, ben yaklaşınca kaçmaya çalıştı ve ona zarar vermemem için yalvardı. Onu bırakmam için yalvardı, sanki orada olanlara benim bir söz hakkım varmış gibi.

Aptal.

Küçük su kabını aldım ve dikkatli adımlarla Dimitri'nin baygın bedenine yaklaştım. Bütün vücudu gevşek bir şekilde sarkıyordu, onu ayakta tutan tek şey, şüphesiz bileklerine acı verici bir şekilde batmış metal kelepçelerdi.

Dudaklarımı büzerek onu dikkatle inceledim. Onun çekici bir adam olduğu inkar edilemezdi. Koyu renk saçları gümüş rengi çizgilerle karışmıştı. Keskin, köşeli yüz hatları. Güçlü çene hattı. Dar burun. Dolgun dudaklar.

Dominik ile ikiz olsalar da, ikisi arasında belirgin bir fark vardı, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Dominik oldukça bitkin bir görünüme sahipti — sanki stres yüzünden elli dört yaşından çok daha yaşlıymış gibi — ve belirgin şekilde daha zayıftı. Dimitri ise yirmi yaşındaki bir üniversite öğrencisinin vücuduna ve yaşlanmayı güzel karşılayan Henry Cavill'in yüzüne sahipti. Şişkin kaslar. Sert,

belirgin karın kasları. Güçlü göğüs ve büyük, geniş omuzlar. Spor yaptığı belliydi. Kendini inanılmaz bir formda tutuyordu.

Üzerine kan damlayan o kadar seksi görünüşüne bayan organlarımla biraz dans etmesi sapıkça mıydı?

Muhtemelen. Neyse.

Sanki varlığını hissetmiş gibi, Dimitri uyanarak bana doğru baktı. Kısa bir an için kafası karışmış gibiydi, beni incelerken kaşları çatıldı.

Sonra, bana *saldırdı*.

Elleriyle tavana bağlı zincirleri kavradı ve kendini yukarı kaldırdı, bacağını güçlü bir yay çizerek başıma doğru savurdu.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırdım, zar zor geri çekilip saldırıyı atlattım.

Boynumdaki zincir gerildi ve beni ona doğru itti. Bu sefer diğer bacağıyla tekrar savurdu. Ben onun altından eğildim, kolumu geriye çektim ve tam ağzına yumruk attım.

"Keser misin şunu?! Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum!"

Dimitri ağzındaki kanı tükürdü ve bana öfkeyle baktı. "Senin yardımını istemedim," diye homurdandı, sesi granit gibi sert. Sonra tekrar tekme attı.

Zar zor kaçtım ve geri çekildim, böylece artık onun ulaşabileceği mesafede değildim. "Misafirperver olduğum için özür dilerim," diye tükürdüm. "Siktir git o zaman."

Bu, son kez iyi bir şey yapmaya çalıştığım zamandı.

Tek kelime etmeden köşeme geri döndüm ve uyanık kaldığım süre boyunca karanlıkta ona somurtarak baktım.

Kısa bir süre sonra Dominik, öfkeden kuduran bir halde geri döndü. Doğruca kardeşinin yanına gitti ve yüzüne yumruk attı. Dimitri'nin başı geriye doğru savruldu ve kahkahası havada yankılandı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Dimitri, gözleri eğlenceyle parlayarak. "Oğlumla pazarlık yapmaya çalıştın. *Pakhan* karşılığında benim serbest bırakılmamı mı? Ah, *velet*, çok tahmin edilebilirsin. Senin adına utanıyorum."

Dominik'in yüzü kıpkırmızı oldu. " Neye gülüyorsun bilmiyorum," diye tısladı. "

bağlantıdan övünüyorsunuz, ama yine de hiçbir çocuğunuz hayatınızı kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmaz."

"Elbette yapmazlar. Onlar bunu çok iyi bilirler. *Pakhan* rolü sana ait değil, Dominika. O rol oğluma ait. Aleksandr'ın bunu bırakmasını sağlayacak hiçbir şey yapamazsın. Bu *onun* mirası. Senin değil. O, benim hayatımı kurtarmak için bile seninle asla pazarlık yapmayacağını bilir."

Dominik, çılgınca ve kanlı bir öfkeyle Dimitri'nin gövdesine defalarca yumruk attı.

Neler olduğunu, ne hakkında tartıştıklarını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Yana dönüp uykuya daldım.

Üçüncü Bölüm

DIMITRI VOLKOV

O odada zamanın hiçbir anlamı yoktu. Günler gecelere, geceler gündüzlere karışıyordu. Dominik saatlerce bana işkence ediyor, ancak yorgun düştüğünde duruyordu.

Aleksandr onun saçma teklifini reddettiğinde bana dayak attıktan sonra — *Pakhan* rolü karşılığında özgürlüğümü — bana acı çektirmek için taktiklerinde daha dikkatli davranmaya başladı.

"Sana zarar vermek istemiyorum. En azından... dış görünüşünde," demişti. *"Kimse kırık bir atı satın almaz."* Gülmüştü.

Asıl planı açıkça geri tepmişti. Aptalca bir şekilde, beni yakalamasının çocukları istediği her şeyi yapmaya zorlamak için yeterli olacağını düşünmüştü, ama Aleksandr daha iyi biliyordu. Hayatımı kurtarmak için asla pazarlık yapmayacağımı biliyordu, hele ki kardeşimle hiç.

Bu yüzden Dominik'in bir B planı vardı ve bana sürekli attığı pek de gizemli olmayan alaycı sözlerden, bunun ne olduğunu bildiğimi hissediyordum.

Beni en yüksek teklifi verene satacaktı.

Bratva'nın birçok düşmanı vardı. Beni acı çekmem için iyi para ödeyecek birçok insan.

Soru şuydu... Kim olacaktı?

O ana kadar, bana acı çektirmek istiyordu. Sadece "mallara zarar vermemek" için titiz yöntemler seçmişti, çünkü sürekli olarak yüzüme gülerik söylediği gibi, kimse bozuk bir atı satın almak istemezdi.

Kardeşim benden acı çekmemden başka bir şey istemiyordu. Cevaplar ya da özürler peşinde değildi. Sadece bana acı çektirmek istiyordu. Büyürken her konuda ondan üstün olduğum için bana bedel ödetmek istiyordu. Babamızın hayranlığını ve saygısını kazanmış olduğum için beni cezalandırmak istiyordu, oysa o sadece hor görülmüş ve hayal kırıklığına uğramıştı.

Tek amacı bana acı çektirmektir. Ne daha fazlası, ne daha azı.

Boynumu omuzlarım boyunca çevirdim ve arkamdaki duvara yaslandım. Dayak sırasında, tavandan sarkan kelepçelerim çıkarılmış ve başka bir yere götürülmüştüm. Diğer mahkumların aksine — sonsuz işkence boyunca kısa bir an için gördüğüm kadarıyla dört kişi vardı — ben bileklerimden, ayak bileklerimden ve boynumdan kelepçelenmişim. Dominik benimle ilgili hiçbir riski göze almıyordu, ki bu aslında bir iltifattı, ama yine de inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Enerjim olsa bile o cehennem çukurundan kaçma şansım sıfırdı.

Ki yoktu.

Yanımdaki duvara zincirlenmiş sinir bozucu kızıl saçlı kadına bakacak gücüm bile yoktu.

Kim olduğunu bilmiyordum. Adını ya da orada ne aradığını bilmiyordum. Beni deli gibi sinirlendirdiği dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Çok konuşuyordu. Kendi kendine. Diğer mahkumlara. Duvara. Konuşmadığı zamanlarda da şarkı söylüyordu.

Daha önce hiç mahkum olmamıştım, ama bu konuda bir tür yazılı olmayan kurallar olduğundan emindim. Aynı durumda olan herkes için yazılı olmayan kurallar, örneğin odada mahsur kalan diğer insanları kızdırmamak gibi.

Kızıl saçlı kadın umursuyor mu?
Hayır.
Umursamıyor.

Çünkü şu anda tam da bunu yapıyor!

"Hiç 'o yüz ifadesini takınma, çünkü rüzgar yön değiştirirse, sonsuza kadar öyle kalırsın' deyimini duydun mu?" Doğrudan bana bakıyordu, bu yüzden sorusunun bana yönelik olduğunu düşündüm, ama ona sadece sert bir bakış attım. "Bence sana olan da bu. Saatlerdir yüzünde aynı ifade var. Sürekli ekşi ve huysuz bir ifade."

"Çünkü sen lanet olası çeneni kapatmıyorsun," diye sinirle tısladım.

"Konuşuyor," diye sahte bir dehşetle haykırdı. "Şok oldum. Senin kelime dağarcığının sadece homurdanma ve hırlamadan ibaret olduğunu sanıyordum."

"Senin hak ettiğin tek cevap bu."

"Neden bu kadar huysuz olduğunu anlamıyorum. *Seni* sebepsiz yere saldırmadım ki." Sırt üstü uzandı, parmaklarını birbirine kenetleyip başının arkasına koydu ve ayak bileklerini çaprazladı.

Uzundu. Tahminimce 1,80'den biraz fazlaydı, zayıf ve atletik bir vücudu vardı, spor yaptığını ve kendine özen gösterdiğini belli ediyordu.

Bronzlaşmış teninde kesikler vardı. Bazıları eski, bazıları yeniydi, ama yüzünde hiçbir yara izi yoktu. Gözleri parlak yeşil renkteydi. Kalp şeklinde, keskin ve köşeli bir yüzü ve uzun, kalın kırmızı saçları vardı. "O zamandan beri susmadığın bir şey," diye tersledim, saniye saniye daha da sinirleniyordum.

Yemin ederim, Dominik beni kasten onun yanına oturttu, bu da onun hasta, sapkın işkencesinin başka bir şekliydi. Bundan emindim.

İnsanlardan nefret ediyordum. Özellikle de geveze olanlardan.

"Oh, özür dilerim, seni rahatsız mı ediyorum?" Başını tembelce yana çevirdi ve bana kocaman, parlak bir gülümseme attı. "İyi."

Evet. Kesinlikle işkence.

Daha da sert bir şekilde ona baktım. Bu onu geri çekilmeye, korkudan titremeye zorlamalıydı. Tam da bu tepkiyi elde etmek için yıllarca bu bakışı mükemmelleştirmeye çalışmışım. Ama o sadece bana kaşlarını çattı.

Sinirli bir şekilde homurdandım. İlk tanıştığımızda kafasına tekme atmaya çalıştığım için benden hoşlanmıyordu ve benden özür dilememi istiyordu, ama ben bunu kesinlikle reddediyordum.

Ve ben de onu sevmiyordum çünkü... Aslında, ben kimseyi sevmiyordum.

Ama o kadın... Beni her zamankinden daha fazla sinirlendirdi.

Yanlış bir başlangıç yapmıştık ve ikimiz de bu yanlış düzeltmeye hiç niyetli değildik. İkimiz de bu konuda ölmeye hazırдық.

En azından ben öyleydim. O şeytani kadının kafasında neler döndüğünü kim bilebilirdi ki?

Popüler bir şarkıyı söylemeye başladığında - oldukça kötü bir şekilde, eklemeliyim - sol gözüm kontrolsüz bir şekilde seğirmeye başladı. "Yemin ederim, hemen kesmezsen seni öldürürüm," diye öfkeyle bağırdım.

"Oh, gerçekten mi?" diye sordu, sesinde neşeye. Oturup bana dönerek uzun bacaklarını zarifçe çaprazladı. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Bizden çok daha kısa bir tasma ile bağlı olduğunu bilmiyor değilim."

Siktir git.

Haklıydı.

Bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordu. Ona ulaşabilseydim, çoktan ölmüş olurdu. Yine de, saldırmaya hazır bir kaplan gibi alçak bir çömelme pozisyonuna geçtim ve zincirlerin izin verdiği ölçüde tehditkar bir şekilde öne eğildim.

"Kasapın Bakışı", en küçük oğlumun uydurduğu bir terim. Yetişkin erkeklerin altlarına sıçmasına neden olan, benim sayısız kez yaptığım bir şeydi. Tek amacı korkutmak ve dehşet salmak olan tehditkar bir bakıştı.

Bu bakışın etkisini göstermediği tek bir kişi bile görmedim, çocuklarım dahil.

Korkması gerekirken, o... şaşkın görünüyordu.

"Yüzüne ne oldu?" Başını yana eğerek beni inceledi. "Bu ikinci kez böyle bakıyorsun. Beni... Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Sonra, kahkahalara boğuldu.

Eğer ona ulaşabilecek mesafede olsaydım, onu boğazlayacaktım. Hırıldadım ve kığımın üstüne çöktüm.

Sanırım tüm hikayeyi bilmediğin için o kadar korkutucu gelmemiştir. Belli ki kim olduğumu bilmiyordu, yoksa öyle tepki vermezdi.

Evet, öyleydi.

Hâlâ gülüyordu. "Oh... Oh, bu sadece... Nefes alamıyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Tekrar yap, tekrar yap." Sanki tüm bu kahkahalar ona acı veriyor gibi, uyluklarını tokatladı ve karnını tuttu. Sonra benim bakışımı çok çirkin bir şekilde taklit ederek, esasen benimle alay etti ve sahip olduğum azıcık itidalim de yok oldu. İlkokuldan beri böyle alay edilmemiştir.

İçimdeki suyu içeren metal kaseyi aldım (bir köpek kasesi gibi görüldüğü gerçeği gözümünden kaçmadı) ve onu lanet kafasına bir frizbi gibi fırlattım.

Havada çok tatmin edici bir "donk" sesi duyuldu, ardından öfkeli bir çığlık geldi.

"Seni piç kurusu! Seni öldüreceğim!" Bana saldırdı ve zinciri benimkinden daha gevşek olduğu için, beni bir ton tuğla gibi vurarak sırt üstü yere devirdi.

"Oommff." Elleri boğazımı sıktığında, ciğerlerimdeki havayı daha da sıkıştırmaya çalışırken, içimdeki hava bir anda boşaldı.

Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Görüldüğünden çok daha az masumdu.

Onun birini öldürebileceğini ya da deneyeceğini düşünmemiştim, ama açıkça görülüyordu ki yanılmıştım, çünkü durmaya niyeti yokmuş gibi giderek daha sert sıkıyordu.

"Çek... çek... çek elini üzerimden," diye hırıltıyla bağırdım, çırpınarak.

Burnunu burnuma yaklaştırdı, gözlerinde karanlık, şeytani bir bakış parıltıyordu. "Sanırım gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemeyi tercih ederim."

Bu kadın da kim lan?

Herhangi bir misilleme yapma fırsatı bulamadan, hapishanemizin kapısı açıldı ve merdivenlerden bir ışık huzmesi süzüldü. Ardından ayak sesleri ve bir erkek sesi geldi.

"Oh, Bayan Autumn," diye heyecanla, sabırsızlıkla şarkı söyledi. "Randevumuzun zamanı geldi."

Beni boğarak öldüren kadın kaskatı kesildi. Küfretti, yüzüme yumruk attı ve adam son basamaktan bodruma inerken duvarın kendi tarafına geri koştu.

Derin bir nefes aldım.

Lanet olası kaltak.

Açık kapıdan içeri giren ışık adamın vücudunu aydınlattı ve kim olduğunu görebildim. Adını bilmiyordum, sadece giydiği yaka işaretinden onun bir MC çetesinin üyesi olduğunu anladım. Dominik'in tüm küçük uşaklarının bunu giydiğini fark etmiştim; MC çetesinin kas gücü için para ödemişti.

Adamın üzerinde "THE BROTHERHOOD" yazan bir tişört vardı. Küçük ama iyi organize olmuş bir gruptu. Deri yeleğinin önündeki sembolün üzerine "PRESIDENT" yazısı basılmıştı, bu da beni kaşlarımı çatmaya itti.

Bana ve benimkilere en ufak bir tehdit oluşturabilecek herkesi yakından takip ediyordum. Vegas'taki Brotherhood şubesi Ward Russell tarafından yönetiliyordu. Bu adam o değildi. Bundan emindim.

Öksürdüm, boğazımı ovuşturdum, artık Autumn olarak tanıdığım kızıl saçlı kadına öfkeli bir bakış attım ve sonra tekrar adama odaklanarak onu yakından inceledim. Bu motosiklet kulübünde tanıdığım adamların dosyalarını gözden geçirdim ve onun görüntüsü zihnimde beliriverdi. O, başkan yardımcısı, ikinci adamdı ve şimdi de kulübün başına geçmişti. Liderlikte bir değışiklik olmuştu.

Zamanlama şüpheliydi.

Ward ve benim arasında herhangi bir iş ilişkisi yoktu, ama birbirimizin yoluna çıkmıyorduk, bu da her iki taraf için de uygun olan dostane bir anlaşmaydı. O bana karşı bir saldırı emri vermezdi, bu yüzden ortadan kaldırılmıştı — büyük olasılıkla ölümcül bir yöntemle — ve yerine bunu yapacak biri getirilmişti. Bu kişi açıkça daha iyisini bilmiyordu, çünkü farkında olsun ya da olmasın, az önce kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Kendisinin ve adamlarının.

"Bütün bunlar biraz anlamsız değil mi, Samuel?" Autumn arkalarına yaslanarak tamamen rahatlamış gibi bir izlenim verdi. Ancak omuzlarında hafif bir gerginlik vardı. O kurnaz yeşil gözlerinde gerginlik vardı. Kendini göstermeye çalıştığı kadar rahat hissetmiyordu. "Konuşmayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum," Samuel gülümsedi. "Ve umarım hiç anlamazsın. Çünkü bu, sen ölene kadar küçük randevularımıza devam edebileceğimiz anlamına geliyor." Autumn'u ayağa kaldırdı, onu duvardan çözdü ve hala boynuna bağlı olan zinciri

onu tasmalı bir köpek gibi eski, paslı bir koltuğa götürdü. "Şimdi, uslu bir köpekçik ol ve otur."

O da hiç direnmeden oturdu. Ben alaycı bir şekilde güldüm. *Ne kadar itaatkar bir küçük sürtük...*

Autumn, Samuel'in hayalarına ön tekme attı. Samuel, ellerini bacaklarının arasına sıkıca sıkıştırmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve acı içinde inleyerek, karttan bir ev gibi yere yığıldı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Samuel yerde kıvranırken, Autumn sıkılmış bir şekilde oturup onu izliyordu. Kaçmaya çalışmadı. Kaçmaya çalışmadı. Belki de bunun boşuna bir çaba olacağını bildiği içindi. Kardeşimi tanıyordum. Hapishanesinden kaçmaya çalışan herkese karşı önlemler almıştı.

Autumn, üst sınıftan iyi huylu bir kadın gibi zarifçe bacak bacak üstüne attı, başını yana eğdi ve "Hav, hav" dedi.

Ne olduğunu anlamadan önce içimden bir kahkaha patladı. Şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ne. Lanet. Olsun?

Sanki ses dudaklarımdan kaçmış gibi Autumn'a öfkeyle baktım. O kadının yaptığı *hiçbir* şeyi komik bulmak istemiyordum.

O dayanılmaz biriydi.

"Seni kaltak," diye tısladı Samuel, bacakları titreyerek yavaşça ayağa kalktı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Gözlerini devirdi. "Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun." Sırt üstü yatarak tavana bakıyordu. "Artık devam edebilir miyiz? Senin aptal suratına bakmaktan bıktım."

Ya cesur... ya da aptal.

"Seni kim tuttu?" Bu aptalca, lanet olası soruyu ellinci kez soruyordu ve her seferinde olduğu gibi, Autumn tek kelime etmedi.

Samuel'in yüzünde hayal kırıklığı belirmişti ve iğne ile ipliği eline aldı. Bu, dahice bir işkence tekniği idi. *Ben* bile bunu kabul etmek zorundaydım. O soruyu sordu ve Autumn cevap vermediğinde, dikiş atılması gerekecek kadar derin bir kesik attı. Sonra ona tekrar cevap verme fırsatı verdi (tabii ki cevap vermedi) ve ardından anestezi olmadan yarayı dikti. Ağrı kesici yoktu.

Bu iki açıdan etkiliydi.

Birincisi, *inanılmaz derecede* acı vericiydi. Hollywood filmlerinde ana karakterin yaralandığı ve acıyı dindirmek için sadece bir şişe alkolle yarasını diktiği sahnelere inanmayın.

Gerçekte, filmlerde gösterilenden çok daha fazla acı veriyordu. Kesilip açıldığından dolayı zaten acı verici derecede hassas ve ağırlı olan deri, kemiklerinden yanıyormuş gibi hissettiriyordu.

İkincisi, kurbanın kan kaybından ölmesini önleyerek, aradıkları bilgiyi elde etmeden önce ölmelerini sağlıyordu.

Dediğim gibi... Etkili.

Autumn dişlerinin arasından hava emdi, Samuel neşeyle mırıldanarak açık yaraya iğneyi geçirirken gözlerini sıkıca kapattı.

"Seni kim tuttu?" diye şarkı söyledi, sanki insan derisini dikmiyor da battaniye dikiyormuş gibi.

"Annen," diye tükürdü ve ona kafa atmak için öne doğru eğildi. Adam, sanki bu hareketi önceden tahmin etmişçesine ustaca kaçtı.

Aynı soru tekrar tekrar soruluyordu. Hiçbir şey değişmiyordu. Sadece hep "Seni kim tuttu?", "Seni kim tuttu?"

Merak kaçınılmazdı. Yani, aynı soruyu binlerce kez duyduktan sonra kim meraklanmaz ki?

"Seni kim tuttu?"

Onu ne yapması için işe aldı? Ne yapmaya çalışıyordu? Ya da daha spesifik olarak, ne yaparken yakalandı?

Merakım giderek artıyordu.

İşkence seansı biraz daha uzun sürdü. O kesmeye ve doğramaya devam etti, keserken dikiş attı. Kesiklerinde çok hassastı, aşırı kan kaybına neden olacak yerleri kesmemeye özen gösterdi. Amacı öldürmek değil, aradığı cevapları almak için mümkün olduğunca fazla acı çektirmektir.

İstemeyerek de olsa, Autumn'a saygı duymak zorundaydım. Sinir bozucu, geveze ve baş belası bir kadın olmasına rağmen, saygı duyulması gereken biriydi.

Onun maruz kaldığı baskıdan daha az baskı altında çöken erkekler görmüştüm. Yetişkin erkeklerin, sert suçluların, ilk kesikten sonra çöktüğünü görmüştüm. Ama o kadın, benim gördüğüm en acımasız işkence seanslarından birini tek bir gözyaşı bile dökmeden atlatmayı başarmıştı ve ben bu konuda uzmandım.

Sonbahar... Bu isim ona çok yakışıyordu.

Merdivenlerden aşağıya vuran ışıpta bir silüet belirdi. Birkaç saniye sonra Dominik, üç MC adamının gölgesinde ortaya çıktı. Gözleri anında beni buldu ve bakışlarımız çarpıştı. O sinir bozucu sırtış dudaklarını kıvrılttı. Ellerimi sıkıca yumruk yaptım, damarlarımdan nefret pompalıyordu.

Onun merhametine bu kadar bağlı olmaktan nefret ediyordum. Varlığımın her zerresi, içinde bulunduğum duruma isyan ediyordu. Dominik'in benim üzerimde ne kadar kontrolü olduğuna isyan ediyordu. Beni ayakta tutan tek şey, çocuklarımdan iyi olduğunu bilmemdi ve bunu yüzde yüz kesin olarak *biliyordum*.

Eğer iyi olmasalardı, baskın sırasında yaralanmış ya da öldürülmüş olsalardı, Dominik bunun bana ne kadar büyük acı vereceğini bildiği için bunu yüzüme vurmaktan kendini alamazdı.

Dominik odanın içine doğru ilerlerken, ifademi nötr tutmaya çalıştım, neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu.

Doğruca Autumn ve Samuel'in yanına gitti.

"Yeter artık, Samuel." Babamızı taklit etmek için çok uğraşıyordu. Duruşundan sesine, gözlerindeki bakışına kadar.

Samuel keserken durakladı, kaşlarını çatarak. "Patron?"

"Yeter dedim. Artık malı daha fazla zarar verme. Onun için iyi bir fiyat almak istiyorsam, onu kesip biçmemeliyim."

Dördüncü Bölüm

AUTUMN DEVALOS

NEFRET ETTİĞİM insanlardan oluşan oldukça uzun bir listem vardı.

Annem.

Babam.

Yetmiş dört yaşındaki komşum, her zaman arabasını *benim* garaj yoluma park ederdi, orasının ona ait olmadığını çok iyi bildiği halde.

Dişçim.

Sinemada telefonla konuşan herkes. *Charmed* dizisinde Cole Turner'ın hikayesini yazan kişi.

Ama Dominik? O piç kurusu benim nefret listemin en üstüne çıktı.

Ne yapacaktı? Beni sanki bir çiftlik hayvanıymışım gibi en yüksek teklifi verene mi satacaktı?

Gözlerim Samuel'in elinde gevşekçe tuttuğu bıçağa kaydı. Onlar ne olduğunu anlamadan bıçağı alıp Dominik'in gözüne saplayabilirdim, ama böyle bir hareketin benim anında ölümümle sonuçlanacağını biliyordum.

Dördüncü başarısız denemeden sonra kaçmayı bıraktım. Samuel ve Dominik'i öldürmeyi başarsam *bile*, en üst kata çıkmamı engelleyen üç büyük metal kapı vardı ve her biri günlük olarak değişen on iki haneli bir şifreyle kilitlenmişti. İkisini de öldürsem bile oradan çıkamazdım. Zamanımı beklemeli ve mükemmel fırsatı kollamalıyım.

"Peki, onu kimin tuttuğunu bulmaya ne dersin?" Samuel, yaptığı işi bırakmak zorunda kalacağı için neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla sordu.

"O kaltak asla konuşmayacak. En azından bu olaydan iyi bir şey çıkarmaya çalışalım. İhtiyacım olan bilgiyi başka bir yoldan bulurum."

Hiçbir şey öğrenemeyecekti. Sözleşmemle ilgili ayrıntıları bilen tek kişi ben ve beni işe alan kişiydi. İkimizin de tek kelime etmeyeceğini söylemek güvenliydi.

"Biraz daha devam edebilir miyim? Çok eğleniyoruz, değil mi Autumn?"

Oh, evet, çok eğlenceli, çok eğlenceli.

Hiçbir şey söylemedim.

"Beni duydu. Yeter dedim. Onu sar ve düzgün görünmesini sağla. Mahkumları denetlemeye gelenler var ve bu haliyle kimse ona bir kuruş bile vermez."

Samuel, abartılı bir öfkeyle emredilene yaptı, az önce açtığı yaraya kirli bir bez parçası sertçe bastırdı ve beni duvarın kenarındaki yerime geri sürükledi. Artık ateş hattında olmadığım için mutluydum, bu yüzden direnmedim. Elbette, bu sorunun çözümü başka bir eşit derecede (hatta daha kötü) sorun şeklinde gelmişti, ama yine de, elde edebileceğim bir zaferi kabul ederdim.

Samuel beni yere attığında dudaklarımdan bir homurtu çıktı. Böbreklerime acımasızca bir tekme attıktan sonra yanımda bir ağrı patladı ve inlememe neden oldu.

Parmakları kafatasımın tabanını kavradı ve başımı sertçe geriye doğru çekti. "Bunun seni kurtaracağını sanma," diye kulağıma fısıldadı, sigara kokan nefesi midemi bulandırdı. "Sen gitmeden önce seni ziyarete geleceğim ve kendimize bir

Eski güzel günler. Uslu durursan, senin de keyif almanı sağlayabilirim." Serbest elini önüme getirip göğsümü sıktı.

Öfke damarlarımın derinliklerinde nabız gibi atıyordu ve ben lanet olasınca patladım. Beynimin rasyonel tarafı, yani kendini korumak için kötü kararlar almamı engelleyen kısmı ortadan kayboldu ve Kızıl Ölüm ortaya çıktı.

Parmaklarını kavradım ve keskin bir hareketle çevirdim, çok tatmin edici bir *çatırtı* duydum. O acı içinde bağıırken dirseğimi geriye doğru salladım. Bu sefer burnundan bir *çatırtı* daha duyuldu.

Henüz beni duvara zincirle bağlamamıştı, ben de bu fırsatı değerlendirip boynumdaki tasmaya bağlı gevşek zinciri yakaladım. Yıllarca süren akrobasi eğitimi sayesinde onun üzerinden atlamak benim için çocuk oyuncağıydı. Her şey bacaklarımda, tek bir sıçrayışta ne kadar güç toplayabileceğimdeydi.

Onun üzerinden atlarken, zinciri boğazına dolanacak şekilde kancaladım ve arkasında tek dizimin üzerine indiğimde sertçe çektim, tek bir hareketle boynunu kırdım. Vücudu geriye doğru yığıldı ve ağırlığı beni de aşağı çekmeden onu yana itekledim.

Tık, tık, tık.

Başımı kaldırıp Dominik'in adamlarının elindeki üç silahın namlusuna baktım.

Yavaşça, dikkatlice zinciri düşürdüm ve ellerimi havaya kaldırdım. İstenmeyen cinsel tacizler benim tetikleyicilerimden biriydi. Bunu bir daha yaşamaktansa bıçakla kesilmeyi tercih ederdim.

"Söz verin patron, onu öldüreceğim," dedi sağdaki adam, elindeki silah, içinden taşan öfkeye rağmen şaşırtıcı derecede sabitti.

Bakışlarım beni yakından izleyen Dominik'e kaydı. Beni inceliyordu. Gözlerinde ilgi parladı. "Az önce çok daha ilginç hale geldin, Autumn DeValos."

Görüş alanımın kenarında Dimitri'nin bana baktığını görebiliyordum. Delici bakışları yüzümün yan tarafında bir delik açıyordu. Onu ya da bakışlarını fark etmemiş gibi davrandım. Sadece önüme bakmaya devam ettim ve Dominik'in birkaç saat önce adamlarından getirttiği iğrenç, soğuk yulaf ezmesini yedim.

Samuel'i öldürdüğüm için bir tür ceza almayı bekliyordum, ama Dominik sadece arkasını dönüp uzaklaşmıştı. Arkasında duran adamlar bundan hiç etkilenmemişti. Neden bu düşüncesizliğimden dolayı beni cezasız bıraktığını bilmiyordum. Belki de daha sonra beni cezalandırmak için başka bir planı vardı.

Dimitri sessizliğe daha fazla dayanamadı.

"Sen kimsin?"

Yiyecek olarak kabul edilemeyecek çamur boğazımdan aşağı kaydı. Kusmadan yutmaya çalıştım. Kusmak istememe rağmen, onun sorusunu tamamen görmezden gelerek bir lokma daha, sonra bir lokma daha ve bir lokma daha aldım.

"Sağır mısın kadın? 'Kimsin sen?' dedim." Yine hiçbir şey söylemedim.

Büyük Dimitri Volkov gibi tanınmış ve bağlantıları olan bir adamın benim kim olduğumu hiç bilmediğini bilmek bana küçük bir tatmin duygusu verdi.

Uzun zamandır imajımı geliştirmekle uğraşıyordum. Kimliğimi gizlemekle. İnsanların sadece benim görmek istediğim şeyleri görmelerini sağlamakla. Benimki gibi bir meslekte, *kim* olduğumu kimsenin bilmemesi hayati önem taşıyordu. Geçimim buna bağlıydı. Autumn DeValos *gerçek* adım bile değildi. Uzun zaman önce uydurduğum bir takma addı.

Dominik'ten önceki hedeflerimin hiçbirini bana atandıktan sonra hayatta kalmamıştı, ama hepsinin sevdikleri vardı. Fırsat bulurlarsa onların ölümlerinin intikamını alacak insanlar. Ancak herkesin The Crimson Death hakkında bildiği tek şey, kan renginde uzun, kalın saçları olduğuydu.

Bunu sağlamak için bir servet harcamıştım.

Dimitri alçak bir çömelme pozisyonuna geçerken zincirler tıkırdadı, gözleri bir an olsun benden ayrılmadı. "Tüm önemli oyuncularını tanıyorum. Triad. Outfit. La Cosa Nostra. Los Zetas. Harmine Karteli. Küçük ve büyük çaplı motosiklet çeteleri ve sokak çeteleri... ama sen?" Başını yana eğdi, gözleri şüpheyle parladı. "Sen... Bilmiyorum."

"Neden benim tanınmaya değer biri olduğumu düşünüyorsun?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Bunu yapabilen herkes" —Samuel'in cesedini, daha doğrusu kafasının şu anda bulunduğu garip açığı işaret etti— "benim dünyamda tanınmaya değer."

"Senin dünyanda mı?"

"Gerçekten orada oturup beni tanımıyor gibi davranacak mısın? Kardeşim beni keserken hiç irkilmedin ve kendi işkenceni daha önce bunu yaşamış biri gibi karşıladın."

"Çünkü daha önce yaşamıştım. Sen gelmeden önce, buradaki işleri ben hallediyordum."

Kafasını salladı. "Hayır. O değil. Dövüş becerileri. Kendine güven. Acıya karşı yüksek tolerans. Sen bu hayatın içindesin, eminim." Veronica'ya bakmadan onu işaret etti. "Sağ köşedeki kadın ben buraya geldiğimden beri ağlamayı kesmedi. Sivil. Kardeşim, hasta, sapkın ihtiyaçlarını tatmin etmek için sokaktan rastgele kadınları kaçırmaktan çekinmez." Veronica gözyaşlarına boğuldu, kontrolsüz bir şekilde hıçkırmaya başladı.

Parmağı sonra Ana'ya yöneldi. "Yaşlı kadın ise rehin. Muhtemelen bir gangsterin büyükannesi, borcun ödenmesini sağlamak için kaçırılmış."

Ana nefesini tuttu.

"Adam Dominik'in askerlerinden biri. Yüzündeki demir yanığı mı? Klasik Dominik taktiği. Ona itaatsizlik eden adamlara bunu yapar ve sen" —beni baştan aşağı süzdü— "burada bulunman hiç mantıklı olmayan tek kişisin. Sen fahişe değilsin."

Ya da bir uyuşturucu bağımlısı. Bir sivil olmak için çok yeteneklisin. Muhtemelen bir rehin olabilirsin, ancak sana bilgi almak için işkence ettiklerine göre bunun pek olası olduğunu sanmıyorum. Kardeşim kendinden daha zeki birini çalıştırmaz. Bu da senin onun askerlerinden biri olmadığıın anlamına gelir. O yüzden tekrar soruyorum. Kimsin sen?

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne kadar da zekisin, Sherlock Holmes." Bu alaycı sözler sadece bir maskeydi. Aslında, biraz korkmuş olsam da, ondan oldukça etkilenmişim. Orada sadece birkaç gün geçirmişti ve şimdiden pek çok şeyi çözmüştü. Hatta benim bile henüz çözemediğim bir şeyi: Ana'nın orada ne aradığını.

Veronica ve Wink'in durumundan şüphelenmişim, ama Ana'nın? O an kadar bunu anlayamamışım.

"Algı küçük bir rol oynar. Gerisi mantık. Örneğin, az önce aramızdan ayrılan dostumuzun sorgu sırasında sürekli sorduğu sorulara dayanarak, Dominik'in seni yapmaman gereken bir şey yaparken yakaladığını varsaymak mantıklı. 'Seni kim tuttu? 'Seni kim tuttu? ' Sürekli bunu soruyordu. Seni ne yapman için tuttu? Kardeşimi gözetlemen için mi? Ondan bir şey çalman için mi?" Bana şüpheyile baktı. "Onu öldürmen için mi?"

Kahretsin.

"Bir suikastçı tüm kriterleri karşılıyor," diye düşünceli bir şekilde kendi kendine söyledi. "Hızlı, ölümcül..."

Kahretsin.

Konuyu saptırmam lazım. Hemen. Kim olduğumu anlamadan önce. Onun dedektiflik yetenekleri sinir bozucu derecede iyiydi.

"İlginize çok teşekkür ederim ama siz benim tipim değilsiniz." Kaşlarını çattı. "Ne?"

Kaşıktaki kalan son yulaf ezmesini yaladım, kayıtsız görünmeye çalışarak. "Bana bu kadar ilgi gösteren son adam, kulübün ortasında benimle yatmaya çalışmıştı."

Dimitri sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Sanki aramızda samimi bir şey olabileceğini söylemek bile tamamen iğrenç bir şeymiş gibi.

"Öyle değil... Ben öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum..."

"İtiraf ediyorum, fena görünmüyorsun." *Daha çok yalanacak gibi.* "Ama ilgilenmiyorum."

"Ben de ilgilenmiyorum," diye tısladı.

Tam doğru miktarda acıma ile tatlı bir gülümseme attım. "Utanmana gerek yok. İkimiz de yetişkiniz. Gururum okşandı, gerçekten..."

Vahşi bir hayvanın boğazına atlamadan önce çıkardığı ses gibi vahşi bir hırıltı çıkardı. *"Ty nesnosnaya zhenshchina!"*

"Uh-oh," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Bu pek hoş bir şey değildi."

"Odnazhdy ya pererezhu tebe gorlo i iskupayus' v tvoyey krov," diye sertçe tükürdü ve arkasını dönerek konuşmamızı sonlandırdı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Sonbahar: 1

Dimitri: 0

Beşinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

"TY NESNOSNAYA ZHENSCHINA!" *Dayanılmaz kadın!*

"Uh-oh," diye şakacı bir şekilde şarkı söyledi, kaşlarını kaldırarak. "Bu pek hoş gelmedi."

"Odnazhdy ya pererezhu tebe gorlo i iskupayus' v tvoyey krov." *Bir gün boğazını keseceğim ve kanında yıkanacağım,* diye tükürdüm ve kalan azıcık kontrolümü kaybetmeden önce, dönüp o saçma sapan konuşmaya devam etmek yerine duvara bakmayı tercih ettim.

Kontrolü elinde tutma yeteneğimle gurur duyuyordum. Karımın ölümünden sonra duygularımı kontrol etmek bir zorunluluktur. Çocuklarımız için güçlü olmam gerekiyordu. Onlara, kendilerini umursamayan bu acımasız, zalim, boktan dünyada başarılı olmaları ve hayatta kalmaları için elimden gelen en iyi şansını vermem gerekiyordu.

Bu, her zaman kontrolü elinde tutmak anlamına geliyordu. Küçük, önemsiz şeyler yüzünden asla sinirlenmemek. Duygularının kendilerini yönetmesine ve eylemlerini dikte etmesine izin veren insanlar hatalar yapıyordu. Hayatlara mal olan hatalar.

Bunun bir daha asla olmaması için yemin etmiştim.

Ama o kadın... Hayatımda tanıdığım herkesten daha fazla sabrımı zorladı. Ona asılmadığımı çok iyi biliyordu. Sadece beni caydırmaya çalışıyordu. Dikkatimi dağıtmaya. Kafamı karıştırmaya.

Beni en çok sinirlendiren şey, bunun işe yaramasıydı.

Normal şartlar altında, böyle bir taktik benim üzerimde asla işe yaramazdı. Ama onu romantik bir şekilde görme fikri... Sadece o kelimeleri söylemesi bile mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Asla.

Yekaterina'nın öldürülmesinden bu yana geçen on yıl boyunca, başka bir kadına dokunmadım. Başka birine öyle bakmadım bile.

Fırsat kendini göstermişti, elbette. Aslında birkaç kez. Amerika'daki Bratva'nın lideri olarak sahip olduğum unvan, hem ABD'de hem de Rusya'da belirli bir çekiciliğe sahipti. Konumumun gücü başkalarını da kendine çekiyordu. Kadınlar ve erkekler sürekli bana atılıyordu.

En azından başlangıçta.

Onlar, rahmetli karımın yerini almayı umuyorlardı. Bana yaklaşan dördüncü kişiyi öldürdüğümde, bu haber yayıldı ve yaklaşanlar önemli ölçüde azaldı. Ancak, tahtta yer almayı umut edenlerin bakışları hiç azalmadı. Bir gün yeniden evlenmeye hazır olacağımı umuyorlardı.

Asla.

Yekaterina benim için tekti ve her zaman da öyle kalacaktı.

Autumn'un benim ona ilgi gösterdiğime dair yorumları beni tamamen dengesiz hale getirdi.

Duygularımı sıkı bir şekilde kontrol altında tutma çabam neredeyse tamamen yok oldu.

İçimde öfke birikiyordu. Kendimi tutmak için yumruklarımı sıktım. Kendimi bu şekilde manipüle etmesine izin verdiğim için her geçen saniye daha da öfkeleniyordum.

Sonraki birkaç saat boyunca, ona sırtımı dönerek, bu pozisyonun kaçınılmaz olarak rahatsız hale gelmesine rağmen kıpırdamadan durdum. Ona bakarsam, kontrolümü yine kaybedeceğimi ve onu öldürmeye çalışacağımı biliyordum.

Onu öldürmek beni hiç rahatsız etmiyordu.
Etmiyordu.

Daha çok, onu boğarak öldürmeye çalışırken kendimi yaralayabileceğimi düşünüyordum. Ve o anda, geleceğim kendimden başka birinin elindeyken, mümkün olan en iyi durumda olmak zorundaydım. Bu da, beni rahatsız eden birini öldürmek için kendimi incitmemem anlamına geliyordu. Onu öldürmek beni ne kadar mutlu etse de.

Şaşırtıcı bir şekilde, Autumn tek kelime etmedi. Aptalca, durmak bilmeyen şarkılar söylemedi ya da televizyon dizilerinden saçma sapan replikler alıntılamadı. Kardeşim en beklemediğim kişiyle geri dönene kadar tamamen sessizce oturdu.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye fısıldadım, bana doğru yürüyen adama öfkeyle bakarak.

Talon Scardo.

Dominik'in arayabileceği onca insan varken, Talon Scardo'yu aramıştı. Muhtemelen beni ondan daha çok nefret eden tek adam.

Tarihimiz uzun ve karanlıktı, ben henüz bir genç olarak yatılı okula gittiğim zamanlara kadar uzanıyordu. Öfke, ihanet, kıskançlık ve cinayet girişimleriyle doluydu.

Bilirsin, her zamanki, günlük şeyler.

"Vay vay vay. Aslında doğruyu söylüyordun, Doiminik." *Ugh, sesi hatırladığım kadar sinir bozucu.* "Büyük Dimitri Volkov, bir köpek gibi zincirlenmiş. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Talon, başka bir hayatta futbolcu olabilecek gibi görünen dört iri yarı koruması tarafından gölgelenerek tamamen ışığa çıktı.

Onu en son görmeyeli kırk yıl geçmesine rağmen, ona baktığımda hala önemli biri olmaya kararlı olan o çaresiz küçük çocuğı görüyordum.

Ancak bunu dış görünüşünden anlayamazdım. Dışarıdan bakıldığında, Armani takım elbisesiyle, Graff Diamonds Hallucination saatiyle ve Testoni ayakkabılarıyla her şeye sahip gibi görünüyordu. Saçları mükemmeldi, tek bir sarı tel bile yerinden oynamamıştı. Yüzünde, onun yaşındaki bir erkeğın sahip olması gereken herhangi bir leke veya kırıksıklık yoktu.

Ama gözleri? Onları değıştiremezdi. Başkalarının görmesini istemediğı şeyleri saklamak için parayla satın alamayacağı bir şeydi.

Ama ben görebiliyordum. Güvensizliğı. Çaresizliğı. Kendini değersiz hissetmesini.

Bunu *her zaman* görmüşüm.

Talon dudaklarını büzdü. "Ne, 'merhaba' bile demiyor musun? Eski bir arkadaşına böyle mi davranılır, Dimitri?"

"Sen arkadaş değilsin. O zaman da değildin, şimdi de kesinlikle değilsin."

"Ah, beni incittin," dedi alaycı bir şekilde incinmiş gibi, göğsünü tutarak. "Yaşadığımız tüm o güzel anlar ne olacak? Müdürün arabasını parçalayıp yüzme havuzunda yeniden monte edip suya ittiğimiz zamanlar? Ya da şu seferki..."

"Beni yakarak öldürmeye çalıştığın zaman mı?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Bana geniş, kocaman bir gülümseme attı. "Ah, evet. Ne diyebilirim ki? O zamanlar biraz öfkeliydim."

"Burada ne işin var Talon? Yıllardır ilk kez o küçük adandan ayrılıp sırf beni görmek için mi geldin?"

"Beni takip mi ediyorsun, Dimitri?"

Bunu yapmasam aptal olurum. O, önemli bir tehdit haline gelmişti. Sonsuz parası ve emrinde oldukça güçlü bir gücü vardı.

Gerçek şu ki, onun oyunlarına ilk davet gelene kadar onu düşünmemiştim.

Aptalca bir şekilde, yıllardır sessiz kalmasının öldüğü anlamına geldiğini düşünmüştüm, kendi özel ordusunu kurup normal toplumdan tamamen kopuk, tamamen kendi kendine yeten bir ada yarattığını düşünmemiştim.

Bu "oyunlar" onun servetini gösterme yöntemi idi. Sadece diğerleri üzerinde değil, etrafındaki *her şey* üzerinde de kontrolü vardı. O her zaman güce aç bir pislikti.

Gerçeği fark ettiğimde gözlerim hafifçe açıldı.

"Anladın, değil mi?" Talon, sanki büyük bir sırmış gibi fısıldadı. "Burada ne yaptığımı. Neden evimin rahatlığını ve güvenliğini, kurulduğundan beri ilk kez terk ettiğimi? Hadi Dimitri. Söyle. Bildiğini biliyorum."

Tabii ki biliyordum. O kadar açıktı ki, kafama vurmuş gibi olmuştu. Ama onun istediği şeyi yaparak ona bu zevki yaşatmayacaktım.

Talon gülümsedi. Gülümsemesi gergindi. Zoraki bir gülümsemeydi. Onun konumundaki bir adam itaatsizliğe tahammül edemezdi. Hayatım boyunca onun gibi adamlarla uğraşmışım. Babam da onlardan biriydi. "Önemli değil. *İkimiz de* kaderinin ne olduğunu biliyoruz. Kabul etmene gerek yok."

Evet, itiraf etmemi istiyordu. Ve itiraf etmemem onu çılgına çeviriyordu.

Yatılı okulda birlikte okuduğumuz dönemde, beni kontrolü altına almak için elinden geleni yapmıştı. Başlangıçta küçük şeylerdi; öğretmenlere karşılık vermeme ya da sevmediği diğer öğrencileri zorbalık etmemi sağlamaya çalışmak gibi. O, Mikhail ve ben ilk birkaç yıl neredeyse ayrılmaz bir üçlüydük. En iyi arkadaşlardık. Sonra, son yılımızda, daha fazla baskı uygulamaya çalıştı. Önermek yerine bize emirler vermeye başladı.

Bunu yapmadığımızda, kişiliği tamamen değişmişti. Hayatımız daha başlamadan, babasının gücünü kullanarak bizi yok etmekle tehdit etmişti.

Ondan çok daha güçlü adamlar tarafından tehdit edilmişim. Beni korkutup kendisine boyun eğdirmeye çalıştığında, yüzüne gülmüştüm.

Dünyanın en acımasız adamının oğlu olmak beni Talon gibi birine karşı bağışık hale getirdi. Onun iki katı büyüklüğünde adamları öldürdüm, yaktım ve derilerini yüzdüm. Onları bıçağımla keserken ağlayıp hayatları için yalvarışlarını izledim. Ve şımarık zengin bir çocuk bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini mi sandı? *Beni kendi* iradesine boyun eğdirebileceğini mi?

Bu fikir gülünçtü.

"Komik bir şey duymak ister misin?" *Pek değil.* "Kardeşin beni arayıp seni yakaladığını söylediğinde ona inanmadım. Büyük Dimitri Volkov, sonunda yenilmiş mi? Kim düşünürdü ki?"

"Bütün bunların bir anlamı var mı, yoksa sadece kendi sesini duymaktan hoşlanıyor musun?"

Talon düşünceli bir ifadeyle baktı. "Aslında ikisi de," diye gülerek cevap verdi. "Neyse, dediğim gibi, Dominik bana seni istersem bunun bana küçük bir servete mal olacağını söyledi. Komik olan şey, ben bu görüntü için tek başına o parayı öderdim. Zincirlenmiş ve benim merhametime kalmış halin." Sırıltışı kendini beğenmişçeydi. O lanet yüzünden o sırtışı silmek için her şeyi verirdim.

"O zaman avantajlı bir fırsatı kaçırmışım gibi görünüyor." Kardeşim bodruma girdi ve Talon'un yanına geldi. Derinden bir memnuniyet yayıyordu. *Kazandığını düşünüyordu.*

Aynı yatılı okula gitmiştik, bu yüzden Talon ile benim anlaşılmadığımızı biliyordu. Geçmişimizi biliyordu. Ancak, yıllar boyunca düşmanlığımızın derin, iltihaplı bir yara gibi gittikçe kötüleştiğini bilemezdi.

O kadar yakın değildik ki, bu tür ayrıntıları bilmesine imkan yoktu, ama yine de tüm düşmanlarım arasında Talon'un benim düşüşümden en çok keyif alacak kişi olduğunu anlamayı başarmıştı.

"İşte, bunu telafi etmek için bir şansın var." Talon'un yüzündeki kibir kayboldu ve yerini son derece ciddi bir ifade aldı. "Fiyatını söyle."

"Beş milyon."

"Anlaştık," diye cevapladı Talon hiç tereddüt etmeden. Omzunun üzerinden muhafızlarından birine baktı. "Parayı gönder."

Öfke içimi kapladı, ama hiçbir şey söylemedim. İkisine de tepki göstererek tatmin olmalarını istemiyordum.

Dominik geniş bir gülümsemeyle gülümsedi. Onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum. "Söyleyecek bir şeyin yok mu kardeşim? Şimdi bile mi? Hayatını kurtarmam için bana yalvarmayacak mısın? Hmm?"

Hiçbir anlamı olmazdı, diye düşündüm kendi kendime, hala tek kelime bile etmeden. Beni kendi kişisel kum torbası olarak tutmak yerine satmaya karar vermesine biraz şaşırdım. Benden nefret ediyordu ve bana acı çektirmeyi seviyordu. Vücuduma indirdiği her yumruk ve her kesikle bunu göstermişti. Ama para onun için kaçırılmayacak kadar iyi olmalıydı. O kadar parayla, benimkini asla alamayacağı için, kendisi için çalışacak daha fazla insan tutabilir ve kendi imparatorluğunu kurabilirdi.

Talon'un gözleri, tüm bu süre boyunca sessiz kalan Autumn'a kaydı. Bakışlarında bir ilgi parladı, ama hemen söndürdü. "Kadın ne kadar?"

"Onu mu istiyorsun?" diye sordu Dominik şaşkınlıkla. Kaşlarını çatı. "Neden?"

"Neden olmasın?" Talon omuz silkti. Onu elde edip etmemesi umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bu, ona tesadüfen düşen bir fırsatmış gibi. Ama ben bunun daha fazlası olduğunu görebiliyordum.

Hayatım boyunca insanları okumayı öğrendim. Onların gerçekte ne hissettiklerini ortaya çıkaran o küçük mikro ifadeleri yakalamayı öğrendim. Bu benim... uzmanlık alanımdı, diyebiliriz. Derinlemesine eğitilmiş bir beceri.

interest, something else there.

Bir şey... daha. Tahmin etmek zorunda olsaydım, bunun tanıma olduğunu söylerdim.

Autumn'a baktım. Hiçbir değişiklik yoktu. Ama bu bir maske de olabilirdi. Zaten kurnaz bir kadın olduğunu kanıtlamıştı.

"Bir şartla onu sana bedavaya vereceğim." Göğsünü şişirerek dik durdu. "Zamanı geldiğinde, onun ölümünü izlemek için orada olmak istiyorum. İkisini de ölürken izlemek istiyorum."

Talon geniş bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Anlaştık."

Altıncı Bölüm

AUTUMN DEVALOS

"MMM, CİDDEN yemeyeceksin mi? Çok lezzetli," diye mırıldandım ve parmaklarımdaki sosu yalamak için öne eğildim. Dimitri bana tiksinişmiş bir bakış attı, burnunu buruşturarak iğrençlikle. Bıçak ve çatal kullanmadan yemek yemenin onun için ciddi bir suç olduğunu hissettim.

Görünüşe göre, Bay Uppity bunun için fazla iyiydi.

Özel jetin motorunun gürültüsü ayaklarımda yankılanıyordu. Hava temiz kokuyordu, koltuklar o kadar rahattı ki, yemin ederim ki orada hemen uykuya dalabilirdim.

Bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum. Adamı tanıımıyordum — Dimitri'nin ona Talon dediğini duymuştum — ama her kimse, çok zengin olmalıydı.

Profesyonel kiralık katil olarak çalıştığım süre boyunca, pek çok özel uçağa bindim. Ancak bu, şimdiye kadar bindiğim en iyisiydi. Kişisel olarak bir uçağım yoktu, çünkü böyle bir şeyin bakım masrafları *çok yüksekti*. Ancak, doğru kimlik ve yeterli nakit parayla, bir uçak kiralamak oldukça kolaydı.

Kariyerim boyunca bunu sadece birkaç kez yapmak zorunda kaldım. Genellikle hedef başka bir ülkedeyken ve uymam gereken acil bir zaman sınırı olduğunda.

Normalde, keşif yapmak için en az bir ay kadar zamanım olmasını tercih ederdim. Hedefin rutinini öğrenmek. Bu, temiz ve etkili bir cinayet işlemlerini kolaylaştırıyordu.

Ancak ara sıra, "yüksek öncelikli" olarak nitelendirilen, yani mümkün olan en kısa sürede tamamlanması gereken işler çıkardı. Bu işleri tek bir nedenden dolayı seviyordum...

Onlar için daha fazla ücret alabilirdim.

"Lanet olası bir barbar gibi yiyorsun," dedi Dimitri, burnu havada, çok "kibirli" bir tavırla.

O da benim gibi, bir yığın zincirle koltuğa bağlanmış, hemen yanımda oturuyordu. Önümüzde, yiyeceklerle tamamen dolu bir masa vardı. Her türlü et, kızarmış patates, sebze, salata. Lanet olası bir açık büfe gibiydi.

Tabii ki, ilk başta şüpheliydim. Ya içine bir şey katılmışsa? Ya zehirliyse?

Sonunda mantık galip geldi. Talon bize beş *milyon dolar* harcadıktan sonra bizi zehirlemeye çalışması pek mantıklı değildi.

Peki, Dimitri.

Hâlâ neden beni de istediğini anlamış değildim. O adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Adını bile duymamıştım.

Bunu sonra çözmem gerekecekti.

Başımı çevirip Dimitri'ye baktım, öne uzanıp kocaman bir kuzu budu aldım ve gözlerimi ondan ayırmadan ısırarak, sanki onun tarif ettiği gibi bir barbarmışım gibi eti parçaladım.

Tanrı bilir ne zamandır düzgün bir yemek yememiştim. Tabii ki barbar gibi yiyordum.

"Yemek istemiyorsan, sorun değil," diye mırıldandım ve onu kızdırmak için *ekstra* yüksek sesle çiğnedim. "Ama *ben* istiyorum. O yüzden, ben senin için yapmadan önce çeneni kapat."

"Dene bakalım. Bir sonraki gün doğuşunu göremeyeceksin."

"Yarın," diye cevap verdim, lokmayı çiğnerken.

Kaşları çatılmış, sinirli ve rahatsız görünüyordu. "Ne?"

"Deyim şöyle: 'Yarın güneşin doğuşunu göremeyeceksin'. Yarın güneşin doğuşu aynı anlamı taşıyor. Katılmıyor musun?"

Bana dik dik baktı, sol gözü sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi tuhaf, seğirici bir hareket yaptı. Sonra, kuzu bacağını lanet ellerimden tokatladı.

"Seni yaşlı piç," diye tısladım. "Senin saçmalıklarından bıktım!" Silahım ya da bir yumruk atacak kadar hareket kabiliyetim yoktu. Bileklerim kelepçelenmişti ve zincir ayaklarımın dibindeki zemine cıvatalanmıştı, bu da bana sadece soldan sağa doğru çok az hareket imkanı bırakıyordu, ama bu yeterliydi.

Bir tavuk budu yakaladım ve Dimitri'nin yüzüne vurdum. Sos sayesinde çok tatmin edici bir *şaplak* sesi çıktı. Şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı açık kaldı, sanki onu bir tavuk parçasıyla tokatlamaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibi.

Yanağında büyük bir sos lekesi olması, olayı daha da komik hale getirdi ve ben de bu manzaraya bakıp gülmekten kendimi alamadım.

Bu, daha sonra yaşanan olayların katalizörü oldu. Her şey karıştı.

İkimiz de hareket edemeyecek kadar kısıtlanmış olsak da, yine de birbirimizi öldürmeye çalıştık.

Yumruğu yüzüme doğru uçu. Geriye eğildim ve kelepçeler sayesinde yumruk burnumdan bir santim uzakta havada aniden durdu. O da homurdandı ve yumruğunu bacağıma indirdi.

Acı içimi kapladı, ama öfke de öyle, ve bu da acıyı biraz hafifletmeme yardımcı oldu.

Hızlı bir dirsek darbesiyle onun elmacık kemiğine vurdum. O da omzuyla bana çarparak karşılık verdi.

Siktir, siktir, siktir. Çok acıdı.

Onu elimden geldiğince sertçe ittim, ama o benden en az 150 kilo daha ağırdı, tabii ki bu onu neredeyse hiç etkilemedi. Ona yumruk atmaya çalıştım, o eliyle savuşturdu. O bana yumruk atmaya çalıştı, ben kaçtım. İleri geri, ileri geri gidip geldik, homurdanarak ve

birbirimize hırslayarak birbirimizi parçalamaya çalıştık.

Sadece tek bir iyi vuruş yapmam gerekiyordu. Ona, oturup onun saçmalıklarını kabul etmeyeceğimi göstermek için tek bir vuruş.

Vur, engelle, vur, engelle.

Lanet olası pislik...

"Yeter!" Talon'un adamlarından biri avazı çıktığı kadar bağırdı, Dimitri ve ben birbirimizi öldürmeye çalışırken donakaldık. Ben onun bileğini parmaklarımla sıkıca tutuyordum, o da avucuyla dirseğimin yüzüne tekrar vurmasını engelliyordu.

Adam birkaç adım yürüdü ve bize öfkeyle baktı. "Sizin sürekli tartışmanızı dinlemekten *bıktım* artık. Beni delirtiyorsunuz! Susun! Susun işte! Sürekli kavga edip sızlanıyorsunuz... Artık dayanamıyorum! "Seni öldüreceğim" "Sen bir pisliksin" falan filan. Blah, blah, blah. Ben sizin için yapmadan önce şu lanet çenelerinizi kapatın! Kalıcı olarak!"

Kafamdan çıkmak üzere olan alaycı gülümsemeyi *zorlukla* bastırdım. Talon bize beş milyon dolar verdi — aslında Dimitri'ye, ama neyse. Onun yardakçısının bize inandırmaya çalıştığı kadar kolayca harcanabilir olduğumuzu düşünmüyordum. Ayrıca, tehdit ettiği şeyi yapmaya yetkisi olduğunu da düşünmüyordum.

Son bir kez sert bir bakış attıktan sonra Dimitri'yi kendimden uzaklaştırdım ve pencereden dışarı bakmaya başladım. Bulutlar o kadar yakındı ki, uzanıp onlara dokunabileceğimi hissettim. Uçağın kanatlarının bulutları yararak ilerlemesi beni rahatlatmış ve hemen sakinleşmeye başladım.

Uçmayı her zaman sevmişimdir. Bazı insanlar bundan nefret eder. Aslında bir şeylerin olma ihtimali on bir milyonda bir olmasına rağmen, bundan korkarlar. İstatistiklere göre, uçak kazasından ölme ihtimalinden daha çok, araba kazasında ölme ihtimaliniz daha yüksektir.

Ben istatistiklere çok önem verirdim.

Adam birkaç sıra ilerideki koltuğuna geri döndü ve başka bir gorilin yanına oturdu. Uçakta yirmi dört kişi daha vardı; iki hostes, bir pilot, bir yardımcı pilot ve her hareketimizi izleyip uçağı ele geçirmek gibi aptalca bir şey yapmadığımızdan emin olmak için yirmi güvenlik görevlisi.

Bu fikir kesinlikle aklıma gelmişti. Bizi uçağa bindirirken birkaç kez düşündüm. Ancak, uçak uçurmayı bilmek sahip olduğum beceriler listesinde yoktu. Bir de beni baştan aşağı çelikle sarmış olmaları vardı.

Talon ortalarda yoktu. Bay Richy Rich bizi pistte bırakıp tek kelime etmeden havalandı. Muhtemelen daha fazla insan satın almak için, sanki lanet olası birer meta gibi.

Sırf bu düşüncesizliği yüzünden, listeme girdi ve en üst sıraya yükseldi.

Kabini defalarca gözden geçirdim, durumu değerlendirdim. *Hazırlanmam gerekiyordu. Bir plan yapmam gerekiyordu.* Kaçma şansımın sıfır olması, denememem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Tek şansım, uçaktan inerkendi. Bu şansı değerlendirmeliydim.

Ya da denerken ölmek.

Sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum... ve bundan nefret ediyordum.

İsteksizce, yanımda oturan aptal herife döndüm. "Bu adamı tanıyorsun, değil mi? Talon?" Dimitri'ye sordum, narin parmaklarımla yemeği karıştırarak. Onun bilgisine ihtiyacım varken onu kızdıramazdım.

Gözlerinin köşesinden bana bir bakış attıktan sonra tekrar önüne döndü. Mükemmel duruşu ve aristokrat havasıyla orada oturuyordu, beni ya da sorduğum soruyu umursamıyor gibiydi.

İlk içgüdümlü olan kafasını koparmak için kendimi zor tuttum. Ondan bir cevap almak istiyorsam sakın ve mantıklı davranmalıyım.

Konuşmanın onun da yararına olacağını ona gösterebilirim, daha açık sözlü olabilir.

"Bak, birlikte çalışma fikri beni kesinlikle tiksindiriyor," diye fısıldadım, gardiyanların duymaması için ağzımın kenarından. Ardından gelen homurtu, Dimitri'nin de aynı şeyi düşündüğünü gösterdi.

Şuna bakın! Bir konuda gerçekten anlaşılmışız. Cehennem gerçekten donmuş olmalı.

"Ama başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa, ikimiz de aynı gemideyiz. Birlikte çalışırsak kaçma şansımız daha yüksek olur."

"Kaçış yok. Talon gibi bir adamdan kaçış yok."

Bir cevap. Aman Tanrım.

"Denemeye bilecek misin?"

"Bunun bir anlamı olmaz." Konuşurken başını öne eğdi, bana bakmadı. "Talon akıllıdır. Sınırsız kaynağı var. Burada ne yaptığını bir bak. İki kişi için yirmi kişilik güvenlik ekibi mi? Bütün bunları saymıyorum bile." Hayal kırıklığıyla çırpındı, etrafına sarılmış zincirler tıkırdadı. "Benimle riske girmeyecek. Aramızda çok fazla geçmiş var. Çok fazla husumet. Bu fırsatı kaçırmama riskini göze almayacak. Bu olmayacak."

"Onu iyi tanıyor gibisin," dedim. "Yeterince iyi," dedi açıkça.

Şüpheyle gözlerimi kısarak baktım. "Bizi kardeşinden satın almak için neden küçük bir servet harcadığını biliyorsun, değil mi?"

"*Beni* neden satın aldığını biliyorum." Sonunda bana baktı, gözlerimin içine baktı. Sanki ruhumu görebiliyormuş gibi hissettim. Çok keskin bir bakışı vardı, karanlıkla doluydu. Bütün dikkatini bana vermesi biraz ürkütücüydü.

Kalbim göğsümde biraz daha hızlı atmaya başladı. Gerçekten de bakması çok hoştu. Yüzündeki tüm o sert, heykel gibi hatlar. O kadar keskin bir çene ki, üzerinde cam kesilebilirdi. Ne yazık ki, pislik olması onu daha az çekici yapmıyordu.

"Ama sen," diye devam etti, kafamdan geçen düşüncelerden tamamen habersizdi - *şükürler olsun*. En son ihtiyacım olan şey, ona karşı ilgi duyduğumu bilmesiydi. "Asıl soru bu, değil mi? Seni tanıyormuş gibi sana baktı."

Bu mümkün değildi.

"Nasıl olabilir ki ? Onu daha önce hiç görmedim. Hiç tanışmadım. Sen söylemeden adını bile bilmiyordum."

"Yine de buradasın." Sesindeki şüphe ve kuşkuculuk beni tedirgin etti. Orada durmuş, yine dürtüyor ve itiyordu.

Onun bakışlarını karşıladım, korkarak geri çekilmeyi reddettim. Oh, çok güçlü bir bakışı vardı. Karanlık ve tehlikeli. "Hiç düşünmeden hayatını sonlandıracağım" diyen türden bir bakış. Ama daha önce de saf kötülüğün gözlerine bakmıştım. Omurganızı ürperten türden bir kötülük.

Dimitri kötü bir adamdı, elbette. Ama onun *şeytani* bir adam olduğunu düşünmüyordum.

İkisi arasında belirgin bir fark vardı. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"O zaman bana bakmayı kes," diye bağırdım.

Birkaç saniye daha gözlerimi dik dik baktı, şüphesiz bana, gözlerini kaçırdığında bunun benim istediğimden değil, kendi isteğiyle olduğunu belli etmek için.

Siktir et onu.

Kendi başıma kaçmanın bir yolunu bulurdum ve sonra onu orada çürümeye terk ederdim.

Yedinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

Talon'un o bodruma girdiğini gördüğüm andan itibaren, sanki geleceği gösteren bir kristal küre varmış gibi, ne olacağını biliyordum.

Kardeşimden beni satın almak için ne gerekiyorsa harcayacağını biliyordum. Beni bir uçağa bindireceğini biliyordum. Beni dünyanın öbür ucuna, sürekli övündüğü özel adasına götüreceğini biliyordum.

Benim için ne planladığını *tam olarak* biliyordum.

Zaman çizelgesi uyuyordu. Her yıl, nisan sonuna doğru, Talon'un Til Death Games için e-postalar gelmeye başlıyordu. İnsanların birbirleriyle dövüştürüldüğü ve ölümüne savaşmaya zorlandığı gladyatör tarzı bir turnuva, seyircilerle dolu bir arenada izleniyor ve kimin galip geleceğine dair bahisler yapılıyordu.

Böyle bir etkinliğe davet edilmek son derece özel bir şeydi. O adada gerçekleşenler tam olarak yasal sayılmazdı, bu yüzden herkes katılabilirdi. Davetliler listesi genellikle yozlaşmış politikacılardan, bazen dünya liderlerinden, diğer suçlulardan benim gibi ve

çalgınca zenginlerdi, çünkü elbette daveti kabul ederseniz bir giriş ücreti vardı.

İki buçuk milyon. Bu kategorilere giren birçok insan için, ben de dahil, önemsiz bir miktar.

İlk aldığım yılı hatırlıyorum. Yakın arkadaşım Mikhail de bir tane almıştı ve benim şaşkınlığım onunkiyle aynıydı. İkimiz de o piçin çoktan öldüğünü sanıyorduk. Sonra bir gün, hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıktı, tanıdığım herkesten daha fazla parası ve bir kilometre uzunluğunda bir referans listesi vardı.

Babasının öldüğünü ve tek çocuğu olduğu için Talon'un her şeyi miras aldığını anlamam çok uzun sürmedi. O parayı adasını yaratmak için kullanmıştı. Onun için çalışacak tüm o insanları işe almak için. Ve şimdi oyunlarından elde ettiği geliri, net değerini daha da artırmak için kullanıyordu.

Onun gibi bir adam için bu asla yeterli olmazdı. Onun gözünde, her zaman kazanılacak daha fazla para olacaktı.

Talon'un yıllar boyunca Mikhail ve bana oyunlarına davet göndermesinin tek bir nedeni vardı. Beni gerçekten görmek istediği için değildi. *Onu* görmemi istediği içindi. Başardığı her şeyi görmemi istediği içindi.

Yıllar önce ona söylediğim son sözlerden biri, onun hiçbir zaman bir şey başaramayacağıydı. Her zaman babasının tüm sorunlarını çözmesi gereken şımarık, zengin bir çocuk olarak kalacağıydı.

Ayrıca, o adaya ayak basarsam bir daha oradan çıkamayacağım konusunda içimde gizli bir şüphe vardı.

Autumn'un birlikte çalışma teklifini kabul etmek o kadar da saçma bir fikir değildi belki. O adadan canlı çıkmamın imkânsız olduğunu biliyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama ben pek takım oyuncusu değildim, özellikle de tanımadığım, güvenmediğim, *sevmediğim* insanlarla.

Göz ucuyla ona baktım. Pencereden dışarıya bakıyordu, uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Kızım dışında, başka bir kadınla bu kadar uzun süre birlikte olduğumu hatırlamıyordum. Elbette, kadınlarla sürekli etkileşim halindeydim. Bana koruma, hizmetçi ve aşçı olarak çalışan kadınlar vardı. Ama onlarla hiç *vakit* geçirmemiştim.

Onlara emir vermediğim sürece, birkaç kelimeden fazla konuşmamıştım.

Bir daha başka bir kadınla tanışmak istemiyordum. Bir daha kimseye öyle yakınlaşmak istemiyordum. Yanımda kimse olmadan hayatımı yaşamaya devam etmekten tamamen memnundum.

Kimse kalbimdeki Yeketarina'nın yerini dolduramazdı, o halde neden uğraşayım ki?

Onun ölümünden sonra başka kadınları görmek, onlarla konuşmak veya vakit geçirmek bana hiç çekici gelmiyordu, bu yüzden hiç yapmadım.

Ancak şu anki durumum, buna devam etmemi imkansız hale getiriyordu. Sonbahar *her yerdeydi*. Dominik beni kaçırdığından beri ondan ya da yaydığı güçlü varlığından kurtulamadım.

Onu görmezden gelmek oldukça zordu.

"Bana bakmayı kes dedim," diye bağırdı Autumn, gözleri hala pencereden dışarıya bakarken.

Onu baktığımı nereden biliyordu ki?

"Bakmıyorum, dayanılmaz kadın. Pencereden dışarı bakıyorum." *İyi cevap, Dimitri. Onun sana baktığını düşünmesine gerek yok. Bu onun kafasına girer.*

"Burada on iki tane daha pencere var. Başka birini seç. Benim çevreme bakmanı bile istemiyorum."

"Hiç kimse sana, bu lanet gezegendeki en sinir bozucu insan olduğunu söyledi mi?" diye tısladım.

"Aslında evet." Dönerek, gururlu bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Bence bu harika bir iltifat.

"Anlaşıldı. Psikopat insanlar her zaman büyük hayallere sahiptir."

"Bana psikopat deme!"

"Yoksa ne? Yine yüzüme bir parça tavuk mu atacaksın?" diye alay ettim.

"Seni parçalayıp kendi bağırsaklarını yedirmeden önce vücudundaki her lanet kemiği kırarım."

Kaşlarımı kaldırdım. *Şiddetli küçük şey.*

Kabin içinde bir *zil* sesi çaldı, ardından bir erkek sesi duyuldu. "İnişe geçiyoruz. Lütfen koltuklarınıza dönün ve emniyet kemerlerinizi bağlayın. Kısa süre sonra iniş yapacağız."

Uçaktan inerken Talon'un güvenlik ekibi çok dikkatliydi. Hiçbir risk almadılar ve bizi koltuklarımızdan uçağın önündeki çıkışa götürürken kelepçeli tutmaya özen gösterdiler.

Sarışın uçuş görevlisi büyük bir çaba sarf ederek kapıyı açtı ve merdiveni indirdi, böylece uçaktan inebildik. İlk olarak burnuma gelen, tuzlu ve ferah deniz kokusuydu. Bu belirgin koku, beynime tropikal, açık ve özgür bir yerde olduğumu söyledi.

Merdivenlerin en üstünde durduğum yerden, pistin geniş bir manzarasını görebiliyordum. Pistlerin ötesinde büyük, güzel ağaçların bulunduğu bir alan uzanıyordu ve sonra göz alabildiğince geniş, açık okyanus vardı.

İtiraf etmeliyim ki... nefes kesiciydi. Tamamen tarafsız bir bakış açısıyla, tam anlamıyla bir cennet gibi görünüyordu. Manzara. Kokular. Hatta kuşların cıvıltıları ve ağaçların arasında esen rüzgârın sesi bile. Her şey, buranın sakin ve huzurlu bir yer olduğu izlenimini veriyordu. Barış ve sükûnet dolu.

Ve ben düşüyordum.

Ne olduğunu bilmiyordum, sadece düşmeye başlamadan önce sırtımı iten eller hissettim. Sert, acımasız merdivenlerden yuvarlanırken vücudumun farklı yerlerinde ağrı hissettim.

Orospu çocuğu... Siktir... Kahretsin...

Pürüzlü asfaltın üzerine yığıldım, cildim yere sürtündü. Kafamı kaldırdım ve Autumn'un parmaklıktan atlayıp tek dizinin üzerine çöktüğünü gördüm. Hafifçe yüzünü buruşturduktan sonra kalkıp asfaltın üzerinde koşmaya başladı.

Kaçmak için beni kelimenin tam anlamıyla *itti*.

O lanet olası kaltak.

Tamam, biraz etkilenmişim. Çok vahşi bir hareketti.

Havada bir silah sesi yankılandı. Autumn, bir sonraki adımını atmak üzere olduğu önündeki zemin bir kaya bulutu halinde patladığında korkuyla geri sıçradı. Dengesini kaybetti ve kışının üstüne düştü. Bir saniye bile geçmeden adamlar etrafını sardı ve sert, şiddetli ellerle onu yere bastırdı.

Uzakta bir binadan parıldayan ışık, zaten tahmin ettiğim şeyi doğruladı: Talon, kimsenin kaçmasını engellemek için geçici havaalanının etrafına keskin nişancılar yerleştirmişti.

Zaten çok uzağa kaçamazlardı. Her tarafımız geniş, acımasız bir okyanusla çevriliydi.

Ama Talon her zaman paranoyak bir piç olmuştu.

Uçaktan gardiyanlar tarafından ayağa kaldırıldıktan sonra - pek de nazik davranmadıklarını eklemeliyim - beni pistin yanındaki büyük cam binaya doğru götürdüler. Autumn'a yaklaşırken, sonunda biraz direnmeye başladım. Gardiyanlar beni hareket ettirmeye çalıştılar, ama ben kıpırdamayı reddettim ve çok kısa sürede hayatımın kabusu haline gelen kızıl saçlı kadına öfkeyle baktım.

"Talon'un girişte keskin nişancılar bulunduracağını sana söylemediğim için memnunum. Keşke nişan alma becerileri daha iyi olsaydı," diye tısladım ve arkama bakmadan uzaklaştım.

Ne yazık ki hayatta olan Autumn ile birlikte pistten çıkarıldıktan sonra (kaçma girişiminin başarısız olmasının ardından onu orada öldürürler diye ummuştum, ama hiçbir şey benim istediğim gibi gitmedi), adadaki bir kasabadan geçtik.

Yürüdükçe, bu yerin görüldüğünden çok daha fazlası olduğu daha da belirgin hale geldi. Tasarımı çok daha görkemliydi.

Tamamen kendi kendine yeten bir yer gibi görünüyordu. Tabii ki, varlığını öğrendiğimden beri bulabildiğim son derece sınırlı bilgiler de bunu gösteriyordu.

Yine de, bir şeyi varsaymakla onu kendi gözlerinle görmek bambaşka bir şeydi.

İhtiyacınız olan her şey yürüme mesafesinde olduğundan, buradan ayrılmak için hiçbir neden yoktu.

Bu, Talon'un onca yıl boyunca nasıl tamamen ortadan kaybolabildiğini açıklıyordu. Egoist piç kurusu, fazladan bir çaba gösterip tüm işletmelere kendi adını vermişti.

Scardo Market. Scardo Oto Tamircisi. Scardo Alışveriş Merkezi. Scardo 24 Saat Açık Lokanta. Scardo, Scardo, lanet olası Scardo.

Kasabanın ortasına kendi adını taşıyan altı metrelik bronz bir heykel dikmiş olsa bile hiç şaşırmazdım.

Beni şaşırtan şey ise koloseumdu. Sanki tarih kitabının sayfalarından koparılmış gibiydi.

Muhteşemdi. Gerçekten muhteşemdi. Bunu kendime itiraf etmekte hiçbir sorunum yoktu. Ama dışarıdan? Ona ikinci bir bakış bile atmadım.

Talon'un bir yerlerde, bir şekilde izlediğini *biliyordum*. Kendini tutamayacaktı.

Bu yüzden, adaya ayak bastığım andan itibaren gördüğüm her şey ne kadar etkileyici olsa da, bunu göstermeyi reddettim ve yüzümde sıkılmış bir ifade tutmaya devam ettim.

Bütün bu süre boyunca sessizce yanımda yürüyen Autumn da aynısını yaptı. Olan bitene ilgisiz *görünüyordu*, ama gözleri onu ele veriyordu.

Avcıların o delici bakışları vardı onda: hesaplı, değerlendirici, karanlık. Bu yer hakkında bildiklerim, olacaklar hakkında bildiklerim, merakımı doruğa çıkardı.

Ne kadar dayanacaktı? Sonuna kadar dayanamayacağına emindim.

Sadece bir kazanan olabilirdi ve ben bunun ben olmam için her şeyi yapmaya niyetliydim.

Ama onu kendi ellerimle öldürürsem, şey... Bu, tüm bu çileye tamamen ve tamamen degecek bir şey olabilir.

Sekizinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

"*BOKTAN DURUMDAYIM*" diye düşündüm defalarca, kaldırım taşlı yoldan itilip kakılarak koloseuma doğru ilerlerken. O yer... Tanrım, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. "Kesinlikle inanılmaz" bile onu tarif etmek için yeterli bir ifade gibi gelmiyordu.

Sanki bütün bir medeniyet, dünyanın geri kalanından kopuk, kendi başına yaşıyormuş gibiydi. Toplumun geri kalanından.

Talon'u şahsen tanıımıyordum, ama o kasabada bir kez yürümek onu anlamak için yeterliydi.

Babasının sevgisini hiç görmemiş şımarık zengin çocuk. Bu o kadar barizdi ki, her binaya bunu belirten büyük bir neon tabela asılabilirdi.

Oh, durun, öyle bir şey var. Ha.

Aşırı telafi çabası gülünçtü. Küçük penisi olan bir adamın büyük, lüks bir araba alması gibi.

Ben buna "küçük penis sendromu" diyorum.

Buna Dominik'in zindanında gördüğüm egosunu da ekleyince, bu adamın *ciddi* baba

sorunları olduğu oldukça açıktı. Tüm bu saçmalıklar bir yana, Talon kendine oldukça etkileyici bir operasyon kurmuştı.

Her şeyi ayrıntılı bir şekilde katalogladım; gardiyanlardan kaçmayı başırırsam, çıkış yolunu hatırlamam gerekiyordu.

Dimitri ve ben, kolosun derinliklerine, uzun, karanlık, dolambaçlı koridorlardan ve tamamen taştan yapılmış kıvrımlı merdivenlerden aşağıya götürüldük.

Aşağıdan, futbol veya basketbol maçında duyabileceğiniz türden yüksek tezahürat sesleri yankılanıyordu. Aşağıya indikçe sesler daha da yükseliyordu. Diğer tüm sesleri bastırıyordu. Zincirlerimizdeki tıkırtıları. Muhafızların ağır savaş botlarının *güm güm güm* seslerini.

Odaya itildiğimiz anda şüphelerim doğrulandı.

Dünyada kalabalığı bu kadar heyecanlandırabilecek çok az şey vardı.

Korkunç bir dövüş maçı da bunlardan biriydi.

Odanın tam ortasında profesyonel bir boks ringi vardı — üzerinde duran anıtı düşünürsek, tarihsel bir çelişki gibi görünüyordu, ama neyse.

Ring'in bir tarafında, uzun ahşap banklarda benim gibi diğer mahkumlar oturuyordu. Zincirler bunu açıkça gösteriyordu. Diğer tarafta ise kalabalık vardı, ring'deki insanların dövüşmeye devam etmeleri için tezahürat yapıyor, dans ediyor ve bağııyorlardı.

Üniformalarından, diğer gardiyanlar ve askerler olduklarını tahmin ettim.

Ring'in önünde, WWE'deki yorumcular gibi dövüşü anlatan üç kişi oturuyordu ve onların arkasında da birkaç mahkum daha vardı, hırpalanmış, yaralı ve kanlar içinde. Birkaç kamera, dövüşü her açıdan çekmek için ring'i kaydediyordu.

Yan tarafta bir yığın ceset duruyordu.

Durum hiç iyi görünmüyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

Dimitri'ye bir bakış attım, ama o pislik okunamazdı. Ona baktığımda tek gördüğüm güçlü, kendinden emin duruşu ve sert bakışlarıydı.

"Yürü," diye bağırdı gardiyanlardan biri ve beni ileri itti.

Diğer mahkumlarla birlikte bankın önüne yönlendirildik ve zorla oturtulduk.

"Ve kazananımız belli oldu!" kel kafalı yorumcu, adamlardan biri rakibinin boynunu kırarak onu anında öldürünce sevinçle bağırdı. "Bayanlar ve baylar, Reggie Green'i alkışlayın!"

Kalabalık zafer çığlıkları attı. Ancak Reggie bu heyecanı paylaşmıyordu. Sanki az önce yaptıklarına inanamıyormuş gibi şok içinde geriye düştü. Titreyerek ve kanla kaplı ellerine baktı, gözleri yaşlarla doldu.

Muhafızlar ringe koştu, onu ve cesedi yakaladılar. Reggie, yorumcuların arkasında diğer mahkumların yanına bırakıldı —sanırım önceki dövüşlerin galibi olanlar—yanına bırakıldı ve ceset hemen köşedeki diğerlerinin üzerine atıldı.

Sıranın önündeki sonraki iki mahkum yerlerini almak zorunda kaldı ve tüm bu işkence yeniden başladı. Ve tekrar, ve tekrar.

"Bu da ne lan?" diye fısıldadım.

Dimitri'nin bakışları bana kaydı. O kurnaz mavi gözlerin arkasında bir şey parladı.

O biliyordu.

Neler olduğunu biliyordu.

"Bu ne?" diye sertçe tekrarladım.

O sadece sırıttı ve "Benimle dövüşmek için eşleştirilmeyesin diye dua et" dedi.

Ona sertçe baktım. "Umarım eşleşirim. Böylece sonunda seni öldürebilirim." "Aynı şey senin için de geçerli," diye tersledi.

Benimle ne sorunu olduğunu bilmiyordum. Gözlerini açıp Dominik'in zindanında beni gördüğü andan itibaren bana garezi vardı.

Her dövüşün ardından, her zamanki gibi birbirimize somurtarak bakmaya başladık. Yorumcular her hareketi, her eylemi anlatmaya devam ettiler ve her galibi tebrik ettiler. Bazıları daha önce açıkça öldürmüştü. Pişmanlık yoktu. Tereddüt yoktu. Ama diğerleri bununla mücadele etti ve sonunda insanlıklarının bedelini ödedi.

Böyle bir ortamda insanlığa yer yoktu.

Sonra iki kadın ringe zorla çıkarıldı: uzun boylu sarışın ve kısa boylu, tombul esmer. Yorumcular dövüşün başlayacağını duyurduğunda, ikisi de kıpırdamadı.

"Dövüşmeyeceğiz!" diye bağırdı sarışın, başını sallayarak. Güçlü görünmeye çalışarak dik durdu, ama sesi hafifçe titriyordu.

"Bunu bize yapamazsınız," dedi esmer kadın, yardım edecek birini ararken etrafına bakındı. "Bırakın bizi. Lütfen."

Talon'un yüzü, duvara monte edilmiş bir televizyonda bir anda belirdi. Kendini beğenmiş, küçümseyen bir gülümseme attı. "Kuralları biliyorsun. Savaş ya da öl. Til Death Games için en iyisini istiyorum. Burada performans gösterip ölümüne savaşmaya istekli değilsen, orada performans göstereceğine güvenemem ve aşağılanmak istemem."

O konuştuğuca kafam daha da karışıyordu. "*Til Death Games*" mi? O da ne lan?

"Burada eşleştirildiğin kişiyi yenersen, özgürlüğün için savaşma şansı verilecek. Reddedersen, canlı canlı derin yüzeceksin. Seçim senin. Şimdi karar ver."

Ekran karardı.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra iki kadın birbirlerine saldırdı.

"Ayağa kalk. Sıra sende."

Muhafızı yukarıdan aşağıya süzdüm ve onu hayalarına yumruklamakla paçayı sıyrabilir miyim diye düşündüm. Sonunda, basit bir nedenden dolayı bunu yapmamaya karar verdim. Hoşuma gitse de gitmese de,

hayatım için savaşmak üzereydim. Enerjimi bu kadar önemsiz bir şey için haralayamazdım.

Ama o pislik benim nefret listemdeydi. Aslında, oradaki *herkes* öyleydi. Ve orası olmak isteyeceğiniz bir yer değildi.

Ring kenarına götürüldüm, orada başka bir gardiyan kelepçelerimi çözdü ve sonra beni o kadar sert itti ki ringin ortasında dizlerimin üzerine çöktüm.

Lanet olası pislik.

Birkaç saniye sonra, uzun boylu, siyah saçlı bir kadın benimle birlikte ringe atıldı.

Spikerler konuşuyor, bizi tanıtıyor ve gardiyanları coşturuyorlardı (onların da Til Death Games için antrenman yaptıklarını, hazırlandıklarını hissettim), ama ben onlara neredeyse hiç dikkat etmedim.

Zihnim tamamen hayatta kalma moduna geçti. Savaş moduna.

Saçımı saç bağımdan çözdüm ve sonra yakalanmasını zorlaştırmak için hızlıca sıkı bir topuz yaptım. O uzundu. Güçlü bacakları vardı. Güçlü bir vücudu vardı. Spor yapıyordu ve kendine iyi bakıyordu.

Ama dövüşebilir miydi?

Ben sola bir adım attım, o da beni taklit ederek sağa bir adım attı. Ve tekrar, tekrar. O da benim onu incelediğim kadar beni inceliyordu. O ringden sadece birimiz canlı çıkacaktı.

Onun tereddüt edecek bir tip olmadığını anlayabiliyordum. Hayatta kalmak için beni öldürecekti.

Dönüp durduk, birbirimizi yakından izledik, ilk hamleyi kimin yapacağını, kimin ilk saldıracağını bekledik.

İlk hamle benim oldu.

Savunmada kalmaktan bıktım. Durumu kontrol altına almam gerekiyordu. Hikayeyi kontrol etmek, sonucu kontrol etmek.

En azından öyle umuyordum.

İleri atıldım, yumruk ve tekmelerle saldırdım, onu telaşlandırıp dengesini bozmaya çalıştım. Onu hazırlıksız yakalamak için.

Hızlıydı, iyi içgüdüleri vardı. Hareketleri, ayakları ve saldırıları kaçırma ve karşılık verme becerisi, bana onun bir tür yakın dövüş eğitimi aldığını gösterdi.

Ama bu yeterli olmazdı. Dünyaca ünlü suikastçı eğitmeni Elias Huber'den eğitim almıştım. Yirmi yılı aşkın bir süre

becerilerimi mükemmelleştirmek için harcadım. Her gün antrenman yaptım. Neredeyse her hafta birini öldürdüm. Vicdanım yoktu, bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyen bir ses yoktu. Bir canı almaktan çekinmezdim, özellikle de benim hayatım tehlikedeyse.

O iyiydi, ama benden daha iyi değildi. Bu ego değildi. Sadece bir gerçektir.

Onun güçlü yumruğunu eğilerek kaçtım, dizlerimin üzerinde kayarak onun etrafında döndüm, bir kolumu bacağına doladım ve tek hamlede onu yere devirdim. Keskin bir hareketle bacağındaki kemiği ikiye kırdım.

O, acı, ıstırap ve korkuyla dolu, kulakları sağır eden yüksek bir çığlık attı. Kırık bacağını tutarken çığlığı acı dolu bir ağlamaya dönüştü ve yüzünden gözyaşları sel gibi akmaya başladı.

Genel olarak, masum insanları öldürmekten kaçınmaya çalışırdım. Bunun için kendimi kötü hissettiğimden falan değil. Benim öyle duygularım yoktu. Aslında, buna muktedir değildim.

Çünkü bu... Şey... Sıkıcıydı.

Bunda hiçbir zorluk yoktu ve çoğu zaman sadece ağlayıp hayatları için yalvarıyorlardı. Bunda hiçbir eğlence yoktu. Damarlarımda adrenalin dolaşmıyordu.

Bu kadın — Tara, sanırım yorumcuların söylediğini duydum — kalbimin biraz daha hızlı atmasını sağlamıştı ve bunun için ona hızlı bir ölüm verecektim.

Kimse benim merhametli biri olmadığımı söylemesin.

Onu sırt üstü yere attığımda hala ağlıyordu, acıdan beni durdurmaya bile gücü yetmiyordu.

Onun üzerine çöktüm, yüzünü ellerimle tuttum ve...

Çat.

Ağlaması kesildi ve vücudu gevşedi.

Ayakta durmak için sadece bir saniyem vardı, sonra ring muhafızlarla doldu ve kelepçeler tekrar bileklerime takıldı.

Hepsi çok temkinliydi.

Ben kazananlar bankına götürüldüm, Tara'nın cesedi ise diğerleri gibi yığına atıldı ve bu, acımasız, hiç bitmeyen bir döngü gibi devam etti.

Mahkumlar çiftler halinde ringe çıktılar ve sadece biri ringden çıktı. Bazen hiç kimse çıkmadı. Talon ara sıra televizyona çıkıp kazananı layık görmeyerek, maçı kazanmış olmalarına rağmen öldürölmelerini emrediyordu. O sadece en iyilerin en iyilerini istiyordu — iyi ve eğlenceli bir dövüş sergileyeceklerini garanti edenleri.

O ahmağın sırasını sabırsızlıkla bekleyerek izledim. Sonunda bir gardiyan ona yaklaşp ayağa kaldırdığında gülümsedim. Onun hayatını sonlandıran kişi ben olmayacağım için hayal kırıklığına uğramış olsam da, en azından gösterinin ön sırasından izleyebilecektim.

Umarım tüm o kaslar sadece gösteriş içindi.

Dokuzuncu Bölüm

DIMITRI VOLKOV

Sonbaharı, ringde dolaşırken rakibiyle yumruklaşırken sarsılmaz bir odaklanma ile takip ettim. Dövüş uzun sürmedi. Bir dakika, belki iki dakika. Ama o süre boyunca, gözlerimi kısarak yaptığı her hareketi inceledim.

Boyuna göre *hızlıydı*, ki bu onun boyuna göre zor bir şeydi. Ayakları tüy kadar hafifti. Ve son derece yetenekliydi. Diğer kadını nasıl yakalayıp tek bir hızlı hareketle bacağını kırdığı? Bu tamamen bir jiu-jitsu hareketi idi. Yıllar boyunca bunu yeterince görmüştüm ki, hemen fark ettim.

Şimdiye kadar hiç tereddüt etmeden iki kişiyi öldürdüğünü görmüştüm. Keskin ve çevik bir zekası vardı. Hızlı reflexleri vardı. En az iki farklı dövüş stilinde ustaydı. *Nasıl olur da daha önce onun adını hiç duymamıştım?* Onun kalibresinde bir dövüşçü benim dünyamda çok tanınırdı. Ve onun bir şekilde bu işin içinde olduğuna yüzde yüz emindim, ister başka bir suç örgütü, ister bir çete, ister motosiklet kulübü, isterse bir suikastçı olsun (kesinlikle daha çok suikastçıya meyilliydi).

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. O tehlikeliydi. *Çok tehlikeliydi.* Onun düşündüğünün aksine, benim egom o kadar da büyük değildi. Potansiyel bir tehdidi tanıyabilirdim ve Autumn DeValos *tam* da buydu: bir tehdit. Fırsatını bulduğum anda ortadan kaldırmam gereken bir tehdit.

Rakibini öldürdükten sonra, yorumcuların arkasındaki bankta oturması için zorla omzundan itildi. Muhafızlara alaycı bir şekilde baktı ve onun dokunuşunu reddetti. Bakışları benimkilerle çarpıştı. Birbirimize öfkeyle baktık. Diğer dövüşler devam ederken, Autumn ve ben kalabalık odanın iki ucunda birbirimize öfkeyle bakmaya devam ettik.

Bu, hem onun hem de benim için bir meydan okumadan başka bir şey değildi.

Aramızda bir hesaplaşmamız vardı.

Sessiz irade savaşımız, kavga sırası bana gelene kadar bitmedi.

Diğerleri gibi ben de ringin kenarına götürüldüm. Bir gardiyan önce ayak bileklerimdeki kelepçeleri, sonra da bileklerimdeki kelepçeleri açtı. Beni ileri itmeye çalıştı ama ben ayaklarımla yere sağlam basarak yerimden kıpırdamadım. Gardiyanın sırası gelen her mahkumla aynı şeyi yaptığını görmüştüm. Onun itebileceği bir kişi daha olmayacaktım.

Omzumun üzerinden, gözlerimde kötücül, ölümcül bir bakışla baktım. Hiçbir şey söylemedim, sadece kötü niyetle ona baktım.

Bakışlarımın altında küçüldü, gözleri yere kaydı.

Alaycı bir şekilde burnumu çektim, sonra ringe doğru birkaç adım attım ve iplerin altından geçtim.

Bir tarafa geçip duruşumu aldım ve bekledim. Kollarım gevşekçe yanımda sarkıyordu, omuzlarım dikti.

"Evet, evet, evet, bayanlar ve baylar, bir sonraki dövüş çok iyi olacak gibi görünüyor. Aramızda kötü şöhretli bir mafya *pakhanı* var." Sağ tarafıma baktım ve kulaklık takmış yorumcuların bana baktığını gördüm.

Kameralardan biri ringin dışını dolaşarak, yorumcular konuşmaya devam ederken beni her açıdan çekmeye çalışıyordu.

Diğerleri olan biteni anlamamış olabilirlerdi. Ben anlamıştım. Odaya girdiğimiz anda tanıdım. Her yıl, Talon Til Death Games için davetiyesini gönderdiğinde, e-postada başka ayrıntılar da yer alırdı. Dövüşçülerin videoları ve neler yapabilecekleri gibi etkinliklerle ilgili küçük bilgiler. Oyunlar için beklenti ve heyecan yaratmanın harika bir yolu.

İşte bu yüzden. Kameralar bunun içindi. Küçük kalabalık. Yorumcular. Hepsi davet alanları cezbetmek ve onları giriş ücretini ödemeleri için ikna etmek içindi. Onlara çok daha büyük ve görkemli bir ölçekte tanık olacaklarını göstermek içindi.

Rakibim ringe adım attığında, her şey sallandı. Tamamen kaslardan oluşan bir vücuda sahip, canavar gibi bir adamdı. Benden daha büyüktü, orası kesindi. Daha uzundu. Daha genişti. Oradaki en iri kişiydi ve tabii ki Talon onu benimle dövüşmesi için seçmişti.

O kadar tahmin edilebilirdi ki.

Adam karşımda pozisyon aldı. Ağzının bir tarafı kendini beğenmiş, kibirli bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Daha iri olduğu için kazanacağını düşünüyordu. Birçok erkeğin inanmak istediğinin aksine, boyut her şey değildi. Asıl önemli olan, o boyutu nasıl kullandığındı.

Gözlerim istem dışı olarak arkasında oturan sinir bozucu kızıl saçlı kadına kaydı. Onun sırtışı, önümde duran adaminkini yansıtıyordu. O da aynı şeyi düşünüyordu.

İkisi de ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Özellikle de adam.

Dövüşün başlayacağını belirten bir zil yoktu. Bir an, ringin iki ucunda birbirimize bakıyor, birbirimizi ölçüp biçiyorduk, bir sonraki an ise, o, öfkeli bir boğa gibi tüm zarafetiyle bana saldırıyordu ayakları yere sertçe vurarak bana saldırıyordu.

Güm, güm, güm. Yumruğunu havaya kaldırdı, vurmaya hazırlanıyordu.

O bana doğru koşarken ben kıpırdamadan *bekledim. Bekledim, bekledim.*

Neredeyse geldim...

Onun sallanan kolunun altından eğildim, ayaklarımın ucunda döndüm ve arkadan kafasının yan tarafına acımasız bir tekme attım.

Karttan bir ev gibi yere yığıldı, vücudunun yere çarpmasının etkisiyle tüm ring sallandı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, yanına gittim ve ona baktım. Sırt üstü düşmüş, boş gözlerle tavana bakıyordu. Ayak tabanımla açıkta kalan boğazına bastırdım ve onu anında öldürdüm.

Boyun, kan damarları ve hayatta kalmak için gerekli organlarla dolu karmaşık bir yapıydı. Doğru noktaya yeterli güçle zarar verilirse, geri dönüşü yoktu.

Tüm oda bir an için sessizliğe büründü, ardından kalabalık yüksek sesle coşkuyla alkışlamaya başladı. Dönüp baktım. Autumn'un yüzündeki ifade neredeyse beni gülümsetiyordu. Bu ifade paha biçilemezdi. İnce dudaklar. Çökmüş kaşlar. Buruşmuş burun. Gergin çene. Benim kazanmış olmama duyduğu öfke ve hayal kırıklığı daha açık olamazdı.

Genelde gösteriş yapmayı veya oyun oynamayı seven biri değildim, ama o anda Autumn'un yüzüne bunu vurma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, karşı koymak imkansızdı.

Yavaşça, bir beyefendi selamı vererek eğildim, bir kolumu belime doladım ve diğer bacağımı arkama doğru uzattım. Uygun görgü kuralları, saygı göstermek için aynı anda başını da eğmeni gerektirir, ama bu durum öyle değildi. Daha çok, bir performansın sonunda kalabalığa yapılan selamlama gibiydi, ancak bu sadece Autumn içindi. Benim "Hala ayaktayım, kaltak" deme şeklimdi.

Bana gösterdiği orta parmağından, bunun anlamını anladığını anladım. Tam boyuma yükselmeden önce sııttım.

Ring kenarına doğru yürüdüm, atlayıp kazananlar arasına katılmaya hazırlanıyordum, ama bir güvenlik görevlisi elini kaldırarak beni durdurdu. Kaşlarımı çattım.

Şimdi ne var?

Başı hafifçe yana eğilmiş, diğer eli kulağındaki kulaklığa uzanmış, sanki onunla iletişim kuran birini dinliyormuş gibi. Bir an sonra, iki mahkumun daha ringe getirilmesi için işaret verdi.

Soluma baktım ve kameranın merceğine gözlerimi diktim. *Lanet olası Talon*. Açıkça, daha eğlenceli bir kavga bekliyordu ve

beni bu kavga olmadan bırakmayacaktı.

Peki.

Üç adım geri çekildim ve vücudumu gevşek tutarak harekete hazır bir şekilde bekledim. Bu dövüş ilkinden biraz daha uzun sürdü. Her iki adam da ilk rauntta olanları gördükten sonra temkinli davrandılar ve benden güvenli bir mesafe tutmaya özen gösterdiler, ancak bu uzun sürmedi.

Sonunda, ikisi de aynı anda bana saldırdı. Biri yukarıdan, diğeri aşağıdan. Akıllıca bir hamleydi, ama sonunda Muscle Man ile aynı kaderi paylaştılar: ringin zemininde ölüm. Talon sonuçtan memnun kalmamış olmalı ki, tekrar dövüşmeleri için iki mahkum daha gönderdi.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Beşinci rauntta, yorgunluk beni ağır bir şekilde etkilemeye başlamıştı. Hareketlerim yavaşladı, reflekslerim ringe ilk çıktığımdaki kadar keskin değildi. Kaçınamadığım darbelerden dolayı vücudumun her yeri ağrıyordu. Sert bir darbe nedeniyle yüzümün yanından kan akıyordu. Tüm bunlara rağmen, hissettiğim acıyı en ufak bir şekilde bile göstermeyi reddederek devam ettim. Bu dövüş için yeterli gücüm vardı, ama ya bir tane daha olsaydı? Kim bilebilirdi ki?

Rakibimle, atletik, siyah saçlı bir erkekle boğuşuyordum. Ortağı birkaç metre ötede ölü yatıyordu, boynu ve birkaç uzvu korkunç açılarda bükülmüştü.

Üstünlük için güreşiyorduk, bükülüyor, dönüyor ve kanlı yumruklarımızı birbirimizin yanlarına, kaburgalarına, karınlarına, böbreklerine vuruyorduk. *Sadece bir açık bulmam gerekiyordu. Sadece bir tane. Sadece...*

Kafamda bir acı patladı. *Kahretsin!* Görünüşe göre o ilk fırsatı yakalamıştı. Bir anlık yönelim bozukluğu yaşadım. Bununla mücadele etmek için elimden geleni yaptım, ama yine de bazı darbeleri isabet etti.

Bıkkın ve öfke doluydum, içimdeki karanlık, kötü tarafı ortaya çıkardım. Hiçbir şey hissetmeyen tarafımı. Acı hissetmeyen. Pişmanlık duymayan. Merhamet göstermeyen.

Kasap.

Kemiklerimde kaynayan bir güç patlamasıyla, çenesine acımasız bir aparkat vurdum. Adam geriye uçtu ve sert bir şekilde yere düştü.

. Hemen tekrar ayağa kalktı ve hızını hiç kesmeden tekrar bana doğru hücum etti.

Onunla kafa kafaya karşılaştım. Son nefesimizi verene kadar savaşağımızı gösteren ilkel bir hızla birbirimize yumruk üstüne yumruk attık. Yumruğumu karnına indirdim, o da inleyerek eğildi. Ellerimle yüzünü kavradım ve keskin bir hareketle boynunu kırdım.

"Ve kazanan belli oldu!"

Bu sözlerle içim rahatladı ve cesedi dikkatsizce ayaklarımın dibine attım. Diğer zaferlerimin hiçbirisi böyle bir ilanla sonuçlanmamıştı, bu da bunun son olduğu anlamına geliyordu. Son dövüş.

Döndüm.

"Kazanan, bayanlar ve baylar, Bratva Kasabı!"

Kamera yüzüme o kadar yaklaştı ki, öne eğilirsem ona dokunabilecektim. Vücudum hala adrenalin ve öfkeyle doluydu ve birden patladım. Kamerayı yakaladım ve yere defalarca vurdum.

Kameraman çılgılık attı ve geri atladı, ben kamerayı kaldırıp yere vurmaya devam ederken ekipmanını terk etti. Güvenlik görevlileri etrafımı sarıp beni zapt etmeye çalıştılar, ama ben hala kavga modundaydım, hayatta kalma modundaydım ve bana yaklaşan herkese saldırdım.

Siktir et. Siktir et onları.

Savaş, savaş, savaş.

Başımın arkasında bir ağrı patladı ve öne doğru düştüm. Karanlık hızla her şeyi kapladı ve ben de onu memnuniyetle karşılayarak kendimden geçtim.

Onuncu Bölüm

DIMITRI VOLKOV

GÖZLERİM AÇILDI, kulaklarımda keskin, delici bir ses yankılanıyordu. İlk gördüğüm şey hücre parmaklıklarıydı. Bayılmadan önceki anılarım aklıma geldi ve kafamdaki karışıklığın bir kısmını silip süpürdü.

Sanırım bu beklenen bir şeydi. Talon, mülkünün tahrip edilmesini cezasız bırakamazdı. Yine de buna değdi. O aptal kameranın sürekli yüzümde olmasından bıkmıştım.

İnlememi bastırarak yanıma döndüm ve "Günaydın, güneş ışığı." dedim.

Bu sefer, inlememi serbest bıraktım, ama bunun nedeni tamamen farklıydı.

Acı yerine öfke.

Yattığım yatakla aynı yatakta, sinir bozucu kızıl saçlı şeytan kadın Autumn oturuyordu.

Neden?

Neden ben? Neden evren benden bu kadar nefret ediyordu?

Sırtını beton duvara dayamış, bir bacağını yukarı kaldırmış, kolunu dizinin üzerine sarkıtmış oturuyordu. Onu son gördüğümde farklı kıyafetler giyiyordu: siyah bir spor sütyeni ve kısa siyah şort. Zincirler benimkiler gibi yoktu, ama boynuna, ortaçağ işkence aletine benzeyen kalın bir metal tasma takılmıştı. Boynumdaki ağırlık, benim de aynı aletin takıldığını gösteriyordu.

Harika.

Yavaşça oturdum ve etrafıma bakındım. Biri kıyafetlerimi de değiştirmişti. Gömlek yoktu, bu aynıydı, ama Dominik beni kaçırdığında giydiğim gri pantolonun yerine siyah bir şort giyiyordum.

Duvarlarda bir düzine kafes sıralanmıştı, her birinde iki mahkum vardı. Bazılarını ringdeki dövüşlerin galibi olarak tanıdım. Diğerlerini ise daha önce hiç görmemiştim. Hepsi benim ve Autumn'la aynı kıyafetleri giymişti, yakaları da dahil.

Elim yukarı doğru kayarak ona dokundu. Kalın. Metal. Amacı neydi? Onu çıkarmaya çalıştım...

"Yapma," dedi Autumn, başını sallayarak. "Eğer çıkarmaya çalışırsak kafalarımızı uçuracaklarını söylediler."

Kimsenin kaçmaya çalışmasını engellemek için bir caydırıcı... Akıllıca.

Ayağa kalkıp vücudumu esnetirken bir şey bana çok net bir şekilde anlaşıldı. O insanlar benim rakiplerim olacaktı, oyunlarda savaşacak olanlar.

O odadaki tek bir kişi hayatta kalacaktı ve Talon'un bunu benim için yapacağından ne kadar emin olsam da, o kişi olmak için her türlü niyetim vardı.

O kaltak sırtıma atlamadan, bacaklarını belime dolamadan ve kollarıyla boynumu sıkıca, kaçınılmaz bir boğma hareketiyle sararken, belki on saniye kadar zamanım vardı kendimi toparlamak, odanın düzenini, hücreleri, güvenliğini ve rakiplerimi incelemek için.

Yaka sağladığı engel göz önüne alındığında etkileyiciydi, ama bunu ona asla itiraf etmezdim.

"Seni öldüreceğimi söylemişim," diye kulağıma fısıldadı, daha da sıkı sarıldı. "Ve şimdi, sonunda öldüreceğim."

"Seni... lanet... kaltak," diye boğuk bir sesle bağırdım, onu üstümden atmaya çalışarak bir yandan diğer yana savruluyordum. "Bırak... beni!"

"Bunu daha önce de yaşadık, Kasap, o yüzden, kendimi alıntılamak gerekirse, 'Gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemeyi tercih ederim'." Baskı acı verici bir şekilde arttı ve onu kendimden uzaklaştırmak umuduyla hücre parmaklıklarına çarptım.

İşe yaramadı. Tutuşu sağladı. Sarsılmazdı.

Sol, sağ, bir yandan diğer yana. Parmaklıklara defalarca çarptım ama o sıkı tuttu.

"Pes et, Kasap. Karanlığın seni almasına izin ver. Kazanamazsın. Ben kilitliyim. Ölme zamanı geldi."

Bahsettiği karanlık gözlerimin önünde dans ediyordu, ciğerlerim hava için *yanıyordu*. Paniklemeye izin vermeyerek kendimi geriye attım ve o kaltak sanki lanet bir örümcek maymunu gibi sırtıma sıkıca tutunmuş olduğu için, düşüşün şiddetini o aldı ve *ben onun* üzerine düştüm.

Acı içinde inleyerek homurdandı. Ondan sonra onu üzerimden atmak kolay oldu. Hızla ayağa kalktım ve ringde Muscle Man'e yaptığım gibi boynuna basmaya çalıştım, ama o hızlıydı ve son anda yuvarlandı. Sonra ayağa kalktı ve aramıza mesafe koydu.

Birbirimizin etrafında daireler çizdik — sınırlı alanımızda bunu yapmak zordu, ama yine de başardık, birbirimizi dikkatle izleyerek.

Zincirlerin kısıtlamaları olmadan ilk kez düzgünce, özgürce hareket etme özgürlüğüne kavuştuk ve birbirimize yönelttiğimiz tüm tehditler gerçekleşmek üzereydi.

"Mafya kraliyet ailesinin bir üyesinin yanında olduğumu bilmiyordum. Ünlü Bratva Kasabı. Vay vay. Senden imza falan istemem gerekmiş gibi hissediyorum. Herkes *senin kim* olduğunu biliyor."

"Tabii. Biraz daha yaklaşır mısın? İstedğin her şeyi imzalarım."

O sıırttı. "Madem ısrar ediyorsun." Sonra, hızlı bir tekmeyle saldırdı. Ben geri çekildim ve yumruk, diz, dirsek kombinasyonu yaptım. O her darbeyi kolaylıkla savuşturdu ve karşılık olarak kendi darbeleriyle saldırdı. İleri geri, ileri geri, darbe üstüne darbe, blok ve saldırı ile devam ettik.

O iyiydi. Çok iyiydi. Hızlı, kararlı. Yaptığı hareketlerde asla tereddüt etmiyordu. Saldırmak için bir fırsat gördüğünde, onu kaçırmıyordu.

Yetenekleri, bir tür eğitim aldığını düşünmeme neden oldu. Hareketlerinde belliydi. Sessiz. Ölümcül. Kendine güvenen. Her vuruşunu mümkün olduğunca fazla hasar verecek şekilde koordine ediyordu. Ayrıca kirli dövüşmekten, saç çekmekten, ısirmaktan ve tırmalamaktan çekinmiyordu, dövüşte üstünlük sağlamak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Gerçek bir vahşi gibi.

Kafamın yan tarafına bir tekme attı. Vücudum, kardeşim ve önceki kavgalarda yaşadıklarından hala kurtulmaya çalışıyordu, bu yüzden olabileceğim kadar hızlı değildim. Sendeledim ve o da bunu fırsat bilip bir saniye bile kaybetmeden, arka arkaya vuruşlar yağdırdı ve her blokajımda geri çekilmemi sağladı.

İçimde öfke birikiyordu. Onu tutmak için tüm gücümü kullanıyordum. Beni öldürmeye niyetliydi, bu çok açıktı ve ben artık bıktım usandım.

Hırlayarak, onun bir sonraki saldırılarına karşı koyarak, koşarken onu yakaladım ve hücrenin arkasındaki duvara çarptım. Kafası betona çarptı, ki bu çok acı verici olmalıydı, ama ben onu kollarından tutarken, ayakları yerden birkaç santim yukarıda, o da tekmelemeye ve çırpınmaya devam etti.

Ucuz bir vuruş yaptı, hayalarımın diz atmaya çalıştı. Hafifçe yana kayarak zar zor kaçabildim. İki elim de onu duvara tutmakla meşgul olduğu için, vücudumu kullanarak onu duvara yapıştırmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bırak beni!" Elinden gelen her şeyle mücadele etti, ama güçsüz olduğu inkar edilemezdi. Ben daha iri ve daha güçlüydüm. Beni yenemezdi. En azından bu şekilde. "Bırak beni dedim, seni piç!"

Vücudu benimkine çarpmaya devam ediyordu. İstem dışı, istenmeyen duygular yüzeye çıkmaya başladı. Bir kadının bana bu şekilde yapışmasından bu yana *çok uzun* zaman geçmişti. Adrenalin damarlarımdan hızla akıyordu ve her şeyi daha da

. Göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Tüm o dolgun kıvrımlar. Yumuşak ten.

Bu sadece vücudunun doğal tepkisi. Aldırma.

Dişlerimi sıkarak, bir elimle onun iki elini başının üstüne bastırdım ve sonra boğazını yakaladım, serbest kalan elimle metal tasma ile boynunun arasına sıkıştırdım.

Başımı eğip gözlerinin içine baktım. "Gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemeyi tercih ederim," diye fısıldadım karanlık bir sesle, onun kendi sözlerini yüzüne geri fırlatarak.

O bana öfkeyle baktı, göğsü inip kalkıyordu, göğüsleri yükselip alçalıyordu, bu hareket dikkatimi çekti çünkü her nefes alışında bana değiyorlardı.

Neden bu kadar iyi hissettiriyor ki?

Sıkıştırdım, bu istenmeyen duygular öfkemi daha da körükledi. Onun çırpınışını izlemekten zevk aldığım gerçeğini inkar edemezdim. Boğul. Nefes almaya çalış. Bir kadını öldürmekten hiç çekinmedim. Kadınlar bana defalarca ölümcül, acımasız yaratıklar olduklarını ve sadece bir çift göğüsleri ve vajinaları olduğu için hafife alınmamaları gerektiğini kanıtlamışlardı. Hatta bu onları *daha da* tehlikeli hale getiriyordu. Erkekler bu tür şeylerle kolayca dikkatleri dağılırdı.

"Dur! Dur!" solumdan biri bağırdı. Başka bir mahkum mu?

"Kendi işine bak," diye hırıldadım, gözlerimi Autumn'dan ayırmadan. Ona ölmesini izleyeceğimi söylemişim ve bunu gerçekten kastetmişim.

Yine de ona hakkını vermek zorundaydım, o gerçekten de çok sert bir kadındı. Ölümün eşiğinde olmasına rağmen, gözlerinde en ufak bir korku bile yoktu. Bakışlarımı karşıladı ve bana sadece yanan öfke ve nefretle bakıyordu. Hiç korku yoktu.

"Onu öldüreceksin!"

"İyi," diye gülümsedim kötücül bir şekilde ve daha da sıkı sıktım. Yüzünün rengi değişmeye başladı. Çırpındı. Debelendi. Kurtulmak için çabaladı.

Ve yine de korku yoktu.

İçimde bir hayranlık duygusu uyandı. Bir insanda gücü takdir ederdim. Zayıflığı hor görürdüm ve Autumn'da zayıflığın zerresi bile olmadığı oldukça açıktı.

"Ama o senin oyunlardaki partnerin!"

Donakaldım. "Ne?!" diye bağırdım, başımı kadın sesinin geldiği yöne çevirdim.

Büyük hata.

Bu kısa dikkat dağınıklığı, Autumn'un kontrolü ele geçirmesi için yeterliydi.

Bir şekilde bir elini kurtarmayı başardı ve sonra kafamın yan tarafına sert bir yumruk attı. Yumruk, alnımda zaten bulunan yeni bir kesikle buluştu — muhtemelen ringdeki kendi dövüşlerim sırasında oluşmuştu — ve darbe beni sarsarak onu bırakıp geriye sendelememe neden oldu.

Autumn dizlerinin üzerine çöktü, bir elini boğazına koydu ve derin bir nefes aldı. Bana tekrar saldırmayı planladığını sandım, ama bunun yerine, bizi konuşan kadından ayıran parmaklıklara doğru koşmaya başladı.

"Onun ortağı olduğumu ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Kadın, önceki dövüşlerden tanıdığım biri değildi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve kısa, kıvrık kızıl saçlıydı. Autumn yaklaşıp yaklaşmaz geri çekildi, sanki onu parmaklıklar arasından öldürmeye çalışacağından korkuyormuş gibi.

O çılgın, şeytani kadın kesinlikle bunu deneyecektir.

"Sana bırakmanı söyledim, Rebecca," hücre arkadaşı, iri göğsünü kollarını kavuşturarak homurdandı. "Ne kadar az bilirlerse, şansımız o kadar artar. Endişelenecek bir çift daha az olur."

"Bu adil değil, Gregory."

"Adalet kimin umurunda? Burada hayatımız için savaşıyoruz."

Odayı tekrar gözden geçirdim, bu sefer yeni bilgiler ışığında farklı bir bakış açısıyla. On iki kafes, her birinde iki mahkum, bir erkek ve bir kadın.

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve çömelerek yere oturdum.

Çiftler halinde dövüşmek mi? Autumn benim partnerim mi? Daha kötüsü olamazdı.

"Ne?" diye sordu Autumn. "Ne biliyorsun?"

Cevap vermediğimde, bana doğru yürüdü ve ellerimi yüzümden çekip attı. Ona öfkeyle baktım.

"Ne. Biliyorsun?" diye dişlerini sıkarak homurdandı. "Senden çok daha fazlasını, eminim."

"Eğer konuşmaya başlamazsan, ayağımı boğazına o kadar derine sokacağım ki kışından çıkacak, biliyor musun?"

Ayağa fırladım ve tüm boyumu kullanarak onun üzerinde yükseldi. "Birkaç dakika önce ölümün eşiğinde olduğunu düşünürsek, bir daha aynı duruma düşmeden önce gözümün önünden kaybolmanı öneririm."

Bana öfkeyle baktı. "O şans eseri idi."

"Hayır, değildi. Formunu geliştirmelisin. Sağdan tekme attığında sol tarafını savunmasız bırakıyorsun."

Sanki onu ağır bir şekilde aşağılamışım gibi, öfkeyle ağzını açtı. Sanırım öyle yapmıştım. Bir dövüşçüye formunun berbat olduğunu söylemekten daha aşağılayıcı bir şey olamazdı. "Öyle değil!"

"Evet, öyle."

"Öyle mi? Peki... kombo yapmadan hemen önce kaşların çatılıyor, bu da kaçınmayı çok kolaylaştırıyor."

Gözlerimi kısarak baktım. Bunu yaptığımı bilmiyordum. Onun bu kadar kolay kaçabildiğini merak ediyordum.

Yani, sadece hızlı, etkili bir dövüşçü ve zihinsel ve fiziksel olarak güçlü olmakla kalmayıp, aynı zamanda son derece gözlemciydi.

Ölümcül bir kombinasyon.

O zaman onu öldürmeliydim, ortaklık falan boş versene.

"Kimse sana neler olduğunu açıklamadı mı?" diye sordu Rebecca, aramızdaki gergin bakışmayı bozarak.

"Hayır," diye cevapladı Autumn. Boğazına hafifçe dokundu ve yüzünü buruşturdu. El izi şeklinde kötü bir morluk oluşmaya başlamıştı bile.

"Bizi buraya birbirimizle ölümüne savaşmamız için getirdiler. Hücreni paylaştığın kişi, oyunlardaki partnerin. İkiye iki. Kazanan çift özgürlüğünü kazanır. Maçtan sonra biri sana tüm bunları açıklamış olmalıydı, değil mi?"

Nitekim, birkaç saat sonra bir gardiyan yemeklerimizi getirip her şeyi açıkladı. Oyunları. Kuralları. Hatta boyunlarımızdaki tasmalar hakkında daha ayrıntılı bilgi verdi. Hücremizden çıkmaya çalışırsak, tasmalar otomatik olarak patlayacak ve kafalarımızı uçuracaktı.

Kaçmaya çalışırsak patlaması için sensörlerle donatılmışlardı. Hatta, kendimiz çıkarmamızı engelleyen, kurcalamaya karşı koruma cihazları bile vardı.

Akıllıca. Sinir bozucu derecede akıllıca.

"Farklı bir partner istiyorum!" Autumn, gardiyan konuşmasını bitirdikten sonra talepte bulundu.

"Mümkün değil. Eşleşmeler çoktan belirlendi ve değiştirilemez."

"Elbette değiştirilebilir. Patronu ara ve ona söyle. O pislikle çalışmam." Benim yatağımda oturan beni işaret etti.

Ben gülerek burnumdan soludum. "Talon'un da buna güvendiğinden eminim."

Gardiyan, hücrenin altındaki küçük boşluktan son yemek tabağını iterek kaşlarını çattı. Muhtemelen Talon'un adını nasıl bildiğimi merak ediyordu. Hareket edip tabağı aldım. Bol miktarda kuzu pirzolası, patates, sebze ve sos vardı. Midem *guruldadı*. En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlayamıyordum. Günler önce olmalıydı.

Uçakta yemek yemedim çünkü Talon'un yemeğe bir şey katmış olabileceğini düşündüm. Artık bu bir sorun değildi. Savaşçıları vardı. Savaşmaları gerektiğinde onları zehirlemek pek mantıklı değildi.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu Autumn.

Bize çatal bıçak verilmedi, ben de parmaklarımla kuzu etinden bir parça aldım. "Aramızdaki düşmanlık tam olarak bir sır değil. Herkesin malumu," dedim, lokmayı ağızıma atarken. "Tahminimce Talon, birbirimize olan nefretimizin etkili bir şekilde birlikte çalışmamızı engelleyeceğini umuyor. İkili dövüşlerde, partnerinizle iyi bir ilişki kurmak çok önemlidir. Güven. İletişim. Bunlar olmadan, diz çöküp kendinizi öldürmelerine izin verseniz de olur."

On Birinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

Dimitri'nin son sözlerini düşünerek sessizce yemeğimi yedim. Karşımda kendi yatağında oturmuş, tamamen kucağındaki tabağa odaklanmıştı.

Hala olan biten her şeyin şokunu yaşıyordum, bu yüzden düşüncelerimi toparlamak için bu an çok iyi geldi. Yemek yerken onu göz ucuyla gizlice inceledim. Vücudum canlandı.

Tanrı aşkına. Ben dünyadaki en aptal insan olmalıydım. Adam beni öldürmekten bir kalp atışı uzaklıktaydı, ama ben onun sikine atlayıp, o benim göğüslerimi ağzına alırken onu sikmek istiyordum.

O kadar... *güçlüydü ki*. Orada oturup yemek yiyordu, sırtı hücre parmaklıklarına yaslanmış, bir dizi yukarı çekilmiş, tamamen rahat ama bir şekilde omurgamda titremeye neden olan karanlık, tehlikeli bir hava yayıyordu. Sadece *oydu*. Onun olduğu gibi. Erkekçe bir enerji kelimenin tam anlamıyla ondan damlıyor, etrafında titreşiyordu — ona çok yaklaşmamamı söyleyen türden bir enerji. Çıplak elleriyle boynunu kırabilecek güce sahip olduğunu

biliyordum ki bu tamamen doğruydu. Kendi gözlerimle görmüştüm.

Kızarmış patateslerden birini alıp ağzıma attım, sessizce kendimi azarladım. Libidomun kontrolü ele almasına izin verecek zaman değildi. Kendimi toparlamalı, hormonlarımı kontrol altına almalı ve mantıklı düşünmeye başlamalıyım.

Adamla tanıştığımdan beri bana cinsel ya da başka türlü hiçbir ilgi göstermediği için bu daha kolaydı. Beni istemeyen birinin peşinden koşan tiplerden değildim.

Daha önce söyledikleri mantıklıydı. Ne yazık ki, ben başlangıçta pek takım oyuncusu değildim. Kendi başıma çalışmayı çok daha fazla tercih ediyordum. Ancak, takım oyuncusu olmaya başlayacaksam, partnerime açıkça güvenmek isterdim. Beni destekleyeceğinden ve bana göz kulak olacağından emin olmak isterdim.

Oradaki ahmakla durum kesinlikle böyle değildi.

Ona nasıl güvenebilirdim ki? Zaten birbirimizi öldürmeye çalışmıştık. Hem de birçok kez. Ve o neredeyse başarmıştı. Rebecca onu çağırıp dikkatini dağıtmasaydı, muhtemelen çoktan ölmüş olurdum. O arenada sırtımı döndüğümde, arkamdan gelip kafamı kesmeyecek miydi?

Bu çok gerçek bir olasılıktı, çünkü ben de ona aynı şeyi yapmayı düşünürdüm.

Her şey tamamen ve tamamen deliceydi. Gladyatörlerden esinlenen bir turnuvada ölümüne savaşmak mı? Ne tür bir Açlık Oyunları, Şans Seninle Olsun saçmalığına kapıldım ben?

Dimitri tüm bu olanlara karşı doğal olmayan bir şekilde sakindi. Aslında, şu anki durumumuzla ilgili olarak ondan bir kez bile şaşkınlık belirtisi görmedim. Sanki sonucu önceden tahmin etmiş gibi. Ne olacağını tam olarak biliyordu. Bize ne olacağını.

Son bir saat boyunca birbirimize tek kelime bile etmemiştik. Gardiyan gittikten sonra. Ne söylenebilirdi ki? "Seni öldürmeye çalıştığım için özür dilerim, ama bunu bir kenara bırakıp birlikte çalışmaya ne dersin?"

Birbirimize, etkili bir şekilde birlikte çalışabileceğimiz kadar güvenemezdik.

Ama ya buna gerek yoksa? Ya bunu aşmanın bir yolu varsa?

Parmaklarımdaki sosu yalarken, bu duruma nasıl yaklaşacağımı düşündüm. Etkileşimin nasıl gelişeceğini oldukça iyi biliyordum, ama yine de...

"Sana bir teklifim var."

"İlgilenmiyorum," diye hemen cevap verdi, tabağından kafasını kaldırmaya bile tenezzül etmeden.

Evet, bu normal görünüyor.

"Yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?" diye bağırdım. Gözleri sonunda bana doğru kaydı. "*Geçici* bir ateşkes öneriyorum. Geçici kısmını özellikle vurguluyorum."

"Hayır..."

"İlgilenmiyorum. Tamam," diye bitirdim, sinirli bir iç çekişle başımı sallayarak. "Soru. Sen hep bu kadar inatçı mıydın?"

Boğazından düşük bir homurtu çıktı, daralmış bakışları sanki boynumu kırmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bana sabitlenmişti. Onun konumundaki birinin böyle konuşulmaya alışkın olmadığını iddia ederdim.

Siktir et. Sırf o önemli bir mafya lideri diye ona boyun eğip yalakalık yapmayacaktım.

"Bu retorik bir soru değildi," diye devam ettim. "Gerçekten merak ediyorum, hep böyle miydin, yoksa bu, ergenlikten beri geliştirdiğin bir beceri mi?"

"Bana nasıl konuştuğuna dikkat et," diye karanlık bir şekilde uyardı.

"Yoksa ne olacak? Son dakika haberi, Majesteleri Huysuzluk, kendi dünyanızda en üstte olabilirsiniz, ama tahmin edin ne oldu? Orada değilsiniz. Buradasınız, bizim gibi sıradan köylüler gibi kilitli. Hepimiz aynı gemideyiz. Öyleyse, neden o lanet olası yüksek atınızdan inip benimle çalışmıyorsunuz? Siz pes edip ölmekten memnun olabilirsiniz, ama *ben değilim*. Son nefesimi verene kadar savaşmaya hazırım. Ve o an geldiğinde, elimden geldiğince o pisliklerin çoğunu da benimle birlikte götürmeyi planlıyorum. Yani, ya benimle çalışırsın ve *birlikte* buradan canlı çıkma şansımız olur, ya da seni burada, şu anda öldürürüm ve tek başıma devam ederim. Ne yapacaksın?"

Bana ölümcül bir şekilde bakıyordu, tek bir kasını bile kıpırdatmıyordu. Daha önce tüm dikkatini üzerimde tuttuğumu sanıyordum, ama bu tamamen farklı bir şeydi. Eğer korku benim yaşayabileceğim bir duygu olsaydı, onun bana bakışından dolayı damarlarımdan akıp gideceğinden hiç şüphem yoktu. Sanki benim ne kadar büyük bir tehdit olduğumu yeni fark etmiş ve zararını kesip beni öldürmeyi mi yoksa öldürmemeyi mi karar vermeye çalışıyormuş gibi.

Bakışları yavaşça soluma kaydı. Yüzünde okunamaz bir ifade belirdi. Neye baktığını hiç anlamadım. Orada, tonlarca beton dışında hiçbir şey yoktu. Belki de sonunda aklını kaçırmıştı. Baskı altında çatlamış ve olmayan şeyler görmeye başlamıştı.

Gözleri bana döndü ve dişlerini diliyle yaladı. "*Geçici* ateşkes ne demek?"

Zafer dolu gülümsememi sakladım. Bu muhtemelen onu kızdırırdı ve sonunda onu ikna etmiş gibi görünüyordu. "Burada, bu oyunlarda savaşırken, birbirimizi öldürmeye çalışmayacağımız konusunda anlaşıyoruz."

"Peki ya sonra?"

"*Eğer* kazanmayı başarırırsak ve bir şekilde buradan çıkmayı başarırırsak... tüm bahisler geçersiz olur. Bir dahaki sefere birbirimizi gördüğümüzde, istediğimiz her şeyi yapmakta özgürüz."

Bir an düşündü. "Diğerinin ateşkese sadık kalacağını ve sözünden dönmeyeceğini nasıl bileceğiz?"

Geçerli bir soru.

"Bilmiyoruz, en azından yüzde yüz emin olamayız." Yatağın kenarına kayarak boş tabağını yere koydum. "Ama ben sözümün eri biriyim ve senin de öyle olduğunu *duydum*."

O homurdandı.

"İkimiz de birlikte çalışırsak kazanma şansımızın daha yüksek olduğunu biliyoruz." Su şişesinden bir yudum aldı, ne onayladı ne de reddetti. Bıkmış bir şekilde ayağa kalktım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Şeytanın avukatlığını yapmaktan bıktım. Ya ateşkesi kabul et ya da ikinci raunda hazırlan."

"Sanırım dördüncü raunt demek istedin, yoksa beşinci mi?" diye alaycı bir şekilde başını salladı. Gözleri yine yana kaydı — *neye bakıyorsun lan?* — sonra isteksizce içini çekti. "Ateşkesi kabul ediyorum."

O hareket etti, benimle burun buruna geldi ve sonraki sözlerinde acımasız bir tehdit vardı. "Ama tüm bunlar biter bitmez, seni gördüğüm anda yapacağıma yemin ettiğim şeyi yapacağım, yani seni öldüreceğim." Eli boğazımı sıktı. Neden olmasın ki, ben de buna izin verdim. "Kalbin durana kadar ciğerlerindeki tüm havayı sıkacağım, sonra da cansız bedenine gülümseyerek bakacağım."

Ne kadar sevimli. Bratva Kasabı'nın kendisinden bir tehdit. Aklım başımda olsaydı, korkardım. Onun kahramanlıkları efsaneviydi. Asırlarca hatırlanacak türden. Herkes Bratva Kasabı'nı duymuştu. Onun kötülüğünü. Vahşiliğini. Düşmanları olarak gördüklerine karşı empati yoksunluğunu.

Ama bu beni korkutmadı. Aksine... heyecanlandırdı. *Bratva Kasabı tarafından avlanmak nasıl bir his olurdu? Sonunda avcı yerine av olmak?* Bu düşünce beni olması gerekenden çok daha fazla meraklandırdı.

Bileğini tuttum ve sertçe çevirdim. Bu harekete hiç hazırlıklı olmadığı için yüzünü buruşturdu ve istem dışı olarak dizlerinin üzerine çöktü. Bileğini tuttuğum açı ona fazla seçenek bırakmıyordu. Ya çökecekti ya da bileğini kıracaktım.

"Ahh, bir erkeğin ait olduğu yer, dizlerinin üstünde."

Bana somurtarak baktı.

"Bir şeyi netleştirelim, Kasap. Eminim karşılaştığın herkesten üstün olmaya alışkınsındır, ama bu benimle işe yaramayacak. İnan bana, eğer ben batarsam, seni de benimle birlikte batıracağım."

On İkinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

"BURASI eğitim alanı." Konuşan gardiyan elini havada sallayarak, benim sadece bir yeraltı mağarası olarak tanımlayabileceğim bir yeri işaret etti.

Parlak, göz kamaştırıcı bir ışıkla uyandırıldıktan sonra, derin bir erkek sesi gürledi: "Kalkın, savaşçılar. İlk antrenman saatiniz geldi."

Bundan sonra bir gardiyan kahvaltımızı getirdi. Yumurta, pastırma, sosis, patates kızartması ve tosttan oluşan bir açık büfe. Her tabak o kadar çok yemekle doluydu ki, neredeyse yere düşecek gibiydi.

İlk başta şüphelenmiştim. Genellikle mahkumlara asgari miktarda yemek verilir. Hayatta kalmak için yeterli miktarda. Mahkumların enerjisi ne kadar az olursa o kadar iyidir, böylece kaçmaya çalışsalar bile çok uzağa gidemezler.

Ama Talon, yiyecekleri abartarak tam tersini yapıyordu. Bunu anladığımda, her şey gerçekten çok mantıklı geldi. Til Death Oyunları onun bebeğiydi. Şöhret, hayranlık

ve saygıya ulaşmasının tek yoluydu. Savaşçılar susuzluk ve yetersiz beslenme nedeniyle bayılırsa, bunları elde edemezdi.

Aynı prensip antrenmanlar için de geçerliydi. İyi ve eğlenceli bir dövüş garantilemek için dövüşçülerin mümkün olan en iyi durumda olmaları gerekiyordu.

Bu yüzden, bulunduğumuz yer bana çok mantıklı geldi.

Kahvaltıdan sonra, hepimiz tek sıra halinde karanlık, kasvetli koridorlardan ve uzun, dolambaçlı merdivenlerden geçerek o odaya ulaştık. Zemin tamamen sert, yoğun kumla kaplıydı. Duvarlarda sıra sıra silahlar diziliyordu; kılıçlar, mızraklar, bıçaklar, baltalar ve farklı boyutlarda kalkanlar. Odadaki geçici ringin etrafını yanan tiki meşaleleri çevreliyordu. Sanki yirmi birinci yüzyıldan koparılıp, Romalı gladyatörlerin başkalarını eğlendirmek için acımasızca birbirleriyle dövüştüğü bir zamana atılmış gibi hissettim.

Orada neler olacağını bildiğim için, bu çok da uzak bir ihtimal değildi.

"Günde iki kez buraya antrenman yapmaya getirileceksiniz," diye devam etti gardiyan, elleri arkasında, sert bir ifadeyle sıra boyunca yürürken. "Antrenman yapıp yapmamak tamamen size kalmış. Elinizi tutup sizi yönlendireceğiz. Geçen yılki oyunlar tekli maçlardı. Bu yıl ise çiftler halinde dövüşülecek. Hücre arkadaşın senin partnerin. Diğer herkes ise rakibin. Sen ve partnerin sonuna kadar dayanırsanız, özgürlüğünüze kavuşacaksınız."

Ben alaycı bir şekilde güldüm.

Muhafız bana öfkeli bir bakış attı. Ben de onun bakışını karşıladım. Talon'un kazananları gerçekten serbest bırakma ihtimali neredeyse sıfırdı. Çok fazla şey görmüşlerdi, onun operasyonları hakkında çok fazla şey biliyorlardı. Ama insanlara mücadele edecekleri bir şey vermek zorundaydınız, aksi takdirde tüm bunlara uymak anlamsız olurdu.

"Dediğim gibi, antrenman yap ya da yapma. Karar senin. Çiftler mücadelesinde partnerinle antrenman yapmamanın ne kadar büyük bir dezavantaj olduğunu söylemeye gerek yok. Birbirinizin hareketlerini öğrenmek ve birbirinizin eylemlerini tahmin etmek, ikinizin de bir sonraki tura geçebilmeniz için çok önemlidir. Partnerin ölürse, tek başına devam edersin. Başka bir partner verilmez. İzlemek

Bir sonraki rauntta tek başına savaşmak istemiyorsan, diğerlerinin desteği önemlidir. İki rakibi aynı anda yenmek mümkün, ancak son derece zordur. Bu riski almayın. Partneriniz ölürse, siz de ölürsünüz. Bu sadece an meselesi olur. Şimdi kurallara gelem. Diğer dövüşçüleri öldürmek veya ciddi şekilde yaralamak yasaktır. Herhangi bir anlaşmazlık varsa, bu arena içinde çözülmelidir. Başka bir dövüşçüyü, dövüşemeyecek kadar ciddi şekilde yaralarken yakalanırsanız, hayatınızı kaybedersiniz.

Diğer mahkumlardan öfkeli çılgınlık yükseldi. Autumn ve ben birbirimize baktık. Gözlerindeki anlamlı bakış benimkine benziyordu. Birbirimizle anlaşmaya varmamış olsaydık, sonuçları umursamadan yine de birbirimizi öldürmeye çalışırdık.

"Kaçmaya çalışırsanız, hayatınızı kaybedersiniz. Burada gördüğünüz silahlarla gardiyanlara saldırmaya çalışırsanız, hayatınızı kaybedersiniz. Bu odadan herhangi bir silahı çıkarmaya çalışırsanız, hayatınızı..."

"Hayatını kaybedersin. Tanrım, bu adam bozuk plak gibi," diye mırıldandı Autumn.

Gülme. Gülme. O kadar da komik değil ki.

"Bu odada zamanınızı akıllıca geçirin. Til Death Games'in ilk turu, düşündüğünüzden çok daha erken başlayacak."

Diğer mahkumlar arasında huzursuzluk yayıldı. Gardiyan saatine baktı. "Bu sabahki seansın bitmesine üç saat kaldı." Kimse kıpırdamayınca, kaşlarını çatarak "Ee? İşe koyulun!" diye bağırdı.

Mahkumların yarısı sıçrayıp kaçışmaya başladı. Diğer yarısı ise benim yaptığının aynısını yaptı: gardiyanın öfke patlamasından hiç etkilenmeden, hiç korkmadan bakakaldılar.

"Dikkat etmemiz gerekenler bunlar," dedi Autumn yanımda fısıldayarak, gözleri hala etrafımızda bulunan mahkumlara sabitlenmiş halde.

Onaylayarak homurdandım. *Bu konuda, o daha fazla haklı olamazdı.*

Sadece fiziksel yapısı ve tavırları nedeniyle önemli bir tehdit olarak gördüğüm birkaç mahkum vardı ve hepsi de benim onları incelediğim kadar dikkatle beni inceliyorlardı.

İnsanlar ikili gruplara ayrıldılar. Autumn ve ben odanın köşelerinden birine, birbirimizden yeterince uzaklaşacak şekilde geçtik.

kulak misafiri olmuştuk ama yine de diğerlerini izleyebilecek kadar yakındık.

Bana doğru yaklaşarak, vücudu neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu. "Tamam, Kasap, artık gerçeği söyleme zamanı geldi. Bildiğin her şeyi anlat bana."

Ona baktım. Benden sadece birkaç santim kısaydı. Bir şekilde o kaotik kızıl saçlarını düzeltmeyi başarmıştı. Saçları başının üstünde sıkı bir topuz halinde toplanmıştı, yüzünü çerçevelemek için çok kısa olan küçük bukleler vardı.

Daha önce ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım, onu öldürmeye çalışmadan tabii. Daha önce fark edemediğim tüm küçük detayları görebiliyordum. Burnundaki çiller. Gözlerindeki minik kahverengi benekler. Dolgun dudakları.

Alt karnımda bir şey kıpırdadı.

Ne...

"Kasap." Parmaklarını yüzümün hemen önünde şıklattı. "Şimdi odaklan, hayal kurmayı sonraya bırak. Hazırlanmalıyız, yoksa sen ve benim şu anda halkın bir numaralı düşmanı olduğumuzu fark etmedin mi?"

Haklıydı. Diğer çiftlerin çoğu bizi hafif bir korku ve endişeyle dikkatle izliyordu. İlk geldiğimizde ringde kavgalarımızı görenler, bireysel olarak ne kadar büyük bir tehdit olduğumuzu biliyorlardı ve birdenbire birlikte çalışmaya başladığımız için daha da büyük bir tehdit haline gelmiştik.

"Tabii ki fark ettim," diye ona tısladım ve şimdi birbirimize dik dik bakıyorduk.

Yine.

Dürüst olmak gerekirse, birlikte verimli bir şekilde çalışabilmemiz tam bir mucize olurdu.

"Bu konuda gösterdiğinden daha fazlasını biliyorsun ve şimdi biz" — söylemek üzere olduğu kelime ağzında kötü bir tat bırakmış gibi dişlerini diliyle yaladı— "ortağız, *ben* ne kadar hazırlıklı olursam, ikimiz için de o kadar iyi olur."

Sinir bozucu bir şekilde, haklıydı. Yine.

Kolumu onun arkasındaki duvara dayadım ve ona yaklaştım. "Buradaki herkes, öyle görünse de görünmese de, hayatını sonlandırma yeteneğine sahiptir. Talon'un oyunları için seçtiği insanlar son derece

eğitimli ve son derece yeteneklidir. Öyle olmasalar oyunlar sıkıcı olurdu."

"Bu Til Death Games tam olarak nedir? Daha önce hiç duymadım."

"Hayır, sanırım duymamışsındır," diye iç geçirdim. "Bu tür bilgilere ulaşacak kadar servetin yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki benim net değeri hakkında ne biliyorsun, *Butcher*?"

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Yeterince yüksek olmadığını biliyorum. Eğer yüksek olsaydı, davet alırdın. Şimdi, devam etmemi ister misin?"

"Benim istediğim, bu kadar kibirli, snob bir pislik olmayı bırakman."

"Kibirli," dedim inanamadan.

"Kekelemedim. Evet, snob. Eminim, biri sana ilk kez böyle demiyor.

Evet, aslında öyleydi. İnsanlar benimle onun gibi konuşmazdı. Çoğu bunu yapmaya korkardı. Daha küçük suçlar için adamları canlı canlı derisini yüzdüm.

"Ben kibirli *değilim*, snob da *değilim*."

"Tabii, ben de seks sırasında saçlarımın çekilmesini ve kığımın şaplaklanmasını sevmem," dedi alaycı bir şekilde, gözlerini devirip odanın içine bakarak.

Donakaldım. İstemediğim halde, onun tarif ettiği görüntü zihnime kazındı. O, önümde eğilmiş, elim o kalın, kızıl bukleleri kavrarken, kıcı kızarmış ve el izleriyle kaplıydı.

Benim el izlerim.

Ne? Ne? Ne?

Yorum, sanki onun hesabında sonradan akla gelen bir şey gibi, benimle ilgili o özel senaryoyu kastetmemiş gibi, hafife alınmış bir şekilde yapılmış gibiydi. Yine de, ben yine de hayal etmişim.

Bakışları tekrar bana döndü. Bütün vücudu dondu, gözleri hafifçe büyüdü.

Genelde duygularımı gizleme konusunda uzmandım. İnsanlar sadece benim görmelerini istediğim şeyleri görürdü. Ama o his... Damarlarımdaki o sıcak, *yakıcı*

ihtiyacım beni o kadar şaşırttı ki, onu saklayamadım.

Aramızda ilkel bir şey geçti. Karanlık bir şey. Güçlü. Hayvani. Bir şekilde birbirimize daha da yaklaştık. İlk kim hareket etti emin değildim. Ben miydim? O mu? Birdenbire birbirimizden sadece birkaç santim uzaktaydık, o kadar yakındık ki, göğsünde kalp atışlarını *hissedebiliyordum*, nefesinin boğazımda yayıldığını hissedebiliyordum.

Gözlerim dudaklarına kaydı. Kafamda daha fazla düşünce belirdi. Kirli, iğrenç düşünceler. Sanki biri kafama girmeyi başarmış, şimdi de daha fazlası kafama girmeye çalışıyor ve ben onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyormuşum gibi.

On Üçüncü Bölüm

AUTUMN DEVALOS

Şu anda ne haltlar dönüyor böyle?

Hipnotize edici mavi gözler şu anda bana kilitlenmişti, o kadar sıcak bir şekilde yanıyordu ki beni yakacağını sandım. Kesinlikle şehvetle doluydu.

Kim tahmin edebilirdi ki? Majesteleri Huysuzluk, bana karşı öfke ve sinirden başka bir şey hissedebiliyordu.

Bunun onu öldürdüğüne bahse girerdim.

Bu adamın günah kadar seksi olduğu inkar edilemezdi. Bunu görmemek için kör, sağır ve dilsiz olmak gerekirdi. O saf seksapelinin fark etmemek için. O saf, erkeksi enerjiyi hissetmemek için. Adam resmen seks *kokuyordu*. O yakışıklı, heykel gibi yüzünden geniş omuzlarına ve kaslı vücuduna kadar... Her kadın, müstehcen bir aşk romanında erkek karakteri okurken hayal ettiği şeydi.

Ben bunu görmezden gelmiştim, çünkü adam bir pislikti. Ama bu? *Bunu* görmezden gelmek zordu. 195 cm'den uzun, sert, erkeksi bir adam üzerimde dikiliyor, karanlık, yırtıcı bir bakışla bana bakıyordu.

Onu neyin kızdırdığını bilmiyordum. Sanki bir düğme basılmış gibiydi. Bir saniye önce bana küçümseme ve hor görmeyle bakıyordu, bir saniye sonra ise sanki giysilerimi yırtıp atmak istercesine bana bakıyordu.

Seks hakkında yaptığım küçük bir yorum olamazdı. Onun gibi mafya adamlarının ilgilendiği şeylere kıyasla bu çok masum bir şeydi.

Dimitri'nin geçmişini daha fazla araştırmadığım için gerçekten pişmanlık duyuyordum. Kardeşi için sözleşmeyi kabul ettiğimde, ailesini ayrıntılı olarak araştırma zahmetine girmedim. Bunun bir anlamı yoktu. Öğrenmem gereken şey Dominik'in rutinleri ve yapısıydı.

Sadece temel bilgileri öğrenmiştim.

Ama birdenbire, keşke daha fazlasını öğrenseydim diye düşündüm, en azından etkileşimlerimizde üstünlük sağlayabilmek için.

Dimitri hâlâ bana bakıyordu. Gözleri ağızma kaydı.

Ne yapacaksın, Kasap?

Beni öpmeye çalışırsa, ona izin verme eğilimindeydim. Evet, nefes almayı bırakana kadar onu boğazlamak için dayanılmaz bir dürtü hissediyordum, ama dediğim gibi, adam çok çekiciydi ve o yerde ölebilirdim. Son bir kez eğlenmek, nefret ettiğim biriyle olsa bile, o kadar da kötü gelmiyordu.

Belki...

"Bizi böyle kilitli tutamazsınız!"

O yüksek, korkmuş sesle birbirimize bakışlarımız kesildi, bir anlığına bizi etkisi altına alan büyü bir anda yok oldu. O geri adım attı, benden hızla uzaklaştı.

İkimiz de neler olup bittiğine bakmak için döndük. Diğer mahkumlardan biri, omuzlarına kadar uzanan koyu renk saçları ve keçi sakalı olan iri yapılı bir adam, elindeki kılıçlardan birinin ucunu gardiyanın göğsüne doğrultmuş, ona bağıırıyordu.

"Bu ilginç olacak," diye fısıldadım.

Dimitri hiçbir şey söylemedi. Bana bakmadı. Beni fark etmedi. Göz kapakları tekrar kapanmıştı, ne düşündüğünü veya hissettiğini tahmin etmek imkansızdı. Onu ele geçirmiş olan her neyse, sanki hiç var olmamış gibi tamamen yok olmuştu. Tekrar sert ve stoik haline dönmüştü. Tanıdığım Dimitri.

"Bırak beni! Hemen bırak beni, yoksa yemin ederim öldüreceğim..." Küçük bir *tık sesi* duyuldu ve sonra kafası *patladı*.

Kan konfeti gibi yağdı. Birisi, aslında birkaç kişi çığlık attı. Mahkumların yarısı çıldırdı, dehşet içinde ağlayarak, ellerini başlarının yanlarına koyup dizlerinin üzerine çöktüler. Diğer yarısı ise sadece hafif bir ilgiyle olayı izledi.

Demek tasmalar patladığında olan buydu. İzlemesi ilginçti.

"Daha önce de belirtildiği gibi, gardiyanları tehdit ederseniz hayatınızı kaybedersiniz," diye gürleyen bir erkek sesi duvarlardaki hoparlörlerden duyuldu. "Bu eğitim seansında iki saat kırk yedi dakikanız kaldı." Sonra ses kayboldu.

Kimse başsız cesedi toplamak için harekete geçmedi. Ceset olduğu yerde kaldı ve kumu koyu kırmızıya boyadı.

Bazı mahkumlar yaptıkları şeye geri döndüler; konuşuyorlar, belirlenen çiftler halinde hafif el ele dövüş alıştırmaları yapıyorlardı.

"Tamam, konuştuğumuz şeye geri dönelim," dedim, sesimi alçaltarak. "Bana oyunları anlat."

"Basitçe söylemek gerekirse, Til Death Oyunları yılda bir kez düzenlenen bir etkinlik," diye cevapladı Dimitri sert bir sesle, duruşu sert ve rahatsızdı. Kargaşa sırasında benden daha da uzaklaşmış, aramızda çok belirgin bir mesafe yaratmıştı.

Neyse.

"Bu, gladyatör tarzı bir turnuva. İnsanlar, izleyenleri eğlendirmek için ölümüne savaşıyorlar."

Tamam. Çok fazla soru var. Nereden başlasam?

"Nasıl olur da bunu daha önce hiç duymamışım? Ve bunun benim net değerimden kaynaklandığını söyleme," diye bağırdım, Dimitri ağzını açtığında, şüphesiz tam da bunu söylemek için. "Demek istediğim, bu bok nasıl olur da manşet haberleri olmaz? FBI, CIA veya başka bir polis teşkilatı burada neler olduğunu nasıl fark etmedi ve buna nasıl son vermedi? Talon nasıl bu kadar uzun süre faaliyet gösterip paçayı kurtardı?"

"Basit." Omuz silkti. "Davet edeceği kişileri seçerken inanılmaz derecede seçici ve güvenlik protokolleri çok sıkı. Ayrıca, bu kuruluşları da elinde tuttuğundan şüpheleniyorum."

Risk almıyor. Kabul etmek benim için ne kadar sinir bozucu olsa da, Talon'un kurduğu sistemler kusursuz. Yıllardır bunları aşmaya çalışıyorum ama başaramadım."

"Bu adamla oldukça uzun bir geçmişin var gibi görünüyor."

Dimitri gözlerini kısarak, "Talon ile olan geçmişim seni ilgilendirmez," dedi.

"Aynı fikirde değilim. İkinizin birbirinize düşman olduğunuzu anlamak için dahi olmaya gerek yok. O, senin galip ilan edilmeden önce ringde on kişi daha dövüşmeni sağladı. Bu da bana, senin için işleri diğerlerinden çok daha zor hale getirmeyi planladığını gösteriyor ve benim kaderim seninkiyle sıkı sıkıya bağlı olduğu için, bunu bilmeye hakkım var."

O hiçbir şey söylemedi, haklı olup olmadığını ne doğruladı ne de yalanladı. Buna gerek yoktu. Haklı olduğumu bildiğini biliyordum. Pislik herif bunu kabul etmek için fazla inatçıydı.

"Neyse. Buna sonra tekrar döneriz." Neredeyse hiçbir şey giymediğim için ön kollarımı ovuşturdum, çünkü aşağısı çok soğuktu. "Bu yerin bulunması bu kadar zor olduğu için, senin adamlarından mucizevi bir kurtarma bekleyemeyeceğimizi tahmin ediyorum, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı düz bir sesle.

"Tamam. O zaman buradan canlı çıkabilmemizin tek yolu, oyunları kazanmak."

Bunu soru olarak sormamıştım, ama o yine de sert bir "Evet" ile cevap verdi.

Saçmalık radarım kafamın içinde bir alarm gibi çalmaya başladı. Hiç farklı görünmüyordu. Sinirli bir şekilde seğirmiyordu. Göz teması kurmaktan kaçınmıyordu. Herhangi bir şekilde yalan söylediğini gösteren hiçbir şey yoktu, ama yine de bunu hissetmişim.

Buna kadın sezgisi deyin.

Şüpheler gözlerimi kısarak baktım. "Bana neyi söylemiyorsun?"

"Birçok şey. Mesela şu anda seni öldürmemek için büyük bir bilinçli çaba sarf etmem gibi." Gözlerindeki bakış, onun yüzde yüz ciddi olduğunu gösteriyordu ve dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şekilde hissediyordum. Onun tüm bu kaçamak taktiklerinden biraz bıkmış ve usanmıştım.

"İnan bana, bu his karşılıklı, Kasap," diye tısladım, sinirlenerek. Sanki bu pislik dezavantajlı durumda olmak istiyormuş gibi. "Diğer mahkumları izle," diye bağırdım, dönüp

duvara sırtımı döndüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "En büyük tehdidin kim olduğunu bulmalı ve zayıflıklarını yakından izlemeliyiz, çünkü arkadaşın muhtemelen bizi buradaki en güçlü dövüşçülerle eşleştirecektir."

"Peki."

"Tamam," diye tekrar ters bir şekilde cevap verdim.

Bana küçümseyici bir şekilde sırtı baktı. "Peki."

Partnerimi öldürmeyeceğim. Partnerimi öldürmeyeceğim.

"Orospu çocuğu!" Dimitri'nin yumruğu yüzüme şiddetle çarptı, parmak eklemleri hiç tereddüt etmeden elmacık kemiğime saplandı.

Geriye atladım, bir başka yumruğu kıl payı kaçırdım ve saldırıya geçtim.

Ne düşündüğünüzü biliyorum ve hayır, birbirimizi öldürmeye çalışmıyorduk. Ancak bu makul bir varsayım, bu yüzden sizi suçlamıyorum.

Biz antrenman yapıyorduk.

Şuradaki Bay Paranoyak, diğer mahkumların önünde antrenman yapmak istemediğini söyledi. Onlara yeteneklerini veya dövüşler için oyun planımızı göstermek istemiyordu, böylece onlar da buna hazırlık yapamayacaktı.

İşte, karanlıkta birbirimizle savaşmaya çalışıyorduk.

Sabah ve öğleden sonra antrenmanlarında rakiplerimizi incelemiştik. Hareketlerini, sağ taraflarını mı yoksa sol taraflarını mı tercih ettiklerini. Onlar hakkında olabildiğince fazla bilgi toplamaya çalışmıştık.

"Bu saçmalık," diye tısladım, darbe üstüne darbeyi engelliyordum. "Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum."

"Kimse göremiyor," diye cevapladı Dimitri, tekrar yumruk sallayarak.

Eğildim, ön kolumla bir darbeyi daha engelledim ve sonra bir tekme attım. Gözlerim karanlığa yeterince alışmıştı, Dimitri'nin vücudunun hatlarını görebiliyordum. Yüzünün gölgelerle örtülü olduğunu görebiliyordum.

Herkes uyurken o antrenman yapmaya kararlıydı. Böylece kimse hareketlerimizi göremezdi. Dürüst olmak gerekirse, bunun anlamını anlamıyordum. Odadaki insanların yarısı, ikimizin oyunlarda yerimizi almak için dövüştüğümüz zaman oradaydı. Çoğu, neler yapabileceğimizi ve ne kadar büyük bir tehdit olduğumuzu zaten biliyordu. Sanırım bu yüzden antrenman alanında gözler üzerimizdeydi.

Ama yine de kabul ettim, çünkü onun gibi bir adamla savaşmam gerekiyordu. Böyle küçük bir konuda taviz vermek, uzun vadede benim için daha faydalı olacaktı.

Öyle umuyordum.

"Muhtemelen bizi ayırmaya çalışacaklar. Bizi birbirimizden uzaklaştırıp tek tek yakalamaya çalışacaklar. Böyle bir durumda birbirimizi gözetmemiz gerektiğini unutmamak önemli. Birimiz başı belaya girerse, diğeri yardım edebilmeli." Dimitri ön tekme attı ve onu durdurmanın etkisi beni irkiltti. Adam hiç de çekinmiyordu. Çoğu erkek, kadınlarla dövüşürken, onların kendilerinden daha güçlü olduklarını ve çok fazla zarar verebileceklerini bildikleri için yumruklarını çekerdiler, ama Dimitri bunu yapmaya hiç niyetli değildi. Bir erkekle dövüşüyormuş gibi sert davranıyordu ve bu aslında ferahlatıcıydı. Kadın olduğum için bebek muamelesi görmekten nefret ediyordum.

Hızla hareket ederek yanıma gelip tekrar saldırdı. Ben atlayarak kaçtım, yuvarlandım ve tam zamanında ayağa kalkarak onun üzerime atıldığını gördüm. Beni hücre parmaklıklarına itti ve ön kolunu boğazıma dayadı. "Öldün," diye fısıldadı, dudaklarında alaycı bir gülümseme, yüzünde neredeyse şakacı bir ifadeyle.

O orospu çocuğuna "ölüm"ü göstereceğim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp meme uçlarını çavdım. Şokla geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Beklenmedik hareketim onun gardını düşürmesine neden oldu ve ben de bunu sonuna kadar kullandım... Adem elmasını yumrukladım.

Boğuldu ve birkaç adım daha geriye sendeledi. Hızla dönerek bacağını savurup onu yere düşürdüm. Üstüne atladım, onun bana yaptığı gibi ön kolumu boğazına dayadım ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attım.

"Öldün," diye alay ettim yumuşak bir sesle, nefes nefese, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Gözlerinde bir anlığına öfke parladı, sonra hayal kırıklığına dönüştü. "İyi hamleydi," diye homurdandı isteksizce.

Gülümsemem genişledi, bu da onu daha da sinirlendirdi. "Bana bunu söylemek için kesinlikle ölmüş olmalısın."

Yine homurdandı. "Çekil üstümden."

Bunu yapmak sandığımdan çok daha zordu. Altımda... iyi hissettiriyordu. Bacaklarım vücudunun iki yanındaydı, vücudum onun vücuduna yapışmıştı. *Her şeyi* hissedebiliyordum. Kasları sert ve belirgindi. Saf erkeksi güç. Sahip olduğu tüm o güç... Bunun çok tahrik edici olduğunu inkar edemezdim.

Onun büyük bir pislik olması önemli değildi. İlk fırsatta beni öldürecek olması da. Cazibe, cazibeydi. Onu sikmek için onu sevmek zorunda değildim.

Bununla birlikte, beni istemeyen birine kendimi atacak biri de değildim. Elbette, bir iki kez onun gözlerinde kesinlikle çekicilik olarak yorumlanabilecek bir şey gördüğüm olmuştu.

Ama belki de değildi. Bu yüzden kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Bitti mi?" Uzaklaşmadım. Sadece birkaç adım kayarak sırtım karyolanın kenarına değene kadar ilerledim, böylece ona yaslanabilecektim.

Dimitri de aynısını yaptı, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine sarkıtarak, tam karşımda oturdu. "Şimdilik."

Işıklar söndüğünden beri saatlerdir dövüşüyorduk ve ben yorgunluktan bitkin düşmüştüm, ama bunu asla itiraf etmezdim. İnanmadığım şey, Dimitri'nin hiç yorulmamış gibi görünmesiydi. Bu arada, sanki maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalmamak için kendimi zor tutuyordum.

Her gün antrenman yaptığım için formum iyiydi, ama yine de ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Bu adam, yaşlılarına göre inanılmaz bir dayanıklılığa sahipti

, ikiz kardeşi hakkında edindiğim bilgilere göre elli dört yaşında olduğunu biliyordum.

Bacaklarımı düz bir şekilde uzattım. "Bana Talon'dan bahset."

Sen kimsin ki benden bir şeyler talep ediyorsun, köylü?

"Sana neyin beni *sana* bir şey anlatacağıma dair bir izlenim verdi?" İçimden alaycı bir şekilde güldüm. *Yeterince yakındı.*

"Sen" derken sesinde alaycı bir ton vardı, bu da benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Sanki onun ayakkabısının altındaki kirden daha iyi bir şey değildim.

"Göz kamaştırıcı kişiliğin yüzünden olmalı." Sinirli bir şekilde i  geçirdim. "Bak, yorgunum, huysuzum, kim bilir ne zamandır d ş almadım..."

"İnan bana, biliyorum," diye mırıldandı, ama ben onu duymazdan geldim.

"...ve son bir saattir endometriozisim çok kötü nüksetti. Artık oyun oynamak için havamda değilim. O yüzden seninle bir anlaşma yapalım. Bir cevap karşılığında bir cevap. Sen benim sorularımı cevapla, ben de seninkileri cevaplayayım."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum." Tanrım, o kadar sinir bozucuydu ki.

"Bana borçlusun."

"Ne için?" diye haykırdı, dehşete kapılmış bir şekilde. "Kaçmaya çalışırken beni merdivenlerden itip neredeyse boynumu kırdığın için mi? Beni *birkaç* kez boğarak öldürmeye çalıştığın için mi? şey için mi..."

"Hey! Ben bunları, sen sebepsiz yere bana saldırdıktan *sonra* yaptım."

"Sadist ikiz kardeşim tarafından saatlerce işkence gördükten sonra bayılmışım

Biraz savunmacı davrandığım için özür dilerim."

"Bu, ilk atışı mazur gösterebilir. *Belki* ikinci atışı da. Ama    nc  atışı? Hayatta olmaz dostum."

Bir an sessiz kaldı. "Aksanın var."

Kahretsin.

"Hayır, yok."

"Evet, biliyorsun. Ve bunu saklıyorsun. Neden?"

Gülümsemem, Cheshire kedisi gibi genişti. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmek istemediğini sanıyordum?"

On Dördüncü Bölüm

DIMITRI VOLKOV

SİKTİR . Beni yakaladı.

Normal şartlarda, bu konuda hiç umursamazdım, ama karakterleri çok iyi değerlendirebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Bana yalan söylendiğinde bunu anlayabilen birisiydim. Yine de, Autumn tanıştığımız andan itibaren yalan söylüyordu ve ben bunun farkında değildim.

Amerikan aksanı neredeyse kusursuzdu. Son cümlesine kadar ses tonunda hafif bir değişiklik fark etmemiştim. O Amerika'dan değildi, ama öyleymiş gibi davranıyordu.

Neden?

Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemediğimi söylediğimde ona yalan söylemişim. Gerçekte, o kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ve bu durumdan hoşlanmıyordum. Öldürmeye yemin ettiğim şeytani kadına bir şekilde ilgi duymaktan hoşlanmıyordum.

"Seni korkak biri olarak görmedim, Kasap."

Autumn'un sözleri aşırı analitik beynimden beni uyandırdı ve gözlerim ona kaydı. "*Anlamadım?*"

Gülerek başını omuzlarına doğru eğdi, dirseklerini arkasındaki yatağa dayadı ve aynı anda ayak bileklerini çaprazladı. Hareket edersem, bacaklarımı birazcık uzatırsam ona dokunabilirdim.

"Bazen konuşma tarzın çok tuhaf. Sanki birinin senin saçmalıklarını yüzüne vurmaya cesaret edebileceğine inanamıyormuşsun gibi, sesinde inanılmaz bir alaycılık var. Çok komik." Etrafımız karanlıkla çevrili olsa da, onun bana dik dik baktığını görebiliyordum. O delici yeşil gözlerin bana kilitlendiğini hissedebiliyordum. "Sen bir korkaksın, Dimitri. Bilmek istediğin bazı şeyler olduğunu kabul edemiyorsun. Bunun yerine yalan söyleyip ilgilenmiyormuş gibi davranmayı tercih ediyorsun. *Korkak.*"

Bana meydan okuyordu. Beni suçladığı şeyin tam tersi olduğumu kanıtlayarak sözlerine karşı çıkmam için beni kışkırtıyordu. Bu işe yaramayacaktı. Ben manipüle edilebilecek biri değildim.

"Senin düşüncelerini umursadığımı sanıyorsun galiba." Ayağa kalktım ve ona tepeden baktım. Bu pozisyon onu aşırı derecede dezavantajlı bir duruma soktu, ama o umursamadı. Sadece başını geriye eğdi ve bana baktı, yüzünde hiç korku ya da endişe belirtisi yoktu. "Umursamıyorum. Bana ne dersen de. Beni etkilemez. Kurtlar koyunların fikirleri yüzünden uykularını kaçırmazlar."

"Bu bana biraz tanıdık geliyor. Bunu bir yerden mi çaldın?"

Game of Thrones'tan Tywin Lannister da benzer bir şey söylemişti. Ben diziyi izlememiştim ama Illayana ve Lukyan izlemişti ve bu sözler benim aklımda hep kalmıştı.

Çünkü doğrudu.

Ancak can sıkıcı olan şey, Autumn'un bir koyun olmamasıydı. O tam bir kurttu. Zeki. Kurnaz. Vahşi. Ve kesinlikle korkusuz.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem... Onu ne kadar çok tanırsam... Ondan o kadar çok nefret ediyordum. Ve bunun nedeni, onu hiç de nefret etmememdi. Onun saygı duyduğum ve hayran olduğum özellikleri vardı. Çok sert biriydi. Aklından geçen her şeyi söylemekten çekinmezdi, bu, kendisinden daha büyük ve güçlü birini gücendirse bile. Güç, benim

Saygı duyduğum bir şeydi. Zayıflığı hor görüyordum ve her geçen gün Autumn'un vücudunda zayıf bir kemik bile olmadığı daha da netleşiyordu.

"Bak, bu kadar saçmalık yeter, Dimitri," diye homurdandı, ayağa kalkarak neredeyse benimle burun buruna geldi.

Vücudumdan bir elektrik akımı geçti, derimin altında elektriksel bir uğultu duyuldu. Hemen bir adım geri attım ve bu his kaybolduğunda neredeyse rahat bir nefes aldım.

"Hoşuna gitse de gitmese de, biz burada ortakır. Bu da birlikte çalışmamız gerektiği anlamına gelir. Ağzını aç ve bana bilmem gerekenleri anlat."

Birbirimize bakarken aramızda sessizlik hakim oldu. *O haklıydı*. Elbette bunu biliyordum. Talon hakkında ne kadar çok şey bilirse, onun nasıl bir insan olduğunu ne kadar iyi anlarsa, o kadar hazırlıklı olurdu. Ve o ne kadar hazırlıklı olursa, *benim* şansım o kadar artardı.

Geçmişimden bahsetmek benim için kolay bir şey değildi, özellikle de beni deli eden biriyle, ama bunun doğru olan şey olduğunu biliyordum.

"Talon'la yatılı okulda tanıştım," diye iç geçirdim ve geriye doğru çekilip yatağıma oturdum.

Autumn'ın gözleri hafifçe büyüdü. "O kadar eskiye mi dayanıyorsunuz?"

"Kırk yıl," dedim boş boş. "Sunset Yatılı Okulu sadece zengin ve ünlülerin değil, aynı zamanda suç dünyasının çocuklarının da gittiği bir okuldu. Çok düzenli bir okuldu. En iyi akademik başarıya sahipti ve mezunları seçtikleri alanlarda en üst düzeyde pozisyonlara geliyorlardı. Ve en önemlisi, öğrencileri konusunda sağduyulu davranmasıyla dünya çapında tanınıyordu. Yani, öğrenciler çizgiyi aştığında - örneğin, bir sınıf arkadaşını yatakhanesinde ateşe vererek öldürmeye çalıştığında - yüzbinlerce dolarlık bir bağış karşılığında bu olay örtbas ediliyordu."

Autumn gözlerini kırptı. Yatağına oturdu, duvara yaslanarak rahat bir pozisyon aldı. "Peki, kim kimi öldürmeye çalıştı?"

Onun algılama yeteneğini sürekli unutuyordum. O, gereksiz kelimelerden oluşan bir denizde önemli olan tek ayrıntıyı yakalayabiliyordu. "İlk atışı o yaptı." Söz konusu olayın hatırası, zihnimin ön saflarına taşındı. alevler. sıcaklık. panik

Tek çıkış yolumuzun tılandığını fark ettiğimde, kaçınılmaz olarak içime sinmişti. Kaçmak için üçüncü kattaki pencereden atlamak zorunda kalmak. O andan itibaren, birbirimize karşı bir tür darbe-karşılık durumu yaşandı. O bana saldırdı, ben de ona saldırdım. Teke tek dövüşte onu yenebilirdim. Kolayca. On altı yaşında olmamın, yani toplumun standartlarına göre teknik olarak hala bir çocuk olmamın önemi yoktu. Ama babamın standartlarına ve yaşadığımız hayata göre önemi yoktu. Anlayabildiğim andan itibaren babam elime bir bıçak tutuşturdu. Kavgaya etmek benim için ikinci bir doğa gibiydi. Talon beni yenebilecek fiziksel becerilere sahip olmayabilirdi, ama akıllıydı. Beni ve Mikhail'i öldürmeye çalıştıktan sonra, hayatının tehlikede olduğunu fark etti ve silahlı korumalarla dolaşmaya başladı. Bu, intikam almamı engellemedi, ama işleri daha da zorlaştırdı."

"Mikhail mı?" diye sordu.

"Çok, çok eski bir arkadaş. Yatılı okuldan öncesinden. Sonunda birlikte Sunset'e gittik ve orada Talon ile tanıştık. Bir süre hepimiz çok yakındık."

"Dur, dur, dur. Dur da tahmin edeyim." Öne doğru eğildi, gözlerinde bir şey parıldıyordu. "Üçünüz kampüsün en popüler öğrencileriydiniz. Koridorlarda yürürken insanlar önünüzden çekilirdi. Bütün erkekler sizin gibi olmak isterdi, bütün kızlar sizinle yatmak isterdi. Haklı mıyım?"

Gülümsemekten kaçındım, bunu yapmak için içimden gelen dürtü beni neredeyse tüketse de. "Bir nevi."

"Peki, sonra ne oldu? Eğer bu kadar yakınsanız, tüm bunları değiştiren ne oldu?"

Geriye yaslandım, hücre parmaklıklarının soğuk çeliği tenime baskı yapıyordu. "Bunu tek bir önemli ana indirgeyecek olursam, bunun Ebeveynler Haftasonu olduğunu söyleyebilirim."

"Ebeveynler... Hafta sonu mu?" Yüzü buruştu. "Öyle havalı bir okulda *Ebeveynler Hafta Sonu* mu vardı?"

"Her yıl," dedim, omuz silkiyerek. "Babam hiç katılmadı, ama benim için sorun değildi." Aslında, ben öyle olmasını tercih ediyordum. O yaşta bile, o adamdan nefret ediyordum.

"Peki annen?"

Kaşlarımla öfkeyle çatıldı. "Annem tartışmaya açık bir konu değil. Talon'la hiçbir ilgisi yok ve onun hakkında konuşmayacağım"

konuşmayacağım. Bir daha sorma."

Autumn koydu ellerini ellerini yüzüne avuç yukarı bana yüz bir teslimiyet bir teslimiyet gösterisi yaparak, daha fazla zorlamayı planlamadığını belli etti.

İyi.

Annem... hassas bir konuydu. Asla konuşmak istemediğim bir konu.

Bratva'daki çoğu evlilik gibi, annemle babamınki de mantık evliliği idi. Aşk, güven ya da başka biriyle bağ kurmakla ilgisi yoktu. Tek amacı, bir ittifak kurmak, güç kazanmak ve babamın imparatorluğu için bir varis üretmekti. Sergei bir sürü metresi vardı ve annem buna izin veriyordu. Her şeye izin veriyordu, bir kez bile kendini savunmadı.

Bu onun suçu değildi. Sergei tüm gücü elinde tutuyordu. Tüm parayı. Tüm nüfuzu. Güçlü iradeli kişiliğiyle annemi ezip geçiyordu. Annemin hiç şansı yoktu.

Ona hiç şiddet uygulamadı, ama buna da gerek yoktu. Duygusal istismarda uzmandı. Birini değersiz hissettirmek, sanki hiçbir şey değilmiş gibi hissettirmek. Onsuz ve onun sağlayabilecekleri olmadan *hiçbir şey değilmiş* gibi.

Ben on iki yaşındayken, yatağındaki çarşafı ilmek haline getirip yatak odasındaki avizeye asarak kendini astı.

Onu asla suçlamadım. Onu sadece bir inkübatör olarak kullanmak isteyen bir adama bağlı kalarak, elinden geldiğince dayandı, ama sonunda Sergei kazandı.

Sergei her zaman kazanırdı.

"Üçüncü sınıfın sonu gelmişti," diye devam ettim, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Duygularımı bölümlere ayırmakta ustaydım, bu yüzden anneme karşı hissettiğim acıyı zihnimden uzaklaştırmak kolaydı. "Ebeveynler koridorları doldurdu, çocuklarıyla birlikte yurtlarda kaldı. Onlarla birlikte derslere katıldı. Tabii, gelmeye zahmet edenler. Talon'un babası da onlardan biriydi. Tüm hafta sonu kalmadı. Sadece birkaç saatliğine gelip, çocuğuna değer veren iyi bir ebeveyn gibi göründükten sonra gitti. Ancak, onun orada olduğu o kısa sürede bir olay yaşandı. Başka bir öğrencinin babası yüzüme karşı çıktı. Sebebi o kadar önemsiz ve anlamsızdı ki, hatırlamıyorum bile.

ama onu yere sermek benim için hiç zor olmadı. O, beş bin dolarlık takım elbise giymiş zayıf bir adamdan başka bir şey değildi. Talon'un babası da oradaydı. O da olanları gördü ve bana attığı bakış, Talon'un hayatı boyunca ondan almaya çalıştığı bakıştı. Sanki tamamen ve tamamen etkilenmiş gibiydi. Sanırım hiç 16 yaşındaki bir gencin, kendisinden üç kat yaşlı ve iri bir adamı bu kadar kolay yere serdiğini görmemişti. Çünkü gerçekte, aynen öyle oldu.

Kafasını salladı ve içinden kıkırdadı. "Hiç bu kadar kendini beğenmiş biriyle tanıştığımı sanmıyorum."

"Elbette tanışmışsındır. Aynaya bakman yeter."

"Touche, Butcher." *En azından bunu kabul edebiliyor.* "Sonra ne oldu?"

"Talon'un babası Stuart bana kartını verdi ve benim gibi yetenekli birine ihtiyacı olduğunu, iş ararsam onu aramamı söyledi. Sonra oğluna döndü, ona tiksintiyle baktı ve diğer öğrencilerin önünde ona şöyle dedi: 'Onun gibi olsaydın, bu kadar hayal kırıklığı yaratmazdın.' Sonra arkasını dönmeden odadan çıktı."

Autumn yüzünü buruşturdu. "Acımasızca."

"Hiç de değil," diye alay ettim. "Babamın bana söylediği saçmalıklarla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi."

"Evet, ama bunu arkadaşlarınla dolu bir odada söylemek? Talon çok utanmış olmalı."

Başımı salladım. "Öyle oldu. Gençler genelde gerçek pislikler olabilirler. Ama elit okulların gençleri? Onlar daha da kötüdür. Güldüler. Parmakla gösterdiler. Alay ettiler. Talon sonunda ağlayarak odadan kaçtı, bu da durumunu daha da kötüleştirdi. Dediğim gibi, gençler pisliktir. Bu yüzden yılın geri kalanında alay konusu oldu. Talon biraz cesaretli olsaydı, tüm bu saçmalıkları umursamadan geçiştirirdi. Ama tüm gençliğini babasını etkilemek, onu gururlandırmak için geçirmişti. Bu yüzden, içeri girip bunu *babasına* değil bana göstererek, tüm arkadaşlarının önünde onu utandırdığında..."

"O sana sırtını döndü," diye bitirdi Autumn.

"Aşağı yukarı öyle. Önce beni kontrol altına almaya çalıştı. İrademi kırmaya, beni kontrol etmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca, benden kurtulmaya karar verdi."

"Biraz aşırı değil mi sence? Sırf babası sınıf arkadaşlarının önünde ona hayal kırıklığı olduğunu söyledi diye mi?"

Ondan daha fazlası vardı. En azından Talon için. Onun için bu bir tokat gibiydi. Büyürken babasını etkilemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ama hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi. Bir şekilde, bunu anlayabiliyordum. Bu yüzden başlangıçta bu kadar yakın arkadaş olmuştuk; ikimizin de pislik ebeveynleri olduğu gerçeği bizi birbirimize bağlamıştı.

Vücudumu gererek kollarımı başımın üzerine kaldırdım. "Talon gibi bir adam için hayır. Tek istediği babasının sevgisi ve ilgisiydi. Onu gururlandırmak. Stuart'ın bunu başka birine, tanımadığı birine, bir arkadaşına, hem de

— onda bir şeyleri kırdı. Onu kıskanç yaptı. Kin dolu. Nefret ve öfke dolu."

Kendini açmak, geçmişini paylaşmakla ilgili komik olan şey, bir kez başladığında durmanın zor olmasıydı. Hayatımın o kısmı, Yekaterina ölmeden önce hiç bahsetmediğim bir şeydi. Çocuklarım bile, dünyada bana en yakın olan insanlar bile, Talon'u veya paylaştığımız geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Kurtarıma umudumun bu kadar az olmasının nedenlerinden biri de buydu. Talon'un kim olduğunu bilmiyorlardı. Onun elinde olduğumu bilmiyorlardı. Dominik'in onlara söyleyeceğinden de şüpheliydim.

Ancak Mikhail, oyunlara davet edildiğini öğrendiği anda bunu anlayacaktı.

Tabii davet alırsa.

İkimizden Talon beni daha çok nefret ediyordu. Mikhail'i sevmiyordu çünkü o, onun yerine benim tarafımı seçmişti. Mikhail'e karşı bana duyduğu kadar nefret beslemiyordu. Mikhail'in benim onun elinde olduğumu öğrendiği anda bir tür kurtarma operasyonu girişiminde bulunma riskini göze almak istemiyordu belki.

Ama yine de, Talon'un devasa egosu çirkin yüzünü gösterebilir - ki bu çok daha olası bir senaryo - ve Mikhail'e oyunlarındaki en yeni dövüşçü hakkında övünmemesi imkansız hale gelebilir.

"Sanırım şimdi anlıyorum." Autumn başını salladı. "Talon, seni acı çekmek için elinden gelen her şeyi yapacak çünkü onun zihninde, babasının ona ait olduğunu düşündüğü onayı senden aldın. Onun

gözünde, onun aptal babasından ziyade seni suçlamak daha kolay ve bu duyguların büyümesi ve çürümesi, öfkesinin giderek artması için kırk yılı vardı. Seni öldürmek asla yeterli olmayacak. Senin onu utandırdığın gibi seni utandırmak istiyor. Ölümünü bir gösteriye dönüştürmek, dünyaya son gülenin kendisi olduğunu göstermek için büyük bir gösteri yapmak istiyor."

Hiçbir şey söylemedim. Gerek yoktu. Söylediği her şey doğrudu.

"Sadece bir sorum daha var." Autumn yatağın kenarına kaydı ve ayaklarını yere koydu. Ön kollarını uyluklarına dayadı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Aslında daha çok bir gözlem sayılır."

Elimi havada boş boş sallayarak devam etmesini işaret ettim.

"Anlattıkların ilginçti ve pek çok şeyi açıklıyordu

Talon'un sana neden bu kadar aşırı ilgi duyduğunu gibi birçok şeyi açıklıyordu, ama bunu paylaşmak için neden bu kadar direndiğini anlamıyorum."

Göğsümde sıkı bir endişe topu dolaşıyordu. "Haklısın. *Bu* bir sorudan çok bir gözlem."

Bana "ciddi misin?" der gibi bir bakış attı, başını hafifçe yana eğdi, kaşlarını hafifçe indirdi, gözlerini kısarak. "Çok iyi anlaşıyoruz, Butcher. Şimdi boktan kişiliğinle bunu mahvetme."

Gözlerimi devirdim.

"Dur tahmin edeyim. Kimseyle hiçbir şey hakkında konuşmakta zorlanıyorsun, ister bunun gibi önemsiz bir şey olsun, ister en sevdiğin renk gibi büyük ve gizli bir şey olsun."

Mizah içimden yavaşça sızmaya başladı, tıpkı tıkanmış bir baraj gibi, sadece küçük su damlacıklarının geçmesine izin veriyordu. "En sevdiğin renk gibi basit bir şeyin büyük bir sır olduğunu mu düşünüyorsun?"

"*Senin* için mi? Kesinlikle öyle. Bu kadar kişisel bir şeyi hayatın pahasına koruyacağını düşünüyorum."

Küstahça davranıyordu. Dudaklarındaki o sırıtış bir göstergeyse, neredeyse şakacıydı. Ve garip bir nedenden dolayı, ben de ona ayak uydurmak istedim. En son ne zaman başka biriyle bu kadar çok konuştuğumu bile hatırlayamıyordum.

Bunun bitmesini istemiyordum. "Sarı."

"Sarı," diye tekrarladı, şaşkın bir şekilde. Gözleri büyüdü. "Sarı," diye tekrarladı, sesi daha güçlüydü. Sonra kaşlarını çattı. "Bekle, sarı mı? En sevdiğin renk sarı mı? Cidden mi?" Cevap vermeme izin vermedi, hemen "Olamaz. Olamaz! Bratva Kasabı'nın en sevdiği renk *sarı* mı? İnanmıyorum." dedi.

Tek bir basit gerçek olmasaydı, onun tepkisi çok komik olurdu. "Karımın en sevdiği renk." Üzüntü beni sardı, ruhumu kavradı, beni dibe çekmekle tehdit etti. "*Öyleydi*," diye düzelttim, sesim sertleşmişti.

Duygularımı saklamak imkansızdı. Rahmetli eşim söz konusu olduğunda, onun yokluğunda hissettiğim keder, ıstırap ve içimi parçalayan boşluk, saklayamayacağım şeylerdi. Bu yüzden, Autumn'un yüzündeki hafif şaşkın ifadeye rağmen, onun bunu görebildiğini biliyordum.

O aptal değildi. Benim Bratva Kasabı olduğumu biliyordu ve bu nedenle, bu unvanı kazanmak için ne yaptığımı da biliyordu.

Ve nedenini de.

Çoğu insan, başkasının acısıyla karşılaştığında, hep aynı şeyleri söylerdi.

"Kaybın için çok üzgünüm."

"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"İhtiyacın olan bir şey olursa bana haber ver."

Ama Autumn böyle bir şey söylemedi ve yumuşak bir sesle "Aşk nasıl bir duygudur?" diye mırıldanarak beni bir kez daha şaşırttı.

On Beşinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

"NE?" DIMITRI, gözleri şaşkınlıkla parlayarak tekrarladı.

Onu suçlayamazdım. Kırklı yaşlarındaki bir kadının sorması tuhaf bir soruydu, ama gözlerindeki o derin saygı ve bağlılık ifadesini gördükten sonra, bunun nasıl bir his olduğunu merak etmeden edemedim.

Gerçekten nasıl bir şeydi? Filmlerde gösterildiği gibi duygusal ve yapışkan mıydı? Yoksa bundan daha derin bir şey miydi?

Aşk benim dünyamda olmayan bir şeydi. Hiç olmamıştı. Ailemle bile. Anne babam beni *sevmiyordu* bile. Onlar için çok farklıydım ve bunu hayatımın her günü bana hissettiriyorlardı. Söylememem gereken şeyler söylüyor, normal çocukların yapmayacağı şeyler yapıyordum. Onlar bununla başa çıkamıyorlardı ve ben kendi ailem arasında bir yabancı gibi büyüdüm.

Yıllar geçtikçe, bu uçurum gittikçe büyüdü. Başkalarıyla doğru düzgün ilişkiler kurmayı hiç öğrenemedim; biriyle gerçekten yakınlaşmak için gerekli olan anlamlı ilişkiler kurmayı. Ve sonunda, bunu istemediğim bir noktaya geldim. Ben

Arkadaş istemiyordum. Erkek arkadaş ya da kız arkadaş istemiyordum. Bunların hiçbirini bana çekici gelmiyordu.

İşte böyle, kırk üç yaşında, daha önce hiç aşk yaşamamış bir kadın olarak buldum kendimi.

"Hiç aşık olmadın mı?" Sesinde yargılama yoktu. Acıma yoktu. Sadece şaşkınlık vardı, sanki insan doğasının temel bir parçası olan bir şeyi hiç yaşamadan bir ömür geçirmek anlaşılması zor bir şeymiş gibi.

Kafamı salladım. "Hayır, sanmıyorum."

"İnan bana, aşık olsaydın, bilirdin." Bakışları sağ tarafıma kaydı ve orada kaldı. Gözleri boşaldı, boşluğa bakarken okunamaz hale geldi. Bekledim. Böyle bir şey yapması ilk kez değildi. Onunla bu konuyu konuşmak için zihnimde bir not aldım.

Başka bir zaman.

"Aşk..." Bu kelimeler, sanki o kelimeyle ilgili bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi, neredeyse rüya gibi bir tonda söylendi. "Her şey," diye saygıyla fısıldadı. "Her şey. Eve dönmek gibi. Ezici bir huzur ve sükunet duygusu. Neşe. Mutluluk. Hayranlık. Ve kalbini o kadar hızlı attıran milyonlarca başka şey, sanki göğsünden fırlayacakmış gibi hissedersin. Sıcaklıktır. Güneş ışığıdır. Işık ve kahkahadır. Seni ayaklarından yere serip bırakan bir duygu fırtınası. Onların uykusunu izleyebilmek için erken uyanmak. Saat üçte dondurma almak için markete gitmek, çünkü onlar öyle istiyor ve sen onları mutlu etmek için her şeyi yaparsın. Onların dudaklarındaki bir gülümsemeyle tüm endişe ve sıkıntıların silinip gitmesi." Sonra yüzü hüznüldü. Acıyla doldu. "Ama sonuçta aşk... ölümdür. Çünkü birini sevmek, yani gerçekten, *gerçekten* sevmek, kalbini, ruhunu onlarınkine bağlar. Onlar öldüğünde, sen de ölürsün. Akciğerlerinize hala hava girebilir. Kalbiniz hala atabilir. Damarlarınızda hala kan dolaşabilir. Ama siz *hayatta* değilsinizdir. Gerçekten değil. Artık değil. Sizi *siz* yapan o parçanız onlarla birlikte ölmüştür. Gülebilir veya gülümseyebilirsiniz, ama bu boş olacaktır. Anlamsız olacaktır. Onlar olmadan *her şey* boş olacaktır. Günlerinizi bir zombi gibi yaşayacaksınız, hayatı geçiştirecek ama asla gerçekten *yaşamayacaksınız*, o günü sabırsızlıkla bekleyeceksiniz.

Her şey sona erecek ve ruhunun diğer yarısıyla yeniden bir araya gelebilirsin."

Tamamen susmuştum. Aşk hakkında, onun hakkında, tüm o bağlılık hakkında konuşma şekli... Çok güzeldi. Ve yürek burkucuydu. Bunu daha önce hiç yaşamamış olduğum için mutlu muyum? Bu kadar tüketici, bu kadar felç edici bir şeyi? Yoksa kıskanıyor muyum? Kimse *beni* bu kadar şiddetle sevmeden önce ölebileceğim için kıskanıyor muyum?

"Hiç aşk yaşamamış olmaktan dolayı rahatlamış mıyım, yoksa aşk yaşamadan öleceğim için üzgün müyüm, bilmiyorum," dedim dürüstçe, aklımdan geçenleri tam olarak ona anlatarak. Dürüst gerçek, karşılığında dürüst bir gerçek hak ediyordu. O benimle gerekenden fazlasını, inanılmaz derecede kişisel bir şeyi paylaşmıştı. En azından ben de bir şey paylaşabilirdim.

Bir an sessiz kaldı, hala sağ tarafıma bakıyordu, sonra gözleri bana döndü, o kadar duygusal bir ifadeyle ki, gerçekten hayal gördüğümü sandım. "Aşk ne kadar acı verici olsa da, onu hiçbir şeye değişmem. Onun yanında bir gün, bir saat, bir saniye daha geçirebilmek için tüm acıları tekrar çekerdim. Ruhuma saplanan her bıçak, kalbime vuran her darbe... Binlerce kez bile olsa dayanırdım, çünkü buna değer."

Tanrım. O ana kadar aşkın benim için eksik olan bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Birinin sana ve sadece sana bu kadar bağlı ve adanmış olması nasıl bir duygu olmalı?

Ben de bunu istedim.

Aramızda bir sessizlik oldu. Garip değil, rahatlatıcı bir sessizlik. İkimiz de aramızda böyle bir konuşma olacağını beklemiyorduk, özellikle de birbirimizden hoşlanmadığımız için. Ama sanırım hapsedilmek işleri değiştirdi. Ölümün eşiğinde olmak işleri değiştirdi. İkimiz de büyük olasılıkla birkaç gün içinde ölecektik. Sırlarını paylaştığın kişinin bunları yayacak kadar yaşamayacağını bildiğinde, birkaç sır paylaşmak o kadar da kötü gelmiyordu.

"Kardeşini öldürmek için tutuldum."

Dimitri'nin gözleri hafifçe büyüdü, vücudu dikleşti ve canlandı. Karanlık olmasına rağmen, onu net bir şekilde görebiliyordum. Vücudu muhteşemdi. "Yani sen bir suikastçısı'n?"

"Anladın, değil mi?"

"Seni işkence eden adamı öldürdüğün anda anladım. Samuel." Gözleri vücudumun her yerini taradı, aşağıdan yukarıya doğru, sonra tekrar yüzüme odaklandı. "Çalıştığın isim ne?"

Çoğu suikastçı, öldürürken kullanmayı sevdikleri bir isimleri vardır. Bir takma ad. Kimliklerini açığa vurmaktan öldürmeyi üstlenmelerinin bir yolu. Benimki Kızıl Ölüm'dü.

Ama ona bunu söylemeyecektim.

Bir kızın bazı sırlarını saklaması gerekir.

"Bunu bilmemek seni öldürüyor, değil mi?" diye gülerek sordum.

"Evet," diye itiraf etti şaşırtıcı bir şekilde. "Kiminle çalıştığımı bilmek isterim."

"O zaman asla bilemeyeceksin, ne yazık, değil mi?" Yatağa uzandım, sırt üstü yatarak parmaklarımı birbirine kenetledim ve ayak bileklerimi çaprazlarken ellerimi başımın arkasına koydum. "Kardeşini öldürmek için tutulduğuma şaşırmadın mı?"

"Hayır. Yıllardır o pisliği öldürmeye çalışıyorum. Başka birinin de bunu istediğini duyduğuma şaşırmadım. Seni kim tuttu?"

"Uh, uh, uh," diye tısladım. "Müşteri gizliliği benim mesleğimde çok önemlidir." Zaten ona söyleyemezdim. Ben bile bilmiyordum. Bir iş için benimle iletişime geçildiğinde, müşteri isterse gizlilik seçeneğini tercih edebilirdi. Bu müşteri benimle doğrudan görüşmek yerine, yerine bir adamını göndermeyi tercih etti. Terk edilmiş bir ofis binasında buluştuk ve bana Dominik'in dosyası, zaman çerçevesi ve ödemenin yarısı verildi. Diğer yarısı işin tamamlanmasının ardından ödenecekti.

Bu asla olmayacaktı. *Kahretsin*. Oradan çıkabilirsem, bir an önce halletmem gereken ciddi bir sorunla karşı karşıya kalacaktım. Suikastçılar, itibarları kadar iyidirler. Bir işi tamamlayamadığım haberi yayılırsa, kiralık katil olarak günlerim tamamen sona ererdi.

"Ne oldu?" Kafamı ona çevirip, sorusuna yüzümde bir kaş çatarak baktığımda, o da kafasını eğdi. "Tanıdığım tüm suikastçılar, hayatlarınd

arpık bir Şeydi ki, onları o yola sürükledi." Göz teması kurdu, bir kez bile bakışlarını kaçırmadı. "Sana ne oldu?"

Eğer kendi geçmişini paylaşmamış olsaydı, ona bunu kıçına sokmasını söyleyip, sonra da dönüp uykuya dalabilirdim. Ama, ben cömert bir ruh halindeydim. Öyleyse, neden olmasın?

Olay o zamanlar benim için çok travmatik olsa da, artık bu konuyu rahatça konuşabiliyordum. O günün izleri hem zihinsel hem de fiziksel olarak iyileşmişti, bu da içimi dkmemi kolaylaştırıyordu.

"Ailem ve ben 'aile tatili' için İsviçre'ye gittik," diye başladım, çünkü tüm bu olay lanet olası bir şakaydı. "Bu, terapistimin bizi birbirimize yakınlaştırmak için önerdiği bir Şeydi. Aramızdaki bağı güçlendirmek ya da ailelerin yapması gereken her neyse onu yapmak için. Ailemizde işler her zaman berbat gitmişti. Kardeşim Corey, ailemin gzbebeğiydi. İlk ocuklarıydı. Onlara sık sık söyledikleri gibi, mucize çocuktu, çünkü bir dizi düşükten sonra ilk kez tam süreli bir hamilelikle dünyaya gelmişti."

"Sürekli 'idi' diyorsun." Sesinde neredeyse sempati var gibiydi.

Olmamalıydı. Kardeşim sempatiyi hak etmiyordu.

"Bir araba kazasında öldü ve ben çok mutluyum."

Kaşları yukarı kalktı.

"O bir pislikti. Hayatım boyunca bana zorbalık yaptı ve ailem ona izin verdi çünkü o altın çocuktu ve ben bir kazaydım. Her zaman onun tarafını tuttular. Asla benim tarafımı değil. Sekiz yaşındayken bana yapmaya çalıştığı Şeyi onlara anlattığımda bile.

Dimitri kaşlarını çattı. "Ne yapmaya çalıştı?" Ona ifadesiz bir bakış attım.

"şaka yapıyorsun," diye homurdandı.

Kafamı salladım. "Hayır. şanslıydım ki, o yaşta bile keskin nesnelere ilgi duyuyordum. Beni elle taciz etmekle o kadar meşgld ki, tornavidayı alıp gözüne sapladığımı fark etmedi. Ne yazık ki lmedi. Sadece gözünü kaybetti. Ama bir daha o pisliği denemedi, yani her iki taraf da kazandı diyebiliriz."

Gözlerinde fke parlıyordu. "ocuklara zarar vermekten daha korkakça bir Şey yoktur."

Hiçbir şey söylememeyi düşündüm. Gerçekten, gerçekten düşündüm. Gerçek bir konuşma yapıyorduk — birbirimize bağırıp çağırmadığımız, birbirimizi öldürmekle tehdit etmediğimiz bir konuşma. Ama tabii ki, söyleyecek bir şeyim varken çenemi kapalı tutmak pek de benim güçlü olduğum bir konu değildi.

"Yanılıyorsam düzeltin, ama siz..."

"Hayır, yapmadım," diye hemen karşılık verdi, sanki ne söyleyeceğimi tam olarak biliyormuş gibi. "Hiçbir çocuğa zarar vermedim."

Kaşlarımı çattım. Bratva Kasabı'nın hikayesini herkes biliyordu. Karısı, Bratva'daki rakip bir aile tarafından öldürüldükten sonra, o da intikam almak için o ailenin tüm üyelerini öldürdü, hem de *hepsini*. Erkekleri, kadınları, çocukları.

"Ama ben sandım ki..."

Küfretti ve aniden ayağa kalktı, hücrenin önüne doğru ilerledi. Parmaklıklara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzü sert ve stoik bir ifadeyle karanlığa bakıyordu. "Ne düşündüğünü biliyorum. Herkesin ne düşündüğünü biliyorum. Ve onların buna inanmasına izin veriyorum. Ama işin aslı, öfkeli halimde bile bir çocuğu asla öldüremezdim. Ben bir piçim ve içten içe kötüyüm, ama bu sınırı asla aşmam. Hayatımın o karanlık döneminde birçok insanı öldürdüm. Sayamayacak kadar çok. Bazılarının çocukları vardı. Ebeveynlerini öldürdükten sonra, onları kendi başlarına bırakamazdım. Vicdanımda yeterince ölüm vardı. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Bu yüzden, onlara bakılmasını sağladım."

"Ve herkesin onları senin öldürdüğüne inanmasını mı sağladın?" diye sordum.

"Neden olmasın?" diye sordu, omuz silkerek. "Bu, insanların gözünde beni daha büyük bir canavar yaptı. Beni ve ailemi saldırmaya iki kez düşünmelerini sağladı. Sadece gerçekten iğrenç biri çocukları öldürebilir. Bu yüzden, öyle düşündüklerini bıraktım. Bunun yerine, onları bir yetimhaneye götürdüm. Bir bebek, üç küçük çocuk ve birkaç genç."

Demek Kasap'ın da bir kalbi var. Kim bilebilirdi?

"Bu çocuklar büyüdüklerinde geri dönüp sana kendi intikamlarını alacaklarından endişelenmiyor musun?"

"Buna hakları var," dedi sadece. Bana dönerek, geniş göğsünü kollarını kavuşturdu. "İsviçre mi?"

diye sordu, konuşmayı başlangıç noktasına geri döndürdü.

"İsviçre," diye iç geçirdim, oturup dönerek ayaklarımla yere basmaya başladım. "Sadece annem, babam ve ben vardık. O dağlarda bizim için büyük bir bağ kurma anı olması gerekiyordu. Sadece biz ve doğa. Kaliteli zaman geçirecektik." Hafızamda anılar bir anda canlanınca başımı sallayarak alaycı bir şekilde güldüm. Öfkeyle birlikte. Ve ihanetle. "Beni hiç sevmediklerini biliyordum. Corey planlanmıştı. Ben, istemediği ama mecbur kaldıkları bir kazaydım. Ama onların planladıkları şeye ben bile hazırlıklı değildim."

Kaşlarını çattı. Bir adım yaklaştı.

Farkında değilmişim gibi devam ettim, ama farkındaydım. Yaptığı her şeyi fark ettim.

"Beni o dağlara götürdüklerinde, benimle bağ kurmak ya da nihayet bir tür ilişki kurmak için değil, internette tanıştıkları bir adama teslim etmek için götürdüklerini görünce ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Beni ona *satmak* için."

Bir adım daha attı.

"O oyunda birini nasıl tanıdıklarını bile bilmiyorum. Ailem Avustralya'da küçük, berbat bir mobilya dükkanı işletiyordu. Uyuşturucu kullanmıyorlardı. Ya da satıcı değillerdi. Ya da katil değillerdi. Yine de, beni satacak bir sapık bulmayı başarmışlardı. Kim bilir, belki de onlarla iletişime geçebileceğiniz bir tür web sitesi vardır. PervsRUs.com."

Bir adım daha attı. "Avustralya mı?"

Parmağımı kaldırıp ona doğrulttum. "Bana 'barbeküye bir karides daha at, dostum' dememi istersen, ön dişlerini kırarım," diye uyardım.

Elleri havaya kalktı, avuç içleri dışarıya doğru. Hiçbir şey söylemedi, ama dudaklarındaki sırıtiş bana bunu düşündüğünü gösterdi.

Yirmi yıldan fazla bir süredir Amerika'da yaşıyordum, ama o Avustralya aksanı bir türlü gitmedi. Biri bana yüzüncü kez Crocodile Dundee'yi sorduğunda, Amerikan aksanıyla konuşmaya başladım.

"Gözyaşı yoktu. Özür yoktu. İçten vedalar yoktu. Onlar için bu, iş anlaşmasından başka bir şey değildi. Beni o adama ve iki arkadaşına teslim ettiler ve çekip gittiler.

arkasına bakmadan uzaklaştı. Sonra ne oldu... Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok." Nefes verip devam ettim. "Elimden geldiğince direndim, ama on dört yaşındaki bir kız üç yetişkin erkeğe karşı koyamazdı. İşlerini bitirdikten sonra kaçmaya çalıştım. Çok uzağa gidemedim. Beni ormanda yakaladıklarında, her biri beni tekrar tecavüz etti, sonra da döverek öldürdüler."

Yine hareket etti, yavaş yavaş yaklaşarak, yanıma gelene kadar. Ona bakmadım, ama o yoğun bakışının yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyordum.

"Geceydi. Soğuktu. O kadar acı çekiyordum ki nefes almakta zorlanıyordum, ama sürünmeye devam ettim. Ve sürünmeye devam ettim. Ve sürünmeye devam ettim. Her şey acıyordu. Her hareketimde çubuklar ve taşlar derimi kesiyordu, ama yine de devam ettim. Neden hayatta kalmak için bu kadar çok mücadele ettiğimi bilmiyorum. Hiçbir şeyim yoktu. Kimse yoktu. Yine de, kendimi bir adım bir adım acı içinde sürükleyerek ilerlemeye devam ettim. E amca beni böyle buldu."

"E Amca mı?" Dimitri yumuşak bir sesle sordu ve yanıma çömeldi.

"Ben ona öyle sesleniyorum," dedim, ona dönerek. "Adı Elias."

Dimitri'nin gözlerinde bir şey parladı. Ben bunu görmezden gelip devam ettim.

"Beni orada, çıplak, kanlar içinde ve can çekişirken buldu. Beni evine aldı, sağlığıma kavuşana kadar bana baktı, başımı sokacak bir yer ve giyecek kıyafetler verdi. Birkaç yıl sonra ona bunu neden yaptığını sordum, ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?" Sesi daha yumuşak mıydı? Daha yumuşak geliyordu. Neredeyse... nazik.

"Benim bir savaşçının ruhuna sahip olduğumu."

"Vazgeçmek çok kolay olabilirdi, ama sen vazgeçmedin. Sen bir savaşçısın, küçüğüm. Bir hendekte ölmeyi hak etmedin."

"Bana bir daha böyle bir şeyin başıma gelmemesi için gerekli becerileri öğretti. Yıllarca antrenman yaptım. Her gün. Bu becerileri öğrendim, mükemmelleştirdim. Ve hazır olduğumda intikamımı aldım." Bu anı hatırlayınca dudaklarım gülümsedi.

"Sana tecavüz eden adamları öldürdün mü?" "Sadece onları değil."

Anlayışla başını salladı. "Ailen."

Yüzünde bir yargı aradım ama bulamadım. Kendi kanından olanların ona yaptıklarını düşününce, onun beni anlayacağını bilmeliydim.

Karanlıkta onunla konuşmak inanılmaz derecede özgürleştirici bir şeydi. Onu görebiliyordum ama aynı zamanda göremiyordum. Etrafımı sadece karanlık sarmışken, tüm sırlarımı dökmek istedim.

Yoksa bu sadece Dimitri miydi?

Kibirli bir pislik olmadığı zamanlarda onunla konuşmak *şaşırtıcı derecede* kolaydı.

"Aileniz olması gereken birinden gelen ihanetin acısı gibisi yoktur," diye fısıldadı.

Ve o anda anladım. Birbirimizden açıkça hoşlanmadığımız halde, bazı yönlerimizle birbirimizin deneyimlerine empati duyabildiğimizi anladım. Aslında düşündüğümde çok daha fazla birbirimize benziyorduk.

Kahretsin. Ne zaman bu kadar yaklaşıtı?

Derin bir nefes aldım, düzensiz atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. Bakışlarımız birbirine kilitlendi, havayı sadece nefesimizin sesi dolduruyordu. Aramızda bir şey geçti. Farklı bir şey. Bilinmeyen. Yabancı.

Gözleri dudaklarıma kaydı. Orada kaldı. Bir saniye. İki saniye. Ne düşünüyordu? Dudaklarımin nasıl olduğunu merak mı ediyordu? Tadı nasıl?

Neden onun bunları düşünmesini *istiyordum*?

Aramızdaki o an, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu, gözleri kapandı, yüzü gerginleşti. Rahatsızdı. Boğazını temizledi, tüm boyunu kullanarak ayağa kalktı ve üç büyük adım geri attı, neredeyse arkasındaki parmaklıklara çarpacaktı.

"Biraz uyumalıyız," dedi sert bir sesle, parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek. "Yarın yoğun bir günümüz var ve ne kadar yorgun olduğun hakkında sızlanmanı duymak istemiyorum."

Ve pislik geri dönmüştü. Harika. Bir saat bile dayanamamış.

On Altıncı Bölüm

DIMITRI VOLKOV

"YORGUNUM," DEDİ AUTUMN SIZLANARAK. Eğitim alanının zemininde ayaklarımın dibine oturdu ve parmağıyla kumda boş boş çizgiler çizdi.

Sinirlenerek iç geçirdim. "Diğer dövüşçüleri izlemen gerekiyor."

"İzliyorum." Hâlâ karalamaya devam ediyordu.

"Hayır, izlemiyorsun. Kumda çizim yapıyorsun, diğerlerine bakmıyorsun bile."

"Eğer bilmek istiyorsan, Majesteleri Huysuzluk, ben gözlerimin kenarlarıyla bakıyorum."

Dişlerimi sıktım. Bir gece önce bir şekilde bağ kurmuş olsak da, ikimizin de kabul etmek istemediği bir anı paylaşmış olsak da, başka yapacak bir şey olmadığı için yine deli gibi tartıştık. Sanki boktan bir eğlence kaynağı gibiydi. İleri geri. İtme çekme. Garip bir şekilde bağımlılık yapıcıydı — dürüst olmak gerekirse, bu benim için oldukça şok edici bir şeydi.

Onun geçmişi bende yankı uyandırdı ve onu sevip koruması gereken iki kişiinin onu kurtların önüne attığını bilerek o anda nasıl hissettiğini anlayabiliyordum.

Babam, annem, kardeşim; hepsi bir şekilde bana ihanet etmişti. Beni hayal kırıklığına uğrattılar. Beni mahvettiler. Ve fırsatım olsaydı, ben de onları öldürürdüm.

şey, belki annemi öldürmezdim.

En iyisi önümdeki sinir bozucu kadını görmezden gelmek olduğuna karar vererek, gözlerimi tekrar odanın içinde gezdirdim ve her şeyi not aldım. Önceki geceki konuşmamızı düşünerek fazla zaman harcamak istemiyordum. Birkaç ortak noktamız vardı. Birbirimizle bağ kurmuştuk. Birlikte bir an paylaşmıştık. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. Nefes alması bile beni sinirlendiriyordu.

Dünle hemen hemen aynıydı. Çoğu çift pratik yapıyordu, antrenman yapıyordu, diğerleri ise odanın köşelerinde kıvrılmış, kollarını dizlerine dolamış, ileri geri sallanarak ağlıyorlardı.

Geriye dönüp baktığımda, anladım. Tüm bu olanlar, normal, sıradan insanlar için başa çıkması zor bir durumdu. Benim gibi suçlular içinse? Eh, bizim biraz avantajımız vardı. Kafamızın içinde, cinayet işlemenin yanlış olduğunu söyleyen o sinir bozucu küçük ses yoktu.

Bu oyundaki en büyük tehditlerin kimler olduğunu bu şekilde öğrendim.

Sadece orada değil, hücrelerde de konuşmaları dinliyordum, bu yüzden neredeyse tüm mahkumların isimlerini biliyordum.

Roger Ward, Harrison Sheln, Oliva Nulan, Marcus Hook ve Pearl Verish dikkat edilmesi gerekenlerdi. Onlara bir bakış, merhametlerinin çok az olduğunu ya da hiç olmadığını anlamam için yeterliydi. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmediklerini anladım. Gözlerinin derinliklerinde çok tanıdık bir karanlık yatıyordu. Kendi içimde de tanıdığım bir karanlık.

"Saat üç yönünde," dedi Autumn başını kaldırmadan fısıldayarak, parmağıyla kumda küçük daireler çizdi.

Onun ince bir şekilde işaret ettiği yöne dikkatlice baktım. Erkek mahkumlardan biri bize doğru geliyordu. Hayır, *Autumn'a* doğru.

Omurgam dikleşti, gözlerim kısıldı. O bakışı tanıdım. Gözlerindeki o açgözlü parıltıyı. Aklında tek bir şey vardı.

Öfke damarlarımda yanıyordu, sıcak ve amansız. Bana hiç dikkat etmiyordu. Sanki görünmezmişim gibi. Sanki orada değilmişim gibi. Sanki *hiçbirimiz* orada değildik gibi. Autumn'a bakışları, gözleriyle onu soyduğu gibi... Onun boğazını parçalamak istedim.

"Selam." Kadın adamın selamına bakarak başını kaldırdı. "Ben Mac."

Autumn *gölümsedi*. Lanet olsun, *gölümsedi*. Neden ona gülümsedi ki? Adam neredeyse hiçbir şey söylememişti. "Merhaba Mac, ben Autumn."

"Güzel bir kadın için güzel bir isim."

Gözlerimi devirdim. Bu, şimdiye kadar duyduğum en klişe sözlerden biriydi.

Autumn elini göğsüne koydu ve Mac'in bakışlarını göğüslerine çekti. "Oh, teşekkürler," dedi coşkuyla.

"Hemen sadede geleceğim. Muhtemelen hepimiz önümüzdeki birkaç gün içinde öleceğiz. Bir tane yapalım mı?" *Çok klas. Gerçekten çok klas.* "Biliyorsun, her şey bitmeden önce son bir kez sevişelim mi?" diye sırtıttı ve ona en iyi "buraya gel" bakışını attı.

Autumn kaşlarını kaldırdı. "Çok cüretkarsın, Mac."

Hayır demedi. Neden hayır demedi?

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Yaklaşan ölüm, insanın zihnindeki utanç duygusunu tamamen ortadan kaldırır." Dilini alt dudağına anlamlı bir şekilde sürdürdü ve ben onu ağzından kesmek istedim. "Ee? Ne dersin? Sen seksisin. Ben seksiyim. Sevişmek ister misin?"

Autumn'un dudaklarının bir tarafı eğlenceli bir sırıtişla yukarı kalktı. Ağzını açtı.

On yıldan fazla bir süredir hissetmediğim bir duygu, beni öyle bir güçle sardı ki, istem dışı bir adım attım. "Hayır, istemiyor," diye homurdandım.

Sonra şaşkınlık hissettim. Ardından öfke. Neden? Neden öyle dedim? Neden öyle tepki verdim? Autumn'un ne yaptığı umurumda neden vardı? Ya da daha spesifik olarak, Autumn'un *kiminle* olduğu?

Umursamamalıydım. Umursamamalıydım. Ama yine de umursadım.

Ondan nefret ediyordum. Kaba, iğrenç, bencil ve sinir bozucuydu.

Ama onda beni heyecanlandıran bir şey de vardı. Kalbimi hızla attırıyordu. Tüylerimi diken diken ediyordu. Son derece bölgesel bir varlık olan ben, başka bir erkeğin ona asılmasından hoşlanmıyordum. O *benim* oyunlarımda ortağımdı. Eziyet edeceğim, sikeceğim ve sonunda öldüreceğim *kişiydi*.

Autumn başını çevirip bana baktı, gözleri bana bıçak gibi bakıyordu.

Mac sonunda benim varlığımı fark etti ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Senin zaten birine ait olduğunu bilmiyordum."

"Öyle değilim," diye bağırdı Autumn, ayağa fırlayarak. "Ne halt ettiğini sanıyorsun, Kasap?" diye tısladı, bana yaklaşarak.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun *sen*, kadın?" diye öfkeyle tısladım, ona kaşlarını çatarak baktım. "Unuttuysan hatırlatayım, o bizim *düşmanımız*. Rakibimiz. Rakibinle yatılmaz."

"Kiminle yattığın seni ilgilendirmez." Mac'in yanına dönmek için arkasını döndü, ben de kolunu tutup onu durdurdum.

"Daha önce çok güzel ifade ettiğin gibi, kaderlerimiz birbirine sıkı sıkıya bağlı. Bu da *senin* hatalarının *benim* hatalarım olduğu anlamına geliyor. O arenada ona karşı bir tür zaaf geliştirip, yapılması gerekeni yapmaktan çekinmeni istemiyorum," diye tükürdüm. "Bu benim hayatıma mal olabilir."

Evet. Öyleydi. Kiskandığım için değildi. Çünkü kesinlikle kıskanmıyordum. Sadece onun beni tehlikeye atmasını istemiyordum. Bu çok daha mantıklıydı.

Büyüleyici yeşil gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Seviştiğim bir adamı öldürmek benim için sorun değil. Daha önce de yaptım."

"Harika. Sen bir peygamber devesiymişsin," diye kuru bir şekilde cevap verdim. "Mesele şu ki, umurumda değil. Düşmanıyla dostluk kurmazsın. Bu herkesin bildiği bir şey. Eğer bunu anlayamayacak kadar aptalsan, o arenada öldürülmeyi hak edersin."

Kaşları öfkeyle çatıldı. Bakışlarını benimle Mac arasında gezdirdi, sonra gülümsedi. Zafer dolu bir gülümsemeydi.

Sanki uzun süren bir savaşı kazanmış gibi. "Tamam. Onunla yatmayacağım, ama karşılığında bana bir şey vermelisin."

Vücudum canlandı. Gözlerim ateşle doldu. İstem dışı olarak bakışlarım dudaklarına kaydı. *O, bunu kastetmiş olamaz...*

Gülümsemesi genişledi. "Öyle demek istemedim, ama kafanın nerede olduğunu bilmek güzel."

Öfke, damarlarımda dolaşan yakıcı şehvetin yerini çabucak aldı. "Ne düşünüyorsan yanlış," diye tısladım. "Dünyadaki son kadın olsan bile sana dokunmazdım. O zaman bile, bu lanet olası bir angarya olurdu."

O tısladı. "Yalan söylemek ruha zararlıdır, Kasap."

"Benim ruhum yok."

"Bu konuda sana katılmıyorum. Demek istediğim, bana bir borcun olacak."

Kaşlarımı çattım. "Neye borçlu olacağım?"

Omuzlarını rahatça silkti. "Herhangi bir şey. Bratva Kasap'tan bir iyilik bir gün işine yarayabilir."

Şüpheyle gözlerimi kısarak baktım. Bu, kolay bir anlaşma gibi görünüyordu, özellikle de oradan canlı çıkamayacağımızı düşündüğümde. Bu iyiliği asla geri ödemek zorunda kalmayacağım ihtimali çok yüksekti.

"Tamam," dedim. "Ama diğer mahkumlardan uzak durmalısın. Buraya arkadaş edinmeye gelmedik. Buraya birbirimizi öldürmeye geldik. Ve eğer beni tehlikeye atarsan, seni bir saniyede öldürürüm. Anladın mı?"

Başını yana eğdi ve gözlerini vücudumda gezdirdi, sonra yavaşça yukarı doğru çıkararak yüzüme odaklandı. Bir adım öne çıktı ve tamamen benim alanıma girdi.

Nefes almayı hatırlamam gerekiyordu. Bana ne oluyordu böyle? O bana nasıl böyle bir etki yapıyordu? Anlamıyordum. Onun lanet dudaklarına tekrar bakmak zorunda kaldığım bu güçlü çekimi anlamıyordum.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Bunun için tüm irademi kullanmam gerekti.

O öne eğildi, parmak uçlarına yükseldi ve kulağıma fısıldadı: "Seninkini önce ben bitirirsem olmaz."

Bu beni neden heyecanlandırıyor?

Herkes uyurken ortalık ürkütücü bir sessizliğe büründü. Akşam yemeği servis edildikten kısa bir süre sonra ışıklar söndü ve oda karanlığa gömüldü. Neredeyse herkes mesajı anladı ve hemen uykuya daldı. Sadece birkaç kişi uyanık kaldı: ben, uzak hücredeki sessizce ağlayan sarışın kadın ve şınav çeken kısa boylu, siyah saçlı adam.

Autumn doğru şeyi yapıyordu. Uyuyor, gücünü topluyordu, ama beni uyanık tutan bir şey vardı.

Hayır, biri.

Yekaterina.

Oradaydı, her zamanki gibi asil görünüyordu. Ancak bu sefer bir şey değişmişti. Onun orada olmasının imkânsız olduğunu biliyordum. O ölmüştü. Bununla uzun zaman önce barışmıştım. Ama on yıldır ara sıra onu hayal ederken, o hiç bir kelime bile etmemişti. Sadece orada dururdu. Bazen gülümserdi. Bazen sadece bakardı. Onun ortaya çıktığı zamanların neredeyse bir düzeni olduğunu çabucak anladım.

En çok ihtiyacım olduğu anlarda ortaya çıkardı. Bir koruyucu melek gibi. Karanlık, değişken yerlerde, insanlığımı zar zor koruduğum anlarda. Ya da onun tavsiyesine, rehberliğine, desteğine çaresizce ihtiyaç duyduğum anlarda.

İlk kez onun cenazesinde göründü. Birdenbire ortaya çıktı, tabutunun üzerinde uçuyordu. Etrafını hayalet gibi, ruhani bir ışık sarıyordu. Yüzünde hüznü, neredeyse pişmanlık dolu bir ifadeyle, unutulmaz bir güzelliğe sahipti.

O anda, beynimin rasyonel tarafı, yani onun gerçek olamayacağını söyleyen tarafı çalışmıyordu. Çok fazla etkilenmişim.

keder ve acı içindeydim. Tek gördüğüm, tam orada, ulaşabileceğim mesafede duran oydu. Tabutun üzerine atladım ve çıplak ellerimle açtım, onun hayatta olduğuna *emindim*. Orada. Onu kurtarmam gerekiyordu.

Kaos çıktı. Çığlıklar, ağlamalar vardı. Oğullarım beni durdurmaya çalıştılar ama ben durmayı reddettim. Sonunda sakinleştirici verilmek zorunda kaldım.

Bir sonraki sefer Illayana on dört yaşındayken oldu. İlk adetini yeni görmüştü, Yekaterina ve ben bunu önceden konuşmuştuk. Zamanı geldiğinde, benim erkek çocuklarla cinsellik hakkında konuştuğum gibi, *onun da* bu konuyu halledeceğine karar vermiştik.

Yekaterina'nın yerini doldurmaya çalıştım, ama Illayana benimle konuşmayı reddetti. Kendini banyoya kilitledi ve hiçbir şey ve hiç kimse için dışarı çıkmadı. Çaresizlik beni sarmıştı. Onu desteklemek ve rahatlatmak için doğru kelimeleri bulmakta zorlandım.

Aniden, Yekaterina ilk gördüğüm haliyle ortaya çıktı. O gün onu *gerçekten* görüp görmediğimi hep sorgulamıştım. Bu yüzden, tekrar ortaya çıktığında, beynimin mantıklı açıklamalar bulmaya çalıştığı gibi bunun bir rüya olmadığını anladım.

Gerçek olsun ya da olmasın, onu görmüştüm.

Ne kadar uğraşsam da konuşmadı. Sadece ofisimde durdu, tek kelime etmemesine rağmen varlığı bana rahatlık veriyordu.

O anda kafamda bir şey klik yaptı. Illayana'nın ihtiyacı olan tek şey buydu. Yekaterina'nın olacağı gibi, benim orada olmam.

Böylece, tuvaletin kapısının önünde yedi saatten fazla oturdum ve onun çıkmasını bekledim. Sonunda çıktığında, gözleri kırmızı ve cam gibiydi. Annesini özlediğini söyledi ve sonra bana sarıldı.

Yıllar boyunca Yekaterina'yı toplam on iki kez görmüştüm ve bu, onun ilk kez bir kelime söylediği zamandı.

"Onu seviyorum."

Autumn'dan bahsediyordu. Bu üç kelime beni o kadar şok etmişti ki, hayatımda ilk kez tamamen suskun kalmıştım. Ölmüş karımı hayal etmekle kalmamış, şimdi de benimle konuşuyor muydu? Hayal gücümün ürünü benimle konuşuyordu.

Sonunda oldu. Sonunda delirdim, diye düşündüm.

"Delirmedin," diye cevapladı.

Bu, tahminimce birkaç saat önceydi ve o hala oradaydı. Yekaterina hala oradaydı.

"Eninde sonunda benimle konuşmak zorundasın." Hayalet gibi görüntüsü benden birkaç metre uzakta duruyordu, soluk ve saydam cildi, hatırlatmaya gerek kalmasa da, onun hayatta olmadığını açıkça gösteriyordu.

Saçları gece kadar koyu, sırtına kadar uzanıyordu ve onu hayal ettiğimde her zaman giydiği şeyi giyiyordu: onu hayattayken son gördüğüm kıyafeti. Kolları boyunca dantelli siyah bir elbise. Boynunda, onunla on yıllık yıldönümümüz için aldığım kolye vardı, Illayana New York'a gittiğinde ona verdiğim kolye.

Yekaterina çok güzeldi ve tüm vücudum onu kucaklamak için can atıyordu.

"Sen gerçek değilsin. Sen gerçek değilsin." Fısıldamaya zahmet etmedim. Diğer mahkumlar beni duyup, kendi kendime konuştuğum için deli olduğumu düşünseler de umurumda değildi.

Ben deliydim.

"Tabii ki gerçek değilim," diye şakacı bir şekilde güldü.

Gözlerimi kapattım ve bu sesi tadını çıkardım. Bir daha duyacağımı hiç düşünmemiştim.

"Oradaki hücre arkadaşının kafana attığı son darbe işini bitirdi."

Alnıma dokundum. Dokunduğumda yüzümü buruşturdum, ağrı içimi delip geçti. Son antrenmanımız sırasında Autumn tekmesiyle kafamın yan tarafına vurmuştu. Elimdeki tek şey tuvalet kağıdı olduğu için, elimden gelenin en iyisini yapıp yarayı sarmaya çalıştım.

"O kadar mı kötü?"

"Evet ve hayır," diye gülümsedi. *"Aslında, burada olmamın sebebi, kendine itiraf etmediğin bir şey var. Kabul etmeyi reddettiğin bir şey. O kadar derine gömdüğün bir şey ki, bilinçaltın devreye girip gözlerini açmanı sağlamaya karar verdi."*

Kaşlarımı çattım. "Bu... kesinlikle saçma."

"Beyin, insan vücudundaki en karmaşık organdır, Dima."

Keskin ve acı verici bir nefes aldım. On yıldır kimse bana öyle dememişti.

"Yüzyıllar süren araştırmalara rağmen, onu ve yeteneklerini hala tam olarak anlamış değiliz. Yoksa benim burada, karşınızda durmamı başka nasıl açıklayabilirsiniz?"

Basit.

"Ben... delirdim," diye yavaşça telaffuz ettim.

O yine güldü. Omurgamdan bir ürperti geçti. Onu çevreleyen o ruhani ısıltı olmasaydı, onun da benimle birlikte orada olduğuna yemin edebilirdim.

"Belki delirdin. Belki de delirmedin. Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Ölmüş karımın karşımda durup benimle konuşması, ihtiyacım olan tek kanıttı.

Orada gerçekten olmadığı, sadece hayal gücümün bir ürünü olduğu gibi acı gerçeği bilmeme rağmen, onu gördüğümde kalbim hala göğsümde çarpıyordu.

Gerçek olmasa ne önemi vardı? Onu görebiliyordum. Onunla konuşabiliyordum. Onun, deli ve çılgın zihnimin bir halüsinasyonu olduğu umurumda değildi.

Onu görmek, hayal mi gerçek mi bilmesem de, hiç görmemekten iyiydi. Onun yanında geçirdiğim her anı mutlu bir şekilde kabul ederdim, bunun için her seferinde kendime beyin sarsıntısı yaşatmam gerekse bile.

Bana küçük bir gülümseme attı, gözleri hüznle parlıyordu.

"Ben o değilim. Gerçekten değilim."

Bunu biliyordum ve umurumda bile değildi.

"Ayrıca, sonunda kaçmaya çalıştığın şeyi kabul ettiğin anda, ben ortadan kaybolacağım ve sen de sonunda hayatına devam edebileceksin."

Öfke ve panik içimi kapladı, ayağa fırladım. "Asla hayatıma devam etmeyeceğim," diye hırıldadım.

"Tamam, bu kadar!" diye bağırdı Autumn, karyolasında kendini fırlatarak. Onun patlamasına bakışlarım ona kaydı. Onları Yekaterina'nın durduğu yere geri götürdüğümde, orada boşluktan başka bir şey yoktu.

O gitmişti.

"Senin haberin yok galiba, o yüzden sana mahkum adabının temellerini hızlıca öğreteyim." Autumn'un *bana* mahkum adabı hakkında konuşmaya cüret etmesi çok cesurcaydı. Kaltak hiç çenesini kapatmıyordu. "Uyumaya çalışan bir sürü insanla aynı odada sıkışıp kaldığında, lanet çenenin kapalı tut," diye tısladı. Yeşil gözleri alev alev yanıyordu, kızıl saçları büyük bir karmaşa içindeydi ve her yöne rastgele çıkıntı yapıyordu. *Back to the Future*'daki Doc Brown'ın görüntüsü zihnimde canlandı. Benzerlik o kadar fazlaydı ki, gülmemi zorlukla bastırdım.

Tek kelime daha etmeden, hatta bana cevap verme şansı bile vermeden, homurdanarak sırtını bana dönerek uzandı ve battaniyeyi başına geçirerek tamamen battaniyenin altına saklandı.

Ve hepsi bu kadardı.

Kendi kendime konuştuğumdan hiç bahsetmedi. Garip ya da tuhaf bakışlar atmadı. Az önce tanık olduğu şeyin garip ya da olağan dışı olduğunu gösteren hiçbir şey yapmadı.

Hücreye son bir kez daha göz gezdirdim, Yekaterina'yı bir kez daha, bir saniye daha görebilmeyi umuyordum, ama geri dönmedi.

On Yedinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN aynı saçmalıklarla geçti. Yemek, uyku, antrenman. Yemek, uyku, antrenman. Her şey son derece tekrarlayıcı hale geldi. Mahkumlar arasındaki gerginlik her geçen gün daha da artıyordu. Her an oyunlar başlayabilir ve insanlar ölmeye başlayabilirdi. Bu tür bir atmosfer, olaylara biraz damga vuruyordu. Rahatlamayı zorlaştırıyordu.

Yekaterina geri dönmemişti ve ilk kez, onun dönmesini istediğimden emin değildim.

Benim kabul etmediğim bir şey olduğunu söylemişti. Kendime itiraf edemediğim bir şey. Ama onun neyden bahsettiğini hiç bilmiyordum.

Bu beni çok korkutuyordu. Sadece bilmemek değil, aynı zamanda ne olduğunu kabul ettiğimde onun ortadan kaybolacağı gerçeği de.

Bunu istemiyordum. Onu bırakmaya hazır değildim. Hiç hazır olabileceğimden de emin değildim.

Kendimi yukarı aşağı, yukarı aşağı kaldırırken kaslarımda rahatlatıcı bir gerginlik hissettim ve hücremde üçüncü set çekme egzersizimi tamamladım.

Öğleden sonraki antrenmanımız yaklaşık bir saat önce bitmişti ve hepimiz akşam yemeğinin gelmesini bekliyorduk.

Autumn, yatağında oturmuş, sırtını duvara yaslamış, yüzünde sıkıntı dolu bir ifadeyle oturuyordu. Yanında bir rulo tuvalet kağıdı vardı, ondan parçalar koparıp top haline getirip bana fırlatıyordu... Ve bu beni çok sinirlendiriyordu.

Ama tepki göstermeyecektim. Hayır. O da bunu istiyordu. Sıkıntıdan patlıyordu ve tek eğlencesi, beni ne kadar zorlayabileceğini görmektir.

Kazanamayacaktı. Buna izin vermeyecektim. Kendimi kontrol edebiliyordum. Ne kadar istesem de, onun güzelim boynunu çıplak ellerimle sıkmak zorunda değildim. Bu düşünce beni ne kadar heyecanlandırırsa da.

Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı.

O lanet olası kağıttan yapılmış bir başka top yüzümün yan tarafına çarptı ve ben bir hırıltıyı zorla bastırmak zorunda kaldım.

Burnumdan nefes alıp, ağızımdan nefes verdim.

Kaslarım yanıyordu, ama acıyı, dikkatimi dağıtan şeyi memnuniyetle karşıladım. Onun yanında olmak gittikçe zorlaşıyordu. Nedense, istemediğim halde, hoş olmayan düşünceler aklımı meşgul etmeye devam ediyordu. Cinsel düşünceler. Müstehcen düşünceler. Onun uygunsuz pozisyonlarda olduğu düşünceleri. Onun vücudu hakkında düşünceler. Giysilerin engeli olmadan benim vücuduma bastırıldığında nasıl hissedeceği hakkında düşünceler.

Bu düşünceler ortaya çıktığında, suçluluk duygusu da ortaya çıktı. İhanetin acısı. Başka bir kadın hakkında nasıl böyle düşüncelerim olabilir? Yekaterina'yı seviyordum. Onun gitmiş olması önemli değildi. Onun on yıldan fazla bir süre önce ölmüş olması önemli değildi. O benim için tek kadındı ve başka birini bu şekilde düşünmek bana sadakatsiz hissettiriyordu. Buna dayanamazdım. Bu doğru değildi. O oyunlar bir an önce başlamalıydı ki, ikimizden biri ya da ikimiz de ölsün ve bu düşünceler sona ersin.

Gözlerimi önümdeki duvardaki noktaya sabitleyip, bakışlarımın hiç kaymasına izin vermedim.

Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı.

Hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı. Onu düşünmeden setimi bitirecektim. Hiçbir şey konsantrasyonumu bozamazdı. Diğer mahkumlar, kendi aralarında konuşup gülerек, içinde bulundukları zor durumdan dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışsalar da. Autumn, o aptal kağıt topları fırlatıp beni kızdırmaya çalışsa da. Hapishanemizin çelik kapısının açılma sesi, akşam yemeğimizin geldiğini haber verse de.

Hiçbir şey. Hiçbir şey...

Şok beni felç etti, bakışlarım tanıdık, buz gibi mavi gözlerle karşılaştığında tüm vücudum havada dondu.

Oğlum.

Nikolai oradaydı, benden üç metre bile uzakta değildi, Talon'un askerlerinden biri yerine yemeklerimizin bulunduğu arabayı itiyordu.

Ne oluyor lan...

Vücudum sanki otomatik pilotta gibi tekrar hareket etmeye başladı, sanki tüm dünyam altüst olmamış gibi egzersize devam etti.

Orada ne yaptığını hiç bilmiyordum.

Ona bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Orada her santimetrekarede kameralar vardı. 24 saat izlendiğimizi biliyordum. Ona en ufak bir ilgi gösterirsem, Talon bunu fark eder ve nedenini merak ederdi.

Bu yüzden, oğlumu görmezden gelmek içimi gizlice parçalıyor olsa da, pull-up yapmaya devam ettim. O odada dolaşırken onu takip etmek için sadece yan görüşümü kullandım.

Beni nasıl bulmuştu? Oraya nasıl gelmişti? Diğer çocuklarım da orada mıydı, aptalca bir şekilde beni kurtarmaya çalışarak hayatlarını tehlikeye atıyorlardı?

Oradan sağ çıkarsam, hepsi bu aptalca hareketleri için ringde zaman geçireceklerdi.

Mahkumların yarısı, odaya biri girdiğinde her zaman yaptıkları şeyi yaptı: serbest bırakılmak için yalvardı ve yakardı. Bu çok boşuna bir çabaydı. Her seferinde içimden alay ediyordum.

Nikolai, hücrelerin altındaki küçük boşluklardan mahkumlara tek tek yiyecek ve su şişelerini uzattı. Oyalandıramadı, ama çok da hızlı davranmadı. Sonunda bana yaklaştığında, parmaklığı bıraktım ve yere çöktüm.

İçimde pek çok farklı duygu dolaşıyordu. Mutluluk. Heyecan. Öfke.

Orada olmamalıydı. Kendini tehlikeye atmamalıydı. Talon onun kim olduğunu, benim için ne kadar değerli olduğunu öğrenirse, her şey biterdi. Onu kurtarmak için istediği her şeyi yapardım. Oğlumu hayatta tutmak için sonsuza kadar onun kölesi olurdum.

Omuzlarımı omurgam boyunca yuvarlayarak öfkemi kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım. Hücrenin önüne doğru adım attım. Sanki her zamanki gibi.

"Burada ne yapıyorsun, evlat?" diye fısıldadım.

Nikolai tuzağa düşmedi. Tabaklardan birini aldı ve çömeldi. Ben de aynısını yaptım.

"Seni buradan çıkarmak için bir planımız var," dedi aynı yumuşak sesle ve bana yemek tabağını uzattı.

"*Biz mi? Lanet olsun.*" "Kardeşlerini de bu işe mi bulaştırdın?" diye tısladım ve tabağı bırakıp bir sonrakini aldım.

"Aslında bu ortak bir çabaydı. Bana tasma hakkında bilgi ver."

"Titanyum çelik. Önce devre dışı bırakılmazsa, hücre kapılarından geçerek patlayacak şekilde ayarlanmış. Sahteciliğe karşı koruma ve uzaktan etkinleştirme özellikli."

Kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. Benim ne yaptığımı biliyordu; o tasma takılıyken kaçmak neredeyse imkansızdı.

Bana bir su şişesi yuvarladı, gözleri yarı boş bakıyordu, sanki beyni bir dakika içinde bir mil hızla çalışarak, ne kadar imkansız olursa olsun bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

"Eve git Nikolai. Bundan kurtulmanın yolu yok. Fırsatın varken git. Bu bir emir."

Ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. Arabayla boş boş oynuyordu. Şüphe çekmemek için bir taktik. Akıllı çocuk.

"Üzgünüm, baba," diye fısıldadı, dudaklarını zar zor hareket ettirerek. "Sen Aleksandr veriyor."

Gözlerim hafif bir heyecanla kısıldı. Bu duygu çabucak kayboldu ve yerini ezici bir gurur duygusu aldı. Aleksandr öne çıkmıştı. Elbette, bunu yapacağından şüphem yoktu. Yıllardır bu role hazırı

. Ama bunu kesin olarak bilmek, kaderimi kabullenmemi kolaylaştırdı.

Aleksandr onları koruduğu sürece her şey yolunda olacaktı.

Sonbahar yanıma gelip atladı ve ben küfrettim. Onun sadece yatağında kalıp bu işe karışmamasını ummuştum. Hâlâ ona güvenmiyordum. Yüzde yüz güvenmiyordum. Ve güvenene kadar, onun ailemin yanına yaklaşmasını istemiyordum.

Tabaklardan birini aldı ve parmaklarıyla bir parça biftek tuttu, sanki bir ısırık alacakmış gibi dudaklarına götürdü. "Bu kim?" diye gizlice sordu, kameraların konuştuğunu anlamaması için ağzını saklayarak.

"Kendi işine bak, şeytan kadın," diye omzumun üzerinden tısladım.

Gülümsedi.

Oh, lanet olsun.

Çoğu kişiye bu tamamen masum bir gülümseme gibi görünebilirdi. Sanki mutluymuş gibi. Ama ben daha iyi biliyordum.

Bu onun psikopatça gülümsemesiydi. Birine zarar vermeden hemen önce yaptığı gülümseme. Onu defalarca görmüştüm, her seferinde bana yönelikti. O kadar iyi biliyordum ki, muhtemelen sadece hafızamdan çizebilirdim.

Şüphelerim, bacağımın arkasını tekmelediğinde doğrulandı. Acı içimi kapladı ve öne doğru sendeledim, başım hücre parmaklıklarına çarptı.

"Adi herif," diye tısladı ve uzaklaşarak yatağına geri döndü.

Yüzümün yanından akan kanı silerek, Rusça bir küfür mırıldandım. Bu kadın beni kaç kez kanatacaktı?

Nikolai bana tuhaf bir bakış attı, gözleri benden Autumn'a kaydı. Gözlerinin derinliklerinde şüphe vardı. Bu, omurgamı dikleştirdi.

"Ne?" diye bağırdım.

Beni bir saniye daha inceledi, ama sonunda hiçbir şey söylememeye karar verdi ve başını salladı. "Görüşürüz, baba." Sonra gitti.

Ellerim parmaklıkları kavradı, sıkıca sıktı. Onun canavarın karnında olduğunu bilerek, her yönden tehlikeyle çevrili olduğunu bilerek, onun uzaklaşmasını izlemek zordu.

Hücrede bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, düşüncelerim çılgınca ve kaotikti, kontrolden çıkmıştı. Ne olup bittiğini bilmemek daha da zordu. Diğer çocuklarım da orada mıydı? Plan neydi? Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Ama her şeyden çok, onların *gitmesine* ihtiyacım vardı. Orada olmaları beni gerginleştiriyordu çünkü onları koruyamıyordum. Onlara yardım edemiyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tamamen güçsüzdüm, ki bu bana pek sık olan bir şey değildi.

Sadece ben risk altındaysam bu duyguyla başa çıkabilirdim, ama ailem de mi?

Bununla başa
çıkamazdım. "O senin
oğlun muydu?"

Panikle gözlerimi kocaman açarak Autumn'a döndüm. *O nasıl...*

"Gözleri sana benziyor," dedi, yemek yerken. Biftek çiğnerken dudakları yüksek sesle şapırdadı, sos elleri ve kollarına akıyordu. Yemin ederim, beni kızdırmak için öyle yiyordu. Bunun beni rahatsız ettiğini biliyordu. "Gözleriniz aynı. Saçlarınız da aynı koyu renk. Ve aynı huysuz havanız da."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve volta atmaya devam ettim.

"Tanrım, ne oldu sana?" Kızarmış patatesi aldı ve ağzına attı. "Bunun iyi bir şey olacağını düşünmüştüm, ama her zamankinden daha sinirli görünüyorsun."

"Bunun nesi iyi ki?" diye fısıldayarak ona sordum. "Benim..." Dudaklarımı kapattım, gözlerim endişeyle odanın içinde dolaştı.

"Sakin ol," diye mırıldandı, ısırıklar arasında. "Buraya geldiğimiz ilk gün, bu kameraların ses almadığını anladık. Seni duyamıyorlar."

Hayır, onlar yapamazdı. Ama diğer mahkumlar yapabilirdi. Hepsi akşam yemeğini yiyor, birbirleriyle konuşup gülüyorlardı. Peki ya biri dinliyorsa? Tek gereken, bilgi karşılığında serbest bırakılmayı umarak bir şeyler söyleyecek hırslı bir

kişi, bilgi karşılığında serbest bırakılma umuduyla bir şeyler söyleseydi?

"O pislik milyarder olabilir, ama aynı zamanda cimri de." Parmaklarıyla biraz sebze alıp ağızına attı. "Cidden, böyle bir şeye milyonlar harcayacaksan, yüksek teknolojili şeyler al," dedi, ağızı yarı dolu halde. "Ve beş katlı tuvalet kağıdı. Cimri olma. Onu yiyecek misin?" Hala yerde duran, dokunulmamış yemeğimin olduğı tabağı işaret etti.

O, benim cevap vermemi beklemeden tabağı alıp kaldırıncı, öfkeyle ağızım açık kaldı.

"Peki, planın ne?" diye sordu, sanki az önce benim lanet yemeğimi çalmamış gibi. "Oğlun..."

Hemen harekete geçtim, hücreyi atlayarak onun ağızını kapatmak için elimi ağızına kapattım.

"Sessiz ol," diye tısladım. "Oğlumun burada olduğunu biri öğrenirse, bu onu tehlikeye atar." Yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım, aralarında sadece birkaç santim kalana kadar, ve sesimi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdim. "Oğlumu tehlikeden korumak için neler yapabileceğimi görmek istemezsin."

Gözlerini kısarak hiçbir şey söylemedi. Ya da belki de elim hala ağızını kapatıyordu. Elimi orada tutarak ona bakmaya devam ettim.

Siktir. Ona çok yakındım.

Çok, çok yakındım.

Elektrik omurgamdan aşağıya doğıru akarken, kıvrılarak sikimi sıkı bir mengene gibi kavradı.

Tanrım. Kahretsin.

Tehlike! Geri çekil!

Elimi çektim ve geri çekilmek istedim, ama o bileğimi sıkıca kavradı ve beni olduğum yerde tuttu. Zorla değıl, sadece dokunarak.

Dokunuşuyla.

"Oğlunun burada olması tek bir anlama gelebilir," diye fısıldadı. "Ve zamanı geldiğinde, beni de yanında götüreceksin, Kasap."

Öyle mi?

Bu asla olmayacaktı.

Eğer - ki bu çok büyük bir "eğer"di - kaçmanın bir yolunu bulabilseydik bile, onun bizimle gelmesine izin vermem mümkün değildi. Onun *yaşamasına* izin vermem mümkün değildi.

Onda uyandırdığı duygular benim için çok tehlikeliydi. *Onları* ortadan kaldırmanın tek yolu, *onu* ortadan kaldırmaktı. O gidince her şey normale dönecekti. Uygunsuz düşünceler yok olacak, onlarla birlikte hissettiğim suçluluk duygusu da ortadan kalkacaktı.

Oyunlarda onu kurtarmak ya da ölmesine izin vermek arasında seçim yapmam gereken bir fırsat çıkarsa... Onun ölmesine izin vermek zorunda kalırdım. Bu, oyunlara tek başıma devam etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ateşkesi *birbirimize* zarar vermemektir. Ama ya başkası zarar verirse? Eh... Bu konuda bir ateşkesi yoktu.

Tırnakları derime derinlemesine batarak dikkatimi ona geri çekti. "Tamam mı?" diye ısrarla cevap istedi.

Elimi onun elinden çekip çıkardım. "Gördüklerin hakkında konuşmayı kes." Tabağımı onun kucağından aldım. "Ve lanet olası yemeğime dokunma."

"Bunu görüyor musun? Bu çizgiyi görüyor musun? Sakın bu çizgiyi geçme. Burası *benim* tarafım, tamam mı? Orası ise *senin* tarafın." Hücrenin ortasından, ön taraftaki parmaklıklardan arka taraftaki beton duvara kadar uzanan, tuvalet kağıdından yaptığım geçici çizgiyi gösterdim.

Autumn, ellerini beline koymuş, yatağının üzerinde durmuş, çizgiye inanamayan bir ifadeyle bakıyordu. "Ciddi olamazsın."

"Oh, evet, yapabilirim." Yeterince katlandım. O kadınla aynı hücreyi paylaşmak yeterince kötüydü, ama sürekli benim alanıma girip durması? Sürekli gelip yatağıma oturması,

onunkinden daha sıcak görüldüğü için battaniyemi alıyor, lanet olası yemeğimi alıyor, su şişemi içiyordu... Hayır.

Her yerdeydi. Her zaman. Ondan kaçış yoktu.

Bütün bunlar hakkında tek hissettiğim şey can sıkıntısı olsaydı sorun olmazdı. Bununla başa çıkabilirdim. Ancak, başa çıkamadığım şey, o bana yakın olduğunda kalbimin biraz daha hızlı atmasıydı. Özellikle de, ona dokunmak için sadece elimi uzatmamın yeterli olduğu kadar yakın olduğunda, onun sinir bozucu derecede yumuşak tenine dokunmak için.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu, ama durumumuz göz önüne alındığında bu neredeyse imkansızdı ve aklıma gelen tek çözüm sınırlar koymaktı.

Evet. Sınırlar. Sınırlara ihtiyacım var.

Tanrım, bana ne oldu böyle?

"Bu hücre lanet olası bir banyo kadar. Zaten neredeyse hiç yerimiz yok, sen bunu daha da küçültmek mi istiyorsun? Delirdin mi?" diye tısladı, yüzü kızardı.

"Bunu önleyici bir tedbir olarak düşün. Çünkü böyle devam edersen, sonunda seni öldüreceğim."

Dehşet içinde göğsünü işaret etti. "*Ben* mi? Ben ne yaptım ki?"

"Ne yapmadın ki, asıl soru bu," diye öfkeyle bağırdım. "Sürekli eşyalarımı dokunuyorsun."

"Ne eşyaları?!"

"Battaniyem. Yastığım. Yemeğim."

"Onun eşyalarına dokunmamalısın," diye Rebecca arkamdan seslendi.

Ona dönerek, "Senden yardım istedim mi?" diye bağırdım. O da geri çekilerek hücre parmaklıklarından uzaklaştı.

Autumn'a baktım. Onun yanını işaret ettim. "Senin tarafın." Benim tarafımı işaret ettim. "Benim tarafım." Tekrar onun tarafını işaret ettim. "*Senin* tarafın." Tekrar *benim* tarafımı işaret ettim. "*Benim* tarafım. Anladın mı?"

Yatağından atladı ve bana doğru geldi.

"Ah!" Çizgiyi işaret ettim. "Bir adım daha atmaya cesaret edemezsin."

"Yoksa ne olur?" diye alay etti, bacağını havaya kaldırıp çizginin üzerinde sallandırdı.

Siktir. Yoksa ne? Ne yapabilirdim ki? Elimde pek bir şey yoktu. Neyse ki cevap vermek zorunda kalmadım çünkü ışıklar söndü ve oda tamamen karanlığa gömüldü. İkimiz de olduğumuz yerde kaldık, gözlerimizin karanlığa alışmasını bekledik, sonra birbirimize homurdandık ve yataklarımıza oturduk.

"Muhtemelen düşünmediğin bir şey var, Majesteleri Huysuzluk," diye homurdandı, her kelimesinde sinirinden damlayan bir öfke vardı. "Eğer belirlenen taraflarımızda kalmamız gerekiyorsa, nasıl antrenman yapacağız?"

Çok iyi bir noktaya değindin. Aslında ben bunu düşünmemiştim... Ama *ona* bunu söylemeyecektim. Bu yüzden, uydurma bir yalan söyledim. "Eğitim şimdilik bitti. Kazara boynunu kırmayacağımdan emin değilim." Oh, şuna bakın! Sonuçta yalan söylememe gerek kalmadı.

Komik.

"Neyse," diye mırıldandı. "Zaten nefret ediyordum."

Ben yapmadım. Bu bana ona dokunmak için bir bahane verdi. Beni lanet olası suçluluk duygusuyla doldurmayan bir bahane.

Ve asıl sorun da buydu, değil mi? Aslında nefret etmem gereken antrenmanlarımızı iple çekmeye başlamıştım. Lanet olsun, onlardan korkuyordum. Karım olmayan bir kadına dokunma fikri beni korkutuyordu.

Karım.

Gözlerimi kapattım, Yekaterina'nın görünmesini diledim. Onu görmem gerekiyordu. Autumn'la ilgili tüm düşünceleri kafamdan silmek için.

Hadi. Hadi.

Gözlerimi açtığımda hayal kırıklığıyla dolmuştum. O orada değildi. Gözlerimi tekrar kapattım.

Lütfen. Sana ihtiyacım var.

Bana gelmesi için dua ettim. Bana yardım etmesi için. Olanlara dayanamıyordum. Her şeyi ortadan kaldırması için ona ihtiyacım vardı. Ama gözlerimi açmadan önce onun orada olmadığını biliyordum. Gelmeyecekti.

Gözlerim karanlığa alıştıkça gölgeler şekillenmeye başladı. Autumn tam karşımda, karyolasında oturmuş bana dik dik bakıyordu. Elbette bunu saklamaya çalışmıyordu. Bu, gözümünden kaçmayacak bir şeydi.

Bir süre sessizce oturduğumuz - benim doldurmaya niyetim olmayan bir sessizlik. Autumn ile aramızda oluşan gerginlik kontrolden çıkmaya başlamıştı. Sürekli onun yanında olmak zorunda kalmak, başka seçeneğim olmaması, bana dayatılan bu yakınlık... Beni delirtiyordu.

Maçlar bir an önce başlasa da bitse.

O tür bir ortamda kolayca elde edilemeyen bir lüks olan huzur ve sükunetin tadını çıkarıyordum ki, yanımdaki hücreden gelen sesler omurgamı kaskatı yaptı.

"Oh, oh, oh."

Gözlerim sağa kaydı. Ne olduğunu tam olarak görebilmek için çok karanlıktı, ama bunu anlamak için ışığa ihtiyacım yoktu.

Etin ete çarpması... Bir kadının zevk dolu inlemesi havayı dolduruyordu. Oldukça açıktı.

Biri sevişiyordu.

O Mac'ti. Sesler onun hücrelerinden geliyordu. Görünüşe göre, sonunda sevişecek birini bulmayı başarmıştı.

Cinsel enerji havada vızıldıyordu. Derin nefes alıp verme. Homurdanma. Ritmik inlemeler.

"Evet, oh, tanrım. Aynen böyle."

Kahretsin.

Yeniden ayarlandım, olanları görmezden gelmeye çalıştım, ama zordu. Sadece on yıldan fazla süredir seks yapmadığım için değildi. *Hiçbir şey* yapmamıştım. Kendimi tatmin etmek de dahil.

Kahretsin, on yıldır sertleşmemiştim bile. Karım öldüğünden beri böyle bir şey yapma ihtiyacı hissetmemiştim. Sanki o öldüğünde benim o parçam da tamamen yok olmuş gibiydi. Bu arzu ancak son zamanlarda geri dönmeye başlamıştı... ve nedenini durup düşünmeyecektim.

"Oh, evet. Daha sert, Mac."

"Daha sert mi istiyorsun?" Yatağın duvara çarpma sesi, odada bir silah sesi gibi yankılandı. "Evet, sikimi al," diye homurdandı Mac.

Gözlerim Autumn'inkilerle buluştu. O bakışlarını kaçırmadı. Ben de öyle. Vücutumdan bir sıcaklık yayıldı. Sikim hareketlenmeye başladı, birbirimize baktıkça şortumun içinde gittikçe kalınlaşıyordu.

Öpüşme sesleri havayı doldurdu. Emme. Yalamaya. Daha fazla inleme. Daha fazla homurdanma.

Gözlerimi kaçırmam gerekiyordu. *Kaçırmam gerekiyordu. Ama yapamadım. Yapamadım lan.*

Autumn kıvrandı, seks sesleri daha yüksek, daha belirgin hale geldikçe kalçalarını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe salladı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayacak sandım. Yemin ederim, bunu sikimde hissedebiliyordum. Hayır. Sikim *zonkluyordu*. Tanrım, bunu çok uzun zamandır hissetmemiştim. Kanım kulaklarımda çınlıyordu.

Bakma. Bakma.

Bu imkansızdı. Onun ateşli yeşil bakışlarına kapılmıştım ve kaçma umudum yoktu.

Bunu istiyor muydum ki?

En son ne zaman bu kadar canlı hissettiğimi hatırlayamıyordum... ve ona dokunmuyordum bile.

Ona dokunmak nasıl bir his olurdu acaba?

Kadın yine uzun ve alçak bir inilti çıkardı.

Autumn da benim için böyle inler miydi?

Hayır!

Gözlerimi kapattım, burnumdan derin bir nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İşe yaramadı. Hava seks kokuyordu, iyi, sert bir sevişmenin kokusu. Beni tahrik edenin o sesler olmadığını çabucak anladım. O inlemeler kulaklarımı doldururken Autumn'un gözlerine bakmak tahrik ediciydi. O sesleri *benim* için çıkardığını hayal etmek *tahrik* ediciydi.

Gözlerim ateşle yanarak açıldı. Autumn'un kapüşonlu bakışları vücudumda serbestçe dolaşıyor, göğsümden aşağıya doğru iniyordu. Daha aşağıya. Daha aşağıya.

Karanlık olsa da, nefesimin ne kadar ağır olduğunu görebildiğini biliyordum. Umarım ne kadar sert olduğumu görememiştir diye düşündüm.

Etrafımda daha fazla zevk sesleri yankılanıyordu, ama bu sefer daha yakındaydılar. Çok daha yakındaydılar. Sesler benim hücrenin hemen yanındaki hücreden geliyordu.

Gregory veya Rebecca'nın, muhtemelen ikisinin de, şimdi "kendilerine bakmakta" olduklarını bilmek için arkama bakmama gerek yoktu. Ya ayrı ya da birlikte. Aslında, inleme korusu gittikçe yükselirken, seslerin her yönden geldiği çok açık hale geldi. Diğer mahkumlardan birkaçı da onlara katılıyordu.

Bir tür röntgencilik orgisinin tam ortasıydım.

Autumn diğer mahkumları incelerken gözlerini kocaman açmış haliyle, onun da bunu bildiğini anladı.

Gözleri tekrar bana döndüğünde, sırtarak omuzlarını tembelce silkti. "Neden olmasın ki?"

Ben gerildim. *Aklımdan geçen şeyi yapmayacak, değil mi?*

Parmak uçları yavaşça, şehvetle boğazından aşağı doğru kayd, göğüslerinin arasında ilerleyip şortunun bel kısmına doğru yöneldi.

Yapacak. Oh, lanet olsun, yapacak.

Nabzım hızla yükseldi, tansiyonum tehlikeli seviyelere ulaştı.

Kendine dokunduğu anı tam olarak biliyordum çünkü şimdiye kadar duyduğum en yumuşak, en tatlı sesi çıkardı. Elim sikimi kavramak için kaşınıyordu. O beni izlerken, ben de onu izlerken sikimi okşamak için. Şehvet damarlarımda *yanıyordu*, patlayıcı bir volkan gibi kaynamaya başlamak üzereydi.

"Oh, Mac. Mac! Evet!" Kadın tekrar tekrar inledi.

Autumn'ın kalçaları sallanıyor, kendi zevkini kovalarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Bu konuda en ufak bir utangaçlık bile göstermiyordu, gözlerimin içine bakarak, serbest eliyle göğsünü sıkıyordu.

"Bana katılabilir ya da izleyebilirsin. Sana kalmış," diye ağır ağır nefes alıp vererek, sözleri nefes nefese inlemelere dönüşüyordu.

O anda ona saldırmamak için ellerimi sıkıca yumruk yaptım. Bir parçam ona katılmak için *can atıyordu*. Onun parmaklarını benimkilerle değiştirmek için can atıyordu. Dilimle.

Uzun zamandır bir kadının dokunuşunu *bu kadar* hissetmemiştim ve şimdi tam önümdeyken, bir sonraki dozu için çaresizce bekleyen bir bağımlı gibi onu *arzuluyordum*.

Sonra içimde başka bir ses vardı — kafamın içinde bunun bir ihanet olduğunu *haykıran* bir ses. Suçluluk duygusu, bıçağın keskin kenarının tereyağını kesmesi gibi şehveti kesip biçti.

Bu yanlıştır.

Bunu

yapamam.

Arzu hâlâ oradaydı, derimin altında bir davul gibi atıyordu. Ortadan kaybolamayacak kadar güçlüydü, ama zihnime bir parça açıklık girmeyi başarmıştı.

Hareket etmek için sahip olduğum tüm gücümü, tüm irademi kullanmam gerekti. Hareketlerimi yavaş ve hassas tutmaya çalıştım, tüm konsantrasyonumu, tüm dikkatimi kullanmazsam vücudumun kontrolü ele geçirip ona saldırmaktan korkuyordum.

Onun yanına uzanıp ona sırtımı dönmeden hemen önce, Autumn'un gözlerinde küçük bir şaşkınlık parıltısı gördüm.

On sekizinci bölüm

AUTUMN DEVALOS

"BANA KATILABİLİRSİN ya da izleyebilirsin. Karar senin."

Dimitri'nin gözlerinde vahşi bir şey parladı. O kadar ham ve hayvani bir şeydi ki, hücreden bana saldırır diye düşündüm.

Bunu yapmasını istedim. Tanrım, bunu yapmasını istedim. Aşağısı Niagara Şelalesi'nden daha ıslaktı ve bunun sadece bir kısmı etrafımda gerçekleşen toplu seks yüzündendi, ama tamamen Dimitri Volkov yüzündendi. Beni yutacak kadar yoğun bir şekilde yanan o manyetik mavi gözleri yüzündendi.

Parmaklarım klitorisime dokunduğunda zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı. İnlememi tutmaya bile çalışmadım. Dimitri'nin duymasını istedim. Onu da bana katılmaya ikna etmek için. Onun sahip olduğu demir gibi kontrolünü kırmak için.

Ve sanırım başarmıştım.

Hücrenin iki ucunda oturuyorduk, o sırtını parmaklıklara dayamış karyolasında, ben de sırtımı taş duvara dayamış karyolamda, odada sadece ikimiz varmışız gibi birbirimize bakıyorduk. Aramızda cinsel gerilim vardı. Sıcak. Acı verici. Ve tamamen bağımlılık yapıcı.

Onun da hissettiğini biliyordum. Gözlerindeki o parlak bakışları inkar etmek imkansızdı. Tüm vücudundaki gerginlik, sanki kendini tutmak için tüm gücünü kullanıyormuş gibiydi.

Bu yüzden, yavaşça dönüp sırtını bana dönerek uzandığında, bu benim için büyük bir sürpriz oldu.

Böyle bir şeyin beni utandıracağını düşünebilirsiniz. Ona bana katılmasını teklif etmişim, ama o bunu yapmak yerine, dönüp beni görmezden gelmeyi tercih etti... ben de elim amımda dururken.

Bu, resmen açık bir reddiydi.

Ama yapmadığım tek şey, hayatımı pişmanlıklarla yaşamaktı. Önümüzdeki günlerde ölebilirdim ve Dimitri ile aramda bir şeyler olabileceğini merak ederek ölmek istemedim.

Şansımı denedim. İşe yaramadı. Ve bu sorun değildi. Hayal kırıklığı yaratıcıydı, ama sorun değildi.

Her tarafımı saran nefes nefese kalma, inleme ve zevk çığlıkları olmasına rağmen, Dimitri artık bana bakmadığı için şehvetim bir anda düştü. Hâlâ biraz vardı, yüzeyin hemen altında uğulduyordu, ama arzularımın nesnesi yüzüme bakmadığı için, eskisi gibi değildi.

Elimi iç çamaşırdan çıkardım ve kaçmak üzere olan hayal kırıklığı dolu iç çekişimi bastırdım. Bana sırtını dönmüş olabilir, ama onun seçiminden dolayı cesaretimin kırıldığını duyması riskini göze almak istemedim. Bir şekilde itibarımı korumalıyım.

Alt karnımda hala titreyen arzu dalgalarıyla, sırt üstü uzandım ve uykuya dalmayı bekledim.

Güçlü, nasırlı eller çıplak tenimde fısıldadı, ayak bileğimden başlayarak yavaşça yukarı doğru ilerledi. Titredim, dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Şşş. İstedğin buydu, değil mi?"

Rüyalar değişken şeylerdi. Rüya gördüğünü biliyordun. Uyuduğunu biliyordun. Gözlerinin önünde geçen olayların gerçekte yaşanmadığının farkındaydın, ama yine de o kadar gerçekçiydiler ki, bunun bir rüya olmadığına yemin edebilirdin.

Ama bunun basit bir gerçek olduğunu biliyordum, çünkü şu anda bana dokunan Dimitri'nin elleriydi, kulağıma fısıldayan onun sesiydi.

"Ne yapıyorsun?" Hareket etmeden, tek bir kasımı bile kıpırdatmadan öylece durdum.

"şşş, şşş, şşş, acı çektiğini biliyorum." Parmakları bacağımdan yukarı doğru ilerledi ve sonra sertçe amımı avuçladı. "Ben de acı çekiyorum. Beni oldrmeye çalıştığından beri."

"Hangi sefer?" Nefes nefese sordum.

"Her seferinde," diye homurdandı, sanki bu yüzden sinirlenmiş gibi. "Ve şimdi ikimizin de istediği şeyi vereceğim, beni durdurmayacaksın, değil mi? Çünkü sen de benim kadar istiyorsun, değil mi?"

Sonunda bana dokunmasından ne kadar heyecanlandığımı itiraf etmek istemediğim için alt dudağımı ısırđım. Bilinçli bir düşünce olmadan bacaklarım açıldı ve ona daha fazla erişim sağladı, o da karanlık bir şekilde güldü. Gnahkarca.

"Evet, çok istiyorsun. şu haline bak, benim için bacaklarını aıyorsun." şortumu ve i çamaşırımı aşağı çekti ama onları uyluklarımın etrafında sıkıştırarak hareketlerimi biraz kısıtladı.

Bunu çok sevdim.

"şimdi, kafamı kurcalayan o amcığı iyice bir inceleyelim." Parmakları beni açtı ve boğazından a bir homurtu ıktı. "Siktir. Tadının nasıl olduğunu bilmem lazım."

"Oh, Tanrım," diye inledim, sıcak, ıslak dili klitorisimin etrafında daireler çizip onu ağzına almadan önce. "Dimitri, oh, evet, Dimitri."

Takdirle mırıldandı, elleri altıma girip kıımı avuçladı. Neredeyse acı verecek kadar sıktı ve onun neden olduğu o lezzetli acı ile daha fazla zevk karışmıştı.

"Siktiğimin cenneti," diye inledi, ağzını tamamen üzerime kapatıp dilini daha hızlı hareket ettirdi. Sanki benden doyamıyormuş gibi yüzünü amıma gömdü ve adeta ziyafet çekti.

Boşalmak üzere olduğumu biliyordum ve bu çok iyi geliyordu. Dilini klitorisimin etrafında tekrar tekrar döndürerek hareket ettiriyordu. Amımı sanki ağzımmış gibi öpüyordu ve ben bunun için yaşıyordum. Patlamak zereydim.

Ellerimi tutup başının arkasına koydu, sanki onu daha yakın, daha sert bir şekilde amıma itmemi istiyormuş gibi, onu neredeyse boğacakmış gibi saçlarına sertçe bastırdı.

Ben de öyle yaptım ve o, beni titretmeye yetecek kadar derin, erkeksi bir memnuniyet iniltiği çıkardı. Şortumu ve iç çamaşırlarımı yırttı ve sonra bacaklarımı etrafına doladı.

Kalçalarım onun dilinin hareketlerine uyum sağladı, zevk gittikçe arttı. "Dimitri," diye nefes nefeseydim, orgazmım o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

"Adımı tekrar söyle," diye homurdandı ve daha hızlı yalamaya başladı.

"Dimitri, Dimitri, Dimitri," diye tekrar tekrar inledim.

İki parmağını sertçe içime soktu ve bir kolunu karnıma sıkıştırmasaydı yataktan fırlayacaktım. "Yere yat lan. Henüz bitirmedim."

Onunla mücadele ettim, devam etmek için beni yere bastırmasını sevdim. Beni hareketsiz tutmak için mücadele etmesini, böylece beni yalamaya devam edebilmesini sevdim. Parmaklarıyla beni sikmeye devam etmesini sevdim.

"Siktir, geliyorum. Geliyorum. Ben..."

Yumuşak bir şey yüzüme çarptı. Kafam karışık bir şekilde etrafa bakarak fırladım, göğsüm nefes nefeseydi ve alnımdan ter damlıyordu. Yatağımın hemen yanında yerde bir yastık duruyordu.

Ne oluyor?

Oda, birkaç kişinin horlama sesleri dışında sessizdi. Yastığı elime alıp inceledim. Gözlerim Dimitri'nin yatağına kaydı. Hâlâ bana sırtını dönmüş yatıyordu, ama yastığı yoktu.

Yastığı bana atmıştı.

İçimden bir çığlık attım. Rüyam gerçek hayata da yansımış olmalıydı. Ne duymuştum? Hayır. Daha önemli soru, ben ne demiştim?

Sadece inlemiş miydim? Tanrım, umarım onun adını yüksek sesle söylememişimdir. Onun, şimdiye kadar gördüğüm en iyi seks rüyalarından birini gördüğümü ve *onun da bu* rüyanın başrol oyuncusu olduğunu bilmesini istemiştim.

Yastığı kabartıp kendi yastığımın üzerine koyduktan sonra tekrar uzandım. Onu geri vermeyecektim. O *benim* tarafımdaydı ve artık benimdi.

Ayak parmaklarımla ucunda zıplıyordum, heyecan ve beklenti kanımda dolaşıyordu, endişeyle televizyon ekranına bakıyordum.

Hepimiz antrenman alanında toplanmıştık, ama antrenman yapmak için değil.

Hayır. Oyunlar nihayet başlamıştı. Ve ben daha heyecanlı olamazdım.

O sabah, ilk tur başlamıştı. Hepimiz şu anda olduğu gibi, bir grup halinde toplanmış duruyorduk. Talon'un muhafızları bizi sıkı bir çemberle çevreliyor, makineli tüfeklerini hazır tutuyor ve herhangi birimizin kaçmaya kalkışması ihtimaline karşı bize uyarı olarak doğrultuyorlardı.

Kalabalık, kalın taş duvarların ötesinden bile duyulabilecek kadar yüksek sesle sloganlar atıyordu.

Hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk: hepimizin hazırlandığı olay nihayet gerçekleşmişti.

Talon'un büyük konuşmasının ortasında, hepimizin dövüşleri izlememizi istediğini fark ettim. Bu yüzden hepimizi orada topladılar, televizyon ekranlarından izlememiz için. Belki de bizi hazırlamak içindi. Belki de bize işkence etmek içindi. Emin değildim, ama ikincisi olduğuna inanmaya meyilliydim.

Bunu daha da işkenceye çeviren şey, kimin dövuştüğünü bilmiyor olmamızdı. Son ana kadar, kalabalığa duyurulana kadar.

Bizi lanet olasıca tetikte tutmak için yapılmış bir şeydi.

İlk dövüşecek çiftler Samuel Marlon ve Jessica Clifford ile Ronnie O'Hara ve Leah Asner'dı. İsimleri okunduktan sonra, gardiyanlar üzerimize üşüştü, onları gruptan ayırdı, tasmalarını çıkardı ve otuz saniye içinde onları arenaya itti.

Onları eğitim alanındaki duvara monte edilmiş televizyonlardan izledik. İzlemek çok acımasızdı. Hiçbir sansür yoktu. *Her şeyi* olduğu gibi görüyordunuz. Tüm kanı. Tüm vahşeti. Tüm gözyaşlarını ve acı çığlıklarını.

Diğer mahkumlardan bazıları kusmuştu. Bazıları bayılmıştı. Arenadaki silahlar her şeyi daha barbarca, daha kanlı hale getiriyordu.

Ayrıca arenaya mikrofonlar yerleştirildiğinden de şüpheleniyordum, çünkü her şeyi duyabiliyordunuz. Baltaların havayı keserken çıkardığı her ses. Bıçakların bedenleri keserken çıkardığı her ses. Her acı çığlığı.

Her şeyi duyabiliyordunuz.

Ve şimdi, ikinci rauntun zamanı gelmişti.

Gergin, sinirli bir enerji odayı boğuyordu, hepimiz bir sonraki dövüşçünün kim olacağını bekliyorduk. Boynumu çıtlattım, huzursuzluk derimin altında uğultu yapıyordu, serbest bırakılmak için can atıyordu.

Televizyonda olanlara dikkat etmeye çalıştım, ama Dimitri'nin bana ne kadar yakın olduğunun çok farkındaydım. Cildim sıcak ve aşırı duyarlıydı, önceki gecenin olayları ve o lanet seks rüyası yüzünden tüm vücudum elektriklenmişti.

Bütün gün birbirimize tek kelime etmedik, ikimiz de her şeyi görmezden gelmeyi ve hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih ettik. Etrafımızda büyük bir seks partisi yaşanırken, birbirimizi gözlerimizle sikmediğimizi varsayalım. Rüyamda orgazm olurken inlediğim için beni uyandırmak için bana yastık fırlatmadığını varsayalım.

Her şeyi görmezden geldik ve ben kısmen memnun oldum. Rüyamda tam olarak ne gördüğümle ilgili hiçbir soru sormak istemiyordum.

Gözlerim televizyondaydı, ama aslında hiçbir şey algılamıyordum. Sunucuların sürekli konuşmalarını dinlemiyordum. Zihnim rüyayı bir film gibi tekrar tekrar oynatıyordu. Genellikle rüyalarımı hatırlayamazdım

ama bu rüya aklımdan çıkmak bilmiyordu. Ellerinin üzerimde olduğunu, *dudaklarını, dilini, onun...*

"Biraz gergin görünüyorsun."

Dimitri'nin kulağıma fısıldadığı derin, boğuk sesiyle irkildim. Kafamı çevirip ona baktım. *Tam yanımdaydı*, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. "Dün gece uykun kötü müydü?"

Boğazımı temizledim. "Hayır. Bebek gibi uyudum."

"Öyle mi? Hmm." Gözlerinde eğlence parladı. "Biraz... Oh, ne denir... *Olaylı* mıydı?" diye fısıldadı kulağıma.

O alaycı ses tonuna gözlerimi kısarak baktım. Dimitri alaycı biri değildi, bu yüzden beni tedirgin etmesi beni rahatsız etti.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı." "Peki, ne oldu?"

Onu görmezden gelmeye çalıştım, ama o daha da yaklaştı, göğsü omzuma değiyordu, eğilmiş bir şekilde kulağıma fısıldıyordu.

Düzgün durdum, tepki vermemeye kararlıydım, sanki bu normal bir konuşma gibi. "Her zamanki şeyler. Cinayet. Ölüm. Sincaplar."

Biraz geriye yaslandı ve gözlerinde mizahla bana baktı. "Sincaplar mı?"

"Sevimli ve tüylüler ve Avustralya'da yoklar."

"Anlıyorum," diye gülümsedi. "Başkabaşka ? Daha daha... heyecan verici bir şey yok mu?"

O *pislik*. Bunu söylememi istiyordu. Seks rüyası gördüğümü itiraf etmemi istiyordu.

Tabii ki bunu yapmayacaktım.

"Hayır." Gözlerimi zorla odanın içinde dolaştırdım. Ona bakmamak için. "Aslında, hiç de heyecan verici bir yanı yoktu. Sıkıcı, diyebilirsiniz. Monoton."

"Sıkıcı mı? Bana hiç de sıkıcı gelmedi." O bana daha da yaklaşp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyarken ben kıpırdamadan durdum. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve bunu belli etmemek için kendimi zor tuttum. Dudakları kulağımın altındaki hassas cilde değdi ve baştan çıkarıcı bir şekilde, yumuşak bir sesle "*Dimitri, oh, evet, Dimitri*" diye inledi.

Dişlerimi sıkıp dirseğimi kaburgalarına sertçe vurdum. O da homurdandı, sonra başını geriye attı ve vurduğum yeri tutarken gürültülü bir kahkaha attı.

Şaşkınlıktan başka bir şey yapamadan gözlerimi kırptım. Birbirimizin yanında olmak zorunda kaldığımız tüm bu süre boyunca, onun güldüğünü hiç görmemiştim. İsteksizce kıkırdamışlığı, evet. Ama gülmek? Tam anlamıyla gülmek?

Hayır. Dürüst olmak gerekirse, böyle olasılıksız bir olaya tanık olmadan önce öleceğimi düşünmüştüm.

Bir erkeğin kahkahasının bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama başını geriye atıp vücudunu sallayarak gülen Dimitri'ye bakınca fikrim değişti. Kesinlikle daha çok gülmeliydi.

"Til Death Games'in ikinci raunduna hazır mıyız?!" diye bir ses televizyondan yükseldi ve bir anda, aramızdaki kahkaha ve neşe, sanki hiç var olmamış gibi bir anda yok oldu.

Oda açıklanamayan bir sessizliğe büründü, herkes nefesini tutmuş, sıradaki dövüşçülerin kimler olacağını görmek için bekliyordu. Kamera, arenanın üzerinde asılı duran devasa ekrana kaydı ve ilk çifti gösterdi.

Lily Cole ve Roger Ward.

Neredeyse bir saniye bile geçmeden gardiyanlar ileriye doğru akın etti. Diğer mahkumlar, sanki yanlışlıkla onlarla karıştırılıp onların yerine götürüleceklerinden korkmuşlar gibi, neredeyse hep birlikte Lily ve Roger'dan bir adım geri çekildiler.

Muhafızlar hızlı ve verimli bir şekilde zincirlerini ve tasmalarını çıkardılar ve onları önümüzdeki açık kapıdan arenaya ittiler.

"Bu gece sizlere özel bir sürprizimiz var, bayanlar ve baylar. Gerçekten çok özel bir sürpriz. Bir sonraki takımımızla tanışalım."

Yüzleri televizyonda belirdi, spiker onları tanıtmaya devam ederken biraz sersemlemiş görünüyorlardı.

"Lily Cole, otuz üçten fazla onaylanmış öldürme sayısına sahip bir deniz piyade başçavuşudur." Kamera Lily'ye yakınlaştırdı ve kalabalığa onu hayranlıkla izlemeleri için bolca zaman tanıdı.

Biraz şaşırdım. O kadar küçüktü ki. Boyu 1,5 metre bile değildi. Onu gördüğüm anda bir tehdit olarak görmedim.

Deniz piyadesi olması onun için hem avantaj hem de dezavantaj olacaktı. Avantajdı çünkü fiziksel olarak bir can almaya değil, zihinsel olarak da buna gerekli becerilere sahipti.

Dezavantajdı çünkü bir deniz piyadesi olarak, arenada tereddüt etmesine neden olabilecek bir tür ahlaki pusulaya sahip olacaktı.

Bu onun için kötü bir şeydi. Karşılaştığı kişi için ise iyi bir şeydi.

"Sadece 40 kilo ağırlığında, küçük ve tehditkar görünmeyebilir, ama tam tersi! Becerileri iyi bir dövüş garantisi veriyor!"

Kamera partnerine döndüğünde kalabalık güçlü bir tezahürat yaptı.

"Roger Ward, izlenmesi gereken biri, millet! Las Vegas'ta acımasız bir motosiklet çetesinin başkanı olan Ward, tehlikeli, acımasız ve ellerine biraz kan bulaşmasından çekinmeyen biri."

Biliyordum, diye düşündüm. Onu gördüğüm anda bu adamı anlamıştım. Onda karanlık bir şey vardı. Beni tedirgin eden bir şey. Bir avcı, başka bir avcıyı her zaman hissedebilir ve Roger Ward kesinlikle bir avcıydı.

Sunucu, Lily ve Roger'ı övmeye devam ederek, izleyicileri yaklaşan dövüş için daha da heyecanlandırmaya çalışıyordu. Bu konuda harika bir iş çıkarıyorlardı. Tezahüratlar, çığlıklar ve bağırışlar kilometrelerce öteden duyulabiliyordu.

Odaya tekrar baktım. *Rakipleri kimler olacaktı?*

Onları yenmek çok zor olacaktı.

Arena karardı. Beklentiyle kemiklerim titriyordu.

"Tamam! Rakiplerinizi tanışma zamanı! Sizin bu ikiliyi çok *seveceğinizi* hissediyorum! Evet, doğru! Hepinizin görmeyi çok istediğiniz ikili!"

Bu sefer, kiminle karşılaşacakları konusunda önceden bir uyarı yapılmadı. Gardiyanlar grubun içine girip, aradıkları kişilere ulaşana kadar mahkumları itip kakarak yol açtılar.

Dimitri ve ben.

Gerçeği anladığımızda bakışlarımız çarpıştı. Zincirlerimiz ve tasmalarımız çıkarılırken ikimiz de sertçe itildik ve sonra kapıdan geçerek karanlık arenaya itildik. Parlak, göz kamaştırıcı bir ışık üzerimize vurdu.

"Bratva Kasabı ve Kızıl Ölüm!"

Kalabalık çığına döndü, o kadar yüksek sesle bağıırıp tezahürat ediyorlardı ki, neredeyse kafam karışmıştı. Etrafıma bakmamak, çaresizce etrafımı taramamak için kendimi zorladım. Burası bana yabancı bir yerdi. Hazırlanabilmek için bulunduğum yeni ortamı keşfetmem gerekiyordu, ama endişeli, dağınık veya korkmuş gibi görünmek istemiyordum. Sanki tüm bunlar benim için sadece hafif bir rahatsızlıktan ibaretmiş gibi rahat bir tavır sergilemem gerekiyordu.

Bunun yerine, Dimitri'ye baktım ve yüzündeki tam ve mutlak şok ifadesine karşı parlak bir gülümseme atamadım.

Benim bir suikastçı olduğumu biliyordu, ama çalıştığım takma adın şüphesiz onun da duyduğu bir ad olduğunu bilmiyordu. Normalde kimliğimin açığa çıkmasına kızardım, ancak bu durumda, gözlerindeki şaşkınlığı görmek için buna kesinlikle değdi.

Kalabalık bize alkışlayarak ve ayaklarını yere vurarak tezahürat yaparken, "Sen Kızıl Ölüm *müsün?*" diye fısıldadı.

Sadece daha parlak bir gülümsemeyle hiçbir şey söylemedim. Hayatta kalırsak, sonra konuşmak için bolca vaktimiz olacaktı.

"Tamam! Herkesin geceye başlamak için sabırsızlandığını görüyorum! Öyleyse, neden başlamıyoruz? Bayanlar ve baylar, Til Death Games'in ikinci raundu!"

Arena ışıkla doldu ve ben her şeyi hızla içime çektim. Kum veya pürüzlü asfalt üzerinde olmayı bekliyordum, ama ayaklarımın altında çim vardı. Küçük engeller, kayalar, iri taşlar, kütükler, mekanın her yerine rastgele yerleştirilmişti. Hatta arenanın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan küçük bir dere bile vardı.

Roger ve Lily derenin diğer tarafında duruyorlardı, dere bizi ayırıyordu. Arenaya girdikten sonra çevreye alışmak için yer değiştirmiş olmalılar.

Dimitri ve ben birbirimize son bir kez baktık. Gözlerinde bir şey parladı, sanki bir şey söylemek istiyordu ama kendini tutuyordu. Ondan aldığım his, yaydığı enerjisi

yaydığı enerji, gözlerindeki bakışla birleşince, ne düşündüğünü merak ettim.

Neredeyse pişmanlık duyuyor gibiydi. Sanki bir karar vermiş gibi, ama bu karardan pek memnun değilmiş gibi.

Ona soru sormadan, arenada müzik çalmaya başladı. O anki havaya uygun, karanlık ve bas ağırlıklı bir müzikti. İkimiz de rakiplerimize dönerek o anın geçmesini bekledik.

Arenanın diğer tarafında, küçük derenin diğer ucunda duran Lily ve Roger bize bakıyorlardı.

Heyecan damarlarımdan akıyordu. Savaşmayı seviyordum. Hiçbir şey kanımı bu kadar kaynatamıyordu. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu biliyordum, ama bu beni daha da heyecanlandırıyordu. Tek bir yanlış hareket ve her şey bitecekti.

Bu düşünce heyecan vericiydi. Ben bir adrenalin bağımlısıydım ve bu... Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dimitri ve ben birbirimizden çok uzaklaşmamaya dikkat ederek yavaşça ilerledik. Bir plan yapmıştık. Karşılaştığımız çiftlerden ben kadını, o da erkeği ele geçirecekti. Birbirimizi her zaman gözümüzün önünde tutacaktık. Böylece, herhangi bir şey olursa, gerekirse yardım edebilecek kadar yakın olacaktık.

Lily'ye odaklandım, her hareketini izledim. İki silah fark ettim: bir balta ve bir pala gibi görünen bir şey. Kim önce ulaşacak, bir yarış olacaktı.

Kısa bir duraklama oldu, hepimiz arenanın karşısından birbirimize bakıyorduk, gerilim giderek artıyordu ve sonra her şey bir anda hızlandı.

Sahayı koşarak geçtik, ben Lily'ye, Dimitri Roger'a yöneldi, kalabalık bizi alkışladı, müzik etrafımızda yüksek sesle çaldı. Lily ve ben öfkeyle yumruklarımızı sallayarak şiddetle birbirimize saldırdık. Tekmeledik, yumruk attık, vuruşlar karşılıklıydı, üstünlük sağlamak için birbirimize sarıldık.

O çok iyiydi, Deniz Piyadelerinden aldığı eğitim açıkça ortadaydı. İyi hareket ediyordu, sert vuruyordu ve mesleğinde olan birinin yapabileceği gibi en ufak bir tereddüt bile göstermiyordu.

"Bunun için gerçekten üzgünüm," diye homurdandı, bir şampiyon gibi karnına bir darbe aldı. "Ama kazanmam gerekiyor ve bu da seni öldürmem gerektiği anlamına geliyor." Sesi samimi geliyordu. Sanki gerçekten üzülmüştü gibi.

Bu, aramızdaki en belirgin farktı. Ben hiç üzülmiyordum. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardım ve bu, herkesi öldürmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Yapabileceğini mi sanıyorsun?" Eğildim ve yön değiştirdim, onu zar zor atlattım.

"Yapabileceğimi *biliyorum*. Senin dövüşünü gördüm, ama ben daha iyiyim." Öyle miydi?

Bunu birazdan öğrenecektik.

Daha fazla yumruk attık ve sonra, şans eseri, Lily kaydı ve dengesini kaybetti. Öne geçme fırsatı gözlerimin önünde parladı ve çimlerin üzerinde yuvarlanarak yerdeki palayı aldım. Onu Lily'nin kafasına doğru salladım. O yoldan çekildi ve geriye doğru atladı, çılgınca bakışlarıyla kullanabileceği bir şey arıyordu. Kalabalıktan biri ona bir kalkan attı. O kalkanı hızla aldı ve bir sonraki darbeni engelledi.

Orospu çocuğu.

Tekrar tekrar vurmaya devam ettim, metalin metale çarpma sesi havada yankılanıyordu. Ben ne kadar sert vurursam vurayım, o kendini korumaya devam etti. Onu tekmeledim, ama tekrar vurmadan önce, o ayağını bacağıma çarptı.

Ağrım bacağıma yayıldı ve sendeledim. Tekrar tekmeledi, bu sefer göğsümün ortasına vurdu ve bu kuvvet beni geriye doğru itti, böylece ayağa kalkıp bana saldırabilirdi.

Bana saldırdı ve ikimiz de yere yuvarlandık. Pala elimden fırladı. Onun üstünlük sağlamasını engellemek için tüm gücümü kullandım, ikimiz çimlerin üzerinde yuvarlanıyorduk. Eğer üstüme çıkmayı başarırsa, her şey bitecekti.

Son bir hamle ile, ellerimi omuzlarına koyarak onu sertçe yere ittim. Kafası bir kütüğe çarptı ve inledi. Hızla üzerine çıktım ve doğrudan bacağına yöneldim. Onu etkisiz hale getirmem gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu

onu etkisiz hale getirmektir. Kollarımı dizine doladım ve tüm gücümle geriye doğru eğildim.

Bir şey kırıldı ve o çığlık attı.

Kalabalık o kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarım acıdı. Bunun bizim yüzümüzden olduğunu sandım, ama başımı kaldırıp baktığımda gözlerim dehşetle açıldı.

Etrafımdaki her şey sanki biri zamanı durdurmuş gibi yavaşladı. Roger, Dimitri'nin üstündeydi, elinde bir taşla kolunu havaya kaldırmış, onun yüzüne vurmaya hazırlanıyordu. Böyle bir silahla bu kadar yakın mesafeden yapılacak bir saldırı, oyunun sonu anlamına gelirdi.

Farkına bile varmadan hareket etmeye başlamıştım, tüm gücümle tarlada koşuyordum. Göğsümü bir his kapladı... Daha önce hiç hissetmediğim bir histi, ama yanılğı yoktu.

Bu korkuydu.

Dimitri için
duyduğum korku.

Nedenini bilmiyordum, ama onu öyle görmek içimde karşı konulmaz bir dürtü uyandırdı. Onu korumak, kurtarmak, ölmesine izin vermemek için.

Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koştum.

Bir yük treninin gücüyle Roger'a çarptım ve tam zamanında Dimitri'den onu uzaklaştırdım. Bir saniye geç kalsaydım, çok geç olacaktı. Yerde yuvarlanarak, üstünlük için mücadele ettik. O benden çok daha iri ve ağırdı. Onu tamamen hazırlıksız yakalamış olmama rağmen, üstünlük sağlamak zor olacak kadar iyi bir mücadele verdi.

Sonunda, alttan üstüne çıkmaya karar verdim.

Durduk. Üstte olan o olabilir, ama kontrol bendeydi. Kollarımı boynuna sıkıca doladım, bacaklarımı gövdesine doladım ve klasik bir arkadan boğma hareketi yaptım.

O direndi, ama ben sıkı tuttum.

Dimitri ortaya çıktı, yüzü kararmış ve ölümcül bir ifadeyle, elinde bir balta vardı. Sertçe savurdu ve balta, Roger'ın tamamen açıkta kalan göğsüne acımasızca ve güçlü bir vuruşla saplandı.

Roger acı içinde bağırdı, tüm vücudu üzerimde sıçrayarak. Dimitri bir kez daha yumruk attığında, onu bırakıp altından çıkmaya çalıştım. Bu yumruk onun tüm kolunu kopardı, kan her yere sıçradı

her yere sıçradı, Dimitri'yi baştan aşağı ıslattı, ama bu onu durdurmadı ya da yavaşlatmadı.

Roger'ı kesip biçip durmasını izledim, adam çoktan ölmüş olmasına rağmen durmadı bile. Karnımda bir heyecan uyandı.

Bayanlar ve baylar, Kasap binaya girmişti ve ben buna bayılmıştım.

Hiçbir şey beni kavga ve cinayetten daha fazla tahrik etmezdi.

İstemediğim halde, arkanı döndüm ve Lily'nin yanına dönmeye başladım. Onu bıraktığım yerde değildi. Birkaç metre ötede, göğsünü tutarak sessizce ağlıyordu. Roger'a yardım etmek için ona ulaşmaya çalışmış olmalıydı, ama dizine verdiğim hasar yüzünden bunu hızlıca yapmak imkansızdı.

Balta aldım, Lily'yi sırt üstü tekmeledim ve sonra sertçe savurdum, bıçağı alına derinlemesine sapladım. Kirli ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, dehşet ve acı karışımı bir ifadeyle dondu, sonra tüm vücudu yere yığıldı.

Kalabalık kulakları sağır eden, gürültülü bir tezahürat yaptı ve "Ölümcül İkili! Ölümcül İkili!" diye tekrar tekrar bağırdı.

Dürüst olmak gerekirse, bu lakap beni pek rahatsız etmedi. Bana yakışıyordu.

Dimitri yanıma geldi. Ona dönüp baktım. Kan ve kanla kaplı bir balta tutan adam, hiç bu kadar çekici görünmemişti.

"Til Death Games'in ikinci turunun kazananları! Bratva Kasabı ve Kızıl Ölüm!"

On Dokuzuncu Bölüm

DIMITRI VOLKOV

SONBAHAR'ın uyuyan halini izledim, o arenada olanları kabullenmeye çalıştım ama başaramadım.

O beni kurtardı.

Potansiyel olarak ölümcül bir darbeden beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Başlangıçta arenada birbirimizi kollayıp yardım etmeye karar vermiştik, ama onun bu sözünü gerçekten tutacağını beklemiyordum... Çünkü durum tersine olsaydı, ben onu ölmeye terk ederdim.

Bunu istemediğim için değil, mecbur olduğum için.

O çok tehlikeliydi. Sadece fiziksel anlamda değil, on lanet yıl sonra ilk kez bir şeyler *hissetmemi* sağlama yeteneği açısından da.

Beni güldürmesi için.

Gülümsemem için. Azgın olmam için.

Ve beni en çok sinirlendiren şey, onun bende neden bu duyguları uyandırdığını hiç anlamamış olmamdı.

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun."

Bakışlarım, yanımda yatakta oturan Yekaterina'nın hayalet gibi görüntüsüne kaydı. Bu sefer, onun görünüşü her zamanki gibi

duygular uyandırmadı... Çünkü söylediği şey yüzünden.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, sesimi alçaltmaya gerek duymadan. Orada sadece Autumn ve ben vardık. Oyunlardaki dövüşümüzden döndükten sonra, diğer tüm mahkumlar gitmişti.

En başından beri bu durumdan şüpheleniyordum. Talon, bir amacı olmadığı sürece hiçbir şey yapmazdı. Peki, bu ne anlama geliyordu? Neden diğer hücrelerin hepsi boştu? Bu sorunun cevabını çok geç olmadan öğrenemeyeceğimden korkuyordum.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Dima."

Öyle miydi?

"Onun tarafından bu kadar tüketilmenin nedeni. Ona karşı hislerin var."

Böyle bir ifadenin saçmalığına gülerek başımı salladım. "Sen delisin."

Yekaterina bana bakarak, gözlerimi ondan ayırmama izin vermedi. *"Bir düşün. Neden o sana yakın olduğunda bu kadar heyecanlanıyorsun? Neden sana baktığında kalbin biraz daha hızlı atıyor? Neden başka bir erkeğin ona dokunması fikri, onun ellerini kesmek istemene neden oluyor?"*

Hayal gücünün ürünü olan biriyle tartışmanın sorunu da buydu. Onlar senin en derin, en karanlık sırlarını biliyorlardı. Senin bile bilmediğin, görmezden gelmeye çalıştığın sırlarını.

"Ne demek istiyorsun? Onu sevdiğimi mi?"

O büyüleyici kristal mavisi gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. *"Saçmalama. Tabii ki onu sevmiyorsun. Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun."* Autumn'un yanına gitti ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ona baktı, sanki söylemek üzere olduğu sözler onu mutlu etmiş gibi. *"Ama ondan hoşlanıyorsun."*

"Ondan nefret ediyorum."

"Ondan nefret ediyorsun çünkü ondan hoşlanıyorsun. Arada fark var. Elbette, başlangıçta hepsi nefret olabilir. Ama sana zorla dayatılan bu süre boyunca, onu takdir etmeye başladın. Onun gücünü. Cesaretini. Azmini."

"Söylediklerin doğru olsa bile, ki ben buna pek inanmıyorum, bunun bir anlamı yok. Hiçbir şey olmayacak," dedim, Autumn ile aramızda romantik bir şeylerin filizlendiği fikrini, bu düşünceyi bile reddederek.

"*Sana bir şey sorayım.*" Bana dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Sence gerçek Yekaterina, kafanda uydurduğun değil, gerçek olan*" — hayalet gibi görünüşünü işaret etmek için ellerini yukarı aşağı salladı— "*Sence o senin için bunu ister miydi?*"

Ellerimi sıkıca yumruk yaptım. "Onun ne isteyeceği önemli değil. O öldü."

Yüzünde hüznün belirdi. "*Senin mutlu olmanı isterdi, Dima. Bunu biliyorsun.*"

Dişlerimi sıktım ve ondan uzaklaştım. *Elbette biliyorum.* Yekaterina ile daha önce bu konuyu konuşmuştuk, bu yüzden yüzde yüz emindim.

O, başına bir şey gelirse, benim hayatıma devam etmemi, mutlu olmamı, onu hatırlamamı ama başka birini hayatıma almamı istediğini defalarca söylemişti.

Bana bunu yapacağıma söz verdimiştir. Ve ben de verdim.

Ama bunu içtenlikle söylememiştim.

"Sana bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama gitmeni istiyorum." Bana söylediklerini kaldıramıyordum. Artık duymak istemiyordum.

"*Bunu yapamam.*"

"Ne demek 'bunu yapamazsın'?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Sen benim hayal gücümün bir ürünü değilsin, değil mi? Bu da demek oluyor ki seni *ben* kontrol ediyorum. Ve sana gitmeni söylüyorum."

Gülümsedi, ama gülümsemesinde mutluluk yoktu. Hüznle, acıma duygusuyla doluydu. "*İşler öyle yürümüyor. Beni senden uzaklaştırmanın tek bir yolu var.*"

"Nedir o?"

"*Kendinle yüzleş.*"

Kendimle yüzleşmek mi? "Bu ne demek lan?"

"*Anlamı...*"

Parlak, göz kamaştırıcı bir ışık odayı aydınlattı. Gözlerimi korumak için kolumu kaldırarak yüzümü buruşturdum. Birkaç saniye sonra kolumu indirdiğimde gözlerim ışığa alışmıştı, ama Yekaterina ortadan kaybolmuştu.

Bir kez olsun, minnettar oldum. Konuşmamız beni tedirgin ediyordu.

Autumn inledi. Yavaşça oturdu, sersemlemiş bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Neler oluyor?"

Cevap vermedim çünkü bilmiyordum. Henüz sabah olamazdı. Işıklar sadece birkaç saat önce sönmüştü.

Autumn ayağa kalkıp vücudunu gererken onu yakından inceledim. Gerçek kimliği ortaya çıktığından beri kendimi aptal gibi hissediyordum. *Nasıl fark edemedim?* O, The Crimson Death'ti. Dünyanın en ünlü ve en korkulan suikastçılarından biri. Yaptıkları efsanevi idi.

Hareket halindeki bir trenin penceresinden 200 fit uzaklıktan birini vurarak öldürmeyi başarmıştı. Kafasına isabet eden tek kurşunla. Duyduğum bir başka olayda ise özel bir uçağı kaçırmış, Triad'ın teğmenlerinden birini öldürmüş ve 30.000 fit yükseklikteyken uçaktan atlamıştı.

O, lanet olasıca ölümcül biriydi.

Bu yeni bilgiyi henüz konuşmamıştık, ama inanın bana, zamanı geldiğinde bu konuyu açmaya niyetliydim. O zamana kadar hep bir adım gerideydim. Dezavantajlıydim. O benim hakkımda her şeyi biliyordu, ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Bu yeni bilgi, onu benim gözümde daha da tehlikeli hale getirdi — ki bu, dürüst olmak gerekirse, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi.

Kilit açıldığını duyduğumda gözlerim kapıya kaydı. Kapı yavaşça açılmaya başladı.

Panik göğsümü o kadar sıkı kavradı ki nefes alamadım, içimde bir acı patladı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır." Hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde ayağa fırladım ve hücrenin önüne koştum. Parmaklarım parmaklıkları kavradı, sıkıca sıktı. "Hayır, bu olamaz. Hayır. *Hayır*," diye fısıldadım, Talon'un dört askerinin cansız bir bedeni içeri taşımasını izlerken.

Aleksandr. Hayır.

Askerlerin her biri Aleksandr'ın bir uzvunu tutuyordu ve onu taşıyan dört kişi olmasına rağmen, her biri bilinçsiz bedeninin ağırlığını taşımakta zorlanıyordu, yüzleri kızarmış ve gergin, ayakları her seferinde minik bir adım atarak ilerliyor, hepsi de zorlanarak homurdanıyordu.

Bu nasıl oldu? O burada ne arıyor?

Aklım soru üstüne soru ile çıldırıyordu, panik dolu gözlerimle, oğlumu dikkatsizce yere bırakıp, artık boş olan hücrelerden birinin kilidini açıp onu içeri sürüklemelerini acı içinde izliyordum.

Bununla bitmesini, çocuklarımdan sadece onun tehlikede olmasını diledim.

Ama bir sonraki asker grubu odaya girmeden önce bunun böyle olmayacağını biliyordum.

Talon'un askerleri, dünyada sevdiğim tek insanları tek tek içeri getirdi ve Yekaterina'nın ölümünden sonra kalbimde kalanlar milyonlarca parçaya bölündü.

İlk olarak, beni çoğu zaman çılgına çeviren ama her zaman güldüren, çılgın, dengesiz, Golden Retriever cinsi küçük oğlum Lukyan. Sonra, annesine o kadar çok benzeyen ki bazen ona bakmak bile acı veren güzel kızım Ilayana. Ve son olarak, sevdiği insanlar için her şeyi yapabilecek cesur, güçlü, zeki oğlum Nikolai.

Göğsümü sıkıca kavradım, beni boğan acıya yenik düşmemek için kendimi zor tuttum. Çocuklarımin, güzel bebeklerimin öleceğini ve bunun gerçekleşmesini izlemek zorunda kalacağımı bilmenin acısı.

Çünkü Talon'un bunu gerçekleştireceğinden hiç şüphem yoktu, bunun beni gerçekten, *gerçekten* incitmenin tek yolu olduğunu biliyordum.

Bir anda bir duygu fırtınası beni sardı. Öfke. Hayal kırıklığı. Korku. Kilitli hücrelerinin zemininde yatan bilinçsiz çocuklarıma baktım ve onlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Onları korumak için.

Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Güçsüz.

Bu nasıl olabilirdi?

"Ne..."

O kadar hızlı döndüm ki, Autumn şaşkınlıkla nefesini tuttu, ben de onu çenesinden sertçe tutup başka bir şey söylemesini engelledim.

"Hayatında bir kez olsun, lanet olasıca sessiz ol," diye homurdandım, ağır ağır nefes alıp vererek.

Kırılma noktasına gelmiştim, duygularım taşmak üzereydi, kontrolümü neredeyse tamamen kaybetmiştim.

Çocuklarım tehlikedeydi. Panik. Öfke. *Korku*. Bunların hepsi benim için çok fazlaydı ve patlamak üzereydim.

Autumn'un gözleri çocuklarıma kaydı ve tekrar bana döndü, şaşkınlıkla daha da büyüdü. Yüzümden ne gördüğünü bilmiyordum, ama her neyse, bakışları biraz yumuşadı.

Biliyor muydu? Talon'un askerlerinin getirdiği bu insanların, hayatımdaki en değerli, en önemli insanlar olduğunu biliyor muydu?

Elbette fark etmişti. Çok dikkatli biriydi, fark etmemesi imkansızdı.

"Kavga etmek ister misin?" diye fısıldadı yumuşak bir sesle, yeşil gözlerinin derinliklerinde anlayış vardı.

Öyle istedim. Tanrım, lanet olsun, öyle istedim. Bir şeye vurmak istedim. *Birine*. Tek bildiğim yolla, yani bir şeyi döverek, öfkemi dışa vurmak istedim.

Bunun benim ihtiyacım olduğunu bilmesi beni daha da sinirlendirdi.

O benim hakkımda bu kadar şeyi nereden biliyordu?

Onu benden uzaklaştırdım ve hemen bacağımı hızlı bir tekmeyle savurdum. O eğildi ve vuruştan kaçtı, çünkü o iyiydi, hızlıydı ve hareketlerimi sinir bozucu derecede iyi tahmin edebiliyordu.

O da kendi tekmesi ile karşılık verdi ve sonra bir yumruk savaşına girdik. Yumruk. Tekme. Dirsek vuruşu. Diz vuruşu. Saldırdık ve savuşturduk. Saldırdık ve savuşturduk. Tekrar tekrar. Hiç durmadan, yumruk üstüne yumruk attık.

Ona karşı nazik davranmaya gerek duymadım çünkü o çok güçlüydü ve benim vurduğum her darbeyi kaldırabileceğini biliyordum.

Ön tekme attım, ama o bir dansçı gibi zarif bir hareketle kaçtı. Dönen bir yumrukla bana vurdu, başım yana doğru savruldu ve ağzım kanla doldu. Döndü ve koştu.

Gidecek hiçbir yer yoktu, ama yine de peşinden koştum, hemen arkasında kaldım.

Aksiyon filmi sahnelerindeki gibi duvarı tırmanıp arkama atlayarak beni çok şaşırttı. Duvara çarpmamak için zar zor kendimi durdurabildim. Sırtıma aldığım darbeye omurgamdan aniden bir acı yükseldi ve yine de öne doğru fırlayarak duvara çarptım.

Lanet olsun.

Onun ne kadar hızlı olduğunu sürekli unutuyordum.

Körü körüne geriye doğru savurdum, ama o elbette eğildi, çünkü dediğim gibi, hareketlerimi tahmin etmekte sinir bozucu derecede iyiydi.

Neyse ki, ben de onun hareketlerini tahmin etmekte iyiydi. İçeriye doğru eğildim, kollarımı yanıma sıkıştırarak onun acımasız yumruk saldırılarını engelledim.

Fırsatını bulduğumda, dizimle karnına bir darbe indirdim. Tahmin ettiğim gibi, o da bunu engelledi.

İkimiz de birbirimize çok denk olduğumuz için, hiçbirimiz üstünlük sağlayamıyorduk.

Ama bu bizi denemekten alıkoymadı.

Bu beni gerçekten meraklandırdı. Autumn ile benim aramda gerçek bir ölüm kalım savaşında kim kazanırdı?

Birkaç hafta önce bana sorsaydın, hiç düşünmeden kendimi söylerdim. Ama onun hareketlerini gördükten ve acımasız saldırılarının hedefi olduktan sonra, artık bunu söyleyemem.

Diğer hücrelerden gelen derin bir inilti ikimizi de donduracak kadar korkuttu, yumruklarımız havada dondu. Gözlerim sol tarafa kaydı ve Aleksandr'ın kıpırdadığını gördüm. Kavgayı tamamen unutarak, bizi ayıran parmaklıklara koştum.

"Aleksandr."

Yine inledi ve sırt üstü döndü. Autumn yanıma geldi ve çenesinden akan kanı sildi.

"Aleksandr," diye tekrar denedim, sesime daha fazla sertlik katarak.

Gözleri birden açıldı. Yıldırım hızıyla ayağa kalktı, yumruklarını boksör pozisyonuna getirirken gözleri odanın içinde çılgınca dolaşıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, tüm vücudu ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Siktir," diye soluklandı, kolları yanlarına düştü.

Siktir? Tek söyleyeceği bu mu?

Artık onun iyi olduğunu gördüğüm için, onun güvenliği konusunda hissettiğim endişe yerini öfkeye bıraktı.

"Arkana bak," diye neredeyse kükredim.

Sanki göreceği şeyden korkuyormuş gibi yavaşça döndü. "Siktir!" İleri atıldı. "Lukyan! İllayana!"

Fayda etmedi. İkisi de baygındı. Nikolai de öyle. Lukyan bir kolunu yüzüne atmış, yüksek sesle horluyordu. İllayana yüzüstü yatıyordu, ağzının etrafında bir salya birikintisi oluşmuştu.

Çocukluğundan beri uykusunda salya akıtmadığı için ciddi bir sorun olduğunu düşünmezdim.

"Ne oldu lan?" Aleksandr, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle sordu.

Öfkem tehlikeli boyutlara ulaştı. Yine. "Ben de sana sormak üzereydim."

"Ben..." Kısa, siyah saçlarını parmaklarıyla taradı. "Bilmiyorum. Bir minibüs yanıma yanaştığında dışarıdaydım. Dört adam indi. Biri bana bir ok ya da ona benzer bir şey attı. Onu öldürdüm. Sanırım birkaçını öldürdüm. Emin değilim. Her şey biraz... bulanık."

"Peki Lukyan? İllayana?"

Onlara baktı. "Emin değilim."

Çenemi sıktım. "Emin değilsin," diye tekrarladım, dilimi dişlerimin üzerinde tiksintiyle gezdirerek. "Kardeşlerine göz kulak olmak senin sorumluluğun, değil mi?"

Boğazını temizledi ve biraz daha dik durdu. "Evet, baba." "O zaman bana nasıl buraya geldiklerini açıkla."

"Ben... yapamam."

"Bozhe proklyat eto, Aleksandr!" Lanet olsun, Aleksandr! Parmaklıklara yumruğumu vurarak bağırdım. "Tek bir görevin var. Tek bir görev. Kardeşlerini güvende tutmak. Ve onlara bir bak. Onlara bir bak!" diye bağırdım.

O irkildi. Çok az, ama ben gördüm. Benim emrimi yerine getirdi. "Sana güvenli görünüyorlar mı?"

"Hayır, baba."

"Nikolai'yi buraya gönderdin, ne kadar tehlikeli olacağını bilerek. Bunu nasıl yapabildin?"

"Seni kurtarmaya çalışıyorduk," diye savunmaya çalıştı, kendi öfkesi de yükselmeye başlamıştı.

Onu susturmak için elimi havada sallayarak homurdandım. "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu! Bunu bilmeliydin!" diye bağırdım. "Kardeşlerin beni kurtarmak gibi saçma bir fikre kapılmışlarsa, bunu engellemeliydin! Benim hayatım, hepinizin hayatını tehlikeye atmaya değmez!" Gözlerinin içine bakarak, *"YA tak razocharov an v tebe" dedim. Senden çok hayal kırıklığına uğradım.*

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. Başını eğdi, ellerini yanlarında sıktı.

Göğsümde suçluluk duygusu patladı ve sözlerimi seçtiğim için anında pişman oldum.

Bu kelimeleri en son kullandığımda, annesi evden ayrılırken ona eşlik etmediğini öğrenmişim.

On yedi yaşından beri annesinin korumasıydı. Ben yokken annesini korumak onun görevidi. Hayatımdaki en değerli insanlardan birini ona emanet etmişim, ama o beni hayal kırıklığına uğrattı.

Yıllarca onu suçladım. Anneme olanlar için onu suçladım.

Elbette, sonunda bunun ne kadar mantıksız olduğunu fark ettim. Bu onun suçu değildi. Öfkem ve kederim sadece suçlayacak birini arıyordu ve o zamanlar en kolay hedef oydu.

Aleksandr'a baktım ve suçluluk duygum on kat arttı. O kadar kaybolmuştu ki. O kadar savunmasızdı ki. Ve bunların hepsi benim söylediklerim yüzündendi. Onu bıçak gibi keseceğini bildiğim o sözler yüzündendi.

Özür dilemek üzereydim ki Autumn beni o kadar sert itti ki sendeledim. "Onu rahat bırak," diye bağırdı.

Ne oluyor lan?

Kendimi toparladım ve ona sert bir bakış attım. "Bu *aile meselesi*. Seninle hiçbir ilgisi yok. Karışma."

"Sen bu kadar pislik olmayı bırakınca uzak dururum," diye tısladı.

Aleksandr şokunu gizleyemeyerek nefesini tuttu. Onu görmezden geldim.

"Neden bahsediyorsun?"

Bana cevap vermek yerine, Aleksandr'a döndü, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Bundan hiç hoşlanmadım. "Bu tür şeyler o kadar sık oluyor ki

sık oluyor ki, o bile fark edemiyor, değil mi?"

Mantıksız kıskançlık omurgamı dikleştirdi. Neden benim orada olmadığım gibi oğlumla konuşuyordu? Neden *onun* savunmasına atlıyordu? Onu tanımıyordu bile. Eğer birini savunacaksa, o kişi *ben* olmalıydım.

Onu çenesinden sertçe tutup bana bakmasını sağladım. "Onunla konuşma. *Benimle konuş.*"

Kızgın bir ifadeyle baktı, yavaş yavaş sevmeye başladığım o ateşli yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bunu bir uyarı işareti olarak almalıydım.

Kendi topuğuyla ayağımın üstüne bastı. Bacağımdan bir acı yayıldı ve ben yüzümü buruşturdum. Elimi kendinden uzaklaştırdı, öne doğru adım attı ve burnu burnuma değecek kadar yaklaştı, sonra parmağını göğsüme batırdı.

"Seninle konuşmamı mı istiyorsun? *Peki.* Çocuklarını şahsen tanımıyorum, ama eğer sana benziyorlarsa, sevdikleri birini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olduklarına bahse girerim."

O yine göğsüme yumruk attığında çenem sıkıştı.

"Onun yerinde olsan aynısını yapardın, neden ona sataşıyorsun?"

"Çocuğun var mı?"

Bir an sessiz kaldı. "Hayır."

"Peki, çocuk sahibi olana kadar benim ebeveynlik tarzımı yorumlama hakkın yok."

"Ne istersem yorum yaparım. Burası özgür bir ülke ve fark etmediysen, ben fikirlerimi açıkça söylerim."

"Fark ettim," diye alay ettim. "Ve sorun da bu. Kimse sormamış olsa bile fikirlerini dile getiriyorsun."

Kafasını eğdi. "Ah, ben de bunun benim en sevdiğin özelliklerimden biri olduğunu sanıyordum."

"Senin *hiçbir* şeyini sevmiyorum," dişlerimi sıkarak homurdandım.

"Gerçekten mi?" diye sordu, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Gözleri hızla aşağıya kaydı ve tekrar yukarıya döndü. "Bence benimle ilgili sevdiğin bir şey var."

Aşağıya bakmaya tenezzül etmedim çünkü neyi kastettiğini çok iyi biliyordum. Sertleşmişim ve tartışıkça daha da sertleşiyordum.

O ana kadar onunla tartışmanın beni tahrik ettiğini fark etmemiştim.

Hem de çok.

Peki, bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Dik durdum, çekinmedim ya da olanları saklamaya çalışmadım.

Rahatsız olduğumu ve onun üstün olduğunu düşünmesini istemedim.

"Dün geceki küçük rüyanı tekrar gözden geçirelim mi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. O anı sonsuza kadar hatırlamak için zihnimde bir fotoğraf çektim. Bu an gerçekten paha biçilemezdi.

"Senin saçmalıklarından bıktım!" diye

bağırdı. "*Senin* saçmalıklarından bıktım!"

diye bağırdım geri. "Oh, biliyor musun..."

"*Ahem, ahem,*" Aleksandr yüksek sesle boğazını temizledi. Autumn ve ben ona baktık. Bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu, gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyordum, her zaman övdüğüm o sezgisi iki kat hızla çalışıyordu. Yüzlerimizi inceledi, birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu...

Kahretsin. O kadar yakınız ki, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor.

Onu hızla ittim, hareketlerimde neredeyse düzensiz bir keskinlik vardı, sanki yatak odasında bir kızla yakalanan bir ergen gibiydim.

Kabul ediyorum, belki biraz fazla sert itmiş olabilirim çünkü o uçtu ve sert bir şekilde kışının üstüne düştü.

"Seni aptal," diye fısıldadı, ama karşılık vermek için hiçbir hareket yapmadı.

İlk başta kafam karıştı. Autumn beni vurma fırsatını asla kaçırmazdı. Gözlerinde gördüğüm şey kafamdaki tüm karışıklığı silip süpürdü.

Anlayış.

Onu itmemin sebebinin, oğlumun yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bize bakması olduğunu biliyordu. Bakışları benimle Aleksandr arasında gidip geliyordu.

ayağa kalktı, yatağına gitti ve bana sırtını dönüp duvara bakarak oturdu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bana kızdığında hep böyle yapardı.

Muhtemelen en iyisi buydu. Artık onunla kavga etmenin bana ne yaptığını bildiğim için, bunu önlemek için elimden gelenin en iyisini yapmalıydım.

Yirminci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

"Son brownie'yi yiyenin sen olduğunu biliyorum!"

Şakaklarımı ovuşturdum, şiddetli bir baş ağrısı beynimde iyice kök salmıştı. Son bir saattir, çocuklarımla tek yaptığı tartışmaktı. Koşullar ne olursa olsun, çocuklarımla fiziksel ya da sözlü olarak birbirleriyle kavga etmenin bir yolunu bulacakları neredeyse kesindi.

Aile yemeğinde, resmi bir etkinlikte veya şu anda içinde bulunduğumuz gibi ölüm kalım meselesi olan bir durumda olmamız fark etmezdi. Aleksandr, Nikolai, Lukyan ve Illayana mutlaka bir şey hakkında tartışmaya başlardı.

Hayatları boyunca bunu yapıp durdular. Bu beni hiç rahatsız etmedi çünkü işler zorlaştığında, birbirlerini korumak için her şeyi yapabileceklerini biliyordum.

Benim büyürken hiç sahip olmadığım bir şeydi bu.

Bu, "*Ben* kardeşime sataşabilirim ama *sen* sataşamazsın" türünden bir durumdu. Tanrı korusun, başka biri onların birbirlerine bağdıkları gibi onlara bağarmaya kalksa, ortalık cehenneme dönerdi.

"Biliyor musun? Yedim!" Ilayana, Lukyan'ın brownie suçlamasına karşılık bağırdı. "Ve çok lezzetliydi!" Nikolai'ye suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrulttu. "Ve *sen!* Sikişmek istediğin başka arkadaşlarım var mı?!"

Ahhh, demek sır ortaya çıktı. Ben hapisteyken, Nikolai ve Tatiana'nın ilişkisi sonunda açığa çıkmıştı.

İlginç.

Bunu birkaç yıl önce, bir ebeveynin yaşayabileceği en kötü şeylerden biri sırasında öğrenmişim... Çocuğunun kalbi kırılmıştı.

Nikolai benim bildiğimden habersizdi. Hiçbir şeyden. O kadar keder ve acıyla boğulmuştu ki, o sırada neler olup bittiğini bile bilmiyordu. Onunla bu konuyu konuşmayı hep planlamıştım, ama onun hazır olmasını bekliyordum. Önce onun bana bu konuyu açmasını bekliyordum.

Bu hiç gerçekleşmedi ve şimdi ben fırsat bulamadan hepimiz ölebiliriz.

"Ne arkadaşı?" Nikolai sertçe karşılık verdi. "Sadece bir tane arkadaşın var çünkü insanlar sana tahammül edemiyor."

Ilayana öfkeyle nefesini tuttu. "Sen..." Aleksandr'a döndü. "Orada öylece durup onun bana böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Bu beni ilgilendirmiyor," diye homurdandı.

"Aleksandr'a koşup seni kurtarmasını isteme," Nikolai alaycı bir şekilde dedi. "Kendi savaşını kendin ver."

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı Autumn.

Gözlerimi açıp ona baktım. Benim oluşturduğum geçici çizginin önünde bağdaş kurmuş oturuyordu, çizginin temsil ettiği sınırı saygıyla karşılıyordu... bir kez olsun.

Tüm dikkati, çocuklarımin yarattığı gösteriye kilitlenmişti, sanki daha önce gördüğü en eğlenceli, en heyecan verici şey gibi izliyordu.

"Onlar hep böyle mi?"

Hayır demek istedim. Gerçekten, gerçekten istedim, ama...

"Evet," diye inledim ve tekrar şakaklarımı ovmaya başladım.

"Ben buradan çıkana kadar bekle!" diye bağırdı Ilayana. "Seni mahvedeceğim."

"Tabii. Son seferinde çok işe yaramıştı, değil mi? Söylesene, kolun nasıl?" Lukyan gülerek kız kardeşini işaret etti. "Ha. Ha. Seni mahvetti."

"*Senin* kışını tekmeleyeceğim!"

"SESSİZ OLUN!" diye bağırdım. Hepsi anında çenelerini kapattı.

Sessizlik oldu. Bir anlığına. Sonra Autumn garip bir şekilde öksürdü. "Şey..."

"Tek kelime bile etme," diye uyardım, sert bir şekilde parmağımı ona doğru uzatarak.

Ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. "Peki, peki, Bay Huysuz." Sonra sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı, "Ya da belki sana Dimitri Baba demeliyim."

Ona öfkeli bir bakış attım, ama o sadece sırttı. Çocuklarıma baktım. Kavgayı kesip ciddiye geçme zamanı gelmişti.

"Tamam, şimdi bir plan yapmalıyız..."

Hapishanemizin ana kapısı açılıp kardeşim ortaya çıktığında tüm vücudum bir anda uyanık hale geldi.

Tabii ki.

Tabii ki o lanet olası pislik de orada olacaktı. Benim ölümümü en ön sıradan izlemeyi kaçırmak istemezdi.

Çocuklarımin da orada olmasının sorumlusu o muydu? Evet, öyle olduğunu düşünmeye meyilliydi. Aleksandr, Nikolai, Lukyan ve Illayana akıllı ve becerikliydiler. Sadece birini kaçırmak bile kolay bir iş değildi, ama hepsini aynı anda kaçırmak?

İçeriden bilgi olmadan imkansızdı. Bizimle ilgili bilgi.

Nasıl çalıştığımız hakkında. Dominik'in sahip olduğu bilgiler.

Yüzünde milyon dolarlık bir gülümsemeyle ve pahalı bir Armani takım elbiseyle içeri girdi. Muhtemelen beni satarak elde ettiği parayla satın aldığı bir takım elbise.

"Ailem." Aptal kardeşim gülümsedi, bakışları birbiri ardına hepimizi taradı. "Hepinizi tekrar görmek çok güzel. Uzun zamandır böyle bir araya gelmemiştik."

"Yani, benim düğünümü mahvettiğin için mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Illayana.

Dominik elini sallayarak bu sözü önemsemedi. "Oh, o küçük olay mı? O sadece küçük bir eğlenceydi."

İllayana karanlık, şeytani ve deli gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kızını deşmek de öyleydi."

İyi bir iğnelemeydi, ama Dominik kızının ölümünü gerçekten umursamıyordu. Bir babanın umursaması gerektiği gibi değil. O sadece, kirli işlerini yapmaya hazır birini kaybettiği için üzülmüyordu. Onun için her şeyi yapmaya hazır birini. Planlarını uygulamasına yardım edecek bir uşağı.

"O kadar hayal kırıklığı yaratmasaydı, belki gerçekten umursardım," dedi Dominik gülererek, benim düşüncelerimi doğruladı. Hücrelerin önünden tek tek geçerek yürüdü, yüzü mutlulukla parlıyordu. İlk olarak Aleksandr'ın önünde durdu. "Son konuşmamızı hatırlıyorsun, değil mi?" Başını eğdi. "Eminim şu anda teklifimi kabul etmiş olmayı diliyorsundur."

Aleksandr hiçbir şey söylemedi. Tehditkar bir şekilde öne eğildi, gözleri karanlıkta gizlenmiş, yüzü taş gibi sert ve ondan tamamen kötü, şiddet dolu bir aura yayılıyordu. Dominik, sanki Aleksandr'ın onu parmaklıklar arasından boğazlayacağından korkuyormuş gibi, otomatik pilotta geriye eğildi.

Oğlum insanlara böyle korkutucu bir etki yapardı.

Dominik hızla ilerledi ve Nikolai'nin hücresinin önünde durdu. "Merhaba yeğenim. Dart için üzgünüm."

"Hayır, üzölmüyorsun," Nikolai alaycı bir şekilde dedi.

Onlar konuşmaya devam ederken, ben kardeşimle bakıştım ve onun aptal kafasını kesen pek çok canlı görüntü zihnimde canlandı. *Bütün bunların sorumlusu o. Tüm bunların.* Suçluluk duygusu beni derinden etkiledi. Rusya'da uykumda beni öldürmeye çalıştığı anda, boğazını kesmeliydim. Fırsatım varken onu öldürmeliydim, ama bir gün ilişkimizin düzelebileceği umuduyla hoşgörölü davrandım. Babamızın kontrolünden kurtulursak her şeyin değişebileceğini düşündüm. Belki bir gün, çocuklarımin paylaştığı gibi bir bağ kurabiliriz diye düşündüm.

Ne kadar aptalmışım.

"Gerçekten çok üzgünüm." Dominik o kadar samimi konuşuyordu ki, neredeyse ona inanacaktım. Ama onun yalan söylediğini biliyordum. O hiçbir şey hissedemeyen biriydi. "Sen her zaman benim en sevdiğimdin, biliyorsun."

seni bu işin dışında tutmak isterdim, ama seni oyunların ilk turunda burada gördüğümde, bunu yapamayacağımı anladım."

"Beni gördün mü?" Nikolai, yüzünde bir kaşlarını çatarak sordu.

Dominik gülmeden güldü. "On yaşımdan beri Dimitri'nin düşüşünü görmek için bekliyordum." *Elbette bekliyordu.* "Onun ölümünü izlemek için burada olmayacağımı mı sandın?" Başını salladı. "Kutu koltuklardan birinde dövüşleri izlerken seni güvenlik görevlilerinden biri olarak gördüm. Akıllıca, çalışanlardan biri gibi gizlice girmişsin. Talon'a anlattığımda inanamadı."

Bu, Nikolai'nin nasıl yakalandığını açıklıyordu. İlayana, Lukyan ve Aleksandr onlara ne olduğunu zaten anlatmışlardı. İlayana, Tatiana ile koşuya çıktığı sırada kaçırılmıştı; bu da Nikolai'nin aklını kaçırmasına neden olmuştu elbette. Lukyan ise bir kadınla meşgulken bir okla vurulmuştu.

"Beni yakalamadan önce babamın dövüşünü izlememi bekledin," dedi Nikolai.

Dominik'in yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Talon ve ben, babanın oyunlarını izlemenin senin için eğlenceli olabileceğini düşündük."

Şüphesiz, bu ikisinden gelen başka bir iğrenç işkence şekli.

Son bir kez kendini beğenmiş bir bakış attıktan sonra Dominik ilerledi ve hücrenin önünde durdu. Birbirimize baktık, yıllardır biriken nefret ve kin yüzeye çıkarak havayı kapladı. O hücre aramızda olmasaydı, yıllar önce yapmam gerektiği gibi ellerimi boğazına dolayarak canını sıkardım. Yavaşça yapardım, böylece izleyebilirdim. Her saniyesinin tadını çıkarırdım.

"Nasıl bir duygu, Dimitri? Sonunda benim tarafımdan yenilmek?" Ciddi olamazdı.

Ben burnumdan soludum. "Beni yenmedin Dominik ve asla da yenemeyeceksin. Beni tek başına yenebileceğini düşünseydin, bana meydan okurdun. Ama bunun yerine Talon'un arkasına saklandın ve hileye başvurdun. Bu *da senin ne kadar* zayıf olduğunu gösteriyor. Babamın sana önemli bir pozisyon vermemesine şaşmamalı."

Kardeşimin gözlerinde öfke parladı ve tek kelime etmeden bile onun hassas noktasını vurduğumu anladım. Gençliğimizde, babamdan Bratva içinde önemli bir pozisyon için defalarca yalvarmıştı. Ben babamın infazcılarından biriydim, ödenmemiş borçları tahsil etmekten sorumluydum.

On dört yaşımdan beri borçlarım vardı, Dominik ise işini o kadar çok batırmıştı ki, birinin kontrol etmeden envanter yapmasına bile güvenilemezdi.

"Güçün farklı türleri vardır, kardeşim. Fiziksel güç ve zihinsel güç." Şakağını iki kez vurdu. "Nasıl yaptığım kimin umurunda? Seni alt ettim. Sen ve çocukların öldüğünde, *Pakhan'ın* rolü bana geçecek. Zaten başından beri olması gerektiği gibi."

Beni en çok sinirlendiren şey, onun haklı olmasıydı. En azından kısmen. Onun kurnazlığını hafife almıştım ve bu da bana pahalıya mal oldu.

Talon, yarım düzine adamıyla birlikte içeri girdiğinde, Dominik gülümsedi ve hepimize kibirli bir şekilde el salladı. "Hepinizi çok yakında görmek için sabırsızlanıyorum. Son kez." Ve sonra gitti.

Talon odanın ortasında durduğunda gözlerim ona kilitlendi. Öfke beni o kadar sardı ki, tüm vücudum titriyordu. Bizi tek tek süzdü, sanki krallığındaki köylüleri gören bir kral gibi, kibirli ve kendini beğenmiş bir tavırla.

"Merhaba, Volkovlar."

O kadar sessizdi ki, lanet olası cırcır böceklerinin sesini duyabilirdiniz. Hiçbirimiz tek kelime bile etmedik.

"Pek konuşkan bir grup değilsiniz, anlıyorum. Durumunuzu düşünürsek bu anlaşılabilir bir şey." Ellerini arkasında, yavaşça, rahatça hücrelerin önünden geçerek, sanki hayvanat bahçesindeki hayvanlarmışız gibi bizi inceledi. Benim hücreme geldiğinde durdu. "Ah, Dimitri," diye içini çekti. "Dimitri, Dimitri, Dimitri. Biliyorsun, işlerin bu noktaya gelmesini istemedim. Gerçekten istemedim."

Gözlerimi devirmek için dayanılmaz bir istek duydum. "Gerçekten mi?" sıkılmış bir şekilde sordum. Buna bir saniye bile inanmadım. Bu tam da onun istediği şeydi.

"Sadece sen olsaydın mutlu olurdum, ama sonra gidip küçük sürünü peşimden gönderdin," dedi Talon, çocuklarıma doğru elini sallayarak. "Şimdi hepiniz benim oyunlarımın bir parçası olacaksınız."

Omurgam sertleşti, panik kalbimin derinliklerine işledi. Ellerimi parmaklıklara doladım ve öne eğildim. "Eğer bir saniye bile olsa çocuklarımla savaştığımı düşünüyorsan,

daha fazla yanılıyorsun. Bir saniye bile olsa çocuklarımla savaşıcağımı düşünüyorsan."

"Hadi ama, bana biraz güven. Bunun ne kadar anlamsız bir görev olacağını *ben* bile biliyorum. Sonuçta, ailenize olan sevginiz meşhur, *Kasap*."

Son sözünde o kadar çok küçümseme vardı ki, başka bir şeylerin döndüğünü düşündüm. Onun saklamaya çalıştığı, yüzeyin derinliklerinde yatan bir şey.

Sonra, satır aralarını okumakta gerçek bir yeteneği olan zeki küçük dahim Nikolai konuştu ve Talon'un gizlemeye çalıştığı şeyi ortaya çıkardı.

"Kalabalığın sana göre babama daha yüksek sesle tezahürat yapmasından hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Tabii ki. Şimdi her şey çok mantıklı geliyor.

Oyunlar başladığı ilk gece, Talon kendisi ve yarattığı şeyler hakkında büyük, görkemli bir konuşma yaptı: ada, oyunlar, her şey. Kalabalık alkışladı elbette, ama bu, Autumn ve ben arenaya çıktığımızda bizim için kopardıkları heyecan çığlıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Bütün bunların sebebi bu, değil mi?" Nikolai devam etti. "Babamı kıskanıyorsun. Onu küçük oyunlarında dövüştürmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

küçük oyunlarında savaştırmaktan daha iyi bir yol olabilir ki?"

Talon çenesini sıktı. "Bu çok saçma, biliyor musun? Bütün bunları yaratan benim." Kollarını genişçe açarak etrafındaki her şeyi işaret etti. "Oyunları *ben* yarattım. Bu adayı ve arenayı *ben* yaptım. Zengin ve güçlülerin gelip gerçek dünyada kilitli tuttukları tüm o iğrenç, küçük şeytanları serbest bırakabilecekleri güvenli bir yer yarattım. Ve yine de, onlar senin için tezahürat ediyorlar?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Neden? Bir sürü insanı öldürdüğün için mi? Seni bu kadar özel yapan ne, Dimitri?"

O kadar çok nefret ve kin vardı ki, adeta ondan fışkırıyordu. "Yıllar önce olanları bugüne yansıtıyor gibisin." Ben alaycı bir gülümsemeyle, "Demek baban sana *benim* onun oğlu olmamı istediğini söylemiş. Ne olmuş yani?" dedim.

Ah, bakışlar öldürebilseydi.

"Seni buraya, ölümünü en ön sıradan izleyebilmek için getirdim ve sadece *senin* ölümünü izlemekle kalmayacağım, tüm ailenin de seninle birlikte ölmesini izleyeceğim," dedi, dudaklarında şeytani, kötücül bir gülümsemeyle. "Planladığım şey, senin ve çocuklarının hayatları için yalvarmana neden olacak." Dikkatini Autumn'a çevirdi. İçimde ezici, koruyucu bir içgüdü uyandı. Hareket etmemek, onun önüne geçmemek için kendimi zorlamam gerekti. "Siz, Bayan DeValos, bir seçeneğiniz var. Sen bu işe karışmadın, bu yüzden sana dövüş partnerini değiştirme fırsatı vereceğim. İlk turda kazanan kadın Jessica Clifford... beklenmedik bir şekilde vefat etti. Samuel'in bir partnere ihtiyacı var, yoksa oyunlara tek başına devam etme riski var. Ben *çok* cömert *bir* ev sahibi olduğum için, bu durumdan kurtulmana ve Volkovları kendi başlarına acı çekmeye bırakmana izin vereceğim."

Dünya durdu. Onu başka birinin partneri olarak mı öneriyordu? Neden bu düşünce beni bu kadar rahatsız etti? Onu nihayet başımdan savabildiğim için çok mutlu olmam gerekirdi. Ona veda edip bir daha asla görmemem gerekirdi.

Öyleyse neden tam tersini hissediyordum?

Gözleri benimkilerle buluştu. Birbirimize tek kelime etmedik, ama o tek bakışla çok şey söylendi.

Bunu yapacak mıydı? Tanıştığımız andan beri yapmak istediğini söylediği gibi, sonunda benden kurtulma şansı vardı... bunu değerlendirecek miydi?

Nefesimi tutarak bekledim.

"Teklifin için teşekkürler, ama reddetmek zorundayım." Rahatlamıştım ve bunu saklamak için çok uğraşmam gerekti. "Samuel'in neler yapabileceğini gördüm ve alınma ama bu grupla şansımın daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

Talon şeytani bir gülümsemeyle, "Senin cenazen olur," dedi. Aleksandr'ın hüccesine doğru yürüdü ve önünde durdu. Hayal kırıklığından parmaklıkları ellerimle sıkıca kavradım. Onun çocuklarımın yanına yaklaşmasını istemiyordum.

"Adamlarımın üçünü öldürdün, üstelik onlar sana dart attıktan *sonra*." Oğlum sadece homurdandı, her zamanki iletişim şekliyle.

"Sanırım seni başka bir yarışmada benim için savaşmaya ikna edemedim, değil mi? Sana çok para kazandırabilirdim."

O lanet olası piç.

"Benim çok param var."

"*Daha fazla* para."

"İlgilenmiyorum."

Talon homurdandı. "Hayal kırıklığı." Uzaklaşarak Illayana'ya doğru gitti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, kemiklerime kadar işleyen korkunç bir his sardı beni. "Sizler çok becerikli olduğunuzu kanıtladınız, bu yüzden saçma sapan bir kaçış planı yapmamanız için birkaç ekstra önlem alınması gerektiğini düşünüyorum." Geri adım attı. "Hücreyi açın," diye gardiyanlara emretti.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Hücre kapıları açıldı. Dört gardiyan içeri girip Illayana'yı çevreledi, ikisi kalın metal kelepçeleri bileklerine taktıktan sonra onu Talon'un yanına götürdü.

"Ona dokunursan Talon, yemin ederim ki..."

"Ne yaparsın?" Talon sıırttı, gözlerinde zafer parıldıyordu. Arkasına geçti, vücudunu ona yasladı ve yüzünü saçlarına gömerek kokusunu içine çekti.

Parmaklıkları daha da sıkı kavradım, dişlerimi gıcırdattım.

O tamamen hareketsiz kaldı, başı dik, yüzü sert, Talon'un yaptıklarının onu etkilemiyormuş gibi davranıyordu.

Cesur küçük kızım, güçlü bir görünüm sergiliyordu. Kendisi için değil, bizim için. Benim için.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Dimitri. Burada kontrol bende. Önümüzdeki birkaç günü, senin güzel kızını nasıl kirletebileceğimi düşünerek geçirebilirsin."

HAYIR!

Vücudumu hücre parmaklıklarına defalarca çarptım. "Ona dokunma Talon! Onu bırak!" diye bağırdım. Aleksandr, Nikolai ve Lukyan da aynı şeyi yapıyordu, ama Talon sanki tam da istediği şey buymuş gibi gülümsedi.

"İşte böyle," diye teşvik etti, sözleri ve eylemlerinin yarattığı tepkilerden büyük bir zevk duyuyordu. "Öfkenizi biriktirin! Böylece daha eğlenceli bir kavga olur." Dilini Illayana'nın yanağına sürdü ve Illayana tiksinti içinde titredi.

Ben kükredim, tüm gücümle parmaklıklara vurdum. Onun bunu yapmasına izin veremezdim. Onu almasına izin veremezdim. Ona dokunmasına. Benim kızıma değil. Lanet olası kızıma değil. Onu korumalıyım.

"Ostanaivilvat'sya," Dur, diye fısıldadı Illayana, bize ona ulaşmaya çalışırken kendimizi incitmemizi izleyerek gözlerinde yaşlarla. Talon'u durdurmak için.

Nasıl durabilirdim ki? O benim küçük kızımdı. Onu korumak babası olarak benim sorumluluğumdu. Parmaklıkları yumruklarımınla kırmızı ve kanlı olana kadar vurdum. Omuzlarımı parmaklıklara vurarak ağrıyana kadar vurdum. Pes etmeyi reddettim.

"Ostanaivilvat'sya," Dur, diye yalvardı, yakardı Illayana.

Asla durmayacaktım. Asla. Beni öldürse bile umurumda değildi. Ona ne yapacağını bilirken, onunla birlikte gitmesine izin veremezdim.

Kardeşleri tek tek onun yalvarışlarını dinlediler, ama ben dinleyemedim. Denemeye devam etmeliydim. Onu kurtarmalıyım.

"Otes. Ostanaivilvat'sya. Pozhaluysta." Baba. Dur. Lütfen.

Yumruk attım. Tekmeledim. Bağırdım. Çıplak ellerimle parmaklıkları koparmaya çalıştım. Tekmeledim. Her başarısız denemede vücudumdaki acıyı görmezden gelerek elimden gelen her şeyi yaptım, ama işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı.

"Dimitri," diye fısıldadı Autumn, o kadar yumuşak bir sesle ki onu zar zor duyabiliyordum. Yenilgiye uğramış bir nefes vererek, ağrıyan uzuvlarım yanıma düştü.

Illayana bana küçük bir gülümseme attı. Bu benim kalbimi kırdı.

"Vse normal'no." Sorun yok, dedi, sesi güçlüydü. "Ben iyi olacağım."

"Aww," diye mırıldandı Talon. "Ne tatlı. Hepiniz biraz dinlenmeye çalışmalısınız

dinlenmeye çalışın. İhtiyacınız olacak, bana güvenin."

Talon'un odadan çıkıp tek kızımı peşinden sürüklerken izlerken, acı beni sıkıca kavradı ve bırakmadı.

Yirmi Birinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

"İYİ MİSİN?"

Ne aptalca bir soru. Tabii ki adam iyi değildi. Tek kızının, onu acı çekmek için her şeyi yapabilecek biri tarafından götürüldüğünü izlemişti ve diğer çocukları da hemen yanında kafeslere kilitlenmişti.

Dimitri bana cevap vermedi, ama zaten cevap vermesini beklemiyordum. Yatağında oturmuş, tüm dikkatini çelik kapıya vermiş, sanki onu açmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Kızının sağ salim geri dönmesi için.

Yüzündeki o kayıp, umutsuz bakış beni etkiledi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdi bana: yardım etme konusunda karşı konulmaz bir dürtü.

Ah.

Bana ne oluyordu? Ne zamandan beri bu tür şeyleri umursuyordum? Ne zamandan beri Dimitri'yi umursuyordum?

Ben bencil bir insan değildim, ama aynı zamanda benim için önemi olmayan kimseyi umursamayan bir tip de değildim. Sadece

dünyada umursadığım tek bir kişi bile yoktu.

En azından, ben öyle düşünmüştüm.

"Butcher. İyi misin?" Tekrar denedim.

Hâlâ hiçbir tepki yoktu. Bana doğru bakmadı bile.

İki çocuğu, Nikolai - gizlice içeri girip yemeğimizi getirdiğinde kısa bir süre tanıştığım adam - ve uzun saçlı sınıfın palyaçosu, sanırım adı Lukyan'dı, ikisi de uyuyordu. Aleksandr, hücresinin arkasındaki beton duvara sırtını dayamış, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyordu. Gözleri kapalıydı, ama gerçekten uyuyor muydun emin değildim.

Babasına tıpatıp benziyordu, yani *gerçekten tıpatıp*. Sadece daha genç ve biraz daha tıknaz bir versiyonu. Dimitri 2.0. İllayana kaçırıldıktan sonra babasını teselli etmeye çalışmıştı, ama Dimitri'nin görmezden geldiği tek kişi ben değildim.

O olaydan beri kimseyle tek kelime etmemişti ve İllayana o kapıdan çıkmalı en az bir gün olmuştu. Bundan emindim.

Bıkmıştım, harekete geçmeye karar verdim.

Kafasına bir yastık attım. Bu onu sersemliğinden uyandırdı ve bana öfkeli bir bakış attı. El salladım.

"Burada olduğumu unuttun, değil mi?"

Öfkeli bir ejderha gibi burnundan duman çıkararak homurdandı, sonra başını çevirip beni yine görmezden gelmeye başladı.

Dikkatini başka yöne çekecek bir şeye ihtiyacı vardı. Kızına ne olabileceğini düşünmekten kafasını uzaklaştıracak bir şeye. Onu konuşturmaya başlayacak bir şeye.

"Kaç yaşında?"

Gözleri bana kaydı. *Bingo*. Kasap'ın tek bir zayıf noktası vardı, o da çocuklarıydı.

Bakışları tekrar kapıya döndü. Bana cevap vermeyeceğini düşünmüştüm, ama sonra aldatıcı bir şekilde küçük bir sesle "Yirmi bir" dedi.

Tamam, ilerleme var.

"Çok güzel bir kız."

Dudaklarının bir tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Öyle. Tıpkı annesi gibi."

Kıskançlık duygusu içimi sardı. Hâlâ karısına takıntılıydı. Onu baştan çıkarmaya çalıştığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Yine de, onun yüzündeki o üzgün, yenilmiş ifadeyi silmeye çalışmak zorunda hissettim.

"Genç yaşta başlamış olmalısın. *Onun* babası olacak yaşta bile görünmüyorsun, oradaki ikizin ise hiç yok." Başımın ucuyla arkasında duran oğlunu işaret ettim.

Aleksandr'ın gözleri artık kapalı değildi. Bana bakıyordu. Gözleri benimle babası arasında gidip gelirken kaşları hafifçe çatılmıştı, ama hiçbir şey söylemedi, bizi bölmedi.

"Aleksandr doğduğunda ben yirmi yaşındaydım. Yekaterina ise on dokuz. Dominik ve ben, uygun eşler bulunur bulunmaz evlendirildik ve mümkün olan en kısa sürede bir varis yapmamız söylendi."

"Uygun mu?" diye sordum.

"İyi bir aileden gelen, babama en avantajlı anlaşmayı sunabilecek iyi yetiştirilmiş bir kadın. Sergei Volkov tamamen görünüşe önem verir."

Dürüst olmak gerekirse, babası tam bir pislik gibi geliyordu.

"Ama her şey en iyi şekilde sonuçlandı, değil mi? Çocukların çok sevimli görünüyorlar."

O burun kıvırdı. "Çocuklarım şeytan gibi." Sonunda bana döndü. "Çocuk istiyor musun?"

Onun bu kadar kişisel bir soru sormasına şaşırdığımı gizledim. "Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Yanlış anlama, çocukları severim. Sevimli ve şirinler, ayrıca filtreleri yok, bu yüzden olanı olduğu gibi söylerler. Eğer seni çirkin bulurlarsa, sana söylerler. Eğer koktuğunu düşünürlerse, sana söylerler. Bu tür bir dürüstlüğü severim. Ama hiç anne olma isteği duymadım. Daha çok 'havalı teyze' rolünü seviyorum. Onlara şeker yükleyip sonra eve gönderen teyze. Ebeveynlerinin gitmemelerini söylediği partiden onları almaya çağırdıkları teyze. Annelik içgüdümün sınırı bu kadar." Gözlerini ve bir sonraki sözlerimde karşılaşacağımı bildiğim kaçınılmaz yargıyı görmemek için başka yere baktım. "Çocuklar onları sevecek bir anneyi hak ederler ve ben bunun yapabileceğime tam olarak emin değilim."

Çocuk sahibi olmak istemediğimi sadece birkaç kişiye söylemiştim ve her biri bana dehşete kapılmış, tiksiniş bir bakış atmıştı, sanki bir kadının vücudunun tam anlamıyla bunun için yaratılmış olduğu tek şeyi yapmak istememesine inanamıyormuş gibi.

Onların görüşleri benim için hiç önemli değildi, ama nedense Dimitri'ninki önemliydi. Onun yüzünde de aynı bakışı görmek istemiyordum.

"Bir ebeveyni onu yeterince sevmeyen, diğer ebeveyni ise hiç sevmeyen bir çocuk olarak söylüyorum, doğru şeyi yapıyorsun."

Gözlerim ona döndü. Bana tamamen dönmüştü, ayakları yere sağlam basıyordu, ön kolları uyluklarının üzerindeydi, parmakları birbirine kenetlenmişti.

"Babam, imparatorluğu için bir varis gerektiği için beni dünyaya getiren ruhsuz bir piçti ve annem beni sevmiş olabilir, ama bu, babamın neredeyse her gün bana uyguladığı sonsuz dayakları ve duygusal işkenceyi durdurmaya yetmedi." Ellerine odaklandı, sıkıca kapandıklarını izledi. "Aleksandr doğduğu anda, asla ikisi gibi olmayacağıma yemin ettim. Çocuklarımin sevginin ne olduğunu bileceklerine. Onları önemseydiğimi bileceklerine. Onları sevdiğimi bileceklerine." Gözleri cam gibi parladı. "Korkarım bu yemini bozdum."

Yere çöktüm, ona her zamankinden daha fazla yakın hissediyordum. *Çocukluğumuzda sevgi ve şefkat eksikliğinin ortak bir başka noktamız olacağını kim düşünürdü? Paylaştığımız bir başka şey.*

"Çocukların seni sevdiğini biliyorlar, Dimitri."

Kafasını salladı, bana inanmak istemiyordu. "Sert bir babaydım. Katıydım. Yaşadığımız dünyanın zorlu koşulları nedeniyle öyle olmak zorundaydım. Ben..." omzunun üzerinden bakarak küfretti.

Nikolai ve Lukyan hala baygın halde yatıyorlardı ve Aleksandr'ın gözleri yine kapalıydı, ama onun gerçekten uyuduğunu sanmıyordum. Dimitri de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü o da benim yanıma yere oturdu ve ileri doğru süründü. Ben de ona yaklaştım ve ikimiz de odanın ortasındaki çizginin önünde durduk.

"Hiç o kelimeleri söylemedim." Sesinde utanç vardı.

Söylemesine gerek kalmadan ne demek istediğini anladım. Onu izledim, yüzündeki her sert çizgiyi inceledim. Onu hiç bu kadar çaresiz görmemiştim ve bunun içsel çalkantılarından kaynaklandığını biliyordum. Kızının, ona mümkün olduğunca fazla acı vermek isteyen

Talon gibi, ona mümkün olduğunca zarar vermek isteyen bir adam tarafından kızının götürülmesini görmek, içindeki bir Şeyi kırmıştı.

Böyle parçalanmak, her ebeveynin en kötü kabusunu yaşamak zorunda kalmak - tabii benimki hariç - bir tür zihinsel işkence gibiydi.

"yleyse söyle onları," diye fısıldadım. Gözlerimin içine baktı — ne aradığını bilmiyordum, ama sanki tüm sorunlarının cevabı bendeymiş gibi bana tamamen odaklanmıştı. Keşke yle olsaydı. "Söyle onları, Dimitri. Hepimiz yakında ölebiliriz. Çok, çok yakında. Çok geç olmadan çocuklarına onları sevdiğini söyle."

Yüzü, benim acı çekiyor gibi geldiği bir ifadeyle buruştu. "Artık çok geç. İllayana için." Kafasını kapıya doğru çevirmek istedi, ama ben uzanıp çenesini tuttum ve gözlerini bana dikmesini sağladım. Onu, zorlukla çıkardığım o karanlık çukura tekrar çekilmesini istemiyordum.

"Sanmıyorum," dedim, başımı sallayarak. Onu bıraktım ve yemin edebilirim ki, beni takip etmek için bir santim bile hareket etti. "Talon'u benden daha iyi tanıdığını biliyorum, ama bence ona bir Şey yapacak olsaydı, bunu sana izletirdi. Seni bu hücrede oturup, ona yaptıklarını izletirdi, onu durduramayacağın için kendini ne kadar güçsüz hissedeceğini bilerek." Yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Bence onu kafanı karıştırmak için kaçırdı. Gideli bir gün oldu ve sen o kapıya bakıp onların geri dönmesini beklemekten başka bir Şey yapmadın. Endişeden o kadar tkendin ki, uyumadın, yemek yemedin ve şimdiye kadar neredeyse tek kelime etmedin. Bunların hepsi Talon'un oynadığı sapkın, boktan bir akıl oyunu. O pisliğin kazanmasına izin verme, Dimitri."

Yüzü sertleşti. Gözlerine yeniden biraz ateş geldi. Gülümsedim. Bir duygu beni sardı ve ben buna karşı koymadım. ne eğildim ve ona sarıldım.

O sertleşti, taş gibi hareketsiz kaldı. Beni kucaklamadı ama beni itmedi de, ben de bunu bir zafer olarak kabul ettim.

"Buradan sağ çıkarsak seni yine de öldüreceğim," diye homurdandı.

Gülerek, "Sen de beni," dedim. Dimitri'nin omzunun üzerinden buz mavisi gözlerle bakışlarımız keşişti. Aleksandr yine bizi izliyordu, şüpheyle gözlerini kısımtı.

Yirmi İkinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

"SÖYLE BANA, EVDE NELER OLUYOR?" Ertesi gün, dikkatimi başka yere çekmeye çalışarak sordum. Autumn'un önceki geceki sözleri beni biraz sakinleştirmiş ve olayları daha net görmemi sağlamıştı.

O haklıydı. Talon Illayana'ya bir şey yaparsa, bunun beni ne kadar güçsüz hissettireceğini bildiği için bunu izlememi isteyecekti. Onu kafamı karıştırmak için kaçırmıştı ve ben buna izin vermeyecektim.

Yine de, kızımın onunla birlikte olduğu düşüncesi beni tedirgin ediyordu. Zihnimi meşgul ve oyalamalıydım, yoksa o derin, karanlık umutsuzluk ve çaresizlik çukuruna geri dönme riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

Aleksandr, Nikolai ve Lukyan sessiz kaldılar, birbirlerine garip bakışlar attılar. O bakışı ve ne anlama geldiğini biliyordum. Bana söylemek istemedikleri bir şey olduğunda hep böyle yaparlardı.

Bu, çocuklarım arasında sözsüz bir kural gibiydi. İçlerinden biri benden saklamak istediği bir şey olduğunda, *hepsi*

bu konuda sessiz kalarak, bana karşı birleşik bir cephe oluşturdular.

Ancak, her zaman bir zayıf halka vardı.

En küçük oğluma baktım. Gözlerimden kaçtı, benim yönümden başka her yere baktı. Tavana baktı. Tırnaklarını inceledi, sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi şok olmuş gibi davrandı. Siyah pantolonunun kenarıyla oynadı. Ayakkabı bağcıklarıyla oynadı.

Ben bakmaya devam ettim, onun pes etmesini bekledim. Umurumda değildi. Dünyadaki tüm sabrı ben taşıyordum. Lukyan kendini tutamayacaktı. Eninde sonunda bana bakacaktı.

Gözlerinin köşesinden bana baktı. "Lukyan. Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Gözleri Aleksandr'a kaydı ve hemen bana geri döndü.

O zaman Aleksandr ile ilgili bir şey.

Lukyan, ağzını açıp bana her neyse onu söylememek için tüm gücünü kullanıyormuş gibi dudaklarını sıkıştırdı.

Aleksandr uyarıcı bir bakış attı. Nikolai, gözleri fal taşı gibi açılmış halde Lukyan'a başını salladı.

Lukyan'ın yüzü kızardı.

Her an olabilir. Her an...

"Aleksandr evlendi!"

Şok içinde geriye doğru sıçradım. *Ne?*

Nikolai avucunu alnına vurdu.

Aleksandr homurdandı. "Sen tam bir ispiyoncusun!" diye bağırdı ve yumruklarını hücre parmaklıklarına vurdu.

"Ne? Bana nasıl baktığını gördün, şeytani gözlerle falan. Onunla ringde dövüşme riskini göze alamam!"

"Ringde dövüşmek mi?" Aleksandr dehşetle haykırdı. "Burada öleceğiz, seni aptal. Ringde dövüşmeye hiç *fırsatın olmayacak.*"

Lukyan bir an sessiz kaldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Huh. Bunu düşünmemiştim." Kendi kendine hafifçe güldü. "Oops."

Aleksandr bana dönerek, "Lukyan geçen yıl Bugatti'ni kazaya sokan kişi," dedi.

Lukyan öfkeyle nefesini tuttu. Ayağa fırladı. "Evet, ama o üst kattaki pencereyi Belka kırmadı, Aleksandr kırdı!"

Köpek mi? Ne...

Aleksandr, küçük kardeşine öfkeyle bakarak hırladı. "Lukyan senin ofisinde birini becerdi!"

Ofisim mi? Hayır, ofisim değil. O küçük...

Lukyan, odanın içinde bakışlarını gezdirerek kekeledi. "Nikolai o sehpayı üç yıl önce kırdı!"

Hepinizin kırmadığını inkar ettiğiniz sehpa mı?

"Hey!" Nikolai bağırdı.

Lukyan yüzünü elleriyle kapattı. "Üzgünüm, Aleksandr için başka bir şey düşünemedim."

"Yani beni feda mı ettin?! Seni pislik."

Herkes birbirine bağırmaya başladı. *Yine*. Ben iç geçirdim. İngilizce ve Rusça arasında geçiş yaparken, agresif bir şekilde işaretiler ve jestler yapıyordu.

Tanrı aşkına.

Arkamdan yumuşak bir kahkaha geldi ve suçluya bakmak için döndüm. Autumn, yaklaşık bir saat önce gelen kahvaltısının kalanlarını yiyerek, karyolasında bağdaş kurmuş oturuyordu.

"Tek kelime bile etme," diye uyardım.

Dudaklarını sıkıca kapattı ve anahtarı atıyormuş gibi yaptı.

Komik.

İki parmağımı ağzıma sokup kulakları sağır eden bir ısıklık çaldım. Üçü de sustu. Onların ağzından çıkan tüm saçma sapan sırları görmezden gelip, önemli olan tek şeye odaklandım.

"Aleksandr." Bana döndü, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. "Evlendin mi?" Acı çok derindi. İlk çocuğum evlenmişti ve bana söylemek bile istememişti?

Düşündüğümde daha çok babama mı benziyordum? "Kim?" diye sordum. "O kartel kadını mı?"

"Drea, ve bunun çok aceleci olduğu, onu pek tanımadığım gibi saçma sapan bahaneler duymak istemiyorum. O güçlü, cesur ve son derece sadık. Ruhu güneş gibi. Güzel ve parlak. O muhteşem ve onu benden vazgeçirmek için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok..."

"Aleksandr," dedim yumuşak bir sesle, sözünü keserek. "O seni mutlu ediyor mu?"

Tereddüt etmedi. "Evet."

Başımı salladım. "O zaman bilmem gereken tek şey bu."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpı. Beni gerçekten bu kadar önemsiz mi görüyordu? Benim tek umursadığım şey çocuklarımın mutlu olup olmadığıydı.

Oradan sağ salım çıkarsak, yeni bir yer bulmam gerekecekti. Evli bir çiftin mahremiyetine ihtiyacı vardı. Aile evi eninde sonunda ona kalacaktı, o zaman şimdi yapalım bari.

Yorgun bir nefes verip saçlarımı elime geçirdim. "Ben yokken kaçırdığım her şeyi bana anlatın. *Her şeyi.*"

Ve onlar da anlattı. Aleksandr, Dominik'in düzenlediği saldırının ardından yaşananları anlattı. Beni hapse attıran saldırı. Kaç adam kaybettiğimizi. Eve verilen zararları. Dayton'ı.

İnanamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, o çocuğu pek sevmezdim, ama benim evimde güvende olmalıydı.

Bunun yerine öldü.

Zavallı Mikhail. En eski arkadaşımdı. Oğlunu bana eğitmem için göndermişti ve ceset torbasında geri dönmüştü.

Tanrım. Her şey nasıl bu kadar berbat hale geldi?

Nikolai sonra söz aldı ve bana, benim yokluğumda yeni *Pakhan* olan Aleksandr'ın verdiği bir görevle yeni müşteriler bulmak için New York'a yaptığı seyahatten bahsetti. Bu benim için oldukça sürpriz olmuştu. Orası Valentino'nun bölgesi idi. Ona olanları

, yani polis tarafından yakalandığını duyduktan sonra bile, ben yine de aynı şeyi yapmayabilirdim, her şeyin olduğu gibi kalmasından tamamen memnundum.

Aleksandr ileriye düşünüyordu. İşi doğru bir şekilde genişletmek, müşterileri önce incelemek ve onları işe almadan önce sıkı testlerden geçirmek.

Bu bana zaten bildiğim bir şeyi gösterdi. Aleksandr benim yerimi almaya hazırdı.

Zamanımın dolduğunu bilmek belki de bana üzüntü ve keder duyguları getirecekti.

Ama öyle olmadı. Bunun yerine göğsümde gurur çiçek açtı.

Nikolai bana Tatiana'dan da bahsetti ve ben onların ilişkisini zaten bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kaldım, çünkü konuşmamız gereken konu özel olarak konuşulması gereken bir konuydu. Sadece ikimiz.

Hiçbir şey söylememek beni çok zorladı. Zaten çok uzun süre beklemiştim ve onun bu konuyu açmasını bekleme kararımdan dolayı pişmanlık duyuyordum.

Lukyan'ın bir takipçisi vardı, bir *kadın* takipçisi, bu da ilk haberden daha büyük bir sürprizdi. Ama tabii ki Lukyan bu konuda heyecanlıydı, bunu saklamak için elinden geleni yapsa da. Bununla ilgili konuşurken gözlerinin heyecanla parladığını inkar etmek mümkün değildi. Kim olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu ve büyük olasılıkla onu takip etmeye başlayacaktı.

Sonra, Aleksandr yerine Anya Tarasov ile nişanlandığı haberi geldi. Bunun kartel kadını yüzünden olduğunu düşündüm. Ve babam, Dominik'in evime saldırdığı haberini duyunca, sadece eğlenceli bir espriyle karşılık verdi.

Lanet olası pislik.

Sonuç olarak, ben olmadan her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Aslında yolunda gitmekten de öteydi. Hepsi her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.

Ama bu, hepsi benimle birlikteyken artık işleri kimin yönettiğini merak etmeme neden oldu.

Zamanı gelmişti.

Aleksandr, Nikolai, Lukyan, Autumn ve ben, antrenman alanının ortasında durmuş, Talon'un oyunlarının bir sonraki turunun başlamasını endişeyle bekliyorduk. Yataklarımızdan sürüklenip, kelepçelenip

bağlandık ve tek sıra halinde koloseumun derinliklerine yürüdük. Taş duvarların arkasındaki kalabalığın tezahüratlarını ve sloganlarını duyabiliyorduk, geldikleri gösteriyi istiyorlardı.

Artık zamanım kalmamıştı. Çocuklarıma onları sevdiğimi söylemem gerekiyordu. İlayana hala kayıptı, ama diğer üçü tam önümde duruyordu ve şansımızın ne olduğunu bildiğim için, bunu söylemeden bırakamazdım.

"Gidip ısının. Ne zaman arenaya çağrılacağımızı bilmiyorum, ama çağrıldığımızda hepinizin hazır olmasını istiyorum," diye emrettim.

"Evet, baba," diye tekrarladılar.

Ama Nikolai dönmek için harekete geçtiğinde, kolunu tutup onu dururdum.

Kaşlarını çatarak, şaşkınlıkla elime baktı.

Autumn yanımda duruyordu. "Oğlumla biraz yalnız kalayım," dedim ona.

Bana selam verdi. "Majestelerinin emri üzerine." Zarif bir şekilde eğildi ve sonra zıplayarak uzaklaştı. İçimi bir mizah duygusu kapladı ve gülümsememi saklamak zorunda kaldım.

Nikolai'ye odaklandım. "Dün gece konuştuğumuz şeyden emin misin?"

Işıklar söndüğünde, oyunlar başladığında ne yapacağımız konusunda ailece bir konuşma yapmıştık. Talon, beni çocuklarımla savaştırmayacağını, bizi birbirimize düşürmeyeceğini söylemiş olabilir, ama ben onun sözüne güvenmeyecektim. Fikrini değiştirip hepimizi o arenaya sokup savaşmamızı söyleyebilirdi. Sadece bir kişinin hayatta kalabileceğini söyleyebilirdi.

Eğer durum böyleyse, bir plan yapmamız gerekiyordu. Ve yaptık da.

Nikolai hüzünle gülümsedi. "Eminim. Hiçbirinizi öldüremeyeceğim."

"Ben de." Omzunu hafifçe sıktım. Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı, gözlerim yaşlarla doldu. "Çocuklarını korumak bir babanın görevidir ve bu görevde feci şekilde başarısız olduğum için çok üzgünüm."

"Baba..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. Bunu söylemem gerekiyordu ve onun beni kesmemesi gerekiyordu. "Bir an bile olsa bunun bir fark yaratacağını düşünseydim, Talon'dan hepinizi serbest bırakması için yalvarırdım." Ve bunu içtenlikle söylüyordum.

Eğer *gerçekten* bir fark yaratacağını düşünseydim, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp Talon'a yalvarır, duymak istediği her şeyi söylerdim. Ama bunun bir fark yaratmayacağını biliyordum. Talon, benim acı çekmemi izleme fırsatını asla kaçırmazdı.

"Ama ikimiz de bunun anlamsız olduğunu biliyoruz," diye devam ettim, o kadar çok duyguya boğulmuştum ki patlayacakmışım gibi hissediyordum. "Keşke hiç bu duruma düşmemiş olsaydın..."

"*Baba*," Nikolai sertçe sözümü keserek ısrarla sordu. Gözlerine baktım ve hiçbir şey saklamadım. Çok küçük yaşlardan itibaren duygularımı saklamayı öğrenmiştim. Kimseye ne hissettiğimi göstermezdim. Mutlu ya da üzgün, korkmuş ya da şaşkın olsam da. Buna o kadar alışmışım ki, artık hiçbir şeyi ifade etmek benim için zorlaşmıştı.

Ama o anda, Nikolai'nin her şeyi görmesini *istedim*. Hissettiğim her şeyi görmesini istedim. Üzüntüyü. Umutsuzluğu. Çaresizliği. Ve en önemlisi, ona olan sevgimi.

"Hepimiz aynı fikirdeydik," diye fısıldadı. "Eğer buradan canlı çıkabilecek tek bir kişi varsa, o da Illayana'dır." Sesinde hiçbir kızgınlık yoktu. Öfke ya da üzüntü yoktu. Sadece inanç vardı. Ve bu beni on kat daha kötü hissettirdi.

Çocuklarım arasında seçim yapamazdım. Hepsini eşit derecede seviyordum. Illayana'yı biraz daha fazla seviyor olabilirdim çünkü o benim küçük kızımdı, ama bu, oğullarımı daha az sevdiğim anlamına gelmiyordu. Hepsi benim her şeyimdi. Her biri.

Ama en kötü senaryoda, Talon bizi birbirimizle ölümüne savaşmaya zorlarsa - ki hiçbirimiz bunu yapamayız - hepimiz kendimizi feda etmeye karar verdik, böylece Illayana ayakta kalan son kişi olacaktı.

Aleksandr bu fikri ilk kez önerdiğinde ben bunu kesin bir dille reddettim. Böyle bir şeye nasıl izin verebilirdim? Nasıl öylece durup oğullarımın ölmesine izin verebilirdim? Ama aklıma gelen diğer çözümlerin hiçbiri işe yaramayacaktı.

Bu yüzden plan basitti.

Autumn, oğullarımın hayatlarına hızlı ve acısız bir şekilde son vermeyi kabul etmişti. Sonra ben *onu* öldürecektim. Ancak o, planın bu ayrıntısından haberdar değildi. Aleksandr, Nikolai, Lukyan ve ben, o uyurken bu konuyu tartışmıştık. Rusça konuşmuştuk, çünkü uyanıp bizi duyabilir diye. O öldükten sonra, kendi boğazımı kesecek ve Illayana'yı tek hayatta kalan kişi olarak bırakacaktım.

Bu plan binlerce farklı nedenden dolayı korkunçtu, bunlardan biri de Autumn'u öldürme fikri midemi bulandırıyor. O kadar mide bulandırıcıydı ki kusacak gibi hissediyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Çocuklarımı asla öldüremezdim. *Asla*. Ve deneyimlerimden biliyordum ki, savaşmayı reddedersem Talon hepimizi öldürecekti. Bu yüzden, Autumn oğullarımın icabına baktıktan sonra, en azından bir çocuğumun hayatta kalması için onun icabına bakacaktım.

Öne eğildim ve alnımı Nikolai'nin alnına dayadım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimin arkasında görüntüler belirdi. Doğduğu gün. İlk gülüşü. Bana ilk kez "Baba" dediği an. İki yaşında evin içinde koşuşturup, kıkırdayıp gülümsediği anlar.

"YA tebya lyublyu," seni seviyorum, diye fısıldadım.

Bana tamamen şaşkın bir şekilde baktı, ağzı açık kalmıştı ve bu beni dünyanın en kötü babası gibi hissettirdi. *Onu sevdiğimi bilmiyor mu? Her şeyden çok sevdiğimi?*

O cevap veremeden, uzaklaştım ve onu şok içinde arkamdan bakarken bıraktım. Konuşmam gereken iki oğlum daha vardı ve onların benim için ne kadar önemli olduklarını tam olarak anlamalarını sağlamak için her zamankinden daha kararlıydım.

"Aleksandr."

En büyük oğlum gerinerek doğruldu, ellerini arkasına koyarak dik durdu, duruşu mükemmeldi. Benim küçük askerim. Tanrım, suçluluk duygusu beni boğuyordu... Nefes alamıyordum.

Ona bakarak, nereden başlayacağımı düşündüm. Söyleyecek çok şey vardı. Onun duyması gerektiğini hissettiğim çok şey vardı. Duymayı *hak ettiği* çok şey vardı.

Ancak, diğerlerinden bir şey öne çıkıyordu. "Özür dilerim."

Şokla geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Farkında değilmiş gibi devam ettim. "Sana çok baskı yaptım. Sana karşı sert davrandım. Senden herkesten daha fazlasını bekledim. Suçladım..." Sert bir nefes aldım, sonraki kelimeleri söylemekte zorlandım. "Senin suçun olmayan şeyler için seni suçladım ve çok üzgünüm. Sen daha iyisini hak ediyordun. Hepiniz hak ediyordunuz. Annenize olanlarla başa çıkmakta zorlandım, ama bu benim davranışımı mazur göstermez. Onun ölümünden sonraki onca yıl boyunca sana öyle davranmamalıydım."

Sanki dün olmuş gibi çok net hatırlıyorum. Evden arayıp durumunu kontrol ettiğimde onu nasıl görmezden geldiğimi. Benimle konuşmaya çalıştığında onu nasıl susturduğumu. Yekaterina'nın intikamını almak için ayrıldığımda her şeyi bir arada tuttuğunu ve ona hiç teşekkür etmediğimi.

Aleksandr, söylediklerimden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde yutkundu, ben de öyleydim. Ama o kadar acı verse de, onca yıl boyunca ne kadar kötü bir baba olduğumu kabul etmek zorundaydım.

"Sana haksızlık ettim. Pişman olduğum şeyler söyledim. Keşke geri alabilsem. Geçmiş değiştiremem, ama bilmeni isterim ki, seninle gurur duyuyorum, *moy syn, oğlum.*" Sesimi sabit tutmak için tüm gücümü kullandım. "Sen benim olmak istediğim her şeysin ve daha fazlası, ve seni tüm kalbimle seviyorum."

Benim itirafım karşısında Nikolai gibi ağzı açık kaldı. Tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde kekeleydi, ama sorun değildi. Zaten onun ne diyeceğini duymaya hazır olduğumdan emin değildim.

Bu yüzden ona küçük, hüzünlü bir gülümseme attım ve yoluma devam ettim. Keşke daha güçlü olsaydım, ama gerçek şu ki ben lanet olası bir korkaktım. Aleksandr, benim hak etmediğim halde günahlarımı affedecek türden bir adamdı. Bunu yapardı çünkü aile onun için her şey demekti ve sevdiklerini sürekli kendinden önce tutardı.

Lukyan, ben yaklaşınca bana baktı ve görünmez bir rakiple dövüşme hareketlerini durdurdu. "Merak etmeyin, baba," dedi, ayağa kalkarak. "Planı biliyorum. Sizi

yüzüstü bırakmayacağım." Yüzü tamamen ciddiyetle kaplıydı, şakacı kişiliğinden hiçbir iz yoktu.

Bu, nadiren ortaya çıkan bir yönüydü. En küçük oğlum doğası gereği kaygısızdı. Gülmeyi severdi. Başkalarını güldürmeyi severdi. Uygunsuz ve garip anlarda şakalar yapardı. Kötü durumlarda her zaman en iyi yanını görür ve hiçbir şeyin onu üzmesine izin vermezdi. Her gün, her saniye tamamen kendiydi ve insanların bundan hoşlanıp hoşlanmaması umurunda bile değildi.

Gerçek şu ki... Onu hayranlıkla izliyordum. O, benim olmadığım her şeydi. Bunu bilmeyi hak ediyordu.

"Biliyor musun, hep senin gibi olmak istemişimdir." Ağzı açık kaldı.

İçimden iç geçirdim. *Görünüşe göre bugün tüm çocuklarımı şaşırtacağım.*

"Senin bir özelliğin var, Lukyan. Yaptığın her şeye karşı eğlenceli, umursamaz tavrın beni deli ederdi. Ta ki bunun beni deli eden sebebin, senin gibi olmak istemem olduğunu fark edene kadar. Keşke olayların eğlenceli tarafını görebilseydim. Keşke hayatımı senin gibi yaşayabilseydim."

Hareket etmedi, konuşmadı. Çenesi, karnavallarda ödül kazanmak için top atmaya çalıştığın aptal palyaçolar gibi açık kaldı. Çenesinin altına hafifçe vurdum ve ağzını kapattı, ama hala bana sanki kafamda fazladan bir kafa çıkmış gibi bakıyordu.

"Muhtemelen buradan sağ çıkamayacağız, bu yüzden senin ne kadar akıllı olduğunu bilmeni istiyorum. Bence o kadar zekisin ki, bazen yeterince zorlanmadığın için sıkılıyorsun ve bu benim hatam. Sana daha fazla sorumluluk vermeliydim. Sana daha fazla güvenmeliydim. Çok büyük bir potansiyelin var, *moy malen'kiy ogonek, benim küçük ışığım*, ve hayatımdaki en büyük pişmanlıklarımdan biri, sana bunu göstermen için uygun fırsatı hiç vermemiş olmam olacak."

Lukyan nefesini içine çekti, dudağı titriyordu. "Bana uzun zamandır böyle hitap etmemiştin," diye fısıldadı.

Bir başka yumruk daha mideye.

Lukyan Rusça'da "ışık" anlamına geliyordu ve o henüz bir bebekken, evin içinde koşuştururken yüzündeki gülümseme evi aydınlatırdı.

bütün odaya, ona öyle derdim. Ama o haklıydı. Uzun zamandır bunu yapmamıştım.

"Seni seviyorum Lukyan. Çok seviyorum..."

"Aman Tanrım! Ben de seni seviyorum!" diye bağırdı.

Bana o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki, geriye doğru sendeledim ve kollarıyla beni sıkıca kucakladı. Yumuşak bir kahkaha atarak sırtını okşadım ve dudaklarım gülümsedi.

"Bayanlar ve baylar, Til Death Games'in bir sonraki turuna hazır mıyız?!" Duvarda asılı televizyonlardan gelen sesle omurgam sertleşti.

Geri çekildim ve her ekranda smokin giymiş, elinde mikrofon tutan bir adam gördüm.

Aleksandr, Nikolai ve Autumn, adam kendini ve bu gece gerçekleşecek etkinlikleri tanıtırken Lukyan ve bana katıldı. Gerginlik beni sardı.

İşte başlıyoruz.

Ama nerede...

"Baba!"

Hızla döndüm ve Illayana'nın bize doğru koştuğunu gördüm. Onu görünce göğsümdeki büyük baskı tamamen kayboldu.

"Illayana!" Kollarımın arasına atladığında onu yakaladım. Büyük bir rahatlama hissiyle derin bir nefes aldım ve onu sıkıca sarıldım. *Hayatta. İyi. Hayatta.* Bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu.

İlk geldiğimizde onu orada görmediğimde paniğe kapılmıştım. Talon'un başından beri korktuğum şeyi yapmış olabileceğini düşündüm. Ama o oradaydı. Hayattaydı ve iyiydi.

Bir saniye bile geçmeden kardeşleri etrafımızı sardı ve onu soru yağmuruna tutarak endişelenmelerine gülmesini sağladılar.

"Ben iyiyim," dedi, kollarımdan kurtulup. "Talon bana dokunmadı." *Tanrıya şükür.* "Beni bunun için istememişti. Sadece sizinle uğraşmak istiyordu. Oyunları için sizi kızdırmak. Ayrıca, adamlarının bana dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih edeceğimi söyledim, o da

bunun planlarını bozacağını söyledi, bu yüzden beni bütün zaman boyunca bir odada kilitli bıraktı."

Bakışlarım yanımdaki ateşli yeşil gözleri aradı. Autumn bana baktı, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. O haklıydı. Talon, Illayana'yı kafamı karıştırmak için götürmüştü ve Autumn bunu fark etmişti. Benim kendim göremeyecek kadar üzgün olduğum şeyi o görebilmişti.

Bu yüzden ona, zaten olduğumdan daha fazla minnettar hissettim.

Başka bir şey söylenemeden, Talon'un askerleri bizi çevreleyip bir emir verdiler. "Siz ikiniz, duvara yaslanın" –Autumn ve beni işaret etti– "Siz dördünüz, kapının yanına geçin" dedi, çocuklarıma işaret ederek.

Kimse kıpırdamadı.

"Şimdi!" diye bağırdı, makineli tüfeğini deli gibi sallayarak.

Autumn adına konuşamazdım, ama çocuklarım *benim* emrim olmadan hareket etmezlerdi. O kadar sadıktılar. Hepsi bana baktı ve ben, onların onun emriyle değil, benim emrimle hareket ettiklerini göstermek için birkaç saniye daha beklemeyi tercih ettim.

Hafifçe başımı salladım ve hepsi gardiyanın işaret ettiği yere gittiler.

Autumn ve ben duvara gittik ve avuç içlerimizi duvara dayadık, bacaklarımız omuz genişliğinde açıldı. Bu dansı daha önce de yapmıştık, ilk oyun turumuzdan hemen önce. O zaman nihayet tasmalarımızı çıkaracaklardı ve bu konuda onlarla tartışmayacaktım.

Muhafız arkadan yaklaşıp bir anahtarla tasmamın kilidini açtı. Tasmayı taktığımı çoğu zaman unutmuş olabilirdim, ama boynumda artık kilolarca patlayıcı olmadığı için mutluydum. Tasma boynumdan çıktığı anda boynumu uzatıp sağa sola hareket ettirdim. Autumn da aynısını yaptı.

Aleksandr, Nikolai, Lukyan ve Illayana'nın yanına geri götürüldük, kalabalığın uğultusu her geçen saniye daha da yükseliyordu.

Diğer çocuklarımla konuştuğum gibi Illayana ile konuşacak bir saniyem bile olmaması hoşuma gitmedi, çünkü sunucunun ağzından çıkan sonraki sözler oyunların başladığını işaret ediyordu.

"Til Death Games'in bir sonraki yarışmacıları, The Crimson Death ve Bratva'nın en kötü şöhretli ailesi Volkovlar!"

Yirmi Üçüncü Bölüm

AUTUMN DEVALOS

Kalabalığın tezahüratı o kadar yüksekti ki kulaklarım acıdı. "Volkov!"

"Volkov!"

"Volkov!"

Arenaya çıktım, parlak, göz kamaştırıcı ışıklar üzerime çöküyordu, tribünlerdeki hiçbir şeyi görmek zordu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Oradaki herhangi birinin yüzünü görseydim, onu bulup öldürürdüm.

Tabii oradan sağ çıkabilirsem.

Her adımında ayak parmaklarım kuma gömüldü, karşı karşıya olduğum tehlikeye rağmen heyecandan tüylerim diken diken olmuştu. Dimitri'nin çocukları arenayı izliyordu, en küçüğü Ilayana ve Lukyan, gözleri fal taşı gibi açılmış etraflarına bakınıyorlardı. Bunu ilk kez görenler için kesinlikle görülmeye değer bir manzaraydı.

Yeni çevremize alışmak için sadece bir dakikalık vaktimiz vardı, sonra o pislik Talon, başımızın üzerinde asılı duran devasa ekranda belirdi.

"Vay canına! Heyecanlı değil miyiz?!"

Kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat yaptı, ki bu gerçekten mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi.

"Size mafyanın en ölümcül ve tehlikeli ailesi olan Volkovları tanıtayım," diye devam etti Talon. "Hepiniz Bratva Kasabı'nı duymuşsunuzdur. Size onun çocuklarını tanıtmama izin verin. Hepsi de katil babalarıyla aynı hamurdan yapılmış. Hepsi acımasız, şiddet dolu katiller olarak doğmuş ve büyümüş. Ve hepsi de hayatlarının en önemli gösterisinde hayatları için savaşmak üzere *benim* tarafımdan buraya getirilmiş!"

Aleksandr, Nikolai, Lukyan ve Illayana'yı göz ucuyla izledim, ilgilim resmen zirveye ulaşmıştı. Hücrelerdeki davranışlarına bakılırsa, onları tanımlamak için asla bu kelimeleri seçmezdim. Ama yine de, baktığım insanlar birdenbire son birkaç gündür birlikte kilitli kaldığım kişilerle aynı kişiler değildi.

Tamamen farklıydılar. Her küçük ayrıntı için kavga eden ve tartışan kardeşler yoktu artık, onların yerine yüzlerinde hiç eğlence ya da insanlık belirtisi olmayan sertleşmiş bireyler vardı.

Tabii, uzun saçlı olan hariç. Elini kaldırdı ve kırmızı halıda yürüyen bir süperstar gibi yüzünde bir gülümsemeyle coşkulu kalabalığa el salladı, sanki onlar onun hayranlarıymış gibi. Sonra Aleksandr onun kafasının arkasına bir yumruk attı.

Ha.

"Şimdi, eminim hepiniz bu akşam aile için ne planladığımızı merak ediyorsunuzdur." *Hepimiz öyle değil miyiz?* "Bunlar sıradan insanlar olmadığı için, özel bir şey, farklı bir şey yapmamız gerektiğini düşündüm. Şansları biraz eşitlemek ve hepinizin izleyebileceği iyi, acımasız bir dövüş olmasını sağlamak için. Bu yüzden, bu gece Volkovlar ile benim aramda ölümüne bir dövüş olacak. Ya da daha spesifik olarak, tüm adamlarımla."

Oh, lanet olsun.

Bir saniye bile geçmeden arena, farklı giriş noktalarından gelen askerlerle doldu.

Bu Kill Bill saçmalığı da neyin nesi?

"Sırt sırta!" Dimitri emretti ve çocukları hep birlikte ayaklarının ucunda dönerek sıkı bir daire oluşturdular, omuz omuza durarak üzerimize gelen küçük orduya karşı durdular.

Ben çemberin dışında ağzım açık kalmış bir şekilde duruyordum. *Bu adamlar da kim? Lanet olası ordu mu?*

En azından savaş alanında oldukları gibi davranıyorlardı. Sanki resmi bir eğitim almışlar gibi hareket ediyorlardı. Sanki bir düğmeye basılmış gibiydi. Bir anda, birbirlerini kızdırmayı seven normal, sıradan kardeşlerden ciddi, ölümcül askerlere dönüştüler.

Aslında oldukça etkileyiciydi. Bu kadar kötü şöhretli olmalarına şaşmamalı.

Dimitri kolumu tuttu ve beni sersemliğimden uyandırdı. Talon'un askerleri arenaya girerken beni yanına çekti, o kadar çoklardı ki sayamadım bile. *En az* elli kişi olmalıydılar. Muhtemelen daha fazlası. Bazıları silah taşıyordu; bıçaklar, palalar, baltalar, beyzbol sopaları. Ama silah görmedim.

Ne hayal kırıklığı.

Siktir. Belki de Talon'un ortak değiştirme teklifini kabul etmeliydim.

"Aleksandr, kız kardeşinle."

Dimitri 2.0, babasının emriyle geri çekildi ve Illayana'nın yanına geçti.

Talon'un aptal, kendini beğenmiş yüzü dev ekranda görünüyordu, kolları genişçe açılmıştı. "Başardım mı, yoksa başardım mı?!" diye bağırdı.

Kalabalık alkışladı, ayaklarını yere vurup ellerini o kadar sert ve yüksek sesle çırpı ki, sanki tüm arena sallanıyormuş gibi hissedildi.

"Şimdi, bu Volkov ailesiyle bir kavga olduğu için, ailenin *tüm* üyelerinin katılması adil olur. Ve bakın, burada bir tane daha var!" Kamera uzaklaştı ve Dominik'i gösterdi.

Anında askerler tarafından çevrildi. "Ne? Burada neler oluyor?!" diye sordu Dominik, ama kimse cevap vermedi. Askerler onu sıkıca yakaladı ve ekranlardan kayboldu. Birkaç saniye sonra, bizimle birlikte arenaya atıldı.

Ohhh, karma iyidir.

"Baba," Dimitri'nin oğullarından biri homurdandı.

"Onu bırakın. O *benim*," diye yemin etti Dimitri. Gözleri, avını ölçüp biçen bir aslan gibi kardeşine kilitlenmişti.

Talon konuşmaya devam etti, ama ben dinlemeyi bıraktım. Gözlerim önümdeki askerleri tek tek taradı, adrenalinim yükseldi. Kalabalığın gürleyen çığlıkları damarlarımda dolaşan kanın kaynamasına neden oldu.

Hayatımda hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Elbette, geçimimi insanları öldürerek sağlıyordum. Ama bu, planlama ve hileyle oluyordu. Sinsi davranışlar ve yalanlarla. Gölgelemin içinden öldürüyordum. İnsanların örgütlerinin içine sızıyor, güvenlerini kazanıyor ve sonra, en beklemedikleri anda boğazlarını kesiyordum.

Çok nadiren, aynı anda bu kadar çok kişiyle savaşmak zorunda kaldığım bir durumda bulurdum kendimi.

beni gergin yapmadı. beni *heyecanlandırdı*.

Heyecanlandım.

Sonunda, lanet olası bir meydan okuma.

Tamamen serbest bir mücadele olacaktı. Hiçbir kısıtlama yoktu.

Sabırsızlanıyordum. Öleceğimi biliyordum; sayıları o kadar fazlaydı ki hayatta kalmayı umut bile edemezdim.

En azından birkaçını da yanımda götürebilirdim. Elimden geldiğince çoğunu.

Derin, bas ağırlıklı bir müzik çalmaya başladı, bu da oyunların başlamak üzere olduğunu işaret ediyordu. Hepimiz farklı şekillerde hazırlandık. Dimitri, yumruklarını kaldırmadan önce boynunu önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi. Lukyan yerinde zıpladı ve ellerini salladı. İlayana parmaklarını çıtlattı ve saçlarını çözdükten sonra sıkı bir topuz yaptı. Ben kollarımı başımın üzerine uzattım ve belimden sola ve sağa doğru vücudumu çevirdim.

Talon'un askerleri ayaklarını değiştirip silahlarını ellerinden ellerine attılar. Bazıları gergin görünüyordu, elbette ki bu sinir bozucu bir durumdu, ama çoğunun yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Sayıca ne kadar az olduğumuzu biliyorlardı. Savaşı kazanacaklarını biliyorlardı.

Bir şey söyleme ihtiyacı hissettim, bu yüzden içimden gelenleri söyledim. "Eğer buradan çıkamazsak, Majesteleri Huysuzluk, sizinle çalışmak *hiç de* hoş değildi."

Ne kadar yüzsüz bir yalan. O son birkaç hafta... Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ama bu sırrı mezara götürecektim.

Dimitri homurdandı. "Sen de öyle, şeytan kadın." Bakışlarımız çarpıştı. Benim yalan söylediğimi görebiliyordu. *Ben de onun* yalan söylediğini görebiliyordum. İkimiz de bunu kabul etmedik.

Ne kadar korkak olduğumuzu.

"Oyunlar başlasın!" diye bağırdı Talon.

Her şey lanet olası *bir patlamayla* başladı. Hiç tereddüt yoktu. Dalga geçmek yoktu. Herkes ileri koştu ve kendilerini kaosu içine attı.

Silahım olmadığı için dezavantajlıydım, ama bu uzun sürmedi. Birini öldürmek için silaha ihtiyacım yoktu.

Bu benim için doğal bir şeydi.

Koşarken birçok saldırıyı atlattım, bıçaklar kıl payı derimin yanından geçip gitti. Kendi saldırılarımla karşılık verdiğimde tereddüt etmedim. Sola kaçtım ve bir askere yüzüne o kadar sert bir tekme attım ki, havada dönerek yere sertçe düştü. Bir beyzbol sopasının darbesinden kaçtım ve bir askere solar pleksusuna ön tekme attım, ardından sol ve sağ yumruklarla saldırdım.

Geriye atladım, baltanın keskin kenarından kıl payı kurtuldum ve sonra bir askere göğsüne yan tekme attım.

Sonsuz ve acımasız bir saldırıydı. Bir taraftan savunurken, diğer taraftan saldırıya uğruyordum. Vücudumda dolaşan adrenalin, kaçınmadığım darbelerin acısını maskeleyemeye yardımcı oluyordu.

Tek yapabileceğim şey savaşmak, savaşmak, savaşmaktı. Durursam, bir an bile yavaşlarsam, öldürdüm.

Hayatta kalmaya çalışmakla çok meşgul olmama rağmen, dikkatim dağılıyordu, gözlerim sürekli Dimitri'yi arıyordu.

Teknik olarak artık ortak değildik. En azından ben öyle düşünmüyordum. Bu bir oyun değildi. Bir infazdı.

Tek bir sonucu olan bir katliamdı. Herkes kendi başının çaresine bakıyordu. Yine de, kardeşi için yardıma hazır bir şekilde ona doğru ilerlerken, gözlerimle onu takip etmekten kendimi alamadım.

Güçlü eller beni sıkıca kavradı ve ben de askerlerden biriyle boğuşmaya başladım. *Kahretsin*. Güreştik, aptal yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı, sarı dişlerini göstererek hırıliyordu.

İğrenç. "Dişlerini ne sıklıkla fırçalarsın dostum?" diye sordum tiksinierek. Yeleğini sıkıca kavradım ve onu kaldıraç olarak kullanarak zıpladım ve iki ayağımla göğsüne tekme attım. İkimiz de geriye uçtuk. Kollarımı arkama salladım, ellerimi yere koyarak kendimi ters çevirdim ve ders kitaplarındaki gibi bir geriye takla atarak ayaklarımın üzerine indim.

İki saniye içinde, İlayana birini taşıla dövdüğü sırada arkasına gizlice yaklaşan bir asker ve Lukyan'ın boğazına balta sallayan bir asker gördüm.

Panik beni aşırı hızlandırdı. Onlar için değil. Onları tanımıyordum. Onları umursamıyordum. Ama Dimitri *umursuyordu*.

Çocuklarının ölümüne tanık olursa, bu onu mahvederdi.

Küfrederek kumda yuvarlandım, her iki elimle birer bıçak kapıp, sahip olduğum tüm hassasiyetle onların yönüne fırlattım.

Bıçaklarım hedeflerini vurdu, biri askerin göğsüne saplandı, diğeri başka bir askerin alnına derinlemesine gömüldü.

Onların düşüşünü izlemeye ancak vaktim oldu, sonra ağır bir beden üstüme çöktü. Omzumdan sıcak ve yakıcı bir acı yayıldı. Çığlık attım. Dirseklerimi geriye doğru salladım, saldırganın burnuna vurdum ve onu üstümden attım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, her hareketimde içimi delen acıya dişlerimi sıkarak. Arkama uzandım, parmaklarım bir kılıcın kabzasına dolandı.

Ah, lanet olsun.

Bir, iki... "Orospu çocuğu!" diye küfrettim ve bıçağı çekip çıkardım. "Siktiğimin orospusu."

Omzumu bıçaklayan asker burnunu tutuyordu, parmaklarının arasından kan damlıyordu.

"Al. Lanet bıçağını geri al." Bıçağı ona doğru fırlattım. Kafası

kırıldı	geriye geri	bıçak	batıncaderin içine alnına
alnına	Yere		

Yere düştü, kumlar artık cansız bedeninin etrafında havaya yükseldi.

Omzumu hızlıca döndürdüğümde, sırtımdan akan kanı hissetmeme rağmen yarasının ciddi olmadığını anladım. Yorgunluk beni zorlamaya başladı, ama buna rağmen ayağa kalktım.

Her tarafım kaosla çevriliydi. İnsanlar kavga ediyordu. Çığlıklar atıyorlardı. Kan havaya sıçırıyordu. Acı çığlıkları geceye yankılanıyordu. Tamamen ve tamamen kargaşa vardı.

Kanla kaplı savaş alanında Dimitri'yi gördüm, kardeşi ile acımasız bir kavga içindeydi. Arada sırada, Talon'un askerlerinden birinin saldırısını savunmak için Dominik'e karşı gardını düşürmek zorunda kalıyordu. Bu beni ona doğru itti, çaresizlik duygusuyla boğulmuştum.

Ona doğru santim santim ilerledim, yumruk attım, tekmeledim, yolumun üzerinde bulduğum silahlarla kesip biçtim. Vücudumdaki ağırları, derimdeki kesikleri ve morlukları görmezden geldim ve tek bir düşünceyle, tek bir odaklanma ile savaştım.

Dimitri'ye ulaşmak.

Yirmi Dördüncü Bölüm

DIMITRI VOLKOV

"DOMINIK!" Kalabalığın gürültüsünün üstüne bağırdım, içim nefretle yanıyordu.

Vücudumun her yeri ağrıyordu, farklı yerlerinden acı yayılıyordu, ama hepsini görmezden geldim ve tüm dikkatimi ikiz kardeşim üzerine yoğunlaştırdım.

Kulağımda savaşın acımasız sesleri çınılıyordu. Çeliklerin birbirine çarpması. Acı dolu çığlıklar. Merhamet dilekleri... Hepsi etrafımda şiddetle devam eden savaşa katkıda bulunuyordu.

"Dominik!" diye tekrar bağırdım, hissettiğim tüm öfkeyi o tek kelimeye döktüm. Tüm acıyı ve ihaneti.

Kardeşimin bakışları bana çevrildi. Bana kanlı dişlerini göstererek hırladı. Talon'un askerlerinden birinin boynunu elleriyle kırdı ve sonra tüm boyunu uzatarak göğsünü şişirdi. Kolunu havaya kaldırdı ve parmaklarını "gel bakalım" hareketi yaparak ileri geri hareket ettirdi.

Oh, başla bakalım, orospu çocuğu.

Yolda topladığım bıçakları ters tutarak ileri atıldım. Hala birbirimizden oldukça uzaktaydık, bu yüzden koşarken kendimi savunmak zorunda kaldım.

Sol elimle bir yumruğu engelledim ve sağ elimle askerin boğazını kestim. Biri bana doğru koşarak geldi. Hızımı kesmedim.

Bacaklarımı daha da hızlı hareket ettirerek havaya zıpladım ve uçan diz vuruşuyla onun göğsüne çarptım. O geriye uçtu. Takla atarak yere indim ve onun cesedinin yanında durmak için yerde yuvarlandım. Bıçağımı alnına derin bir şekilde sapladım, çıkardım ve başka bir askere göğsüne vurması için yana doğru fırlattım. Başka biri bana doğru koşarken döndüm ve diğer bıçağımı fırlattım, onu uyluğundan vurdum. Sert bir şekilde yere düştü.

Sonra tekrar ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Dominik ve ben, boynuzlarını birbirine geçiren iki öfkeli boğa gibi çarpıştık. Birbirimize saldırarak, birbirimize hırıldayarak boğuştuk.

"Gösteriş yapman *gerekiyordu*, değil mi?" Dominik tükürdü, parmakları koluma acı verici bir şekilde batıyordu.

Bu onun problemiydi. *Her zaman* onun lanet problemiydi. Her yaptığım şeyde onu alt etmeye çalıştığımı düşünüyordu. Oysa gerçekte, denemeye bile tenezzül etmiyordum.

Bu bana doğal geliyordu.

"Kıskançlık çok *çirkin* bir duygu, kardeşim." Sözlerimden küçümseme damlıyordu ve bu onu çok kızdırdı.

Biliyordum ki öyleydi.

O, kör bir öfkeyle bana saldırarak hırladı. Ben ise çok az çaba sarf ederek onun darbeleriyle başa çıktım. Akıllı herhangi bir kişi, öfkeyle savaşılan bir kişinin hata yapacağını bildiği için, benim onu kasten kızdırmaya çalıştığımı anlayabilirdi.

Ama kardeşim akıllı bir adam değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

"Neden *her* şeye sahip olmak zorundaydın?" diye bağırdı Dominik. İkimiz de saldırıp darbeleri engelleyerek daire şeklinde dans ettik. "Babamın tüm ilgisi." *Darbe*. "Tüm zamanı." *Darbe*. "Tüm sevgisi."

Bir sonraki darbesini kolumu koltuk altıma sıkıştırarak engelledim ve sonra gömleğini avuçlayarak onu kendime doğru çektim. "*Otets ne lyubit nikogo, krome sebya!*" *Babam kendinden başka kimseyi sevmiyor!* Yüzüne doğru kükredim. "Bunca yıl sonra hala bunu göremiyor musun?!"

Dominik beni itti, söylediklerimi dinlemek ya da anlamak bile istemedi. Babamızın işlediği korkunç suçlara karşı her zaman kör olmuştu, o piç kurusu hakkında asla kötü bir şey düşünememişti.

Talon'un askerlerinden biri bana saldırdı, bacağını güçlü bir yay çizerek savurdu. Kolumu bacağının altına geçirdim ve onu omzumun üzerinden savurarak yere çarptım. Sonra boynunu kırdım ve sanki hiçbir şey olmamış gibi dikkatimi tekrar Dominik'e çevirdim.

"Ah, anlıyorum!" Dişlerinin arasından sözlerini sıkarak söyledi. "Onu nasıl manipüle ettiğini anlıyorum! Ona *senin* daha iyi bir evlat olduğunu düşündürdün. Onu bana karşı kışkırttın. 'Dimitri gibi ol'. 'Dimitri gibi savaş'. 'Dimitri gibi düşün'. Hayatım boyunca hep sen, sen, *sen* oldun!" Yüzünde öfkeli, kana susamış bir ifade belirdi, o kadar çok nefretle doluydu ki, beni canlı canlı yakacağını sandım.

Talon'un askerlerinden biri daha bana saldırdı. Yumruğundan kaçtım ve göğsüne ön tekme attım, onu geriye savurdum. Birkaç kez, Dominik'ten gözlerimi ayırıp başkalarını savunmak zorunda kaldım.

Bu çok sinir bozucuydu.

Dominik kumdan kanlı bir balta aldı ve hiç tereddüt etmeden bana doğru fırlattı. Ben gövdemle yana döndüm. Silah göğsümün yanından ısıklık olarak geçerken, kolumu arkama doğru uzattım ve baltayı sapından yakaladım. Bir daire çizerek hız kazandım ve baltayı ona geri fırlattım.

Dominik'in elinde bir kalkan vardı, sanki benim ne yapacağımı önceden tahmin etmiş ve aceleyle onu almış gibi. Balta, *kulakları sağır eden bir gürültüyle* kalkana çarptı. Dominik kalkanı yana attı ve bana dik dik baktı.

"Benden *her şeyi* aldın," diye tısladı, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. "Doğum hakkımı. Unvanımı. *Hayatımı!* *Pakhan* rolü benimdi! Ve sen onu benden aldın!"

"O hiçbir zaman *senin* değildi! O *bizimdi!*" diye bağırdım. "Bu dünyaya birlikte geldik!"

"Ve bunu birlikte bırakacağız," diye yemin etti. "Hepimiz birlikte." Gözlerinde zafer parıldıyordu. "Arkana bak, Dimitri. Çocuklarına bak,

hayatları için savaşan, her geçen saniye daha da zayıflayan çocuklarına bak. Bugün burada ölebilirim, ama bu dünyadaki son eyleminin *seni* alt etmek olduğunu bilerek leceğim."

Kafamı salladım. "Her zamanki gibi dar grşlsn Dominik."

Kaşlarını çattı, sözlerimin anlamını kavrayamadı. "Babamın başka çocuğu olamaz. Yaşlı piç denedi. Artık sperm kalmadı. Öldüğünde, yerine geçecek varisi olmayacak ve bu tamamen *senin* suçun olacak." İlerledim, aramızdaki mesafeyi santim santim kapattım. Sözlerimi anlamaya çalışmakla meşgul olduğu için fark etmedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu, bu dünyadaki son eylemin beni alt etmek olmayacak demek. *Babamın mirasını* yok etmek olacak." Dominik soldu, eylemlerinin sonuçları nihayet kafasına dank etti. Daha da yaklaştım. "Hayatın boyunca o adamı etkilemek için çalıştın. Seni gururlandırmak için uğraştın. Peki bunun yerine ne yaptın biliyor musun? Babama Sana hayal kırıklığına uğramak için bir neden daha. Senden nefret etmek için." Gözleri yaşlarla doldu.

Güzel. Bıçağı daha da çevirmeye devam ettim.

"Babanın seninle ilgili tek hatırası, tüm imparatorluğunu yok eden oğlu olacak. Volkov adının yok olmasına neden olan oğlu, ve ikimiz de bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz."

Dominik'in başı, utançtan olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde ne eğildi.

Bu benim için hiç işe yaramazdı.

Onun önünde durdum ve sanki onu teselli ediyormuşum gibi elimi omzuna koydum. "Dominik." Sesimi yumuşattım, ona değer veriyormuşum gibi bir izlenim verdim.

Başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, arkamda sakladığım bıçağı kalbine sapladım.

Yüzünde şok ifadesi belirdi, dudaklarından acı dolu bir inilti ıktı.

Kötü ve sinir bozucu bir şekilde gülümsedim.

"Son gördüğün şey *benim* yüzüm olsun," diye fısıldadım, tehlikeli bir şekilde alçak sesle. "Beni yenmek için yaptığın son çaresiz girişiminin

başarısız olduğunu bilmeni istiyorum." Bıçağı daha derine sapladım, o boğuldu, kan ağzının kenarından akıp çenesine damladı.

Öldürmenin tadını çıkarmak için zamanım olmasını diledim. Gerçekten zevk almak için. Bu anı yüzlerce kez hayal etmiştim. Acı çekmesini istedim. Yalvarmasını. Ağlamasını.

Ama yeterli zaman yoktu.

"Svidimsya v adu, brat." Cehennemde görüşürüz, kardeşim. Bıçağı çıkardım, ters tutarak çevirdim ve keskin kenarını boğazına dayadım.

Kan fışkırdı, göğsünden aşağı akarak giysilerini ıslattı. Kağıt parçası gibi yere yığıldı.

Ona baktım, bir duygu yüzüme çarpacakmış gibi hissettim. Pişmanlık mı? Üzüntü mü? Keder mi?

Hiçbir şey hissetmedim, sadece saf bir tatmin duygusu.

Sonunda. O öldü—

Bang!

Döndüm, gözlerim çılgınca arenayı taradı.

Bu bir silah sesi gibi geliyordu.

Aklımdan bir milyon düşünce birden geçti. Nereden geldi? Kim ateş etti? Kim vuruldu? Talon bu aptalca komediden bıkip bizi tek tek öldürmeye mi karar verdi?

Bang! Bang! Bang!

Bir dizimin üzerine çöktüm ve etrafımdaki insan seli içinde çaresizce çocuklarımı aradım. O sırada Lukyan'ın Illayana'ya doğru koştuğunu fark ettim ve ona birazcık bile yaklaşan Talon'un adamları kafalarına kurşun yediler.

Biri onu koruyor mu?

Uzakta, tribünlerin üzerinde parıldayan metal, zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı. Orada bir keskin nişancı vardı ve Lukyan'ı koruyordu.

Neler oluyordu? Bu bir kurtarma operasyonu muydu?

Bunu düşünmek için zamanım yoktu. Savaşmaya devam etmeliydim. Çocuklarıma geri dönmeliydim. Autumn neredeydi?

Autumn'un nerede olduğu umurumda mıydı?

Hay

ır.

Evet.

Oh, lanet olsun.

Kendime inkar etmeye çalışsam da, bunun saçmalık olduğunu biliyordum çünkü çocuklarımı ararken, içimde bir parçam onu da arıyordu.

İntikam almaya o kadar odaklanmıştım ki, kimseyi gözetlemeyi başaramamıştım.

Ayaklarımın üstüne çıktım, bir adım attım ve...

BOOM!

Yirmi Beşinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

"NE OLUYOR LAN?!" Güçlü, sarsıcı bir kuvvetle havaya fırladığımda çığlık attım. Darbeyi hafifletmek için kendimi içe doğru kıvrılmayı zar zor başardım. Her şey çok hızlı oldu.

Sert bir vücuda çarptım. İkimiz de yere yuvarlandık. Reflekslerim devreye girdi ve kimin üzerine düştüğümü düşünmeden elimdeki bıçağı adamın gözüne saplamaya çalıştım.

Adam bıçağı son anda engelledi, bıçağın ucu gözünden bir santim uzaklıkta duruyordu. "Ne oluyor, Autumn?!"

Dimitri'ydi. Az kalsın Dimitri'yi öldürüyorduk. Bunun için kendimi kötü hissederdim, ama onu yarım düzine kez öldürmeye çalışmıştım... Bir kez daha ne fark ederdi ki?

"Oh, pardon." Ona garip bir gülümseme attım ve bıçağı kaldırdım. "Benim hatam."

Gözlerini kısarak beni sertçe itti.

Adil.

Ayağa kalktığımda, önümdeki yıkıma gözlerimi kocaman açarak baktım. Bir zamanlar görkemli ve güzel bir anıt olan koloseum harabeye dönmüştü, yarısı tamamen parçalanmış, duman, toz ve kum havaya yükseliyordu. Tribünlerde oturan insanlar şimdi canlarını kurtarmak için koşuyor, çığlık atıyor, etraflarına düşen ateş ve molozlardan kaçmaya çalışıyorlardı.

Taktik teçhizatlı, makineli tüfek taşıyan insanlar, farklı giriş noktalarından gelerek arenayı doldurdular. Talon'un adamlarına ateş ettiler.

Birkurtarma operasyonu mu?

Gözlerim Dimitri'ye kaydı. Vücudundaki kumu silerek, gözleri arenada dolaşüyor, kişiden kişiye geçiyordu. Yüzünde bir tanıdık ifade belirdi.

Onların kim olduğunu biliyordu.

"Senin adamların mı?" diye sordum.

Cevap olarak hafifçe başını salladı. Benim kadar şok olmuş görünüyordu. Benim gibi, kimsenin bizi bulacağını beklemiyordu...

"Eğil!" Dimitri hızla eğilirken bıçağımı fırlattım. Bıçak, arkasında koşan bir askerin göğsüne derinlemesine saplandı.

"Sola," diye bağırdı Dimitri. O ileri atılırken ben de sağa döndüm, yumruğu sırtıma kılıç saplamak üzere olan bir askerin yüzüne çarptı. Nefes nefese bana baktı. "Buradan çıkmak istiyorsan yetiş." Sonra ateşin olduğu yere doğru koşmaya başladı.

Sanırım bu, beni öylece terk etmesinden daha iyiydi.

Gülümsedim.

Benden kesinlikle hoşlanıyor.

Onun peşinden koştum.

Talon'un askerleri sinekler gibi düşüyordu, Dimitri'nin adamlarının taşıdığı yüksek güçlü silahlara karşı hiçbir şansları yoktu. Akıllı olanlar, durum tersine döndüğü için kaçtılar, ama Talon'un ordusunun yarısından fazlası, aleyhlerine olan ezici üstünlüğe rağmen geri kaldı.

Beş asker yolumuza çıktı ve bizi durdurdu. Her birinin elinde bir tür silah vardı.

Dimitri ve ben yumruklarımızı kaldırdık. "Sen soldaki üçünü al. Ben sağdaki ikisini alacağım."

O sadece homurdandı.

Çünkü basit bir "tamam" çok fazla hece olurdu. Pislilik.

Kaşlarımı gerginleştirip saldırmaya hazırlanırken, birdenbire bir yağmur gibi kurşunlar yağmaya başladı ve hepsini anında öldürdü. Bir saniye sonra sarışın bir adam koşarak geldi, yüzünde sırtkan bir gülümsemeyle makineli tüfeğini omzuna kaldırdı.

"Ahhh, DeDe, hep kendini belaya sokuyorsun," dedi adam, Dimitri'ye sırıtarak.

Dimitri'ye dönerek kaşlarımı kaldırdım. "*DeDe?*" diye mırıldandım, kahkahaya boğulmamak için kendimi zor tutuyordum.

O hiçbir şey söylemedi, her zamanki gibi sadece bana sert bir bakış attı. Sarışına baktı. "Mikhail. Bizi nasıl buldun?"

"Önce öldür, sonra yakala." Silahın üzerindeki bir düğmeye bastı ve şarjör dışarı kayarak yere düştü. Arkasına uzanıp başka bir şarjör çıkardı, yerine taktı ve silahı Dimitri'ye uzattı.

Dimitri, hayatı boyunca silahlarla uğraşmış ve onları nasıl kullanacağını çok iyi bilen bir adamın tecrübesi ve hassasiyetiyle silahı kontrol etti. Hızlı, hassas hareketlerle şarjörü ve namluyu kontrol etti.

"Peki, bu güzel bayan kim?" Mikhail, sanki orada durduğumu yeni fark etmiş gibi sordu.

Dimitri, Mikhail'in şoktan ağzını açık bırakacak şekilde Rusça agresif bir şekilde bir şeyler bağırdı.

"Ne?" Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Ne dedi? Bana hakaret mi etti? Bunu sık sık yapar. Ne dediği önemli değil, doğru değil."

Mikhail gözlerini kırptı. Ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden Dimitri onu kesip yine Rusça konuşmaya başladı.

Tamam, bu sinir bozucu olmaya başladı.

Mikhail Rusça cevap verdi. Tartışıyorlarmış gibi geliyordu, ama açıkçası, ben hiçbir şey anlamadım. Birbirlerini öldürmekle tehdit ediyor ya da birbirlerine aşklarını ilan ediyor olabilirdiler, bildiğim kadarıyla.

"Tamam, yeter," diye bağırdı Mikhail, tekrar İngilizceye geçerek. "Bunun için vaktimiz yok. Gitmemiz gerek."

Dimitri ona kırıgın bir bakış attı. "Çocuklarım olmadan gitmiyorum."

"Buluşma noktasında bizimle buluşacaklar. Takviye kuvvetler çoktan çağrıldı. Buradan çıkmak istiyorsak, hemen gitmeliyiz..."

"Umurumda değil," diye bağırarak Dimitri sözünü kesti. "Tüm çocuklarımın buradan çıktığından emin olana kadar bu arenadan ayrılmayacağım."

"Peki, tamam. Gitmeden önce bir tur atalım." Beni işaret etti. "O da geliyor mu?"

O piç kurusu gerçekten tereddüt etme cüretini gösterdi. Öfkeyle ağızım açık kaldı. "Evet, geliyorum!" diye bağırdım.

Mikhail sözüme inanmadı. Dimitri'nin onay vermesini bekledi, *ama Dimitri hala onay vermemişti!*

Ona doğru yürüdüm ve bacağına tekme attım.

"Ah! Siktir!" Dimitri, bacağını tutarak topalladı. "Evet, geliyor!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı salladım. *Tabii ki geliyorum.*

"Tamam o zaman," Mikhail boğazını temizledi. Elini kaldırıp kulağındaki kulaklığa dokundu. "Dimitri güvende," dedi diğer uçtaki kişiye. Talon'un adamlarından bizi koruyan, etrafımızda koruyucu bir çember oluşturan adamlara işaret etti. "Beni takip edin. Hareket edin."

Silahlarını çeken Dimitri ve Mikhail öncü oldular, kaosun içinden yolumuzu açarak önümüze çıkan herkesi vurdular. Bana silah vermedikleri için, ilerlerken yerden bir kılıç ve bir balta aldım.

Dimitri'nin hareketleri - akıcı ve kendinden emin - ve makineli tüfeği mükemmel bir şekilde tutuşu, onun bir tür askeri eğitim aldığından hiç şüphe bırakmadı.

"İllayana, Lukyan ve Aleksandr'ın arenadan çıkıp buluşma noktasına doğru yola çıktıklarını doğruladım," dedi Mikhail, bir askere göğsüne kurşun yağdırarak.

"Nikolai ne durumda?" Dimitri, silahını kullanarak uzun kılıcın darbesini engelledi. Askere ön tekme attı ve göğsüne iki kurşun sıktıktan sonra yoluna devam etti.

"Vincenzo onu yakaladığını doğruladı, ama arenadan çıkıp çıkmadığına dair bir haber yok."

"Peki, ben ayrılmayacağım ta
ki..." "Baba!"

Bu tek kelime o kadar çok korku ve çaresizlikle doluydu ki, Dimitri ve Mikhail gibi *ben* de durup o sesin sahibini aradım.

"Orada." Nikolai'nin diz çökmüş, sarışın bir kadını kollarında tuttuğu yeri işaret ettim.

Dimitri bir mermi gibi fırladı. Biz de onu takip ettik. Bir adam onların etrafında savaşıyor, Talon'un adamlarından korumak için elinden geleni yapıyordu. Mikhail, Dimitri oğlunun yanına diz çökünce emrindeki adamlara yardım etmelerini emretti.

"Ne oldu?" diye sordu, endişeyle sarışına bakarak.

Nikolai, tamamen çaresiz bir halde babasına baktı, gözleri yaşlarla dolmuş, sesi panikle titriyordu. "O... o beni itti ve göğsüne kurşun yedi. Yelek kurşunu durdurdu, ama düşerken kafasını bir kayaya çarptı ve şimdi onu uyandıramıyorum. Yardım et bana. Lütfen. Yardım et bana baba. Onu kaybedemem. Lütfen. Yardım et bana, yardım et bana, yardım et bana..." Konuşurken tüm vücudu titriyordu, elleri çılgınca kadını sallayarak onu uyandırmaya çalışıyordu. "Yardım et bana, yardım et bana..."

Dimitri oğluna baktı, Nikolai'nin çektiği acıyı görünce yüzü çaresizlikle buruştu. "Tamam, tamam. Sakin ol, sakin ol," diye yatıştırdı, elini Nikolai'nin omzuna koydu. "O iyi olacak. Ona yardım edeceğiz."

"Denizaltıda yaralanmaları tedavi etmek için bir doktor ekibi bekliyor," dedi Mikhail.

Denizaltı mı? Bu adamın denizaltısı mı var? Bu insanlar da kim?

Dimitri başını salladı. "Tamam, onu gemiye çıkarmalıyız. Hadi, onu kaldırın."

Ağzımı kapalı tutmalıydım. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Yine de, Dimitri'nin yüzündeki o çaresizlik ifadesini gördükten sonra,

Dimitri'nin yüzündeki çaresizlik ifadesini görünce kendimi tutamadım.

"Durun," dedim, onu yerden kaldırmaya çalıştıklarında. "Önce kanamayı durdurmanız gerekiyor. Yaralanmanın ciddiyetine bağlı olarak, oraya varana kadar kan kaybından ölebilir." Nikolai'nin yüzü soldu, gözleri endişeyle kadına kaydı. "Gömleğini çıkar. Yırt. Yaklaşık üç uzun şerit lazım. Yaraya baskı uygulamak için bandaj olarak kullanabileceğim kadar büyük bir parça bırak."

Nikolai hemen dediğimi yaptı. Yırtık pırtık gömleğinin parçalarını bana uzattı.

"Onu dikkatlice yana çevirin. Tamam, iyi." Kafasının arkasını baktım. Uzun, güzel sarı saçları vardı, bu da kanamanın nereden geldiğini kolayca görmemi sağladı. Kafatasının arkasında kötü bir kesik vardı. Endişe verici kadar derindi, muhtemelen hayati tehlike arz ediyordu, ama bunu söylemedim. Nikolai'ye bakarak onun ipin ucunda olduğunu anlayabiliyordum. O kadın için çok korkmuştu.

Kumaşı kesiğin üzerine bastırdım ve kanamayı durdurmak için yeterli basınç uygulamaya çalıştım. Kadın inledi. Hızlıca, uzun şeritleri kullanarak gömleği yerinde tutmak için kadının başına sardım ve yaraya bastırarak mümkün olduğunca fazla kanı emmeye çalıştım.

"Tamam, burada yapabileceğimizin en iyisi bu. Onu mümkün olduğunca çabuk doktora götürmelisin."

Nikolai başını salladı. Onu, sanki dünyadaki en değerli şey gibi, çok dikkatli bir şekilde kucakladı ve göğsüne sıkıca sarıp, göğsüne yatırdı.

"Siz dördünüz," dedi Dimitri, birkaç adamı işaret ederek. "Onunla kalın. Onları güvende tutmak sizin göreviniz."

"Evet, patron," diye hep birlikte tekrarladılar. "Herkes, hareket!"

Dimitri ve Mikhail yine önde, Nikolai, kadın ve ben hemen arkalarındaydık. Arenadan çıkmak kolaydı. Kolezyumun yan tarafında, tahminimce

Ama Mikhail'in sürekli bahsettiği buluşma noktasına ulaşmak için kasabadan geçmeye çalışmak?

Bu zor kısmıydı.

Tam bir kaos vardı. İnsanlar her yöne koşuyor, çığlık atıyor ve yardım istiyorlardı. Birkaç bina yanıyordu, kimse söndürmeye çalışmadan tamamen yanıp kül oluyordu. Bütün yer yıkılıyordu ve Talon'un adamlarından hiçbiri ne yapacağını bilmiyordu.

Hiçbirini sikimde bile yoktu. Bana kalırsa, hepsi içindeyken bütün yer yansın.

Çevremizi saran kaosun içinde sıkı bir düzen içinde ilerledik. Mikhail buluşma noktasının sahil şeridi boyunca olduğunu söyledi, bu yüzden yolumuza çıkan kimseyi veya hiçbir şeyi durdurmadan doğruca oraya yöneldik.

Neyse ki, fazla dirençle karşılaşmadık. O anda herkes bizi durdurmaya çalışmaktan çok kendi canlarını kurtarmaya çalışıyordu.

Sonunda sahile vardığımızda, bir düzine sürat teknesi boş duruyordu, bazıları zaten insanlarla doluydu. Okyanusta, Mikhail'in kısaca bahsettiği denizaltıyı görebiliyordum, ay ışığı yüzeyinden yansıyor, devasa bir umut ışığı gibi parlıyordu. Kaçışın ışığı.

Hızla hareket ederek, teknelere ulaşmak için küçük setten aşağı koştuk. Talon'un adamlarından bazıları teknelere binmek için yalvarıyorlardı. Binalardan binaya sıçrayan yangın yavaş yavaş bize doğru yaklaşıyordu ve hepsi bu durumdan çok korkuyorlardı.

Tekneleri koruyan silahlı adamların hiçbiri onların teknelere binmesine izin vermedi. Açıkça, başka kimsenin teknelere binmesine izin vermeme talimatı almışlardı ve bu emri harfiyen yerine getirmeye hazırdılar, hatta tekneye binmeye çalışanları vurmaya bile hazırdılar.

Dimitri'nin diğer çocukları da oradaydı. İlayana bizi görünce hemen koşarak Nikolai'nin kollarındaki baygın kadına doğru gitti.

"Tatiana! Ne oldu? Ne oldu?!" diye sordu, sesi çılgınca.

"Şimdi değil. Onu tekneye çıkarmalıyız!" Nikolai onu itip son boş sürat teknesine atladı. "Hadi! Gidelim! Şimdi!"

Dimitri, Mikhail ve ben ona katılırken, Illayana, sanki kaybolacağından korkar gibi onun üzerinde duran çok renkli gözlü uzun boylu bir adam ve Lukyan başka bir tekneye atladılar. Aleksandr ve onun yarısı kadar boyunda, baştan aşağı dövme ve piercinglerle kaplı bir kadın, birkaç kişiyle birlikte kendi teknesinde bekliyor ve ayrılmaya hazırdı.

Denemem gerekmesi bile tuhaf bakışları fark etmemek imkansızdı. Tatiana'ya tamamen odaklanmış, onu ileri geri sallayan ve kulağına fısıldayan Nikolai dışında, diğer Volkov kardeşler benim varlığımdan duydukları şaşkınlığı gizleyemeden bana yan gözle bakmaya devam ettiler.

Ancak hiçbiri itiraz etmedi, bu yüzden bunun bir zafer olduğunu düşündüm.

İki adam teknemizi suya itti ve içine tırmandı. Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve sonra yola çıktık, su üzerinde hızla ilerledik.

Parmaklarım koltuğun kenarlarını o kadar sıkı kavradı ki beyazlaştılar. Dışarı çıkmak için kullanabileceğimiz tüm ulaşım araçları arasından, sanki lanet olası bir tekne olmak zorundaydı.

Okyanus beni çok korkutuyordu.

Altımda binlerce metre derinlikte, içinde kim bilir neler yüzdüğünü Tanrı bilir, su olduğu gerçeğine odaklanmak yerine, adaya dönüp, her şeyin parçalanışını izlemekten büyük keyif aldım. Tüm ağaçların yanışını izledim. Tüm binaların yıkılışını izledim. Tüm insanların çığlıklarını dinledim. Karanlık gökyüzüne yükselen dumanı izledim. Çimlerin üzerinde koşan alevleri izledim.

Yan, orospu çocuğu, yan.

Yorgunluk kemiklerime işliyordu. Artık hayatımız için savaşmadığımıza göre, vücudumda dolaşan adrenalin etkisini kaybetmeye başlamıştı. Bu birçok nedenden dolayı kötüydü, en önemlisi de acıyı katlanılabilir bir seviyede tutmasına yardımcı olmasıydı. Özellikle de lanet olası omzumdaki bıçak yarası.

Tekne suda ilerlerken, devasa koyu gri denizaltıya doğru hızla yaklaşırken saçlarım kaotik bir çılgınlıkla etrafımda uçuşuyordu. Deniz seviyesinin hemen üzerinde, her iki ucunda yelkenleri olan yüksek bir kule

su aracının geri kalanından yüksekte duruyordu. Biz yanına yanaştığımızda, insanlar sürat teknelerinden inip dış gövde boyunca yürüyorlardı. Denizaltının içine girmelerini sağlayacak kulenin alt kısmında bulunan bir kapıya doğru ilerlediler.

Biz son gelen tekneydik.

Boğazımdaki büyük yumruyu yuttum ve yüzümdeki tedirginliği silmek için elimden geleni yaptım.

Bunu yapmak zorunda mıyım? Dalga mı geçiyorsun? Denize düşmeni engelleyecek hiçbir koruyucu bariyer yoktu. Tek bir yanlış hareket, tek bir kayma ve kendini suya doğru sürüklenirken, lanet olası bir köpekbalığının ağzına doğru giderken bulabilirdin.

Aleksandr denizaltının üzerinde duruyordu, ayakları sağlam basmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş, yüzünde sert bir ifade vardı. Tehlikeli. Nikolai, Tatiana hala kollarında iken ayağa kalktığı anda, tekne sallandı ve Nikolai sendeledi.

Dudaklarımdan küçük bir çığlık çıktı. *Tanrım, köpekbalığı tarafından yenmeme izin verme.*

Dimitri omzunun üzerinden bana baktı ve ben de ona başparmağımı kaldırarak, olabildiğince çabuk yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. Daralmış, şüpheli bakışları, benim bu kadar çaresizce sergilemeye çalıştığım rolüme inanmadığını düşündürdü bana.

Aleksandr'ın yüzündeki sert ifade aniden kayboldu ve yerine, tahminimce sempati dolu bir ifade yerleşti. "Onu bana ver," diye homurdandı ve kollarını uzattı.

Nikolai, Tatiana'yı sanki onu başkasına teslim etmek düşünülemez bir şeymiş gibi göğsüne daha sıkı sarıldı. Onu tutarken denizaltıya binmenin ne kadar zor olacağını fark etmiş olmalıydı, çünkü onu isteksizce teslim etmeden önce alnına yumuşak ve şefkatle bir öpücük kondurdu.

"Dikkatli ol. Onu düşürme. Kafasına dikkat et."

"Onu ben tutuyorum Nik. Onu ben tutuyorum." Aleksandr onu sıkıca tutarken Nikolai denizaltıya atladı. Kardeşinden onu hızla geri aldı.

Mikhail de hemen ardından atladı. "Doğruca geminin mutfağına in. Orada bir doktor ekibi seni bekliyor olacak."

Nikolai bir kez başını salladı ve denizaltının ıslak yüzeyinde şaşırtıcı derecede iyi koşarak uzaklaştı. Bu bana lanet olası bir anksiyete krizi yaşattı.

Dimitri de tırmandı. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Panik yapma. Panik yapma. Eğer görürse, bunu asla unutamazsın. Yapabilirsin.

Onun arkasından gitmek istedim ama o dönüp ellerini belime koydu ve beni sanki hiçbir şey yokmuş gibi denizaltıya kaldırdığında donakaldım. Güzel mavi gözleri benimkilerle buluştu, bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki sanki ruhumu okşuyordu.

Bu adam tam bir muamma. Bir saniye önce, yetişemezsem beni geride bırakacağını söylüyordu, bir saniye sonra ise bana şefkatle ve özenle yardım ediyordu. Sanki benimle nasıl başa çıkacağına karar veremiyor gibiydi.

Dimitri kaşlarını çatı, hala belimde olan ellerine baktı. Hemen bıraktı ve geri adım attı, yüzü sertleşti, ifadesizleşti. Ellerini sıkıca yumruk yapmadan önce salladı. Bana kızgın, öfkeli bir bakış attı, sanki bana yardım etmesi *benim* suçummuş gibi, sonra ayaklarının ucunda döndü ve uzaklaştı.

Ne demek istediğimi anladın mı? Lanet olası bir bilmece.

Denizaltının içi tam da tahmin ettiğim gibiydi. Sıkıcı. Dar. Sıradan. İçinden geçmek için yan dönmem gereken uzun, dar koridorları ve çirkin çelik duvarları vardı. Uzay gemisiyle NASA Komuta Merkezi'ni birleştirirseniz ortaya çıkacak şey gibi bir şeydi. Her yerde devasa bilgisayarlar ve monitörler vardı. Büyük,

büyük düğmeler ve kadranslar. Bir düğmeye basarak dünyayı yok edebilecek gibi görünen devasa makineler.

Dekor bir yana, aslında oldukça etkileyici bir gemiydi. Daha önce hiç denizaltı görmemiştim, içine girmemiştim bile. Her şey ne kadar harika olsa da, beni inanılmaz derecede temkinli hale getirdi. Bu adamlar ne tür bağlantılara sahipti ki, sanki lanet olası bir Uber çağırır gibi bir *denizaltı* çağırabiliyorlardı?

Hepimiz mutfakta oturuyorduk — genellikle yemek pişirmek ve yemek yemek için ayrılmış bir alan, ancak geçici bir revir olarak yeniden düzenlenmişti. Gemide gözlemlediklerime dayanarak, bunun denizaltıda mevcut en büyük alan olduğu için yapıldığını düşündüm. Birkaç doktor, kurtarma sırasında bazı askerlerin aldığı yaraları tedavi ediyordu. Açık yaraları diyor, kırık kemikleri sabitleyorlardı, vb.

Karşımda, doktorlardan biri lateks eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna attı.

"Şu anda yapabileceğimiz tek şey bu." Nikolai bu cevabı beğenmemişti.

Ayağa fırladı

Dimitri yoluna çıkmasaydı, o doktoru yere indirip döverek öldüreceğinden emindim. "Ne demek 'yapabileceğin tek şey bu'? O hala baygın!"

"Ve sanırım bir süre daha öyle kalacak." Nikolai homurdandı.

Doktor gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Bay Volkov, lütfen anlayın. Kızınız oldukça ciddi bir kafa travması geçirmiş. Burada elimden gelen her şeyi yaptım, ancak beyin hasarı veya iç kanama olup olmadığını belirlemek için tomografi çekilmesi gerekiyor."

Nikolai göğsünü tutarak Tatiana'ya baktı. Sanki tüm bunlar ona çok ağır gelmiş ve bayılmak üzereymiş gibi hafifçe sallandı, ama babası hemen yanında durarak ayakta kalmasına yardım etti.

"O zaman taramayı yapın," diye talep etti Nikolai.

"Yapamam." Doktorun gözlerinde korku belirdi, ama devam etti. "Gemide o tür bir ekipmanımız yok. Biz bir travma ekibiyiz. Değerlendirme yaparız, triyaj yaparız ve gerçekten ağır vakalarda, hastaları hastaneye ulaştırabilene kadar hayatta tutmaya çalışırız."

Nikolai'nin yüzündeki tüm renk kayboldu. "O-o..."

"Ölecek mi, Doktor?" Dimitri, oğlunun yerine sordu.

Doktor kısa bir süre tereddüt etti. "Emin değilim. Bakın, hayati fonksiyonları iyi. Kendi başına nefes alıyor. Şu anda tek endişem, kafasına aldığı darbe beyin kanamasına neden olup olmadığı. Şimdilik onu izleyeceğiz. Gözünüzü ondan ayırmayın, herhangi bir değişiklik olursa hemen beni çağırın."

Nikolai bu talimatları kutsal bir emir gibi kabul etti. Adam tüm bu süre boyunca karısının yanından ayrılmadı. Elini tuttu. Kalp atışlarını duymak için kulağını göğsüne koydu. Hala nefes alıp almadığını kontrol etmek için elini burnunun ve ağzının önüne tuttu. Islak bir bezle yüzünü ve kollarını temizledi.

Daha önce Dimitri'ye aşkın nasıl bir şey olduğunu sormuştum. O da bana anlatmıştı, ama bu... Bu en iyi tanımdı. Nikolai'nin o kadına olan aşkını masmavi bir gökyüzü kadar net görebiliyordum. Yaptığı her şeyde bu aşk vardı. Ona nasıl değer verdiği, ona nasıl baktığı, etrafında olup biten hiçbir şeyi umursamayıp sadece ona odaklandığı.

Diğerleri onunla konuşmaya çalıştığında bile - ona bir şeyler yemesini, duş almasını veya uyumasını söylediğinde - reddediyor ve onun yanında kalıyordu.

Ve *onun* yanında Dimitri vardı, oğlunu izliyordu. Oldukça garipti. Onunla ilk tanıştığımda, onu kimseyi ve hiçbir şeyi umursamayan acımasız, duygusuz bir robot olarak görmüştüm. Acımasız kısmı hala doğrudu, ama ilk değerlendirmemin ne kadar yanlış olduğunu fark etmiştim.

Dimitri duygularını kalın, aşılmaz bir duvarın arkasına saklıyordu ve sadece değer verdiği kişilerin bu duvarı aşmasına izin veriyordu. Ve o zaman bile, onlar sadece duvarın arkasındaki adamın bir kısmını görebiliyorlardı. Asla bütününe değil.

Arkamda oturup, oğlunun yanında olduğunu, ona baktığını, Nikolai'nin çektiği acıyı hafifletmek için elinden gelen her şeyi yaptığını gözlemlemek, onu farklı bir açıdan görmemi sağladı. Onun, pek çok insanın görmediğinden emin olduğum, tamamen farklı bir yönünü gördüm. O inanılmaz derecede şefkatli, sevgi dolu yönünü.

Merak ediyorum...

"Merhaba."

"Tanrım, lanet olsun," diye fısıldadım, irkerek, elim göğsüme gitti. Yukarı baktığımda Lukyan'ın yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle başımda durduğunu gördüm. "Uh. Merhaba?"

"Ben Lukyan." Bana elini uzattı.

Biliyor musun? "Sonbahar," dedim onun yerine. Eline baktım ve sonra ona baktım. Elini indirmede, bekledi. Bir iç çekerek elini sıktım. Bunu yanıma oturmamak için bir davet olarak algıladı.

"Sen Avustralyalı'sın, değil mi?"

Nasıl oldu da...

"Birkaç kez konuşmanı duydum. Aksanları ayırt etmede yeteneğim vardır. Senin aksanını anlamam biraz zaman aldı ama sonunda anladım."

"Tamam." Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. *Neden benimle konuşuyor?* Volkovlar'ın geri kalanı beni görmezden gelmeye çalışıyordu. Aslında, gemideki herkes öyle yapıyordu. Umurumda değildi. Zaten yalnız kalmayı tercih ediyordum.

"Margot Robbie'yi tanıyor musun?" diye sordu

Lukyan. Kaşlarımı çattım. "Oyuncu mu? Hayır."

"Hemsworth kardeşleri tanıyor musun?"

"Hayır."

"Nicole Kidman'ı?"

"Hayır."

"Peki Hugh Jackman?" "Hayır."

"Crocodile Dundee'yi?"

"Tanıdığın tüm ünlü Avustralyalıları sayacak mısın?" Gülümsedi. "Belki."

"Sana zaman kazandırayım. Kimseyi tanımıyorum."

O dudaklarını büzdü. "Kahretsin." Geriye yaslandı, bacaklarını genişçe açtı ve yüksek sesle nefes verdi. "Bu arada, kurtardığın için teşekkürler."

Göz ucuyla ona baktım. "Ne?"

"Arenada." Bıçak fırlatıyormuş gibi yaptı, ses efektleri ve her şeyiyle. "Swoosh. Pow. Ughh." Başını yana eğdi ve dilini çıkardı, ölü numarası yaptı.

Ona tamamen şaşkın bir şekilde baktım.

"O adam baltayla kafamı kesmeden hemen önce bıçakla omzuna vurdun," diye açıkladı Lukyan.

"Doğru." Odada garip bir şekilde etrafa baktım. Bakışlarım Nikolai, Dimitri ve Tatiana'nın üzerinde dolaştı ve Dimitri'nin kaşlarını çatarak bizi izlediğini fark ettiğimde gözlerim iki kez baktı.

"Oldukça çılgın bir hareketti," diye devam etti Lukyan. "Özellikle de ne kadar uzakta olduğunu düşünürsek. Ne kadar uzaktaydın, 30 metre mi? Bunu nasıl yaptın?"

"Pratik." Dimitri hâlâ bizi izliyordu, yüzü her saniye daha da öfkeleniyordu. *Ne sorunu var bu adamın? Çocuklarıyla konuşmamı istemiyor mu? Bana gönderdiği karışık sinyallerle beni delirtiyordu.*

"Çılgınca," dedi Lukyan hayretle. "Neyse, al. Sana biraz yemek getirdim." Arkasında sakladığı bir kase makarnayı çıkardı ve bana uzattı.

Kaba davranmak istemediğim için, aç olmasam da aldım. "Teşekkür ederim."

O başını salladı. Bana doğru eğildi, ben de ona tuhaf bir bakış attım ve hafifçe geriye yaslandım. "Küçük bir tavsiye," diye fısıldadı. "Babam biraz sert biridir, ama hepimiz arasında en büyük kalbi olan odur. Sizin etkileşiminizi izledim. On yıldan fazla bir süredir onun gülümsediğini görmemiştim, ama *sana* gülümsedi. Sana baktığında gözlerinde bir ışık vardı. Seninle konuştuğunda da öyle. Onu incitecek bir şey yaparsan, boğazından pelvise kadar bağırsaklarını deşerim ve farelerin seni içten dışa yemesine izin veririm. Anlaştık mı?"

O çocuksu, şakacı adamın tüm izleri kaybolmuş, yerine sert, son derece ciddi, yeminini yerine getirmeye hazır bir adam gelmişti. Gözlerinde karanlık, kötü bir canavar parlıyordu ve bu beni hemen tedirgin etti. Sınıfın palyaçosu görünüşünün arkasında tehlikeli bir avcı vardı — ortaya çıkması gerekene kadar gizli tutmayı seçtiği bir avcı. Uyarıcı bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve bana dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Bu adam görüldüğünden çok daha tehlikeliydi.

Bıçaklarımı kavramak için dayanılmaz bir dürtü hissettim. "Temiz."

Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle gülümsedi ve canavar ortadan kayboldu, inine geri döndü. "Harika! Şimdi..."

"Lukyan!"

İkimiz de bakışlarımızı Dimitri'ye çevirdik, o da ayağa kalkmış, bize doğru bakıyordu. "Buraya gelin," dedi sert bir sesle, yanındaki yeri işaret ederek.

Lukyan başını bana doğru çevirdi. "Bazen huysuz bir ihtiyar da oluyor."

"Lukyan!" Dimitri tekrar bağırdı.

Lukyan göz kırptı ve sonra ayağa fırladı. Bana veda etmek için parmaklarını salladı ve geri geri yürüyerek babasının yanına gitti. Babası, Lukyan'ın kafasına sertçe vurdu ve ona sertçe azarladı.

Kafamı salladım ve yemek kaseme bakarak hafifçe güldüm.

Ne tuhaf bir adam.

Gezinin geri kalanında kimse bana bir şey söylemedi. Dimitri bile, ki bu beni pek şaşırtmadı. Adam benden nefret mi ediyor yoksa seviyor mu karar veremiyordu, neyse ne. Onun oynadığı sıcak-soğuk oyunlarından bıkmıştım.

Tanrı bilir kaç saat denizaltıyla seyahat ettikten sonra, sonunda durduk ve yüzeye çıktık. Orada üç dev yolcu gemisi bizi yolculuğumuzun geri kalanında götürmek için bekliyordu. Mikhail'in, denizaltıyla gidebileceğimiz en uzak noktaya geldiğimizi ve geri kalan yolu gemiyle gitmemiz gerektiğini söylediğini duydum. Amerikan sularında bir Rus denizaltısının oldukça büyük sorunlara yol açabileceğinden bahsediyordu.

Tüm bu süre boyunca, hem denizaltıda hem de yolcu gemilerinde Dimitri Nikolai'nin yanında kaldı, onu mümkün olduğunca destekledi ve teselli etti. Ben de onu izledim — elbette gizlice. Onu dikizlediğimi belli etmek istemedim, ama lanet olsun, öyleydim.

O zamandan beri duş alıp giyinmişti ve üzerine tam oturan siyah üç parçalı bir takım elbise giymişti, tıpkı GQ dergisinin kapağında fotoğrafı çekilmiş bir adam gibi görünüyordu. Önceki halini de sevmiştim, kenarları pürüzlü, gömleksiz, kir ve kanla kaplı. Ama takım elbise giymiş bir erkekte beni tahrik eden bir şey vardı.

Bana da giyinmem için kıyafetler verildi, bunun için minnettardım. Sadece basit bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek vardı, duş aldıktan sonra giydim.

İyi hissettim, ferahladım, adanın kirini ve orada yaşadığım her şeyi yıkayıp attım.

Limana vardığımızda ortalık kaos içindeydi. O kadar kaos vardı ki, kolayca kaçabildim. Dimitri ve çocukları Nikolai'ye Tatiana'da yardım etmekle o kadar meşguldüler ki, kimse beni izlemiyordu. Gölgeler beni yutana kadar geriye doğru adım adım çekildim.

Ama bir parçam beni yerinde tuttu, tamamen uzaklaşmadım. Saklandım, Dimitri'nin adamlarına emir verişini izledim, onunla ilgili her ayrıntıyı hafızama kazıdım çünkü onu son kez gördüğümü biliyordum.

Artık adanın sınırlarından kurtulduğumuza göre, birbirimize verdiğimiz sözlerden de kurtulmuştuk. Ateşkesi resmen geçersiz hale gelmişti. Birbirimizi öldürmekte özgürdük. Eskiden bu fikir beni heyecanlandırıyordu, şimdi içimi tedirginlikle dolduruyordu.

Dimitri arabanın kapısını kapattı ve eliyle tavana iki kez vurdu. Nikolai ve Tatiana'nın içinde olduğu araba hızla uzaklaştı, muhtemelen en yakın hastaneye gidiyordu. Dimitri döndü, derin bir nefes verirken elini saçlarında gezdirdi.

Gözlerim yüzünde dolaştı, o güçlü çene hattı, o büyüleyici mavi gözler. O gerçekten de lanet olası bir harikaydı.

Benim gittiğimi fark ettiği anı tam olarak gördüm. Kaşları derin bir şekilde çatıldı ve dönerek çılgınca etrafına bakındı, gözleri bir kişiden diğerine atlıyordu. Sürekli her şeyi gözleriyle tarayarak, arayarak, arayarak ilerledi.

Ama çok geçti.

"Hoşça kal, Kasap," diye fısıldadım, geri adım atıp gecenin karanlığında kayboldum.

Yirmi Altıncı Bölüm

DIMITRI VOLKOV

BİR HAFTA SONRA

Biri ofisimin kapısını çaldı.

"Ne?" diye bağırdım, elimdeki kağıt yığınının gözlerimi ayırmadan. İçeri girmek yerine, kişi tekrar kapıyı çaldı.

Öfkem doruğa ulaştı, ki açıkçası bu son zamanlarda tekrarlayan bir sorundu. Til Death Games'ten döneli bir hafta olmuştu. Tatiana tamamen iyileşmişti ve Nikoali'nin buna çok sevindiğini biliyordum. İlayana hafif yaralanmıştı ve şimdi New York'ta kocasının yanına dönmüştü. O adamın yakın gelecekte onu gözünün önünden ayırmayacağına dair bir hisse kapıldım.

Dürüst olmak gerekirse, geri döndüğümde her şeyin berbat bir halde olmasını bekliyordum. Hesaplarımızın kırmızıya düşmesini, stoklarımızın bitmesini, hatta müşteri kaybı bile olabileceğini. Aleksandr her şeyi hallettiğini söylese de, işlerin onun anlattığı kadar iyi gitmediğini düşünüyordum.

Ama yanılmışım.

Her şey yolundaydı. Aslında yolunda olmaktan da öteydi. Neredeyse iki aydır yoktum, ama Aleksandr ve yeni karısı her şeyi mükemmel bir şekilde idare ettikleri için bunu fark edemediniz.

Karşılaştıkları tüm zorluklara rağmen, başarılı olmuşlar, hatta yeni işler getirmişler, New York'u köşeye sıkıştırmışlar ve Bratva'nın bölgesi haline getirmişlerdi. Avantajlı bir hamle. O dönemde olanları düşünürsek, benim yapmayacağım bir hamle.

Peki, neden sürekli kızgındım?

Hiçbir fikrim yoktu.

Bu, sinir bozucu, öfke uyandıran bir kızıl saçlı kızın, veda bile etmeden arkasını dönüp uzaklaşması yüzünden olamazdı. Onun nerede olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığını bilmiyordum. Yaşıyor mu, ölü mü bilmiyordum. Bunları neden umursayayım ki?

Umurumda değildi.

O basit bir "görüşürüz" bile söylemeye tenezzül etmediyse, ben neden etmeliyim?

Birlikte geçirdiğimiz zamanlar bizim seçimimiz değildi. Onu özlemedim. Sesini özlemedim. Kahkahasını. Gülümsemesini. Bana hissettirdiklerini.

Hiçbirini özlemedim.

Özlemedim.

Hiçbirini özlemedim.

Cildim rahatsızlıktan karıncalanıyordu ve kendimi dişlerimi gıcırdatırken buldum. Tüm vücudum gergin hissediyordu. Ne yaparsam yapayım rahatlayamıyordum. Spor salonunda kendimi sınırlarıma kadar zorlasam, fiziksel olarak dayanamayacak hale gelene kadar egzersiz yapsam, uzuvlarım ağrılar ve yorgun düşseler bile, yine de sakinleşemiyordum. İçimi kemiren sinirlilik bir türlü geçmiyordu.

Neden öylece ortadan kayboldu?

Birlikte yaşadığımız her şey onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Neden bu kadar umursadım ki?

Siktiğimin kurşunu sıkın başıma.

Kapım yine alındı ve ben patladım. Homurdanarak ayağı kalktım, ofis kapısına yürüdüm ve öfkeyle kapıyı açtım.

"Ne?!" diye bağırdım.

Mikhail orada duruyordu, her zamanki boktan sırıtışı yüzünde. "Oh, seni duydum. Kalkıp beni içeri almanı bekliyordum."

"Kendin giremedin mi?"

"Girebilirdim. Ama bunun ne eğlencesi var ki?" Yanımdan hızla geçip içeri girdi ve masamın önündeki koltuklardan birine oturdu. "Konuşmamız gerek."

Daha oturmamıştım ki, eğilip çeneme sert bir yumruk attı. "Ne oluyor lan?!" diye tısladım, karşılık vermeye hazırlanırken, sonraki sözleri beni durdurdu.

"Bu oğlum içindi."

Tabii ki.

Geçen haftaki tüm kaos sırasında, Dayton'la olanları konuşma fırsatımız olmamıştı.

Nefesimi verip, artık ağrıyan çenemi ovuşturdum. "Özür dilerim..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye sertçe sözümü kesti.

O pislik herif az önce yüzüme vurdu ve şimdi bunun hakkında konuşmak istemiyor mu?

"Mikhail..."

"Beni duydun, Dimitri. Şimdi değil. Buraya iş konuşmaya geldim."

Tartışmak istedim. Onu bu konu hakkında konuşmaya *zorlamak istedim*. Ama tecrübelerimden, istemediği halde birini konuşmaya zorlayamayacağımı biliyordum. Özellikle de keder söz konusu olduğunda. Bu, her insanın kendi zamanında kabullenmesi gereken bir şeydi.

"Ne işi?" diye sordum, kağıt yığınıyı yeniden düzenlerken. Zaten hepsi işe yaramaz saçmalıklardı. Sahip olduğumuz çeşitli yasal işlerin üç aylık raporları. Yeni askerlerin özgeçmişleri. Çalışan profilleri. Falan filan.

"Ben de katılmak istiyorum. Talon'a."

Ne yapmaya çalıştığımı anlayacağını bilmeliydim. Adadan kaçtığımdan beri kendimi meşgul etmeye çalışıyordum.

Daha çok, Autumn'u aklından çıkarmaya çalışıyordum.

Kapa çeneni.

Talon'u aramak için sonsuz saatler harcadım, o piç kurusu evi yıkıldıktan sonra nereye kaçtığını bulmaya çalıştım. Şimdiye kadar hiç şansım olmadı.

"Neden?"

"Neden olmasın?" Mikhail omuz silkti. "Benim de onunla bir hesabım var. O odayı ateşe verdiğinde ben de seninle birlikte oradaydım. Beni de öldürmeye çalıştı. Ayrıca, desteğe ihtiyacın olacak ve içimden bir ses, bunu çocuklarından istemeyeceğini söylüyor."

Bu konuda haklıydı. Onları Talon'dan olabildiğince uzak tutmak istiyordum. O arenada hissettiğim felç edici korkuyu... Bir daha asla yaşamak istemiyordum.

Hayır. Bu onların savaşı değildi. Benim savaşımdı.

Mikhail başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ceketinin cebine uzandı, bir şey çıkardı ve masamın üzerine attı.

Onu elime aldım ve tiksintiyle inledim. "Bu da ne lan?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun dostum. Sir Allistair III'ün Yıllık Balosuna davetiyesi."

Evet, görebiliyordum. Ve onu ateşe atmak istedim. "Bunu bana neden gösteriyorsun? Bu tür şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Mikhail sırtarak, "Oh, biliyorum. Hatırlıyorum." dedi.

Hayatımın büyük bir bölümünde babam beni bu tür etkinliklere katılmaya zorlamıştı. Yüksek sosyete toplantıları ve galalar. Sadece zengin aristokratların düzenlediği abartılı balolar.

Çok küçük yaşlardan itibaren görgü kuralları dersleri aldım. Kendimi nasıl iyi davranacağımı ve on sekizinci yüzyıl beyefendileri gibi nasıl davranacağımı öğrendim.

İlk başta, bu tür şeylerin babam için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum. Derslere gitmezsem ya da ders sırasında dalga geçersem, bayılana kadar beni kırbaçlardı.

Büyüdüğümde, babamın bu dersleri sanki kutsal bir şey gibi görmesinin gerçek nedenini öğrendim: bana söylediği için değil, geçmişimizle ilgili gerçeği keşfettiğim için. Babamın saklamak için çaresizce uğraştığı bir gerçek.

Ailemiz, kardeşim ve benim inandırıldığımız gibi, en üstten başlamamıştı.

En alttan başlamıştık. *En* dipten.

Büyükbabam, bizden önce Bratva'yı yöneten Ivanov ailesinin evinde temizlikçiden başka bir şey değildi. Besin zincirinin en altında yer alıyordu, bu da ona çöp gibi davranıldığı anlamına geliyordu.

Babam da öyle.

Sergei Volkov, valinin oğlu olduğu için hayatı boyunca Bratva'daki diğer çocuklar tarafından zorbalığa uğrayan, yoksul bir çocukluk geçirdi. Hiyerarşideki yeri nedeniyle sürekli olarak sataşmaya, ezilmeye ve alay edilmeye maruz kaldıktan sonra, nefret dolu ve intikamcı birine dönüştü. Ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi.

Hırslı zihni, dahice bir plan yaptı. Yardımcılar genellikle görmezden geliniyordu. Çoğu insan onları hiç görmezden geliyor, onların önünde söylediklerine hiç aldırmıyordu. Bu sayede babam, Ivanovları hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde alt edebildi. İzledi. Dinledi. Ve doğru zaman geldiğinde saldırdı, onların tüm krallığını yıktı. Ivanov askerlerini, kendi yönetimi altında daha iyi bir gelecek vaadiyle onlara karşı kışkırttı.

Tabii ki bu tamamen saçmalıktı. Adamlar ona iktidarı ele geçirmede yardım edip amaçlarına ulaştıklarında, Sergei onları idam etti.

İlk *Pakhan'larını* bu kadar kolayca ihanet ettiklerine göre, onu koruyacaklarına asla güvenemezdi.

Daha sonra, geçmişteki kimliğiyle ilgili tüm bilgileri silmek için elinden geleni yaptı. Onu zorbalık eden tüm çocukları öldürdü. Tüm ebeveynlerini öldürdü. Sonra, korkunç bir şöhretle yeni bir başlangıç yaptı. Bratva imparatorluğunu sıfırdan yeniden inşa etti, tam istediği gibi şekillendirdi ve insanların onu sadece Bratva'nın *Pakhan'ı* Sergei Volkov olarak tanıdığından emin oldu. Arkadi Volkov'un oğlu, Ivanov ailesinin uşağı Sergei Volkov olarak değil.

Bu yüzden mirası onun için çok önemliydi, bu yüzden onu dünyadaki her şeyden daha çok önemsiyordu. Hayatı boyunca imparatorluğunu kurmak için çalışmış, insanların onu sadece tuvaletlerini temizleyen biri olarak görmemelerini sağlamıştı. Ve bu imajının kimse ya da hiçbir şey tarafından tehlikeye atılmasını istemiyordu.

Bana ve Dominik'e zorla öğrettiği dersleri kendisi de uyguladı, böylece insanlar bizim sefil bir aileden değil, eski bir zengin aileden geldiğimize inanacaktı.

Yolsuzluk ya da tehditlerle yüksek sosyeteye girmeye çalıştı, tüm büyük etkinliklere davet edilmesini sağladı ve sonunda Sergei Volkov'un giremeyeceği bir konuk listesi kalmadı.

Beni de hepsine sürükledi. İçini deşmek isteyeceğim insanlarla sosyalleşmeye ve kaynaşmaya zorladı. Babamın ayarladığı müstakbel eş adaylarıyla dans etmeye zorladı.

Her anından nefret ediyordum.

"Neden bu partiye gideyim ki?" diye sordum Mikhail'e, altın kabartmalı davetiyeyi havada ileri geri sallayarak. Önemsiz bir partiye katılmaktan çok daha önemli işlerim vardı.

Talon'u bulmak gibi.

Ve Autumn'u.

Hayır!

Onu düşünerek bir saniye daha boşa harcamayacaktım. O artık hayatımda yoktu. *İyi ki gitmiş.* Ve onu bir daha görürsem, onu öldürürdüm.

"Çünkü konuk listesine biraz göz attım ve Anthony Danforth katılacağını işaretlemiş."

Ona baktım. "Bu isim benim için bir anlam ifade ediyor mu?"

Mikhail ayaklarını masama koydu ve ellerini başının arkasına koyarak rahatça geriye yaslandı. "Talon'u araştırmaya başladığımda, paranın izini sürmeye karar verdim." *İyi fikir. Para asla yalan söylemez.* "Talon'un üç ayrı banka hesabı var. Biri ABD'de, biri İsviçre'de ve biri Cayman Adaları'nda. ABD'deki ve Cayman Adaları'ndaki hesaplar ilgimi çekmedi. Bu hesaplardaki işlemlerde şüpheli bir durum yoktu. Zengin çocukların her zamanki saçmalıkları vardı. Ama İsviçre'deki hesap? O hesap ilginçti."

"Nasıl erişim sağladın? İsviçre bankaları müşterilerinin bilgilerini Fort Knox gibi korurlar." Bunu biliyordum çünkü birinde hesabım vardı.

"Bir arkadaşım yardım etti." Ona

ifadesiz bir bakış attım.

O gülümsedi. "Tamam, tamam, beni yakaladın. Birisi benimle aynı durumda idi. 150 bin dolar. Kız kardeşinin bana bazı bilgiler vermesi karşılığında onun borcunu silmeyi teklif ettim. O da Talon'un bankasının hesap departmanında çalışıyordu."

Talon'un bankasının muhasebe departmanında çalışıyordu," diye göz kırptı. "Oldukça kurnazca, değil mi?"

Ben homurdandım.

"Her neyse, onun işlemlerine bir göz attım. Bir tanesi özellikle dikkatimi çekti. Her ayın ilk günü, saat gibi, Talon Anthony Danforth'a elli bin dolar transfer ediyordu." Tabletini çıkardı. Ekranı dokundu ve sonra bana uzattı.

Ekranı çekici bir adamın fotoğrafı vardı. Afrikalı Amerikalı, ellili yaşlarının başında ya da ortasında gibi görünüyordu, kestane kahverengi saçları ve aynı renkte gözleri vardı.

"Anthony Danforth ile tanışın. 54 yaşında. Londra'da doğdu ve 12 yıl önce Amerika'ya taşındı. Birkaç lüks kuaför salonu sahibi ve bildiğim kadarıyla, hiçbir yeraltı örgütü veya suç örgütüyle hiçbir bağlantısı yok. O sadece normal, sıradan bir çalışan."

"O zaman Talon neden ona ayda elli bin dolar gönderiyor?" Kaşlarımı çattım. "Bir sonraki ekrana geç," dedi Mikhail.

Bunu yaptığımda, bir video ekrana geldi. Oynat düğmesine bastım. Sol tarafta bir dizi dükkan, sağ tarafta yolun bulunduğu, grenli bir kaldırım görüntüsü belirdi. İnsanlar alışveriş poşetleri taşıyarak ve birbirleriyle sohbet ederek caddede yürüyüş yapıyorlardı. Siyah bir Bentley, Vintage Elegance adlı bir mağazanın önüne yanaşıp park etti. Arabadan, koyu renk pantolon ve uzun, koyu renk trençkot giymiş, yakasını kaldırarak yüzünün yarısını gizleyen bir adam indi. Başındaki koyu renk şapka kimliğini daha da gizlemeye yardımcı oluyordu, ama tanıdık geldi.

Anthony heyecanla kuaför salonundan koşarak çıktı ve adamın kollarına atladı. Adamı tutkuyla öptü, yanlılıkla şapkasını düşürdü ve yüzünü ortaya çıkardı.

Bütün vücudum canlandı. *Talon*.

"Anthony, Talon'un sevgilisi," diye fısıldadım.

"Bingo." Mikhail parmaklarını şıklattı. "Anthony'yi daha derinlemesine araştırdım. Meğer her yıl bir kez işten izin alıp seyahate çıkıyormuş. Nereye gittiğini tam olarak bulmaya çalıştığımda, bir duvarla karşılaşıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Napoli'ye vardığında izini kaybediyordum. Sanki izler birdenbire kayboluyordu."

"Adaya götürüldü," dedim, parçaları birleştirerek. "Yine bingo."

Aklım dakikada bir kilometre hızla çalışıyordu. "Bu video ne zaman çekildi?"

"Üç gün önce. Şimdi, heyecanlanmadan önce, Talon artık orada değil. Adamlarımı Anthony ile konuşmaya gönderdim, ama o hemen suskunlaştı. Konuşmak istemedi. Adamlarım, böyle bir durumda onu yakalamak için emir almışlardı, ama Talon onu korumak için bir grup muhafız görevlendirerek akıllıca davranmıştı. Adamlarım, dikkat çekmeden hiçbir şey yapamadılar, bu yüzden oradan ayrılmak zorunda kaldılar. Ne yazık ki, Anthony'nin istediği de tam olarak buydu. O pislik, muhtemelen Talon'la birlikte saklandı ve onları hiçbir yerde bulamıyorum."

Lanet olsun. "İşte burada Allistair'in Balosu devreye giriyor," diye mırıldandım.

"Lanet olsun Dimitri, bugün gerçekten formundasın," dedi Mikhail, parmağıyla beni işaret ederek. "Evet. Anthony katılacağını belirtmiş, bu yüzden gidip onu kaçırıp Talon'un yerini ondan işkenceyle öğrenip, gecenin sonunda Çin yemeği yiyelim diyorum. Plan gibi mi geliyor?"

Elimi yüzüme götürdüm. Benim için pek ideal bir plan değildi, ama artıları eksilerini fazlasıyla telafi ediyordu. Talon'u ele geçirebileceksem, bir geceliğine saçma sapan eski geleneklerle, aptal insanlarla ve anlamsız sohbetlerle uğraşabilirim.

"Plan kulağa hoş geliyor," diye iç çekerek kabul ettim. "Baloya ne zaman gidiyoruz?"

"Bir hafta sonra." Mikhail tableti geri aldı ve ayağa kalkarak odanın köşesindeki içki arabasına doğru yürüdü. "Peki, seni bu kadar kötü bir ruh haline sokan şeyi konuşacak mıyız, yoksa her şey yolundaymış gibi davranmaya devam mı edeceğiz?"

Gözlerimi devirdim, sandalyeme yaslandım ve başımı salladım. "Her şey yolunda mı? Kim böyle konuşur ki?"

"Ben," dedi ve bana bin wattlık bir gülümseme attı. "İçki?" diye sordu ve bardağını havaya kaldırdı.

Elimi havada salladım ve o da bir tane getirip önüme koydu.

İçkisini bir yudum aldıktan sonra yan masalardan birine koydu. "Kızıl saçlı olan, değil mi? Adı neydi? Angela mı? Annabelle mi?"

"Autumn, ve hayır, o değil," diye dişlerimi sıkarak söyledim ve içkimi bir dikişte içtim.

Mikhail kahkaha attı. "Tamam. Beni mi kandırmaya çalışıyorsun, yoksa kendini mi?"

Bardağı masaya o kadar sert vurdum ki parçalandı. "Değil dedim, bırak artık bu konuyu."

Mikhail kaşlarını kaldırdı, gözleri masamın her yerine dağılmış cam parçalarına kaydı ve tekrar bana döndü. "Yani, kendin mi? İlginç."

"Mikhail," diye uyarıda bulundum.

"Dimitri," diye karşılık verdi, hiç korkmadan. "Şu anda çalışanlarının senden çok korktuğunu biliyor musun? Her zamankinden daha fazla. Hizmetçilerin, beni öldürmenden korktukları için buraya girmemi engellemeye çalıştılar, o kadar kötü bir ruh halindesin ki. Koridorda yürürken insanlar lanet olası *Jaws* tema şarkısını çalıyorlar."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ama biliyordum. Az önce bahsettiğim o sinirlilik mi? Evet, maalesef onu saklamakta zorlanıyordum. Adadan döndüğümünden beri, herkese her şey için ters davranıyordum.

Birinin yürüyüşü sırasında ayakkabıları gıcırdayordu mu?

Sinirleniyordum. Birisi öksürüyor ya da hapşırıyor muydu? *Sinirleniyordum.*

Biri yemeğini çok gürültülü yedi mi? *Kahrolasınca terslik.*

Kimse güvende değildi. Küçük ya da büyük olması fark etmiyordu. Karşıma çıkan herkese bağıırıyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Eninde sonunda bunu konuşmak zorunda kalacaksın dostum." Mikhail'in sesindeki sempati ve şefkat beni daha da kızdırdı.

Bu konuyu konuşmak istemiyordum.

Konuşacak bir şey yoktu.

Ama ben bir şey söylemeden önce, Mikhail ellerini kaldırıp avuç içlerini bana doğru çevirerek teslim olduğunu gösterircesine kapıya doğru geri çekilmeye başladı. "Sadece söylüyorum. Benimle konuşmayacaksan, *başka biriyle* konuş."

"Seni vurmaya ne dersin?"

Kapıyı açtı, dudaklarında geniş bir sırıtış vardı. "En iyi arkadaşını vurmazsın."

Atmaz mıyım?

Ayağa kalktım ve arkamdan silahımı çıkardım. "Ya da belki vurursun. Tamam, hoşça kal!"

Yirmi Yedinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

Mikhail ile görüşmemden birkaç gün sonra ofisime girdim, ruh halim her zamanki gibi karanlık ve öfkeliydi.

Allistair'in Balosu için hazırlıklarla meşgul olmama rağmen, zihnim dolaşmaya devam ediyordu, ateşli yeşil gözler ve canlı kırmızı saçların görüntüleri lanet olası rüyalarımı rahatsız ediyordu.

Onu düşünmemek için kendime defalarca söylediğim halde, bir işe yaramamıştı. Ne yaptığını merak etmemek için. Nerede olduğunu. Biriyle *yatıp yatmadığını*.

İnkâr tuhaf bir şeydi. Kendime defalarca Autumn ile ilgili hiçbir şeyi umursamadığımı söyledim, ama yine de kendimi başka kimseyi düşünemediğimi fark ettim.

O benim görüş alanımdan çıktığı anda her şeyin normale döneceğinden emindim. Zihnim yeniden berraklaşacaktı. O'nun içimde uyandırdığı tüm o istenmeyen duygular yok olacaktı.

Ama öyle olmadı. Tam tersi oldu.

Daha da kötüleşti.

Neden?

Neden onu kafamdan atamıyordum?

Neden sürekli onu aramaktan kendimi alıkoymak zorunda kalıyordum?

Onun her uyanık düşüncesini benimki gibi rahatsız ediyor

muydum? Bundan şüpheliydim. Ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Ofisime girdiğim anda konuşma kesildi, Aleksandr, Nikolai ve Lukyan birbirlerine garip bakışlar atarak bir anda çenelerini kapattılar. Sanki benim önümde konuşmaktan korkuyorlarmış gibi, yoksa kendimi kaybederim diye.

Akıllıca.

Aleksandr ve Nikolai o gün için giyinmişlerdi - takım elbise ve kravat - ama en küçük oğlum genellikle iş kıyafetinden çok rahatlığı tercih ederdi. Gri bir eşofman giymişti ve o gün gömleksiz çıkmaya karar vermişti.

Odaya bir göz attım ve sonra bakışlarımı en büyük oğlumun üzerinde sabitledim. "Karin nerede?"

Kaşlarındaki hafif kırılganlık, sorumdan kafasının karıştığını gösteriyordu. Yavaşça ayağa kalktı. "Yukarıda."

"Onu buraya getir," diye bağırdım. "Aile toplantısı'nın hangi kısmını anlamadın? O da aileden biri, değil mi?"

Daha iyi bir kelime bulamadığım için, huysuz davrandığımı biliyordum. Ama gerçekten elimde değildi. Sabrım kalmamıştı, öfkemi kontrol edemiyordum, sanki patlamak üzere olan bir bomba gibiydim.

Aleksandr'ın gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık belirdi, sonra odadan çıktı ve birkaç dakika sonra Drea'yı da yanına alarak geri döndü.

1,52 metre boyunda, minik bir kızdı ama aynı zamanda ateşli ve enerjikti. Heavy metal tişörtü, yırtık siyah kot pantolonu ve ona uyan bir çift asker botu giyiyordu. Vücudunun her santimetrekaresi dövmelemlerle kaplıydı ve yüzünde birkaç piercing vardı.

Onunla ilk tanıştığım günü hatırladım. Tam anlamıyla bana çarpmıştı. Yüzünde bir anlığına korku belirdi, ama sonra yerinde durup

geri adım atmamaya beni çok şaşırtmıştı. Benim yanımda tedirgin olmasına rağmen yıkılmamıştı.

O zaman beni etkilemişti. Ve Talon'un elinden bizi kurtarmak için yaptığı her şeyi duyduktan sonra, ondan daha da fazla etkilendim.

Drea garip bir şekilde boğazını temizledi. "Merhaba, Bay Butcher... Yani, Bay Volkov... Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım daha önce tanışmıştık. Hatırlıyor musunuz bilmiyorum. Muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur, çok uzun zaman önceydi. Aslında *çok da uzun* zaman önce değildi, ama kaçırılmanızdan ve olanlardan önceydi..." Yüzünü buruşturdu ve ben de onun saçmalıklarına gülme isteğiyle mücadele ettim. "Pardon, Aleksandr beni görmek istediğinizi söyledi? Öyle mi? Yoksa yanılmış mı? Gidebilirim."

"Seni hatırlıyorum," diye cevap verdim.

"Tamam. Harika. Seni hatırlıyorum. Tabii ki. Yani, seni kim hatırlamaz ki, bilirsin, tüm o 'kkkkkkkkkk' yüzünden." O parmağını boğazına götürdüğünde kaşlarım hafifçe kalktı. "Çok insan öldürdün. Kaç kişiyi öldürdün? Biliyor musun? Sayısını tutuyor musun? Ben sayısını tutuyorum..."

Huh. Konuşkan bir kadın. Oğlumun az konuşan bir adam olduğunu düşünürsek, bu şaşırtıcı.

Aleksandr, onun gevezelik etmesini engellemek için elini ağızına kapattı. Lukyan kıkırdadı.

Öksürerek boğazımı temizledim. "Tamam." Bu soruya cevap vermeyecektim, kısmen de olsa kaç kişiyi öldürdüğümü gerçekten bilmediğim için.

Saymayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Artık herkes oradaydı, işleri resmileştirme zamanı gelmişti.

Masamın arkasına geçtim, sandalyemi çekip oturmaktansa Aleksandr'a oturmasını teklif ettim. Oda sessizliğe büründü. Nikolai ve Lukyan birbirlerine baktılar, yüzlerinde şok ifadesi vardı.

"Baba?" diye sordu Aleksandr.

Drea, hala ağızını kapatan elini zorla çekti. "Oturmanı istiyor," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye tısladı.

Aleksandr ve ben odanın iki ucundan birbirimize baktık, o da bu anın önemini anlamıştı. Ona sadece otuması için bir yer teklif etmediğimi biliyordu. Ona... *her şeyi* teklif ediyordum.

Dominik beni kaçırdığında, *Pakhan* rolü varsayılan olarak Aleksandr'a geçmişti. Ben yokken, kontrolü ele almak için öne çıkmaktan *başka* seçeneği yoktu. Ama şimdi geri döndüğüm için, herkes her şeyin normale döneceğini varsayıyordu. Hepimizin kaçırılmamdan önceki rollerimize geri döneceğimizi.

Ben *Pakhan* olarak.

Aleksandr ikinci komutan olarak. Bu olmayacaktı.

Geri döndüğümde birkaç şeyin farkına vardım, bunlardan biri de Aleksandr'ın görevi devralmaya fazlasıyla hazır olduğuydu. Birkaç danışmanımla, askerlerle, hizmetçilerle, hatta eski ve yeni bazı müşterilerimizle konuştum ve herkes Aleksandr hakkında sadece övgü dolu sözler söyledi. Hepsi onun iyi idare ettiğini, profesyonelce davrandığını, maruz kaldığı tüm baskıya rağmen başarılı olduğunu söyledi.

Artık benim kenara çekilme ve onun parlama zamanı gelmişti.

Sessiz kaldım, bekledim, oğluma bakarak. Ona koltuğumu teklif ederek, ona *Pakhan* rolünü teklif ediyordum. Tabii ki, isterse bunu reddetme seçeneği de vardı. Çocuklarıma böyle bir şeyi asla zorla kabul ettirmeyeceğim. Eğer istemiyorsa, sorun değildi.

Seçim ona aitti.

Aleksandr'ın yüzünde kararlılık belirdi. Sırtını düzeltti, dik durdu, başını dik tutarak yanıma geldi ve oturdu.

Göğsüm gururla doldu.

Fotoğraf makinesinin *deklanşör* sesi odada yankılandı. Hepimiz Lukyan'a baktık. Elinde telefonu vardı, masum bir gülümsemeye dişlerini gösteriyordu.

"Ne?" diye omuz silkti. "Bunu kaydetmeliyiz. Bu özel bir an."

Bayanlar ve baylar, sınıfın palyaçosu oğlum.

Biri gitti, biri kaldı.

Odanın köşesine gidip başka bir sandalye aldım ve Aleksandr'ın yanına yerleştirdim. Drea'ya anlamlı bir şekilde baktım ve tekrar beklemeye başladım.

O, benim ona mı yoksa başkasına mı baktığımı emin olamıyormuş gibi, etrafına garip bir şekilde bakındı. "Bana mı bakıyor?" diye kimseye özel olarak fısıldadı, ama Lukyan her zamanki gibi cevap verdi.

Alaycı bir şekilde.

"Tabii ki." Sonra Aleksandr'ın keskin bakışları karşısında ağzını kapattı.

Drea'nın odaya girdiğinde hissettiği ilk gerginlik bir anda yok oldu. Kesin bir özgüvenle yürüdü ve yeni *Pakhan* olan kocasının yanında hak ettiği yeri aldı.

Çoğu insanın fark etmediği şey, Aleksandr'ın artık Bratva'nın resmi lideri olmasına rağmen, Drea'nın da öyle olduğuydu. Bir kralın bir kraliçeye ihtiyacı vardı ve biraz akli olan herkes, tüm gücü elinde tutanın kraliçe olduğunu bilirdi.

Memnuniyetle başımı sallayarak masanın etrafından dolaştım ve Lukyan'ın önüne geçip kaşlarımı kaldırdım.

"Ben şuraya oturacağım," dedi Lukyan, kalkıp kanepeye oturdu.

"Baba..."

Elimi kaldırarak Aleksandr'ı susturdum ve oturdum. Resmi olarak başlamadan önce söylemem gereken bir şey vardı ve kimsenin beni kesmesini istemiyordum. Hem Aleksandr'ın hem de Drea'nın duymayı hak ettiği bir şey.

"Ben yokken, hem sen *hem* de karın, *Pakhan* rolünü sadece yerine getirmekle kalmayıp, bunu *çok iyi* yaptığınızı kanıtladınız." O tek kelimeye hissettiğim tüm gururu kattım, samimiyetimi duyabilmesini umarak. "Ben geri döndüm diye bunun değişmesi için bir neden göremiyorum. Askerlerle, Ivan ve Vladimir ile konuştum ve onlar da senin övgülerini söylemekten başka bir şey yapmadılar. Sen, ezici bir belirsizlik karşısında güçlü kaldın. Baskı altında çökmedin, aksine başarılı oldun. Ve eşin" —bakışlarım Drea'ya kaydı—"şimdiye kadar şahit olduğum en büyük sızma operasyonlarından birini başardı. Gerçek sadakatinin nerede olduğunu gösterdi ve senin için

senin için her şeyi yapacağını gösterdi. Oğlum, bu bizim gibi adamların elde edebileceği en büyük hediyelerden biridir. Benim kenara çekilme vaktim geldi, senin parlama vaktin geldi. *İkinizin de.*

Aleksandr'ın ağzı açık kaldı. Nikolai'ye baktı, sonra bana döndü ve az önce söylediğim şeyi kabullenmeye çalıştı.

O arenada sıkışıp kalarak birçok şey öğrendim, bunlardan biri de çocuklarıma karşı daha dürüst olmam gerektiği idi. Onlardan uzak durmayı bırakmam gerekiyordu. Onları *çok*, çok seviyordum ve bu sevgi beni korkutuyordu. Yekaterina'yı kaybettiğim gibi onları da kaybetmekten korkuyordum. O yıkıcı, felç edici kaybı bir kez daha yaşamaktan korkuyordum. Bu yüzden, onları kendimden uzak tutuyordum, böylece onları da kaybedersem acımı biraz olsun hafifletebileceğimi düşünüyordum.

Ama bu aptalcaydı.

Şimdi bunu anlayacak kadar kendimin farkındaydım.

"Ne... Ee," Aleksandr dudaklarını yaladı. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Genellikle, yeni liderlik göreve başladığında bir geçiş dönemi olur, ama duyduğum kadarıyla, senin buna ihtiyacın yok. Yine de, bana ihtiyacın olursa ya da tavsiyeye ihtiyacın olursa, ben hala burada olacağım. Ama nihayetinde, sorumluluk sende olacak."

Bu, en küçük oğlumun dikkatini çekti. "Ooo," Lukyan, koltuğunda dikleşerek şarkı söyledi. "Bu, bir kez olsun *sana* patronluk taslayabileceği anlamına mı geliyor?"

İçimden küçük bir mizah duygusu geçti. Aleksandr kaşlarını kaldırarak yanıtlımı bekledi. Bu iyi bir soruydu ve dudaklarımın köşelerinin yukarı kıvrıldığını hissettim.

"Ben, uygun emir komuta zincirine saygı duymadan bir hiçim," diye cevap verdim. *Bırakalım da bundan istediklerini çıkarın.* Başımı salladım ve koltuğuma yaslanarak bacağımı dizimin üzerine attım. "Toplantı senin, evlat."

Aleksandr dikleşti ve tereddüt etmeden hemen konuya girdi. Birkaç önemli sorunu tartıştı ve ben orada oturup dinledikçe, onunla gurur duymaya başladım.

Görünüşe göre, ben yokken bir sürü olay olmuş. Çocuklarım Franco ile uğraşmakla oldukça meşgullerdi. Franco, Nero'nun kardeşi ve Illayana'yı (ilk kez) kaçıran pislikti. Saklanıyordu.

Ayrıca, iki ay önce evimizi basmak için Dominik'in tuttuğu MC Çetesi'ni de bulup öldürmüşlerdi. Bu durum beni mutlu etse de, biraz da hayal kırıklığına uğramıştım. Ben de o aksiyona katılmak istiyordum.

Talon konusuna geldiğimizde, planlarımdan hiç bahsetmedim. Birkaç gün sonra, Talon ile son zamanlarda temas kurmuş tek kişiyi bulmak umuduyla, kendini beğenmiş bir pisliğin düzenlediği aptal bir baloya katılmak için Londra'ya giden bir uçakta olacağımdan bahsetmedim. Neyse ki Aleksandr, Drea, Nikolai ve Lukyan, benim bir şeyler sakladığımı fark edemeyecek kadar meşguldüler ve konu hızla Lukyan'ın takipçisine kaydı.

"O ne olmuş?" Lukyan umursamazca omuz silkti. Her hareketini takip eden biri olması onu pek endişelendirmiyor gibiydi.

"Adanın yerini Drea'ya gönderenin o olduğunu biliyor muydun? Ya da arenada seni kurtaran keskin nişancının o olduğunu?" Aleksandr kardeşine sertçe sordu.

İlki, bilmiyordum. Drea, Mikhail, Arturo ve Tatiana'nın bizi nasıl bulduğunu merak ediyordum. Ama ikincisini tahmin etmiştim. Arenada olanlar kaotikti, ama fark ettim ki, o keskin nişancı her kimse, sadece Lukyan'ı korumakla ilgileniyordu. Geri kalanımız orada olmasak da olurdu.

Lukyan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle miydi? Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Drea cevapladı, "Çünkü ben oraya kimseyi göndermedim. Arturo, Mikhail ve kardeşim de göndermedi."

Kardeşi, Nero'nun Illayana'yı kaçırmasına yardım eden Los Zetas Karteli'nin yeni lideri.

Vay canına, işler ne kadar da değişmiş.

"Tamam mı? Neden bu kadar abartıyorsun anlamıyorum." *Tabii ki anlamıyor.* Ağzımı kapalı tutmak sandığımdan daha zordu. Ama Aleksandr sorumluydu ve bu işi halletmesi gerekiyordu. O yardım istemediği sürece, ben hiçbir şey söylemeyecektim. "Eğer söylediklerin doğruysa, o zaman o beni kurtardı, *bizi* kurtardı."

Aleksandr'ın yüzü sert kalmaya devam etti, bu da onun dalga geçmediğini gösteriyordu. "Önemli olan, bu kadının çok iyi eğitilmiş, çok yetenekli olması, mülkümüze hiç fark edilmeden girip çıkmayı başarması" —*bir dakika, ne?*— "ve onun kim olduğunu hiç bilmiyor olmamız. Önemli olan, onun *çok büyük* bir tehdit olması ve seni elde edemeyeceğini anladığı an, her şeyin değişeceği an olacak."

Lukyan bir kez olsun alaycı bir cevap vermedi. Orada oturup, yüzünde somurtkan bir ifadeyle kardeşinin sözlerini düşündü.

"Onu bulup halletmeliyiz." Bunun arkasındaki niyet açıktı. "O *seni* takip ediyor. Bu da bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğu anlamına geliyor. Onu bulmak için ne gerekiyorsa yap ve onu öldür. Anladın mı?"

Oda bir an sessiz kaldı. Lukyan'ın ona karşı çıkacağını düşündüm, ama sonunda kabul etti. "Anladım."

Aleksandr birkaç konuyu daha ele aldı; envanter durumumuz, New York'taki yeni müşterilerimiz, saflarımızı takviye etmek için Rusya'dan gönderilen yeni askerlerin ilerlemesi.

Konuşması bittiğinde, ben söz aldım. "Birkaç haftalığına uzaklara gideceğim.

Yapmam gereken bir şey var..."

"Bu 'bir şey'in, o ateşli kızıl saçlı kadınla bir ilgisi var mı?" Lukyan, küstahça şarkı söyledi.

Gözlerim ona hızla çevrildi, Autumn'un adı bile içimdeki karanlık, öfkeli canavarı -ki az önce tekrar uykuya dalmaya başlamıştı- uyandırdı ve derimi tırmalamaya başladı. Gözlerimde öfke parlıyordu, çenem sıkışmış, ellerim sıkı yumruklar halinde kapanmıştı, aklına gelen her aptal şeyi söyleme eğiliminde olan en küçük oğluma bakıyordum.

Lukyan yüzünü buruşturarak başka yere baktı.

Aleksandr'ın hayatı boyunca hazırlandığı role adım atmasını izlemek, Autumn'un ezici düşüncesinden, kısa da olsa, dikkatimi dağıtmama yardımcı olmuştu. Ama aniden, o yine oradaydı, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi zihnimin ön saflarında dolanıyordu.

Lukyan'ı ringe çıkarıp onu oraya geri koyduğu için dövmek istedim...

"Madem haberleri paylaşıyoruz, size söyleyeceğim bir şey var," diye Nikolai araya girdi ve düşüncelerimi kesintiye uğrattı.

Muhtemelen iyi bir fikir.

"Ben gidiyorum," diye bitirdi.

Şok içinde ona baktım. Nikolai'nin sözleri herkesi o kadar şaşırtmıştı ki, hepimiz aynı anda konuşmaya başladık, birbirimizin sözünü keserek.

Ben: "Neden bahsediyorsun?"

Aleksandr: "Nereye gidiyorsun?"

Lukyan: "Senin odanı alabilir miyim?" Hepimiz ona ifadesiz bir bakış attık.

Omuz silkti. "Ne?" diye sordu masumca, gözleri tek tek üzerimizde dolaşıyordu. "Bu sürpriz bir şey değil ki. Tabii ki gidiyor. Sanki Tatiana'dan başka bir yerde yaşayabilirmiş gibi," dedi alaycı bir şekilde, sanki *biz* aptalmışız gibi bize bakarak.

Aslında haklıydı.

Nikolai'nin Tatiana'ya olan sevgisi, herkesin hayatında olmasını umduğu türden bir sevgiydi. Benim annesine olan sevgim gibi. Nedenini tamamen anlayabiliyordum...

Bir dakika... Seviyordum mu? Geçmiş zaman mı?

"Tatiana buraya taşınamaz mı?" Aleksandr, Nikolai'ye kaşlarını çatarak sordu.

Konuşmaya ayak uydurmaya çalıştım, ama zihnim karışmaya başladı, düşüncelerimin sonuçları beni çıldırtmaya başladı. *Neler oluyor?*

Yekaterina'yı seviyorum. Sevmek değil. SEVİYORUM. Artık orada olmaması önemli değil. Ne olursa olsun, onu her zaman seveceğim.

. Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum...

"O hamile."

Düşüncelerim bir anda kesildi, başım Nikolai'ye doğru döndü. Sürpriz beni çok etkiledi, gözlerim yuvalarından fırladı.

Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledim?

"Ne?!" Lukyan bağırdı. "Şimdiden mi?! Lanet olsun, senin yüzücüler ne kadar güçlü?"

"Aman Tanrım! Tebrikler!" Drea sandalyesinde zıplayarak bağırdı. "Bir bebek! Ne heyecan verici!"

Nikolai sırtıttı. "Aslında iki tane."

Aleksandr'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "İkiz mi?" diye fısıldadı. Nikolai, yüzünde mutlulukla parıldayarak başını salladı.

Ne? Bütün bu sürprizler bana kalp krizi geçirtcekti. Göğsümde sevinç patladı ve Aleksandr ile aynı anda ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm.

"Tebrikler, küçük kardeşim," dedi ve Nikolai'yi sıkıca kucakladı.

Arkadan yaklaşıp omzuna hafifçe vurdum. "Tebrikler, evlat."

Nikolai için çok önemli bir andı ve onun adına daha mutlu olamazdım. Ama bu haber, ilk seferinde olanlardan sonra inanılmaz bir endişe de getirmiş olmalıydı.

O ayrılmadan önce, yıllar önce yapmam gerektiği gibi onunla konuşmam gerekiyordu. Hiç de istemediğim bir konuşmaydı, ama yapmamız gereken bir konuşmaydı.

"Ben de katılmak istiyorum." Lukyan bize çarptı, kollarını bize doladı ve başını Nikolai'nin sırtına yasladı. "Bu çok güzel," diye hayalperestçe fısıldadı.

Aleksandr homurdandı. "Çekil üstümden."

"Ve bak, her şeyi mahvettin, seni huysuz herif."

Nikolai hafifçe gülerek geri çekildi. Hepimiz tekrar yerlerimize oturduk.

"Gidiyorum diye çalışmayacağım anlamına gelmez," dedi Nikolai

"New York'taki yeni müşterilerimizle koordinasyonu sağlayıp teslimatları ve ödemeleri denetleyeceğim. Tatiana, FIT'te yeterli kredi toplayıp buradaki bir üniversitede yer açıldığında transfer olabilmek için sadece gerekli süre kadar kalmayı planlıyor."

Aleksandr bu plandan memnun olarak başını salladı. "Peki ne zaman ayrılıyorsun?"

"Şimdi."

"Nikolai, bir dakika bekle."

"Oooo, biri başı belada," Lukyan alaycı bir şekilde şarkı söyledi. Benim sert bakışım üzerine, ağzını kapattı ve kapıyı işaret etti. "Ben sadece

—
"Gidecek misin? İyi fikir," diye homurdandım, hâlâ onun Autumn hakkındaki küçük yorumuna kızgındım.

Hızla kapıdan çıktı. Aleksandr ve Drea da veda ettiler. Aleksandr başını hafifçe eğdi, artık *Pakhan* olduğu için bunu yapmak zorunda değildi, ama sanırım buna o kadar alışmıştı ki, artık ikinci doğası haline gelmişti.

Drea, ne yapacağını bilemiyormuş gibi ikimizin arasında garip bir şekilde bakınıyordu. Reverans yapmak için eğilmeye başladı.

Mizah içimi kapladı. Kolunu tutup onu durdurdum. "Sadece hoşça kal demek yeter," diye hafifçe güldüm, kendimi tutamadım.

O gülümsedi. "Hoşça kal."

"Proshchay, doch," Hoşça kal, kızım.

Aleksandr nefesini tuttu.

"Ne?" Gözleri bir oraya bir buraya kaydı. "Ne oldu?" "Aleksandr sana anlatır. Şimdi, lütfen bize biraz yalnız kalalım."

Aleksandr boğazını temizledi, sonra başını tekrar eğdi, bu sefer ilkinden çok daha fazla, ve sonra Drea'nın elini tutup, onun hafif itirazına rağmen onu odadan çıkardı.

"Çok naziksin," Nikolai kapı kapandıktan sonra yorumladı. "Aleksandr için senin ona öyle seslenmen çok önemliydi. Onu kabul ettiğini ve onayladığını bilmek."

"Doğru." Ona oturması için işaret ettim. "O artık benim kızım ve öyle muamele görecektir. Tatiana da öyle."

Teşekkür etmek için başını eğdi. "*Spasibo, Otets.*" *Teşekkürler, Peder.* Oturdu, vücudundaki gerginlik, neden kalmasını istediğini merak ettiğini gösteriyordu. "Eğer kalmam için beni ikna etmek için beni burada tuttunsa..."

"Bunu yapmam," dedim yumuşak bir sesle.

O memnuniyetle başını salladı ve devam etmem için beni teşvik etti.

Derin bir nefes aldım ve nereden başlayacağımı düşündüm. Gerginlik, sık sık hissettiğim bir şey değildi, ama o anda, tüylerim diken diken oldu ve içime işledi. Onun tepkisinden, gerçeği öğrendiğinde bana kızacağından korkuyordum.

"Senin ve Tatiana için gerçekten çok mutluyum."

Parlak ve ıslık ıslık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bu mutluluğu bozmak istemiyordum.

"Konuşmamız gereken bir konu var. İkimizin de bir süredir kaçındığımız bir konu."

Bütün vücudu kaskatı kesildi, tahta gibi sertleşti. "Biliyorsun," diye fısıldadı, sadece o tek cümleden bir şekilde anlamış gibi. "Nasıl... nasıl biliyorsun? Aleksandr mı söyledi?" diye sordu, sözlerinde hafif bir suçlama tonu vardı.

Kafamı salladım. "Hayır. Tabii ki hayır. Ama sonunda birine güvenmene sevindim."

"O zaman nasıl?"

Diğer koltuğu onun karşısına gelecek şekilde hareket ettirdim ve oturdum. "Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye fısıldadım. "O... o geceden?"

Gözlerini kaçırdı, belli ki bu konuyu konuşmak istemiyordu. Hatırlamak istemiyordu.

Onu suçlamadım.

Onu rahatlatmak için elimi omzuna koydum. "Bunu konuşmamız *gerek*, evlat."

"Neden? O geçmişte kaldı. Şimdi bunu konuşmanın ne faydası olabilir ki?" diye sordu, sesinde hiçbir duygu yoktu.

"*Konuş benimle*," diye yalvardım.

Gözleri bana çevrildi. Titrek bir nefes alarak, her kelimesinde acı dolu bir sesle şöyle dedi: "Hastaneden ayrılmadan önceki her şeyi hatırlıyorum. Oğlumun ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar ağır olduğunu..."

kollarımda hissettiğini." Gözleri yaşlarla doldu, ellerine bakarken sanki o küçük bebeği tam o anda orada görebiliyormuş gibi. "Tatiana'nın ne kadar kırık ve tamamen yıkılmış olduğunu hatırlıyorum. nasıl imkansız olduğunu her gördüğünü, sevmek birini birini bu kadar güçlü, bu kadar şiddetli bir şekilde sevmek ve onu senden koparmak, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamak. Tatiana'nın sesindeki acıyı hatırlıyorum. Onun için orada olmadığım için gözlerindeki ihaneti. Suçluluk duygusunu. Utanç duygusunu... Neden bana bunu yeniden yaşıtıyorsun?" diye sordu acı içinde. "Ve ne yap hatırlıyorsun hatırlıyorsun hatırlıyorsun?" Ben zorladım, onunonun

Soru. "Sonra mı?"

"Hastaneden sonra."

Kaşlarını çattı. "Fazla bir şey yok. Ondan sonrası biraz bulanık."

Başımı salladım.

Ben de öyle tahmin etmiştim.

Derin bir nefes alarak başladım. "Aleksandr beni aradığında evin köşesindeydim," dedim, anılara dalarak kendimi onlara kaptırdım. "Onu hiç bu kadar korkmuş duymamıştım. Tamamen dehşete kapılmıştı. Bana mümkün olduğunca çabuk eve gelmem gerektiğini söyledi. Sende bir sorun olduğunu ve ne yapacağını bilmediğini söyledi. *Bu* beni o kadar korkuttu ki, kapıları açmaları için beklemek yerine arabamı doğrudan kapıdan geçirdim. Kardeşin *her zaman* ne yapacağını bilir. Onun böyle bir şey söylemesi... Bu, çok, çok kötü bir şey olduğu anlamına geliyordu. Arabayı durdurduğumda, sen onun kollarında yatıyordun, tamamen katatonik haldeydin. Ne kadar uğraşsak da kıpırdamadın, konuşmadın. Sadece orada yatıp boşluğa bakıyordun. Aleksandr'a ne olduğunu sorduğumda, seni arabanda, motor çalışır halde otururken bulduğunu söyledi. Aleksandr seni dışarı çıkardı ve sen birden çıldırdın, bir şey çıkarmaya çalışır gibi bağıırıp göğsünü tırmaladın. Sonra birden... düştün.

Nikolai dinledi, kaşlarındaki hafif kırıksıklık bana bununla ilgili hiçbir hatırlamadığını gösteriyordu.

"Maaş bordromuzdaki tüm doktorları aradım ve hepsi aynı şeyi söyledi. *Fiziksel* olarak bir sorunun yoktu. Sorunun duygusal, zihinsel bir sorundu. Takip cihazını kullanarak

son adımlarını takip ettim ve nerede olduğunu buldum. Saint Royal Hastanesinden gelmiştin. Ben de onları aradım. Bazı hemşirelere rüşvet verdim, bazılarını tehdit ettim ve ne olduğunu öğrendim. Tatiana'nın ölü doğum için hastaneye yatırıldığını öğrendim."

Nikolai'nin kaşları daha da çatıldı. Bana baktı, gözlerinde acı parlıyordu. "Sen... Bütün bu zaman boyunca bunu biliyor muydun?" diye sordu, inanamayan bir ifadeyle. "*Bütün bu zaman boyunca bunu* biliyordüğün halde hiçbir şey söylemedin mi?!"

Yüzündeki ihanet ifadesini görünce suçluluk duygusu içimi kapladı.

"Nikolai, ben..."

Ayağa fırladı, öfkesi adeta vücudundan fışkırıyordu. "*Neden?*" diye bağırdı. "Neden bir şey söylemedin?! Sana ihtiyacım vardı! Birine ihtiyacım vardı! Herhangi birine! Ne olduğunu biliyorsan neden benim yanımda değildin?!"

Panik beni boğmaya başladı. "Nikolai. Açıklayayım. Ne yaşadığını biliyordum ve..."

"Bunu bilmen imkansız," diye tükürdü Nikolai. "Acımı, hissettiğim kaybı bilemezdin..."

"Evet, ben..."

"Hayır, bilemezsin!" diye bağırdı, sözümü yine kesti. "Hiçbir fikrin yok..."

"*Evet, biliyorum!*" diye bağırdım ve ayağa kalkarak onunla yüz yüze geldim. Her zaman koruduğum maskeyi indirdim ve onunla paylaştığım acıyı görmesine izin verdim. Sadece çocuğunu kaybetmiş birinin anlayabileceği acıyı.

Göğsü derin ve ağır nefeslerle inip kalkarken, gözleri yüzümü tarayarak beni inceliyordu. Yavaşça nefesini tuttu. "Anne?"

Zihinsel olarak yorgun düşmüş bir halde koltuğuma çöktüm. Ama devam etmem gerektiğini biliyordum. "Tatiana kadar ilerlemiş değildi. Sadece yirmi bir haftalıktı. Ama... evet." Boşluğa bakarak, o zamanki her ayrıntının duyularımı bombardımana tuttuğunu hissettim. "Sen doğduktan birkaç yıl sonraydı. Her şey yolunda gidiyordu. Kız olduğunu öğrendik." Gözlerimin önüne gelen anı gülümsedim, Yekaterina'nın her zaman hayalini kurduğu küçük kızına sonunda kavuşmanın mutluluğu ve heyecanı. "Sonra annen korkunç bir kaza geçirdi. Ayağı kaydı ve merdivenlerden düştü. Hemen

hastaneye, ama..." Nefesimi tuttum, cümleyi bile bitiremedim, acı o kadar büyüktü ki.

Nikolai yavaşça koltuğuna geri oturdu ve sessizce dinledi.

Boğazımı temizledim ve devam ettim, ama sesimin titremesini engellemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Annen bu olaydan sonra yıkılmıştı. Ne kadar onun suçu olmadığını söylesem de kendini suçluyordu. Bu bir kazaydı. Kimse suçlu değildi. Bu olaydan o kadar travma yaşamıştı ki, bir daha çocuk istemediğine karar verdi."

"Lukyan ile benim aramda bu kadar büyük bir yaş farkı olması bu yüzden mi?"

Ben başımı salladım. "Eğer başka çocuk istemiyorsa, benim için sorun yoktu. İki güzel oğlum vardı. Mutluydum. Sonra, sen on yaşında, Aleksandr on iki yaşındayken, Lukyan'a hamile kaldı. Her şey yolunda gitti ve o mutlu ve sağlıklı bir şekilde doğdu, bu yüzden bir kız daha denemek istediğine karar verdi."

"Ve Ilayana doğdu," diye tamamladı Nikolai.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Oğluna olanları öğrendiğimde, senin de benim gibi tek başına bununla başa çıkmak ve yas tutmak isteyeceğini varsaymakla hata ettim. Kimseye bundan bahsetmedim. Annen bile, o konuyu açmadıkça. Acı dayanılmazdı ve ben hiç düşünmemeyi tercih ettim. Böylesi daha az acı vericiydi. Eğer bunu konuşmak isteseydin, bana gelirdin diye aptalca düşündüm. Bu yüzden bekledim. Bu konuyu açmanı bekledim. Bana güvenmeni bekledim. Ama hiç yapmadın. Sonra çok zaman geçti, nasıl yaklaşacağımı bilemedim. Ben..." Utanç içinde ellerime baktım. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bunun için çok üzgünüm, oğlum."

Nikolai bir an sessiz kaldı. Sindirmesi gereken çok fazla bilgi vardı, bu yüzden hazır olana kadar tek kelime etmeden ona ihtiyacı olan zamanı verdim. "Senin düşüncelerini anlıyorum. Gerçekten. Ama benim acı çektiğimi bilmeliydin. Umursamadın mı?"

"Ne? Tabii ki umursadım Nikolai," dedim içtenlikle, ama yüzündeki ifade bana tamamen inanmadığını gösteriyordu.

Onu bunun için suçlayamazdım ve bir bakıma, bunu kesinlikle hak etmiştim. Ama onun böyle düşünmesini istemedim. Beni bu kadar küçümsemesini

. Onu ya da onu umursamadığımı düşünmesini.

Ayağa kalktım ve masama gidip kişisel iPad'imi çıkardım. Bu benimimdi. İş için değildi. Yekaterina'nın fotoğrafları ve videoları vardı. Aleksandr, Nikolai, Lukyan ve Ilayana'nın çocukluk fotoğrafları. Bebeklik fotoğrafları. İlk adımlarının videoları. İlk sözcüklerinin. Bunların bulunduğu tek cihaz buydu. Bunlar sadece benim içindi. Parmakla kaydırarak cihazı etkinleştirdim, şifremi girdim ve sakladığım dosyalara doğrudan girdim. Evin çevresindeki güvenlik kamerası görüntüleri

Cihazı Nikolai'ye doğru çevirdim ve bekleyen videoyu oynatmaya başladım. "Yetmiş iki saatten fazla bir süre boyunca yatağının başından ayrılmadım, Nikolai," dedim yumuşak bir sesle.

Videoyu izlememe gerek yoktu çünkü ne göstereceğini tam olarak biliyordum. Nikolai, yemek alanlarından birine kurdurduğum revir yatağında katatonik bir halde yatıyordu, vücuduna birkaç serum takılıydı ve yanında bir kalp monitörü vardı.

Nikolai iPad'i aldı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde görüntüleri izledi. Videoyu hızlı ileri sarmak için ekrana bastı. Ekranın altındaki zaman damgası, onun bu durumda ne kadar süre kaldığını gösteriyordu.

Bütün bu süre boyunca ben de oradaydım, yatağın yanındaki sandalyede oturup uyuyarak, bir , yiyip yiyerek yiyerek bir tepsiden yürüme odada , yatak yaraları oluşmaması için birkaç saatte bir pozisyonunu değiştiriyordum. Bu görüntüleri neden sakladığımı tam olarak söyleyemem. Belki de tam o an içindi. Böylece, görüldüğüm kadar kalpsiz bir piç olmadığımı kanıtlayabilirdim. Belki de oğlumun yanında olamadığım için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmek içindi.

kendi travmamla başa çıkmaya istekli değildim.

Gerçekten bilmiyordum.

Nikolai, odada dolaşp onunla ilgilenirken ellerini titriyordu. Bana baktı, ağzını açıp kapattı. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben... bunu hatırlamıyorum."

iPad'i geri alıp kilitledim ve masama koydum. "Hayır, hatırladığını sanmıyorum. Dediğim gibi, doktorlar fiziksel olarak mükemmel bir sağlıkta olduğunu söylediler. Ama oğlunu kaybetmek, Tatiana'nın yanında olamadığın için hissettiğin suçluluk duygusu, seni kapatmaya neden oldu. Üç gün boyunca orada yattın ve ben de sen kendine gelene kadar seni yalnız bırakamadım.

Sonunda bunu yaptığında, hiçbir şey hatırlamıyordun. Seni bu konuda zorlamaya korkuyordum çünkü tekrar bilinçsiz bir duruma düşeceğinden korkuyordum ve oğlunla olanlar hakkında hiçbir şey söylemediğin için, benim yaptığım gibi kaybınla başa çıkmaya çalıştığını düşündüm. Başımı salladım. "Bu, yaptıklarımı hiçbir şekilde mazur göstermez. Ondan sonra senin yanında olmalıydım. Seninle bu konu hakkında konuşmalıydım. Bunu bildiğimi sana söylemeliydim, böylece konuşmak istersen bana gelebileceğini bilirdin. Bir baba olarak seni hayal kırıklığına uğrattım ve hayatımın geri kalanında bu suçluluk duygusuyla yaşayacağım... Of."

Nikolai bana sarıldı, bana çarptı ve kollarını o kadar sıkı bir şekilde bana doladı ki nefes almakta zorlandım. Bir an şok içinde oturdum, ne yapacağımı bilemedim.

Ona sarıl. Yukarı baktığımda, arkasında duran Yekaterina'nın hayalet gibi görüntüsünü gördüm, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Kollarımı kaldırıp ona sarıldım ve o hazır olana kadar onu bırakmadım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

BU TAMAMEN CEHENNEM OLACAK.

Kol düğmelerimi düzelttim ve önümdeki altın süslemeli çift kapıdan geçmeye kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalıştım.

Orası, olmak istediğim en son yerdi; her şeyi başkaları yapmaya alışkın, kendi kıçlarını bile silemediklerinden şüphelendiğim bir grup kendini beğenmiş insanla bir odada kilitli kalmak.

O gecenin ne getirebileceğini bilmeme rağmen - Talon'da olası bir yer - geri dönüp eve gitmek için can atıyordum. Bu tür olaylar kafama bir çivi çakmak istememe neden oluyordu.

Allistair Vanderbuilt, 72 yaşında, aşırı ayrıcalıklı bir adamdı ve 18. yüzyıla hafif bir takıntısı vardı. Bu takıntısını beslemek için, her yıl Eaghton Kalesi'ndeki konutunda bir balo düzenler, tüm aristokrat arkadaşlarını ve kendisine ve balosuna dikkat çekecek kadar zengin ve ünlü herkesi davet ederdi.

Benim gibi suçlular bu tür etkinlikler için çok uygundu. Bu tür etkinliklere konukları heyecanlandıran bir hava katıyorduk.

aynı odada bulunmanın heyecanı, sıkılmış ev hanımlarının hepsinin yaşamak istediği bir şeydi. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, çoğumuz oradaki herkesin toplamından daha zengindik.

Elbette, bizi suçlu *yapan* şeyin ne olduğunu açıkça söylemiyorduk. Ancak, bu tür çevrelerde söylentiler hızla yayılırdı.

Dış dünyada, bulunduğum konuma gelmek için alçakça şeyler yapan acımasız bir iş adamı olarak tanınıyordum.

Bu, kısmen doğrudu.

Allistair, 1800'lü yıllardan kalma eski gelenekleri, abartılı kıyafetler ve danslar gibi, etkinliklerine dahil etti. Ama aynı zamanda başka şekillerde de modernleştirdi ve her yıl gecenin daha unutulmaz olması için bir tür tema olmasını ısrarla istedi.

O yılın teması maskeli balo idi, bu yüzden 600.000 dolarlık, tamamen siyah bir Stuart Hughes Diamond takım elbise giymiş ve yüzümün sadece üst yarısını kapatan aptal bir maskeyi ellerimde tutuyordum.

"Bana bir daha söyle, neden balodan *sonra* bu adamı kaçıramıyoruz?" diye Mikhail'e bakarak mırıldandım. "Böylece baloya katılmak *zorunda* kalmayız."

Gözlerini devirdi ve yanıma geldi. Balonun resmi olarak başlamasından bir saat sonra geldiğimiz için salonda yalnızdık. "Son zamanlarda çok huysuzsun. Nedenini çok iyi biliyorsun. Bu adamın tekrar kaçıp gitmesini ve onunla birlikte Talon'u bulma şansını da kaybetmeyi göze almak istiyorsun. Ha? Ha?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"O kadar da kötü olmayacak," dedi ve maskesini yüzüne taktı. Maske sadece gözlerini kapatıyordu. Siyah renkteydi ve benimkine benzer karmaşık çizgiler ve kıvrımlar vardı.

Mikhail'i tanıyan herkes onun olduğunu anında anlayabilirdi. Kimliğini gizlemek için hiçbir işe yaramıyordu.

"İçeri gireceğiz. Biraz kaynaşacağız. Akşam yemeği servis edildiğinde Anthony'yi bulamamışsak, kalacağız..."

"Akşam yemeğine kalmayacağız," diye sertçe sözünü kestim, sırtımı dikleştirerek. "Bu aptal şeyin formalitelerine katlanmak zorunda kalmam yeterince kötü. Bu insanlarla oturup sohbet etmeye zorlanmayacağım. Sonunda birini vururum. Buluruz..."

Anthony ve biz çıkıyoruz. Hikayenin sonu. Saçmalamayın." Sinirli bir homurtuyla maskemizi taktım ve başımı kapıya doğru sallayarak işaret ettim. "Şu işi bitirelim."

Mikhail ellerini altın kapı kollarına koydu ve başını çevirip bana sırtarak baktı. "Unutma, kocaman gülümse."

Ona sert bir bakış attım. "Sadece lanet kapıyı aç."

Hızlıca güldü ve sonra çift kapıyı büyük bir hareketle açtı.

Balo salonu, hepsi şık balo elbiseleri ve pahalı takım elbiseler giymiş insanlarla doluydu. Balkonun üstünde oturan yaylı dörtlüsü, havada hafifçe klasik müzik çalıyordu. Kristal avizeler ve süslü altın armatürlerle tasarlanmış, görkemli ve ihtişamlı, güzel ve geniş bir alandı. Sanki zamanda geriye gitmiş gibiydik, dış dünya tamamen kaybolmuştu.

Mikhail ve ben odanın içine doğru ilerledik, kapılar arkamızdan kapandı. Allistair'in yirmi birinci yüzyıla taşımadığı bir gelenek, gelenleri duyurma zorunluluğuydu. Mikhail ve ben hiç fark edilmeden içeri girebildik, diğer konuklar derin sohbetlere dalmışlardı ve iki kişinin daha geldiğini fark etmediler.

Birkaç garson şampanya tepsileriyle yanımızdan geçti. Mikhail hızla bir tanesini kapıp bana eğilerek, "Tamam, sen odanın sol tarafını al, ben sağ tarafı alacağım. Onu bulursak, sakın davranmayı unutma. Onu tek başına yakalamalıyız ki, dikkat çekmeden onu bayılayıp kaçabilelim," dedi.

"Planı hatırlıyorum." Bir garson bana içki ikram etti, ben de başımı salladım. O da yoluna devam etti. "Onu bulduğunda beni ara."

Mikhail başını salladı ve uzaklaşarak kalabalığın içinde kayboldu.

Derin bir nefes alarak, balo salonunun kenarlarından dolaştım, gözlerim sürekli hedefimi arıyordu. Herkesin taktığı maskeler Anthony'yi bulmayı biraz zorlaştırıyordu, ama imkansız hale getirmiyordu. Onun fiziksel özelliklerini en küçük ayrıntısına kadar ezberlemiştim.

Afro-Amerikalı, 1,85 m boyunda, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, sağ yanağında küçük bir yara izi, ince burun, güçlü çene, uzun eğimli alın.

Hareket ederken kafamda bunları tekrar ettim ve etrafımdaki herkesi taradım. Bazılarını önceki etkinliklerden tanıyordum. Margaret DeShawn, altmışlı yaşlarının sonlarında, odanın bir köşesine yerleşip, etrafını dalkavuklarıyla çevirip, diğer konuklar hakkında hiç de incelikli olmayan dedikodular yapan bir kadındı. Uzun kollu, kare yakalı, lüks dantel fırfırlı bej bir elbise giyiyordu. Maskesi kıyafetine uyuyordu, ama kafasına takılı değildi, yüzüne tuttuğu bir çubuğa takılıydı.

Kocası Micheal DeShawn, dünyanın en büyük viski üreticilerinden birinin sahibiydi. Ayrıca genellikle genç olan sekreterleriyle yatma eğilimi vardı.

Ünlü İngiliz politikacı Dillion Newman, elinde bir kadeh şampanya ile odadaki kadınları açıkça süzerek birkaç erkekle konuşuyordu. Muhtemelen hangisini eve götürceğine karar vermeye çalışıyordu. Onunla bir iki kez konuşmuştum. Konuşma pek tatmin edici değildi. Kişiliği ceviz gibiydi.

Aynı şekilde, birkaç tütün üreticisinin sahibi olan kızıl saçlı Rafahel Van Burek de öyleydi. Servetini ve işlerini, 1940'larda tütün üretimi ve dağıtımı konusunda dünyanın önde gelen adamlarından biri olan babasından miras almıştı.

Jin Park ve Minjun Han da oradaydı. Lüks ürünleri ve paraları taklit ederek yasadışı faaliyetlerde bulunduklarını bildiğim üvey kardeşlerdi. Onlarla çeşitli etkinliklerde birkaç kez karşılaşmıştım. Onların yanında dikkatli olmak gerekiyordu. Diğer konuklardan, genellikle pahalı mücevherleri çalmak ve bunları kullanarak neredeyse aynı olan sahte parçalar üretip, değerlerinin on katına satmak hoşlarına gidiyordu.

Etrafımdaki insan denizinde kayarak ilerlerken, Allistair'i yükseltilmiş bir platformda altın süslemeli bir sandalyede otururken gördüm. Her zaman oturduğu yerd, sanki lanet olası İngiltere'nin kralıymış ve hepimiz onun tebaasıymışız gibi. Bu adamdan nefret etmemin bir başka nedeni de buydu. Nadiren

insanlarla kaynaşmazdı, her zaman tahtında oturup herkesin kendisine gelmesini tercih ederdi.

Ben öyle yapmayacaktım.

Bazıları benimle konuşmaya çalıştı. Hatta birkaç kişi beni tanıdı ve isimle seslendi. Kimseyle konuşmak istemiyordum, bu yüzden sadece hafifçe başımı sallayarak selam verdim ve adımımı yavaşlatmadan yoluma devam ettim. Birkaç kadın bana yaklaşmaya çalıştı. Para kokan takım elbiseyi gördüler ve benim için kolay bir av olacağımı düşündüler. Toplum standartlarına göre çok güzel kadınlardı ve muhtemelen gözlerine kestirdikleri her erkeği elde etmeye alışkınlardı.

O aptal şeylerden birine her geldiğimde bu olurdu ve her seferinde sinirlerimi bozardı. Bana, *onların* göz kamaştırıcı bulduklarına emin olduğum bir gülümseme atarlardı. Geçmişte erkekleri ayaklarına kapandıran bir gülümsemeydi bu ve bu yüzden benim de aynısını yapmamı beklerlerdi.

Ben hiç ilgilenmiyordum ve bunu, bana baştan çıkarıcı bir sırtı atar her kadına sert bir bakış atarak açıkça belli ediyordum, bu da onların çekinip geldikleri yere geri dönmelerine neden oluyordu.

Neredesin lan, Anthony? Neredesin...

Gözlerim kalabalığın içindeki bir kadına takıldığında tüm vücudum gerildi. Kadın, vücudunu mükemmel bir şekilde saran, çekici kıvrımlarını vurgulayan, yere kadar uzanan yeşil ipek bir elbise giymişti. Bana sırtı dönüktü, uzun, kalın, canlı kırmızı saçları omurgasından aşağıya doğru uzanıyordu. Yüzünü göremiyordum, ama yine de onu tanıdım ve damarlarım heyecanla doldu.

Olamaz.

Tanımadığım bir adamla konuşuyordu. Ortalama boyda, Dr Phil saç kesimi, sivri burunlu, sanki birbirlerini iyi tanıyorlarmış gibi samimi bir hareketle elini adamın omzuna koymuştu. Orada donakaldım, gözlerimi ondan ayıramıyordum, gözlerim vücudunu baştan aşağı tarıyordu. Yukarı aşağı, yukarı aşağı, o tanıdık his birdenbire canlandı. Yüzünü göremiyor olmam önemli değildi. Vücudum onu tanıdığımı haykırıyordu, içimi o kadar büyük bir heyecan kapladı ki titremeye başladım. Adamın kulağına bir şey fısıldadı ve sonra sırtı bana dönük olarak uzaklaşmaya başladı.

Ayaklarım bilinçli bir düşünce olmadan onu takip etmek için hareket etti, sanki ele geçirilmiş gibiydim, onu takip etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Son iki haftadır gece gündüz beni rahatsız eden kadın olup olmadığını görmek için. Onu takip ettim, diğer konukların arasından geçerek adımlarımda kararlılıkla, gözlerimi ondan hiç ayırmadan.

Zarafetle yürüyordu, kalabalığın içinden çıkıp odanın kenarındaki koridorlardan birine doğru yavaşça ilerliyordu. Hızımı artırdım ve onun arkasından koridora girdim. Varlığını hissetmiş olsa da belli etmedi, aynı hızda yürümeye devam ederek bir koridordan sonra bir diğerine girdi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda duyabiliyordum. Cildim heyecandan titriyordu, her yerim neredeyse titriyordu, zihnim aşırı hızda çalışıyordu.

Neredeyse ona ulaşmıştım. *Neredeyse. Sadece birkaç adım daha...*

O, yıldırım hızıyla döndü ve beni duvara itti, bıçağı boğazıma dayadı.

Ateşli yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve o yumuşak, ipeksi sesiyle "Merhaba, Kasap" diye fısıldarken gülümsemeden edemedim.

Yüzünün her santimini izledim, gözlerim yumuşak pürüzsüz teninde, burnunda, dolgun, pembe dudaklarında dolaştı. İçimde heyecan uyandı.

Benim gibi, o da yüzünün sadece üst yarısını kapatan bir maske takıyordu, onunki siyah ve dantelli, tasarımı çok güzel ve karmaşıktı. Bu, kişiliğine belli bir gizemli hava katıyordu, kırmızı saçları ise maskeyle çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu.

Gülümsemem şakacı bir sırıtışa dönüştü. "Merhaba, *malen'kaya d'yavolitsa, küçük şeytan.*"

Gözleri kısıldı. Bıçağı derime daha derine batırdı ve içimi kesen acıyla iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Şu anda boğazını kesmemem için bana *tek bir* iyi neden söyle," diye düşük sesle homurdandı.

"Her zamanki gibi kana susamışsın, görüyorum." Uyarı olarak kaburgalarına dayadığım bıçağı hafifçe vurdum. O hızlı olabilir, ama ben de öyleydim.

Gözleri hızla aşağıya kaydı ve tekrar yukarıya döndü. Yüzünde meydan okuma parıldıyordu.

"Bu bıçağı göğüs kafesine saplamak bir saniyeden az sürer. Sen beni yakalayabilirsin, ama ben seni *kesinlikle* yakalarım." Ona yaklaştım, dudaklarım onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve fısıldadım, "Oynamak ister misin, Autumn?"

Vücudu daha da yaklaştı, benimkine yapıştı. "Oh, oynamak istiyorum." Gözlerinde karanlık bir ışık parladı. "Kafanla lanet bir futbol topu gibi oynamak istiyorum."

Siktir, bu ateşi özlemişim.

Bana neyin çattığını hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, son birkaç haftadır mücadele ettiğim tüm o duyguların beni ele geçirdiği, karanlık, açgözlü bir canavarın yüzeye çıkmaya çalıştığı ve onu bir daha elimizden kaçırmamamızı istediğiydi.

Ama her zamanki gibi, o canavar yükselmeye çalıştığında, tek bir düşünceyle onu kafesine geri ittim.

Yekaterina.

Ve bu düşünceyle birlikte suçluluk duygusu geldi. Öfke. Umutsuzluk. Sadece karıma karşı hissetmem gereken duyguları başka bir kadına karşı hissettiğim için suçluluk. Bu istenmeyen duyguları uyandırdığı için Autumn'a öfke. Ve onu asla elde edemeyeceğimi fark ettiğim için umutsuzluk.

Damarlarımda yanan şehveti silkeledim ve ona sert bir bakış attım. "Burada ne işin var ki? Davet edildiğini sanmıyorum."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu, kırgın bir şekilde.

Tembelce omuz silktim. Boğazıma dayanan bıçak hala oradaydı, ama korkmuyordum. Beni öldüreceğinden endişelenmiyordum. Beni endişelendiren tek şey, bıçağı oraya dayayan kişinin o olmasıydı. "Bu oldukça özel bir parti," dedim.

"Ve benim *net değerim* davet almaya yetmiyor mu?" diye ima etti, Talon'un adasında mahsur kaldığımızda ona söylediğim bir şeyi hatırlatarak.

"*Ben* öyle demedim." Dudaklarımın kenarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "*Sen* dedin."

Sevimli, sinirli bir homurtu çıkardı ve bu ses doğrudan sikime gitti.

Kes şunu! Ondan nefret ediyoruz, unuttun mu? Zihnimde penise seslendim, ama o lanet şey beni dinlemedi, o bana öyle bakmaya devam ettikçe daha da sertleşiyordu. O lanet bıçağı cildime bastırmaya devam ettikçe.

"Görüyorum ki, hatırladığım kadar pisliğin tekisin. Ben de belki de adanın senin pislik kişiliğini ortaya çıkardığını düşünüyordum."

"Evet, yanılıyorsun. Ve hala soruma cevap vermedin. Burada ne işin var kadın?"

"Sana söyledim, ama bu seni ilgilendirmez," diye tısladı.

Gözlerimizi dikip bakarak savaşımız devam etti. O da hissediyor muydu? Aramızda alev alev yanan, havayı ateşe verecek kadar sıcak olan tüm o gerginliği? Hissetmiş olmalıydı. Tek taraflı olamazdı.

Koridordan ayak sesleri yankılandı. Autumn ve ben seslerin geldiği yöne baktık ve birbirimize döndük. İkimiz de somurtduk. Aynı anda silahlarımızı kaldırdık, ben belimdeki kılıfa geri koydum, Autumn ise geri adım atarak silahını uyluk iç kısmına bağlanmış kılıfına koydu.

Onun vücudunun dokunuşunu anında özledim.

Gözlerim onun pürüzsüz, bronzlaşmış bacaklarını baştan aşağı süzdü. *Onlar başımı sarmış olsaydı nasıl hissederdim acaba?*

"Yolumdan çekil, Butcher," dedi, bıçağını saklamak için elbisesini yerine düzeltirken. "Yapmam gereken bir iş var ve senin bunu mahvetmeni istemiyorum."

Buraya iş için mi gelmiş?

Yine basit bir veda bile etmeden uzaklaşırken, Mikhail köşeyi döndü. Onun yanından geçip durdu, üst vücudunu çevirip kıkına baktı, geri döndü, "fena değil" der gibi bir yüz ifadesi takındı ve yoluna devam etti.

"Tamam, küçük bir güncelleme," diye başladı, önümde durarak. "Anthony'yi buldum ve..." Kaşlarını çatarak boynumu işaret etti. "Oraya ne oldu?"

Boğazıma dokundum. Parmaklarım kanla kaplıydı.

Huh. Autumn'dan olmalı.

"Tıraş olurken kendimi kestim," dedim, kanı emerek, bakışlarım hala Autumn'un köşeyi döndüğü yere sabitlenmiş halde.

Siktir. Neden onun gitmesine bu kadar üzuldüm ki? *Onu* duvara itip, bıçağımı boğazına dayayarak onu sertçe siktiğim görüntü beynime kazındı. Canavar kafesinde çırpınıyordu. İçimde başka bir kadınla seks yapmak isteyen bir yanımın olduğunu fark edince suçluluk duygusu tekrar beni vurdu

başka bir kadınla seks yapmak istediğini fark edince suçluluk duygusu beni tekrar vurdu, ama bu canavarı yatıştırmaya yardımcı olmadı. Canavar, hapishanesinin parmaklıklarına vuruyordu ve onu kilitli tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

Mikhail'in kaşları daha da çatıldı. "Ama içeri girdiğimizde böyle değildin..."

"Tıraş olurken kendimi kestim dedim," diye tersledim. "Peki ya Anthony?"

Bana ters ve kibirli bir bakış attı, ellerini beline koydu. "Biliyorsun, bir gün bana ters cevap vereceksin ve ben kendimi kaybedeceğim ve suratına yumruk atacağım."

Bir iç çekerek gözlerimi devirdim ve duvardan itildim. "Ve o gün geldiğinde, muhtemelen bunu hak etmiş olacağım. Peki, Anthony ne olacak?"

"Onu buldum. Sorun şu ki, onu yalnız yakalamak sandığımdan daha zor oluyor. Akşam yemeğine kalmak istemediğini biliyorum, ama..."

"Akşam yemeğine kalıyoruz."

"Şimdi, bir saniye beni dinle, çünkü... bekle, ne?"

"Akşam yemeğine kalıyoruz," diye daha sert bir şekilde tekrarladım ve takım elbisenin yakasını düzelttim.

Bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. "Ben... ne..." diye kekeledi, başını sallayarak. "Şu anda sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve omuzlarımı geriye doğru çektim, kararlılığım kemiklerime kadar işledi. Autumn'u bir kez elimden kaçırdım. Bir daha böyle bir şey olmayacaktı. "Gidelim."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

AUTUMN DEVALOS

TABİİ Kİ.

Son iki haftadır her anımı meşgul eden Dimitri Volkov oradaydı ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemiyordum.

"Lanet olsun," diye bağırdım ve partiye geri döndüm.

Ondan uzaklaşmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Ondan uzak durmak... Daha da zordu.

Bunu beklemiyordum. Ondan uzaklaştığımda, ona karşı hissettiğim garip tutku da onunla birlikte yok olacağına emindim. Yani, o adam snob tavırları, sinir bozucu hakaretleri ve aptal, yakışıklı suratıyla beni çoğu zaman deliye çeviriyordu.

Yine de, ruhumun derinliklerinde ona yakın olma, onu görme, sesini duyma ihtiyacı vardı.

Son birkaç hafta boyunca, onu aklımdan silmek umuduyla kendimi meşgul etmek için aklıma gelen her şeyi denedim. Spor yaptım. Kitap okudum. En sevdiğim televizyon dizilerini arka arkaya izledim.

Hatta kendimi işime adadım ve üç sözleşmeyi tamamladım. Daha önce o kadar kısa sürede bunu hiç başaramamıştım.

Ama hiçbirisi işe yaramadı.

Dimitri hâlâ oradaydı, aklımı o kadar meşgul ediyordu ki, adadan ayrıldığımdan beri tek bir gün bile onu düşünmeden geçmemişti. Ne yaptığını merak ediyordum. O da beni özlüyor muydu acaba?

Ne kadar aptalım. Adam beni özlememişti. Belki de bana *hakaret etmeyi* özlemişti. Sıcak ve soğuk tavırlarıyla kafamı karıştırmayı özlemişti.

Ama *beni* özlememişti.

"Aptal, kibirli, yakışıklı orospu çocuğu," diye mırıldandım.

Elim bıçaklarımın rahatlığını arzuluyordu, ama sosyal ortam göz önüne alındığında, onları elimde tutarak ana balo salonuna geri dönmenin kabul edilebilir olacağını düşünmedim.

Ne yazık ki.

Dimitri bir konuda haklıydı, ama bunu ona asla itiraf etmezdim. Normalde, bu benim davet edileceğim bir etkinlik olmazdı. Konuk listesi çok seçkindi ve benim orada olmamın tek nedeni, başka birinin eşlikçisi olmamdı.

"İşte buradasın, sevgilim."

Ah, şeytandan bahsetmişken. Dudaklarıma büyük, sahte bir gülümseme yapıştırdım ve erkek sesinin sahibine döndüm.

Dr. Johnathon Warren, Londra'da birkaç özel muayenehanesi olan kırk dokuz yaşında bir psikologdu. O, gecenin balosunu düzenleyen ve benim bir sonraki hedefim olan Allistair'in yakın bir aile dostuydu.

Oldukça sıradan görünümlü bir adamdı. Kumral saçlı, ince dudaklı. Bana karşı çok nazikti, ama diğer kadınlar için aynı şey söylenemezdi. Kaynağıma göre, ofisinde altı kadına tecavüz etmişti. Zor durumda olan, konuşacak, yardım edecek birini arayan kadınlar. Sonuçlarını hiç umursamadan, onları orada istismar etmiş, onlara bunu bildirmeleri halinde kimsenin onlara inanmayacağını söylemişti. Zengin bir aileden gelen, kendisine karşı başlatılan her türlü soruşturmayı engelleyebilecek, saygın bir doktor olduğunu söylemişti.

small. Alone.

Değersiz. Tüm bunları yaparken onlardan istediği her şeyi aldı.

Ve içlerinden biri bu yüzden intihar etti.

Sabrina Kays on altı yaşındaydı ve depresyonla mücadele ediyordu. Dr. Warren'a, onu bulunduğu uçurumun kenarından vazgeçirebileceğini umarak gitti. Ancak Dr. Warren onu uçurumdan itti.

Annesi Beatrice benimle iletişime geçerek, genç ve savunmasız kadınlar üzerindeki terör saltanatına bir son vermemi istedi. Birini öldürme havasında olduğum için, bu işi ücretsiz olarak kabul ettim.

"Johnathon." Dudaklarının tenime değmesi midemi bulandırır da, yanağıma öpücüğünü itiraz etmeden kabul ettim. "Özür dilerim. Kadınlar tuvaleti önünde sıra vardı. Beni mi arıyordun?"

"Evet." Siyah çantamı bana geri verdi. "Akşam yemeği servis edilmek üzere, yerlerimize geçmeliyiz." Bana kolunu uzattı. "Gidelim mi, canım?"

Gülümsedim, ve bu sefer sahte değildi. Artık akşam yemeği vakti gelmişti, bu da hedefime bir adım daha yaklaştığım ve oradan defolup gidebileceğim anlamına geliyordu.

Kolumu onun koluna dolayarak, beni balo salonundan çıkarıp resmi yemek salonuna götürmesine izin verdim. Salonun her yerine düzinelerce yuvarlak masa kurulmuştu, her biri güzel beyaz dantel masa örtüleri ve pahalı altın yemek takımlarıyla süslenmişti. Konukların çoğu çoktan yerlerine oturmuştu, sadece birkaç masa boş kalmıştı.

Johnathon beni odanın ön tarafındaki masalardan birine götürürken, ruhumu ateşe veren büyüleyici safir gözleri aramak için etrafıma bakınmadan edemedim. Yanlarından geçerken basit bir baş selamı veya dostça bir gülümsemeyle insanları selamladı.

"Buyurun." Altın kaplama bir sandalyeyi çekip, centilmen bir hareketle kolunu sandalyenin üzerinde gezdirdi.

Karanlıkta ne yapmaktan hoşlandığını bilmesem, sergilediği tavra neredeyse inanırdım.

Ona teşekkür edip oturdum. Masada zaten yedi kişi vardı ve aralarında sessizce konuşuyorlardı. Yaşlı bir çift — kadın, güzel bir Viktorya dönemi balo elbisesi giymişti.

Şık bir topuz saç modeli, siyah smokin giymiş ve ellerinde beyaz eldivenler olan adam, kendilerini Bay ve Bayan DeShawn olarak tanıttılar. Onları tanıımıyordum, ama umarım dostça bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Onların yanında, çarpıcı güzellikte esmer bir kadın, Richelle Winter oturuyordu. Kulaklarında, boynundaki elmas kolyeyle uyumlu pahalı elmas küpeler sallanıyordu.

Onun yanında Ian Phillips adında bir adam ve eşi Victoria Phillips oturuyordu. Adam tam bir pislikti. Oturduğumda konuşmalarının sonunu duydum, ama onun tam bir ahmak, kadının da mızumsuz bir kaltak olduğunu anlamam için bu kadarı yeterliydi. Birbirlerine çok yakışan bir çift.

Yanlarında sarışın bir beyefendi oturuyordu, Joel Miller ve Afrikalı-Amerikalı eşi Andre Miller, ikisi de siyah takım elbise giymiş, kırmızı kravat ve cep mendilleriyle uyumluydular.

"Çok güzel bir kız, Johnathon," dedi Ian, şampanya kadehini bana doğru uzatarak. "Geçen senekinden daha güzel, orası kesin. Bu ne kadara mal oldu?"

Victoria kıkırdadı. Onun, içinden çok dışından güzel olan insanlardan biri olduğunu hissettim.

"Senin karşılayabileceğinden daha fazla," dedim, çantamı masanın üzerine bırakırken.

Masada bir kahkaha patlaması oldu.

"Bu Natalie," dedi Johnathon, yerine otururken. "Ve bilmen gerekirse, o aslında bir aile dostumuz."

Yalan.

Yalan, yalan, lanet olası yalan.

Gerçek şu ki, "Natalie" Johnathon'un annesi tarafından ona bu etkinliğe eşlik etmesi için kiralanmıştı. Sadece, onun annesinin kiraladığı Natalie ben değildim. Johnathon'un mesajlarını takip ediyor, saldırmak için doğru anı kolluyordum ki, annesine onunla birlikte gelecek birini bulması gerektiğini söyledi. Anlaşılan, bu tür etkinliklere tek başına gitmek kötü bir izlenim bırakıyordu.

Gerçek Natalie'yi kaçırdım, arabamın bagajına tıktırdım ve onun yerine geçtim. Aslında tahmin ettiğimden çok daha kolay oldu.

Johnathon onu daha önce hiç görmemişti, nasıl birine benzediğini bilmiyordu ve buluşma yeri ve zamanı ile ilgili tüm detaylar mesajlarda yazdığı için bu role girmesi hiç de zor olmadı.

"Doğru. Aile dostu." Ian kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi. "Açıkçası, son zamanlarda bu tür şeylere herkesi kabul ediyorlar gibi. Sosyal düzen açısından hiç mantıklı değil."

"Evet, ilk hataları *seni* içeri almaktı," dedi Andre alaycı bir şekilde, başını geriye eğip bardağından bir yudum aldı.

"Ha, ha. Çok komik," diye homurdandı Ian. "İlk milyonunu kazandığında konuş."

"Kendi kazandığın değilse aynı şey değil. Söylesene, sürekli babasının parasını harcamak nasıl bir duygu?" Andre kaşlarını kaldırarak sordu.

Ian'ın yüzü öfkeden kızardı.

Andre ondan uzaklaşıp bana dostça bir gülümseme attı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Natalie. Onu takma. Hepimiz öyle yapıyoruz."

"Sanırım öyle yapacağım," diye gülerek cevap verdim.

Masada hafif bir sohbet başladı, herkes bu tür etkinliklerin getirdiği sıradan nezaket kurallarına uyuyordu. Ben sessiz kaldım, kimliğimi gizlemek istiyorsam sohbete pek katkıda bulunmamalıyım. Andre ve Joel beni sohbete dahil etmeye çalışan tek kişilerdi, bunun için onlara minnettardım. Masada, gözlerine çatalımı saplamak istemediğim tek kişiler onlardı.

Şampanya kadehimi aldım ve dudaklarıma götürürken Johnathon'ın kadehine kayıtsızca baktım. El çantamda küçük bir talyum şişesi vardı — otopside neredeyse tespit edilemeyen, tatsız ve kokusuz bir zehir. Onu içkisine katmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Onun kadar tanınmış birini, diğer hedeflerimi öldürdüğüm gibi öldüremezdim. Ölümü biraz daha gizli olmalıydı. Daha incelikle yapılmalıydı. Doğal nedenlerden dolayı ölmüş gibi görünmeliydi.

Bunu yapmanın en iyi yolu onu zehirlenmekti.

Talyum iyi bir seçimdi çünkü çoğu doktor bunu test etmeyi hiç düşünmezdi ve kurbanı öldürmesi birkaç gün sürebilirdi. Bu da benim ihtiyacım için kesinlikle mükemmeldi.

"Buraya oturabilir miyim?"

O derin, boğuk sesle omurgamdan bir elektrik akımı geçti. Bardakımın kenarından yukarı baktığımda, Dimitri'nin masanın diğer tarafında durduğunu ve bir elini lan'ın omzuna koyduğunu gördüm.

Oh, dalga geçiyorsun herhalde.

Richelle'in gözleri Dimitri'ye ve onun muhteşem vücuduna takıldığında ağzı açık kaldı. Dimitri, vücuduna o kadar iyi oturan bir takım elbise giymişti ki kaslarının her bir çizgisini görebiliyorduk. Gözlerinde şehvet parlıyordu. Onları kafasından kesip çıkarmak istedim.

"Evet, umurumda..." lan, dönüp Dimitri'nin koltuğunu istediğini görünce korkuyla boğulmuş bir sesle sözlerini kesti. Yüzü soldu, tüm yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu.

Dimitri'nin yüzündeki ifade yeterince hoştu, ama gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı. lan bu bakışı gördü, çünkü korkak herif o kadar çabuk geri adım attı ki, kekelemeye başladı.

"H-hayır. Hayır, hiç de değil. Buyurun." Ayağa kalktı ve karısını da yanında sürükleyerek kaldırdı. "Hadi, Victoria."

"Ama ben..."

"Kapa çeneni," diye tısladı, karısı itiraz etmeye çalıştığında. Hızla kaçtı, karısını da peşinden sürükleyerek.

Dimitri tek eliyle ceketinin düğmelerini açtı ve sonra oturdu, gözleri bana sabitlenmiş halde.

Omurgamdan bir ürperti geçti. O adamın sahip olduğu lanet olası *güç*. Dimitri Volkov'un tek bir bakışı, lan'ı canını kurtarmak için kaçmaya zorladı.

Neden bunu bu kadar seksi buluyorum?

Dimitri'nin arkadaşı Mikhail oturduğunda kısa bir süre garip bir sessizlik oldu.

Dimitri'nin yanına oturan Richelle, kirpiklerini kırıştırdı ve ona baştan çıkarıcı bir gülümseme attı. "Merhaba," diye fısıldadı, sesi kısık çıkmıştı. "Ben Richelle." Dimitri'nin elini öpmesini beklermişçesine elini uzattı. Sanki kraliyet ailesindenmiş gibi.

Dimitri onu küçümseyerek baştan aşağı süzdü ve tek kelime etmeden ondan uzaklaştı.

Ah.

"Sanırım tanışmadık, Bay..." Johnathon başladı.

Dimitri birkaç saniye boyunca bana baktı, aramızda gerginlik oluşmaya başladı, sonra bakışlarını Johnathon'a çevirdi. "Dimitri Volkov," dedi, aksanı daha önce hiç duymadığım kadar kalındı.

Bayan DeShawn ona gülümsedi. "Seni tekrar görmek çok güzel, Dimitri."

"Ben de, Margaret," dedi ve selamlamak için başını bir kez salladı. "Andre, Joel," diye kibarca selamladı.

Johnathon kaşlarını kaldırdı. Yüzünde bir anlık tedirginlik belirdi, ama bunu gizlemeye çalıştı. "Vay canına. Şöhretiniz önünüzden gidiyor, Bay Volkov. Las Vegas'ın yarısı sizin değil mi?"

"Dörtte üçü," diye düzeltti Dimitri, omuz silkerek. "Ama kim sayıyor ki?"

"Sen, tabii ki," diye mırıldandım. Dimitri gözlerini kısarak bana baktı.

"Oldukça etkileyici," diye devam etti Johnathon. "Ben *Dr.* Johnathon Warren, dünyaca ünlü bir psikologum. Londra'da birkaç kliniğim var."

"Ben de Richelle," dedi esmer kadın, dikkatleri göğüslerine çekmek için elini göğsüne koyarak.

"İlk seferinde duydum," diye bağırdı Dimitri, onu irkilterek. Gözlerimin içine bakarak, bakışlarımı tuttu. "Peki... sen kimsin?"

Tamam, yani kimliğimi açığa çıkarmayacak... şimdilik.

"Bu Natalie." Johnathon elini masadaki benim elimin üzerine koydu. "Randevum."

Onun dokunuşuna karşı koymak yerine, ki bunu çok yapmak istiyordum, elimi onun elini tutacak şekilde hareket ettirdim.

Dimitri bu hareketi fark etti ve kaşlarını çatı. Öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Natalie," dedi, kelimeyi tadıyormuş gibi dilinden yuvarlayarak. "Biliyor musun, çok tanıdık geliyorsun. Daha önce tanışmış mıydık?"

Aptal herif.

"Hayır, öyle bir şey olduğunu söyleyemem. Ve bunu hatırlardım. Kaba insanları her zaman hatırlarım."

"Ben kaba mıyım?" diye sordu, elini göğsüne koyarak.

"Diğer masalarda bolca boş yer varken birini sandalyesinden kovmak oldukça kaba bir davranış değil mi?"

diye sordum, kaşımı kaldırarak.

Mikhail, bardağından bir yudum alırken kıkırdadı.

Dimitri'nin dudakları küçük bir sırıtışla kıvrıldı. "Sanırım bu kime sorduğuna bağlı."

Masadaki diğer insanları işaret ettim. "O zaman neden bunu salona açmıyoruz?"

"Bence bu çok kaba," diye araya girdi Johnathon, ve onun cevabı beni hiç şaşırtmadı. O ve Dimitri, görünmez bir penis boyu yarışması yapıyordu, ve ben bunun nedenini hiç anlamıyordum.

"Bence sorun yok," diye omuz silken Bayan DeShawn, "Bakın, sosyal statünüz nedeniyle bunu bilmiyor olabilirsiniz, canım," —*burada ince bir hakaret var*— "ama belirli sınıflar vardır. Bay Volkov, Bay Phillips'ten daha üst sınıftır, bu nedenle, koltuğunu istiyorsa, onu almaya hakkı vardır."

Aristokrat, hak iddia eden yaşlı cadalo.

"Bir lehte. Bir aleyhte." Joel ve Andre'ye baktım.

Andre cevap vermek için ağzını açtı, ama Joel elini kocasının omzuna koydu. "Sanırım bu konuşmaya katılmayacağız," dedi nazikçe.

Sonuçta bunun bir önemi kalmadı. Dokuz garson birdenbire ortaya çıkıp her biri bir tabak yemek getirince konu hemen kapandı. Hep birlikte öne çıkıp her birimizin önüne bir tabak koydular.

Aşağı baktım ve...

Iyy, salyangoz mu?! Cidden mi?! Zenginler işte.

"Salatalık turşusu eşliğinde salyangoz," diye tanıttı garsonlardan biri.

"Uh, pardon," diye aceleyle sordum, o ayrılmak üzereyken. "Çok üzgünüm, ama bunu yiyemem." *Her yere kusmamı istemiyorsan tabii.* "Başka bir meze seçeneği var mı?"

Garsonun yüzünde küçümseme ve tiksinti belirdi. O soruyu sorarak korkunç, iğrenç bir şey yapmışım gibi hissettim.

"Bu önceden belirlenmiş bir menü, her bir yemek aylar öncesinden titizlikle seçilmiş ve dünyanın en iyi şefleri tarafından hazırlanmış. Ya

Allistair Bey'in sizin için seçtiği yemeği yersiniz ya da yemiyorsunuz." Burnunu havaya kaldırdı ve topuklarını dönererek uzaklaştı.

Peki, tamam o zaman.

Bayan DeShawn, sanki ben bir aptalmışım gibi bana bakarak kahkahalara boğulduğunda, utanç duygusu omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Richelle de ona katılarak, yemek yerken başını salladı.

Onların gülmesinden utanmadım. Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi.

Ama Dimitri? Evet, onun ne düşündüğü umurumdaydı. O da benim bir aptal olduğumu mu düşünüyordu?

Bir sürü görgü kuralları dersi almıştım. E amca ısrar etmişti çünkü bazen bir sözleşmeyi tamamlamak için tam da böyle etkinliklere sızmam gerekecekti ve istenmeyen dikkatleri üzerime çekmemek için ortama nasıl uyum sağlayacağımı bilmem gerekiyordu.

Dans etmeyi biliyordum. Yürümeyi biliyordum. Mükemmel bir duruşla oturmayı biliyordum. Konuşmayı biliyordum. Zengin bir aileden gelmiş gibi, zarafet ve incelikle davranmayı biliyordum.

Ama bu, bilmediğim bir şeydi ve oraya ait olmadığım acı bir şekilde ortadaydı.

Ona bunu nereye sokacağını söylemek üzereydim ki Dimitri yüzünde bir gülümsemeyle konuştu.

"Margaret, taktığın kolye çok güzel."

Margaret, boynundaki yakut kolyeye dokunarak coşkuyla cevap verdi. "Oh, teşekkür ederim."

Gülümsemesi bir anda kayboldu. "Gerçek olmaması ne yazık."

Margaret kekeledi. "Neden bahsediyorsun? Tabii ki gerçek."

"Öyle mi?" Sandalyesine yaslandı, parmağıyla masayı boş boş tıklıyordu. "Çünkü bildiğim kadarıyla kocan yakın zamanda dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçlamasıyla yargılanmış. Çaldığı parayı tamamen geri ödemek için sahip olduğun neredeyse her şeyi satman ve kız kardeşinin bodrum katına taşınman gerekmiş."

Kadının yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ayrıca, bir kilometre öteden Park Han taklidini ayırt edebilirim."

Herkesle göz teması kurmaktan kaçınarak tabağına baktı.

Dimitri ve ben göz göze geldik. Belki de onu çok iyi tanıdığım için yüzündeki o ifadeyi çözebildim. Sanki şöyle diyordu: "Sadece *ben* seni aşağılayabilirim. Sadece *ben* seninle dalga geçebilirim."

Telefonum çantamın içinden ses çıkardı. Rahat bir nefes aldım. Dimitri'nin hipnotize edici bakışlarından gözlerimi ayırmak için ihtiyacım olan mükemmel bahaneydi bu.

Telefonumu çıkardım ve mesajı görünce gülümsedim, içimden bir gülümseme yayıldı.

Vanessa: O mu?

Odaya bakmaktan kaçındım ve cevap yazdım.

Vanessa: Anlattığından çok daha yakışıklı. Çok, çok daha yakışıklı. Merhaba gümüş tilki.

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı. Bir arkadaşım olsaydı, muhtemelen Vanessa olurdu. Teknik olarak, o bir iş arkadaşımdı. İkimiz de Elias tarafından eğitilmiştik ve ara sıra, özellikle zorlu sözleşmelerde birlikte çalışırdık. O da tesadüfen orada bir hedef bulmuştu.

Döndüğümde Dimitri ve ada hakkında ona dert yanmıştım, bu yüzden her şeyi biliyordu.

Şey, neredeyse her şeyi. Bazı şeyleri kendime saklamanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm.

Görüş alanımın kenarında, Dimitri'nin bana bakışlarını görebiliyordum, gözleri sanki en büyük düşmanımıymış gibi telefonuma dikilmişti. Yemeğine dokunmamıştı. Bunun benim yüzümden mi yoksa salyangozları sevmediği için mi olduğunu bilmiyordum.

Daha fazla tabak yemek geldi, ama ben hiçbirine dokunmadım. Zaten aç değildim, zihnim karşımda oturan kasvetli, iri yarısı erkeğe odaklanmıştı. Masadaki diğer herkes yemeğe devam edip sessiz, sıradan sohbetler yaparken, ben sadece

gözlerimi telefonumdan ayırmadan, rastgele sosyal medya platformlarını kontrol edip Vanessa'ya mesaj atmaya devam ettim.

*Vanessa: Seninle aynı masada oturabilmek için bir adamı koltuğundan attı. Senden çok hoşlanıyor. *öpücük emoji**

Gülerek başımı salladım.

"Biliyorsun, yemek masasında telefon kullanmak kabalık sayılır."

Gözlerimi kaldırdım ve Dimitri'nin bakışlarıyla karşılaştım.

Cidden, bu adamın sorunu neydi? Bir saniye önce beni aşağılıyordu, sonra beni savunuyordu, sonra da herkesin önünde beni rezil ediyordu.

Kararını ver lan, Kasap.

"Yani, demek istediğiniz, bunu yapan siz olduğunuz sürece kaba davranmanın bir sakıncası olmadığı mı?" Telefonumu kilitleyip masanın üzerine yüzüstü bıraktım. "Merak ediyorum, Bay Volkov, normal günlük hayatınızda da bu kadar ikiyüzlü müsünüz, yoksa bunu sadece böyle özel durumlar için mi saklıyorsunuz? Ya da belki sizi korkutan insanlar için?"

Geniş bir gülümsemeyle cevap vermedi, bunun yerine dikkatini Johnathon'a çevirdi. "Dr. Warren, psikolog olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet?" Jonathan yemek yerken cevap verdi.

"Demek zihni inceliyorsunuz. Söyleyin bana, birisi başka birisi hakkında rüya görürse, bu ne anlama gelebilir?"

Ne? Ne demek istiyor?

Johnathan, sorusuna şaşırarak kaşlarını çattı. "Rüya mı?"

"Evet." Gözleri bana kaydı. "Cinsel içerikli bir rüya." *Oh, lanet olası pislik.*

Masadan ona öfkeyle baktım. Parmaklarım masanın yüzeyinde gezindi ve devasa tabağımın yanında duran bıçağı kavradı.

"Şey, uh, bu birçok anlama gelebilir. En olası senaryo, hiçbir şey ifade etmemesidir. Ya da, rüyalarında gördükleri kişiye yakınlaşma arzusu duydukları anlamına gelebilir. Rüyalar genellikle uyanık hayatımızda olanlarla bağlantılıdır. Bazıları rüyaların bilinçaltımızın bize bir şey anlatmaya çalıştığına inanır. Kabul etmek istemediğimiz bir şey."

Bu bana inkar gibi geldi. Dimitri bu konuda tam bir ustaydı ve *benim* inkar eden taraf olduğumu mu ima etmeye çalışıyordu?

Siktir git.

"İlginç," dedi Dimitri, bir parmağıyla çenesine dokunarak, kendini beğenmişliği adeta her yerinden sızıyordu.

Masadan atlayıp boğazına yumruk atmak istedim, ama bu savaşı farklı, daha ince bir taktikle kazanmam gerekiyordu.

"Bu inkar gibi geliyor, sence de öyle değil mi, Johnathon?" diye sordum, gözlerim hala Dimitri'nin üzerinde, onun gözleri de benim üzerimde.

"Sanırım," diye cevapladı Johnathon, neler olup bittiğinden tamamen habersiz. "İnkârın pek çok farklı şekli vardır."

"Birinin sana karşı bir sıcak bir soğuk davranması, örneğin gülümsemesi, gülmesi, hatta seninle *flört etmesi*, sonra da 180 derece dönüp sana bağarmaya ve hakaret etmeye başlaması, *bu* bir tür inkar olarak kabul edilebilir mi?"

"Bu... tuhaf bir şekilde spesifik," dedi kaşlarını çatarak, kafası her saniye daha da karışıyordu. "Ama evet, bu bir olasılık. Bu kişi, yüzleşmek istemediği duygularını bastırmış olabilir. Ya da belki de kabul etmeyi reddediyor olabilir. Ve bu duygularla yüzleşmek yerine, onlara neden olan kişiye öfkeyle saldırıyor."

"İlginç," dedim, Dimitri'yi taklit ederek.

Bana kaşlarını çattı, gözlerinde öfke fırtınası kopuyordu. Ben ise kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim.

Karma acımasızdır, değil mi?

O aptal değildi. Benim ondan bahsettiğimi biliyordu ve Johnathon'un onu tam olarak tarif ettiğini de biliyordu.

"Eleştiriye kaldıramayan insanlar ne olacak?" Dimitri birdenbire bağırdı.

"Anlamadım?" Jonathan aynı anda kekeleydi, ben de "Ben eleştiriye dayanabilirim!" diye bağırdım.

Joel'in bakışları benimle Dimitri arasında gidip geldi. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

"Hayır," diye aynı anda homurdandık.

Neyse ki, Allistair'in adamlarından biri yaptığı duyuru ile başka soru sorulmasını engelledi.

"Bu akşamki etkinliğimizin değerli sunucusu, Sir Allistair Vanderbilt III'ü takdim ediyorum." Jonathan, Bay ve Bayan DeShawn, Richelle, Joel ve Andre hep birlikte arkama döndüler, Allistair'in oradan gireceğini düşündüm. Ama Dimitri'ye ölümcül bakışlar atmakla o kadar meşguldüm ki arkamda olanlara aldırış etmedim.

O da öyle.

Masadan birbirimize bakarken, grup alkışladı. Haftalarca bastırılmış cinsel gerilim, ateşli ve şiddetli bir şekilde aramızda titreşiyordu.

"*Kapa. Çenenin,*" diye ona dudaklarımla söyledim, her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek, ne dediğimin yanlış anlaşılması için.

Bana parmağını doğrulttu. "Sen *sus,*" diye karşılık verdi. Bir şekilde, tek kelime etmeden tartışmaya başladık, ellerimizle şiddetli hareketler yaparak ve birbirimize küfrederek tartışmaya başladık, masadaki diğer herkes ise başlarını çevirmişti. Olan biteni izleyen tek kişi Mikhail'di ve o da tüm bu durumu komik bulmuş gibi görünüyordu, sandalyesine yaslanıp yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle yemeğini yiyordu.

Jonathan, omzunun üzerinden bana bakıp kaşlarını çatarak, garip bir şeylerin olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Gülümsedim ve ona garip bir şekilde başparmağımı kaldırdım.

Kaşlarını biraz daha çatıp başka yere baktı.

Dimitri ile tekrar göz göze geldiğimde, sırtışı beni çileden çıkardı.

Siktir et inceliği.

Parmaklarım hala tereyağı bıçağının sapını kavırıyordu. Bıçağı sıkıca tuttum ve ona doğru fırlattım.

O sağı doğru sendeledi ve sandalyesinde otururken tüm bunları kıl payı kaçırdı. Hiç tereddüt etmeden masadan kendi bıçağını aldı ve bana fırlattı. Hızla çantamı aldım ve bıçağı engellemek için kalkan gibi kullandım, bıçak kumaşa derinlemesine saplandı.

"Ugh. Buraya geliyor," diye homurdandı Andre.

O ve diğerleri geri döndükleri anda bıçağı çantamdan çıkardım. Dimitri ve ben hiçbir şey olmamış gibi davrandık, sanki birbirimizi öldürmeye çalışmamışız gibi.

"Sence aptalca dans geleneğini yapacak mı?" diye sordu Andre.

"Tabii ki yapacak," diye cevapladı Bay DeShawn, bu fikirden pek de memnun değilmiş gibi. "Her yıl yapar."

"Umarım bu sefer bizi seçmez," dedi Joel homurdanarak.

Richelle, Dimitri'ye baştan çıkarıcı bir şekilde sıırttı. "Seçilmeyi umursamazdım," dedi. "Doğru partnerle eğlenceli olabilir, sence de öyle değil mi Dimitri?"

Gözleri ona dikilmiş, öfke ve sinirle yanıyordu. Ve bu eğlenceli bir öfke değildi. Bana baktığı zamanki gibi bir öfke değildi. Bu daha kötü bir şeydi. Çok daha kötü. *Lanet olsun. Bakışlar öldürebilseydi...* Daha önce de boğazımı kesmek istemiş gibi bana baktığını düşünmüştüm... ama Richelle'e baktığına kıyasla bu hiçbir şeydi.

"Neden benimle konuşuyorsun?" diye sertçe bağırdı.

Richelle yüzü bembeyaz oldu ve tabağına baktı.

Kıkırdamamı zorlukla bastırdım. Tanrım, onun ne kadar büyük bir ahmak olabileceğini unutmuşum.

"Neler oluyor?" diye Johnathon'a sordum. "Allistair insanları ne için seçiyor?"

"Dansı için," diye cevapladı Mikhail, gözlerini devirerek. "Akşam yemeği servis edildikten sonra, Allistair masaları dolaşır. Her masayı ziyaret eder, anlamsız, aptalca sohbetler eder ve sonra dans etmek için iki kişi seçer. Bazen çiftleri seçer. Bazen birbirinden nefret eden insanları seçer. Bazen karısı yerine bir adamı ve metresini seçer. Aslında her şey dram için. Zengin insanlar kolay sıkılır ve eğlenmek için kendi kaoslarını yaratmaları gerekir."

Bunu anladım. Talon ve onun aptalca ölümüne savaş adası, zengin ve sıkılmış bir insanın neler yapabileceğinin en iyi örneğiydi.

"Neden biri bunu yapmayı kabul etsin ki?" Geleneksel dansları, polka, galop, vals gibi dansları bilirdim. Bu da E amcamın öğrenmemi istediği bir başka şeydi. Ama bu, dans etmeyi *sevdiğim anlamına* gelmiyordu. Zengin bir pislik bana dans etmemi söyledi diye dans etmem mümkün değildi.

"Ya dans edersin ya da balodan dışarı çıkarılırsın ve gelecekteki tüm etkinliklerden men edilirsin."

Hayır.

"Bu tür insanlar için statü her şeydir," diye devam etti Mikhail, omuz silkerek odaya amaçsızca bakındı. "Yılın en popüler etkinliklerinden birinden men edilmek, onlar için sosyal intihar olur."

Kahretsin. Talyum şişesi hala çantamdaydı. Henüz Johnathon'un içkisine koyma fırsatı bulamamıştım. Dışarı atılamazdım.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Allistair odada masadan masaya dolaşıyordu. Durup birkaç dakika sohbet ediyordu ve sonra birdenbire iki kişi kalkıp yemek salonundan çıkıyordu.

Ve hiçbirisi bundan hiç de memnun görünmüyordu.

Kafasında altın bir taç taktığını ve baştan aşağı pahalı mücevherlerle kaplı olduğunu görmezden gelerseniz, oldukça sıradan bir adamdı. Kırılgan bir cilt, soluk mavi gözler, baştan aşağı gri saçlar. Onun hakkında kesinlikle akılda kalacak hiçbir şey yoktu.

O bizim masamıza doğru ilerlemeye başladığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Orada sekiz kişi oturuyordu, beni de sayarsak dokuz. Yani seçilme şansım dokuzda birdi.

En iyi şans değildi, ama en kötüsü de değildi.

"Bu akşam nasılsınız?" Allistair'in çok kalın bir İngiliz aksanı vardı, ama içimden bir ses onun aksanını olduğundan daha belirgin hale getirdiğini söylüyordu. Bakışları Dimitri'ye kilitlendi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ah, Dimitri! Burada olduğunu duydum." Dimitri'nin omzuna elini vurdu. "Ne harika bir sürpriz."

Dimitri'nin yüzünde bir rahatsızlık belirdi. Başını çevirip omzuna konan ele baktı, sonra da Allistair'in yüzüne. Hiçbir şey söylemedi, gözlerindeki karanlık, tehlikeli bakışların onun yerine konuşmasına izin verdi.

Allistair'in ağzında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim," dedi ve elini çekti. "Benim etkinliklerime katılmayalı çok uzun zaman oldu. Dokunulmaktan hoşlanmadığımı unutmuşum. Nasılsın?"

"İyiyim," diye homurdandı Dimitri.

"Her zamanki gibi konuşkanmışsın," diye güldü. Beni de dahil olmak üzere herkesi ismiyle selamladı — tabii ki sahte isimle — ve hepimize başını salladı. Sonra, Mikhail ve Dimitri hariç herkes, sanki ona bakmak onun onları seçeceği anlamına gelirmiş gibi, adamla göz teması kurmaktan kaçındığı için garip bir sessizlik oldu. "Sanırım hepimiz bu geceki dansa ilk olarak kimi seçeceğimi biliyoruz."

Yavaşça, metodik bir şekilde, bakışlarını masanın etrafında gezdirdi, hepimizin gözlerine baktı ve sonunda Dimitri'ye odaklandı. Zaferle gülümsedi.

"Hayır," diye homurdandı Dimitri anında.

Allistair gülerek başını salladı. "Hadi ama Dimitri! Seni seçeceğimi bilmeliydin! On yıldır benim etkinliklerime katılmıyorsun, değil mi?"

"Ve bir dahaki sefere katılmam için on yıl daha geçmesi gerekecek."

"O zaman seni şimdi seçmem için daha da fazla neden var." Dimitri kıpırdamadı, ayağa kalkmadı, bu fikri düşünmeyi bile reddetti. Allistair'in yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi. "Katılmak istemiyorsan, adamlarım seni dışarı çıkarabilir." Elini sallayınca, lanet olası futbolcular gibi iri yarı dört adam ortaya çıktı ve ölümcül bir güçle tehdit eden bakışlarla onun arkasında durdular.

Dimitri, onların ani varlığından hiç rahatsız görünmüyordu. Talon'un adasında neler yapabileceğini gördükten sonra, bu durum beni hiç şaşırtmadı. O adamın kimseye veya hiçbir şeye korkutulduğunu görmemiştim ve bunu görebilmek için önce ölmem gerekeceğinden emindim.

Ancak Mikhail... O başka bir hikayeydi. Dimitri'yi kendine çekti ve Rusça hararetli bir tartışma başlattılar.

Spoiler uyarısı: Son iki haftadır "Rusça Öğrenin" sesli kitaplarını dinleyerek gizlice Rusça öğreniyordum. Hiçbir şekilde idare edecek kadar bilmiyordum, ama konuşmaları sırasında birkaç şey anlayacak kadar biliyordum.

"Ben... hayır, lanet olsun..."

"...çok...görev...kovulmak...lanet olsun...yap!"

Dimitri, Allistair'in isteğine uymayı reddediyor gibi görünüyordu ve Mikhail ona başka seçeneği olmadığını söylüyordu. Bir tür görevi tamamlamaları gerektiği için balodan atılamayacaklarını söylüyordu.

Ne görevi?

Dimitri öfkeyle homurdandı ve aniden ayağa kalkarak ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Harika!" Allistair gülümsedi. "Şimdi, partnerinizi seçelim..."

Richelle'in kolu o kadar hızlı havaya kalktı ki, kolunu yerinden çıkarmadığına şaşırdım. "Ben seve seve..."

"Siktir. Hayır," diye bağırdı Dimitri.

"Peki, tamam o zaman," dedi Allistair. "Üzgünüm, canım. Şansımı zorlamayayım. Peki ya" —*Sakın beni söyleme, sakın beni söyleme*— "sen, Natalie?"

İçimden inledim. Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak Allistair'e baktım. "Katılma fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim, ama korkarım reddetmek zorundayım. Dans etmek pek benim tarzım değil."

O da gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Bunu kendine bir alışkanlık haline getirmeni öneririm, hayatım. Aynı kurallar geçerli."

Arkasında duran dört adam da bana döndü ve niyetleri belli bir şekilde bana doğru bir adım attılar.

Dişlerimi sıkarak öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Henüz balodan atılmayı göze alamazdım. Görevim henüz tamamlanmamıştı. Bu da, görevi bitirmek istiyorsam dans etmem gerektiği anlamına geliyordu. Gözlerimi Dimitri'ye çevirdim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne düşündüğünü hiç bilmiyordum, ama

Richelle onun ortağı olmayı teklif etti, o ise tek kelime bile etmedi. Hiç itiraz etmedi.

Neden bu düşünceyle kalbim göğsümde çarpmaya başladı?

Otuzuncu Bölüm

AUTUMN DEVALOS

DIMITRI ELİMİ ELİNE ALDI ve balo salonunu geçerek beni eşlik etti, tutuşu yumuşak ama sağlamdı. Allistair'in ultimatomunu zorla kabul ettikten sonra, Dimitri ve ben el ele tutuşarak yemek salonundan çıktık ve o tek dokunuş kalbimi deli gibi çarptırdı.

Seçilmiş diğer tüm çiftler dans pistinde bekliyordu, etrafında küçük bir kalabalık oluşmaya başlamıştı — ne kadar büyük bir karmaşa olacağını izlemek için sabırsızlanan insanlar.

Dans pistine vardığımızda, Dimitri beni zarifçe döndürerek yüzümü kendisine çevirdi, elimi bıraktı ve üç adım geri çekildi.

Indila'nın "Love Story" şarkısı hafifçe çalmaya başladı.

O, mutlak bir özgüvenle duruyordu. Kim olduğunu ve ne yapması gerektiğini tam olarak bilen bir adamdı. Vücuduna mükemmel bir şekilde uyan koyu renkli bir takım elbise giymiş, sahip olduğu her kasın hatlarını görebildiğim özgüvenli bir adamdan daha seksi bir şey yoktu.

Ama sonra, tabii ki, o büyük, aptal ağzını açarak her şeyi mahvetti.

"Dans etmeyi biliyor musun?" diye sordu, bir kolunu beline dolayarak eğildi. Etrafımızdaki diğer erkekler de partnerlerine aynı şeyi yaptılar.

"Soru dans edip edemeyeceğim değil," diye cevapladım, reverans yaparak eğildim. Dik durup gözlerinin içine baktım. "*Senin* liderlik edip edemeyeceğin."

Beni baştan aşağı süzdü. Ağzının bir köşesi hafifçe seğirdi. "Touche."

Birbirimize doğru adım attık ve pozisyonumuzu aldık, elim zarifçe onun kaslı omzuna uzanmış, kolu beni sarmış, eli belimin alt kısmına dayanmış ve serbest ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Dokunuşu beni heyecanlandırdı. Vücudum farkındalıkla titriyordu. O çok yakındaydı. Çok, çok yakındaydı. Giysilerimizin kumaşı engel olmasına rağmen, cildinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Sanki içimdeki her sinir yanıyor, onun bana dokunması için *yanıp tutuşuyordu*. Her yerime dokunması için.

Birbirimizin gözlerine baktık. Aramızda bir şey geçti. Ne olduğunu hiç bilmiyordum, ama oradaydı, güneş kadar sıcak bir şekilde parlıyordu.

O bunu kabul edecek mi? Ben kabul edecek miyim?

Müzik hızlanmaya başladı ve sanki Dimitri'nin ne zaman hareket edeceğini tam olarak hissedebiliyormuşum gibiydim. O bir adım öne çıktı, ben bir adım geri çekildim ve sonra dans pistinde hafifçe dönmeye başladık. O, ritmi kaçırmadan bizi diğer çiftlerin arasından zahmetsizce geçirdi, sanki o bir usta ve bizler onun liderliğini izleyip takip etmesi gereken öğrencileriymişiz gibi.

"Bu çok saçma," diye fısıldadım, ona bu kadar yakın olmaktan ne kadar keyif aldığımı itiraf etmek istemiyordum. Parmak uçlarımda onun sert, kaslı vücudunu hissediyordum.

"Öyle," diye kabul etti. "Allistair saçma şeyler yapmaktan hoşlanan bir adamdır."

"Onu iyi tanıyorsun."

"Yeterince iyi."

Onun ne kadar konuşkan olabileceğini
unutmuşum. Değil.

O hızını kesmeden beni döndürdü ve ben de ona ayak uydurmanın dayanılmaz derecede kolay olduğunu fark ettim, kolum havada süzülüyordu. Birlikte çok iyi hareket ediyorduk. *Fazlasıyla iyi*. Sanki tek bir kişiymişiz gibi, her birimiz diğerinin bir uzantısıymışız gibi.

Müzik çok güzeldi; yumuşak ve hoştu. O anı sanki bir masalda gibi hissettirdi, ayaklarımız uyum içinde hareket ediyordu, vücutlarımız her dönüşte birbirine yaklaşıyor ve sonunda birbirimize yapışıyorduk.

Yüzü taş gibi sertti, çenesi sıkıydı, vücudu gergindi. Rahatsız mıydı acaba diye merak ettim, ama beni tutuş şekli... Sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi geldi.

Ya da belki de *ben* onun böyle hissetmesini umuyordum.

Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yoktu.

"Neden buradasın?" diye sordum, aramızda yükselen gerginliği umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak.

"Sen neden buradasın?" diye karşılık
verdi. "Bu seni ilgilendirmez."

"O zaman *benim* burada ne yaptığım da *seni*
ilgilendirmez." "Peki."

"Peki," diye tekrarladı.

Hızlandık, dans pistinde dönerek gittikçe daha hızlı dönüyorduk. Sanki süzülüyorduk, hareketlerimiz neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu. Arada sırada beni döndürüp kendine doğru çekiyor, her seferinde bana daha da yaklaşıyordu. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı, dudakları benimkilerden sadece bir saç teli kadar uzaktaydı. Onları orada görmek ve hiçbir şey yapamamak çok sinir bozucuydu.

"Neden veda etmeden gittin?" diye sordu rahat bir şekilde, ve ben şaşkınlıktan neredeyse tökezleyecektim, ama o bizi dans ettirerek bu durumu atlattı, tutuşu sıkı ve sarsılmazdı.

"Umursamadığını düşündüm."

"Umursamıyorum," diye dişlerini sıkarak
cevap verdi. "O zaman neden soruyorsun?"

"Bence bu çok kaba bir davranıştı." Beni itti ama sağ eliyle sol elimi tutmaya devam etti, kollarımız gergin bir şekilde birbirine yapışmıştı. Birkaç adım ileri gittik, sonra beni hızla kendine doğru çevirdi, sanki benden uzaklaşmak istemiyormuş gibi. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, basit bir vedayı hak etmediğimi mi düşündün?"

Elbette öyle yaptı. Ama ben sınırlarımı biliyordum. Bağımlılık yapıcı bir kişiliğim vardı ve Dimitri, çok kolay bağımlısı olabileceğim türden bir adamdı. Zaten bağımlısı değilsem tabii. Onun bazen gösterdiği o nadir gülümsemelerine şimdiden can atıyordum. O derin, bariton kahkahasına. Sesinin tınısına. İlk fırsatını bulduğumda ondan uzaklaşmazsam, bir daha asla uzaklaşamayacağımdan korkuyordum.

"Hoşça kal dedim. Sen duymadın."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki bu vedayı söylerken ne kadar uzaktaydın, hmm?"

Ağzım bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "O kadar da uzak değildim."

"Sen tam bir yalancısın. Ne oldu, *malen'kaya d'yavolitsa*, gerçeği söylemeye mi korkuyorsun?"

Bu Rusça kelimeler ne anlama geliyordu? Merakımdan ölüyordum ama sormayı reddettim.

Dans pistinde süzülürken o başını sola, sonra sağa çevirdiğinde, ben de onu taklit ederek başımı onun tersi yönde hareket ettirdim. "Dikkatli ol, Kasap. Yüzüne veda etmediğim için gerçekten rahatsız olmuş gibisin. Sanki, bilmiyorum, *önemsiyormuşsun gibi*. Belki de beni?"

Gözleri vahşi bir ifadeyle karardı. Beni döndürdü ve sonra o kadar sert bir şekilde kendine doğru çekti ki, ona çarptım ve vücudumuz o kadar sert bir şekilde çarpıştı ki, dudaklarımdan bir inilti çıktı. "Böyle düşünmen aptalca olur," diye fısıldadı, hala dans pistinde bizi döndürmeye devam ediyordu, hızını hiç kesmeden. "Buradan atılmayacak olsaydım, gözümü kırpmadan bıçağımı kalbine saplardım."

Dimitri hakkında fark ettiğim bir şey, rahatsız edici durumlara düştüğünde tehditlere başvurmaıydı. Aramızda bir şey vardı. Ben bunun farkındaydım, o da öyle. Bu sadece fiziksel bir şey değildi. Çok daha derin bir düzeyde bağlanıyorduk.

karanlık, vahŖi ruhu benimkine hitap ediyordu. Ama o bunu kabul etmiyordu ve Johnathon'un dediği gibi, bununla y zleŖtiđinde öfkeye baŖvuruyordu.

"Peki," omuz silktim, onun bunu asla kabul etmeyecek olması beni deli etmiyor gibi davranarak. "Sen benim yolumdan  ekil, ben de senin yolundan  ekileyim. Bu geceden sonra, birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmayız."

"Bana m kemmел geliyor," diye homurdandı.

Müzik hızlandı ve biz de birbirimize bakarak gittikçe daha hızlı dönmeye baŖladık. Gözleri beni esir almıŖtı ve ben de ona bakmaktan ve onun hareketlerini takip etmekten baŖka bir Ŗey yapamıyordum.

Dansın ve birbirimizin içine o kadar dalmıŖtık ki, diğer çiftlerin yavaŖ yavaŖ ayrılmaya baŖladığını ikimiz de fark etmedik. Kalabalığın bize hayranlıkla baktığını fark etmedik. Artık tamamen yalnız olduğumuzu, herkesin dans pistinde süzülürken bizi kenardan izlediğini fark etmedik. Sadece dönüp durduk, dönüp durduk, dönüp durduk, birbirimizden gözlerimizi ayırmadan, gerilim o kadar arttı ki, kalbim göğsümden fırlayacak sandım.

Beni bir, iki, üç kez, müziğin ritmine m kemmел bir Ŗekilde uyarak döndürdü ve sonra beni aŖađı eğdi, vücudu benimkini neredeyse tamamen kaplarken, sanki benim ağırlığım onun için hiçbir Ŗey deđilmiŖ gibi destekledi. Müzik bitti. Kalabalık alkıŖladı. Yine de gözlerimiz birbirine kilitli kaldı, her sert nefesimizde g ğ slerimiz birbirine değiyordu. Onunla tanıŖtıđımdan beri ilk kez, onu m kemmел bir Ŗekilde okuyabiliyordum. O büyüleyici mavi gözlerde yanan arzuyu gördüm. BakıŖları dudaklarıma kayarken aklından tam olarak ne geçtiğini gördüm.

Ve sonra, sanki kendini tutamıyormuŖ gibi, sanki görünmez bir güç tarafından bana doğru  ekiliyormuŖ gibi, aramızdaki küçük mesafeyi kapattı ve beni öptü.

YumuŖak ama kararlı bir Ŗekilde dudaklarını benimkilere bastırdı ve sanki tüm dünya tekno renklerle patladı. O  p c ğ  defalarca hayal etmiŖtim. ResmetmiŖtim. Rüyamda g rm Ŗt m. Nasıl bir his olacağını merak etmiŖtim. Ve hayal ettiğimden bin kat daha güzeldi.

Dili ağzıma daldı, tadı boğazımın derinliklerinde bir inilti yarattı. Dudaklarımız m kemmел bir uyum içinde hareket etti

senkronize bir şekilde hareket etti ve karnımın alt kısmında hızla bir arzu oluştu.

O anın tek bir parçasını bile kaçırmak istemediğim için gözlerimi açtım. Onun yüzündeki her keskin çizgiyi, her ayrıntıyı ezberlemek istedim, böylece onu sonsuza kadar hatırlayabilecektim.

Dimitri Volkov'un sonunda pes ettiği an.

Parmaklarımla saçlarını okşadım, tırnaklarımla kafa derisini kazıdım. O inledi, beni daha sert, daha güçlü öptü.

Sonra her şey mahvoldu.

Gözlerim açık olduğu için, Dimitri'nin ne yaptığını fark ettiği anı tam olarak görebildim. Şokla gözleri fal taşı gibi açıldı. Hâlâ beni dans pozisyonunda tutuyordu, bu yüzden aniden beni bıraktığında, kendimi tutacak vaktim olmadı ve yere çakıldım, omurgamdan bir acı yayıldı.

Kalabalık hep bir ağızdan nefesini tuttu.

Lanet olsun.

Dimitri hızla geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir an için bana şaşkın şaşkın baktı, kıpırdamadan, sonra eli yukarı doğru kayd ve dudaklarına hafifçe dokundu. Yüzündeki ifade... "Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?" diye *haykırıyordu*.

Dimitri'nin bir orduya karşı tek bir duygu bile göstermeden karşı koyduğunu görmüştüm. Ölümün gözlerinin içine bakıp "Siktir git" dediğini görmüştüm.

Peki, *beni* öpmek yüzünde o dehşet ve panik dolu ifadeyi ortaya çıkaran şey miydi?

Beni öpmek ne kadar kötüydü ki?

Bana iki saniye boyunca baktı, sonra dönüp, bir oda dolusu insanın önünde beni yere düşürdüğü için özür bile dilemeden odadan çıktı.

Garip bir sessizlik oldu. Kendimi yerden kaldırdım, başımı dik tutmaya özen gösterdim. Bazıları bana acıyarak baksa da, o insanların önünde hissettiğim rahatsızlık ve aşağılanmayı hiç göstermeyecektim.

Elbisemin önünü düzelttim, omurgamı düzelttim, omuzlarımı geriye doğru ittim ve Dimitri'nin yaptığı gibi, zarif ve telaşsız adımlarla dışarı çıktım.

Koridora döndüğüm ve onların görüş alanından çıktığım anda, öfkenin beni kaplamasına izin verdim.

Bu ne cüret!

Dimitri'yi aramak için koridorda koşarak ilerledim. O pisliğin beni bu şekilde küçük düşürmesine izin veremezdim.

Onu bulmak zor olmadı.

Birkaç kapı ileride ve sağda, mobilyaların parçalandığı, camların kırıldığı sesleri geliyordu. Yüzüm öfkeli bir ifadeye büründü, vücudumda o kadar çok adrenalin yükseldi ki, öfkeden titremeye başladım. İki elimle elbisenin eteğini tuttum ve kapıya doğru yürüdüm. Kapının arkasından öfkeli Rusça küfürler geliyordu.

Onu kesinlikle bulmuştum.

Kapıyı ön tekmeyele açtım. Bir tür yatak odası gibi görünen odanın ortasında Dimitri, takım elbisesinin ceketini çıkarmış, yere atmış halde dolaşıyordu. Hareket etmeyi bıraktı, başını bana doğru çevirdi. O safir gözlerinde yanan duyguları tahmin etmek zorunda olsaydım, öfke ve cinsel hayal kırıklığı derdim.

"Git," diye hırladı ve tekrar dolaşmaya başladı. Gitmedim.

O beni korkutmuyordu. Kızgın olması umurumda bile değildi. Burada kızgın olan bendim.

"Bu da neydi böyle?" diye tısladım, ona yaklaşıp.

Ellerini havaya kaldırdı ve sanki lanet olası bir veba gibi benden uzaklaştı. "*Git* dedim. Bunun hangi kısmını anlamadın?"

"Oh, gayet iyi anlıyorum. Sadece *umursamıyorum*. Bana bunu yapmaya hakkın yoktu."

"Neyi?" diye tükürdü, gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Topuklu ayakkabılarımdan birini çıkarıp kafasına fırlattım.

O eğilerek kaçtı. "Senin sorunun ne, kadın?!"

"Sen! Sorunum sensin!" diye bağırdım, onu işaret ederek. "Ne yaptım? Ne yaptım?" diye alay ettim, onun aptal, seksi aksanını taklit ederek

aksanını taklit ederek alay ettim. "Az önce bir oda dolusu insanın önünde beni *küçük düşürdün*. Ne demek 'ne yapayım'?"

Kaşlarını çattı. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Öfkeyle ağzım açık kaldı. Anlamamıştı. Gerçekten neyden bahsettiğimi hiç anlamamıştı.

Öfke damarlarımdan akıyordu. Diğer topuğumu da çıkardım ve ona da fırlattım. O yana atladı ve kıl payı kaçtı. Ama ben orada durmadım. Komodinin üzerinde altın süslemeli bir fotoğraf çerçevesi vardı. Onu da fırlattım. Muhtemelen 50.000 dolar değerinde bir kristal küllük vardı. Onu da fırlattım. Elime ne geçerse ona attım, o da eğilip atladı, ona attığım her şeyden kaçmak için elinden geleni yaptı.

Duvardan bir lambayı kopardım ve ona fırlattım. O takla atarak kaçtı ve lamba duvara çarparak binlerce parçaya ayrıldı.

Ayağa fırladı ve bana dönerek, "Bana bir şeyler atmayı kes!" dedi.

"Aptalca şeyler söylemeyi kes!" Atacak nesnem kalmamıştı, ama bir şeyim daha vardı. Elbisemi yana çekip, iç uyluk kısmına bağladığım kılıfı uzattım ve bıçağımı tuttum.

Dimitri gözleri parlayarak beni izledi. "Sakin yapma."

Yüzümde sadistçe bir gülümseme belirdi. "Siktir git." Bu elbiseyi giydiğim için silahımı saklayamadığım için şanslıydı, yoksa o anda onu vurmuş olurum.

Parmağımla bıçağı çevirdim. "Bu bardağı taşıran son damlaydı, Kasap. Senin bu sıcak soğuk oyunlarından bıktım artık."

"*Ben* oyun oynamıyorum!"

"Saçmalık! *Tek* yaptığın bu ve ben artık bıktım."

Yüzü sert bir taşa dönüştü. Bana doğru fırladı, karanlık, tehlikeli bir enerji yayıyordu. Ben geri çekilmedim. "Sence bunu seviyor muyum?" diye tısladı, bana tepeden bakarak. "Sence içimde savaşıyor bu lanet olası işkenceyi *seviyor muyum*? Bu şekilde hissetmeyi *seviyor* muyum? Beni tamamen delirtiyorsun!"

"Ben mi?! Dalga mı geçiyorsun?!" diye haykırdım, dehşete kapılmış bir şekilde. "*Beni* öpen ve sonra öfkeyle uzaklaşan sensin! Birini deliye çeviren varsa, o da sensin! Ne istiyorsun sen?!"

"Seni!" diye bağırdı, öfke ve ateşle dolu bir sesle. "O zaman beni al lan!"

Göğsü derin ve ağır nefeslerle inip kalkıyordu, çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerini kıracak diye korktum. Gözlerimin içine derinlemesine baktı, ben de onun gözlerine bakarak bakışlarımı kaçırmadım. İçinde bir iç çatışma yaşanıyordu. Bunu görebiliyordum ve sonunda her neyse onu yendiği anı tam olarak gördüm.

"Siktir et." İki eliyle yüzümü tuttu ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Sanki bir bomba patlamış gibiydi. Haftalarca bastırılmış cinsel gerilim, aramızda birdenbire yüzeye çıktı ve ateşi yakıp tutuşturdu.

Öpüştük ve bu öpücükte eskisi gibi tatlı ya da romantik bir yan yoktu. Her şey öfke ve şehvetti. Dişler ve vahşilik. Geri çekildim, yüzüne yumruk attım, iki elimle kafasını tutup geri çekerek onu daha sert öptüm. Bu onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Hatta, bu onu daha da tahrik etmiş gibiydi çünkü hırlayarak beni kaldırdı ve duvara yapıştırdı. Ağzına inleyerek bıçağımı düşürdüm ve omuzlarına tutundum.

Beni daha sert öptü. Elleri sanki bana doyamıyormuş gibi vücudumun her yerine dokundu. Göğüslerimi sıktı. Kalçalarımı. Uyluklarımın içini.

Öpücük cennet gibiydi. Onunla ilgili her şey - tadı, dokunuşu - damarlarımda dolaşan zevk ve heyecanı artırıyor.

"Tadını bilmem lazım." Sonra sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi önümde diz çöktü. Bacaklarımı daha da ayırdı, elbisesini yukarı çekti, parmaklarını tangama takıp yana itti ve ağzını üzerime kapattı.

Gözleri geriye devrildi ve saf tatminle dolu derin, erkeksi bir inilti çıkardı. Zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı. "Oh, lanet olsun," diye nefes verdim, başım geriye düşerek duvara çarptı.

O lanet olasıca *bir ziyafet çekti*. Yavaş ya da yumuşak değildi. Sert ve güçlüydü. Dilini ve dudaklarını her tarafımda gezdirdi, sanki az önce ağzımla yapmış gibi amımı öptü

ağızımda yaptığı gibi, hevesle ve arzu dolu bir şekilde.

"Dimitri, lanet olsun. Evet, evet." Kalçalarımı salladım ve iki elimle göğüslerimi sıkıca kavradım.

"Bana göster onları. Şimdi," diye talep etti ve tek istediğim onu memnun etmekti.

Elbisemin askılarını indirdim, ardından sütyenimi. Göğüslerim dışarı çıktı. Bir elini uzattı ve avucunu birinin üzerine kapattı. Sıkıştırdı ve bunu yaptığında on kat daha iyi hissettim.

Sıcak ve ıslak dili daha hızlı hareket ederek klitorisimin etrafında daireler çizdi. Ecstasy damarlarımdan akıyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

Dimitri benim vücuduma o kadar aşına olmuştu ki, biliyordu. Lanet olsun, biliyordu. İki parmağını içime soktuğunda ve başını çevirip dişlerini uyluklarımın tepesine geçirdiğinde, zevk tüm vücudumu sardı. Parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken sertçe ısırdı ve ben çığlık attım, saf bir coşku beni boğuyordu. Beni mükemmel bir şekilde zirveye çıkardı, vücudum titremeyi bırakana kadar parmakları içimde hareket etmeye devam etti. Parmaklarını çıkardı, tamamen benim ıslaklığımla kaplıydılar. Onları ağızına aldı, gözleri bana sabit bir şekilde bakıyordu.

Bacaklarım titriyordu, ama bu sefer Dimitri düşmeme izin vermedi. Güçlü elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni yerinde tuttu. Yukarı doğru hareket etmeden önce amımı bir kez öptü, elbisenin üzerinden ısırdı. Her bir lezzetli ısırıkta acı ve zevk birbirine güzelce karışıyordu. Kalçamın kıvrımına dişlerini o kadar sert geçirdi ki, inlememe neden oldu. Yukarı doğru ilerleyerek, bir sonraki ısırığını göğsümün hemen altındaki deriye yaptı. Sertçe emdi ve daha sonra orada bir iz kalacağından hiç şüphem yoktu.

"Senin her yerinin izlerimle kaplanmasını istiyorum," diye homurdandı ve diğer göğsüme doğru ilerledi. Ağızını meme ucuma kapattı ve içimde daha fazla zevk patladığında inledim.

Dimitri Volkov'un beni tamamen izlerle kaplaması fikri neden beni bu kadar tahrik ediyor?

Göğsümü ısırdı, derimi ısırıp emdi. Yüzümü kavradı, boynuma kesintisiz bir şekilde devam edebilmek için zorla yana çevirdi

boynumu kesintisiz bir şekilde yalamaya devam edebilmek için yüzümü yana çevirdi ve ben de ona izin verdim. Bana iz bırakmasına izin verdim. Beni ısırmasına izin verdim. Bunu çok *istedim*. Her şeyden çok istedim.

"Sen mükemmelsin," diye kulağıma boğuk bir sesle fısıldadı.

Titredim.

"Şimdi seni sikeceğim, *malen'kaya d'yavolitsa*." Ellerini pantolonuna götürdü ve sikini çıkardı. Onu görmek için can atıyordum. Ağzıma alıp, bana verdiği zevki ona da vermek için. Ama onun başka planları vardı. Bana bakmak için başını hafifçe geriye doğru eğdi. "Bana tekrar yumruk atmak istiyorsan, at bakalım." Dudaklarında karanlık bir sırıtış belirdi. "Bunu çok seviyorum." Ve sonra tek bir derin hamle ile içime girdi.

İkimiz de aynı anda inledik. Vücudumu duvara yapıştırdı ve içime girmeye başladı. Hiç nazik değildi. Hiç incelik yoktu. Tamamen şehvet doluydu ve bu, başıma gelen en ateşli şeydi. Her itişte, daha fazla zevk beni ele geçiriyordu.

"Bana lanet olası ağzını ver, Autumn," diye homurdandı, vurup vurup vurup durdu.

Ben vermedim. "Al şunu lanet olası, Kasap."

Gözleri parladı. Çenemi acı verecek kadar sertçe kavradı (bunu sevdim) ve tam da dediğim gibi yaptı. Ağzını ağzımın üzerine kapattı ve dilini dudaklarımın arasına soktu. Ben de onu öptüm, dillerimiz üstünlük için düello yapıyordu.

Onun muhteşem büyüklükte ve kalınlıkta olan penisi içimde derinlere doğru hareket etti. Amım dalgalandı, zevk o kadar iyiydi ki, kan akacak kadar sert bir şekilde dudağını ısırdım. O, o güzel mavi gözlerinde ateşler saçarak tısladı. Arkasına uzandım ve bir avuç dolusu saçını tutup, dudağını hala dişlerimin arasında tutarken kafasını sertçe geriye doğru çektim. O inledi ve bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel sestti.

Dimitri Volkov *sert* sevişmeyi severdi.

Dudaklarını bir çırpıda bıraktım. Kan çenesinden aşağı sızdı. "İz bırakmayı seven tek kişi sen değilsin."

Bu onu daha da heyecanlandırmış gibiydi. Gittikçe daha hızlı hareket etmeye başladı, kalçaları o kadar sert bir şekilde ileri doğru hareket ediyordu ki, kırım duvara tekrar tekrar çarpıyordu.

"O zaman sikime iz bırak, *malen'kaya d'yavolitsa*. Üzerine boşal. Siktir git, yap şunu."

Genelde orgazm olmak için biraz daha zamana ihtiyacım olurdu, ama o an o kadar uzun sürmüştü ki, Dimitri ile aramızdaki cinsel gerilim ve arzu o kadar ateşliydi ki, uzun zamandır ilk kez, orgazm olmak için her zamanki fantezilerime ihtiyacım olmadı.

Tek ihtiyacım olan oydu.

Dili boynumun yanından uzun bir yalamayla yukarı doğru kaydı ve sonra ileri doğru ilerlerken dişlerini derime geçirdi. Beyaz sıcaklıkta, cızırtılı bir zevk içimi kapladı. Dalga dalga gelen ecstasy beni sardı ve Dimitri'nin adını inleyerek o kadar sert boşaldım ki yıldızlar gördüm.

Dimitri Rusça küfretti, bacaklarımı daha yükseğe kaldırdı ve bir, iki, üç kez içime girdi, sonra başını geriye attı ve boynundaki kasları gerginleşerek düşük ve uzun bir inilti çıkardı.

Ne muhteşem bir manzaraydı.

Bana yaslanarak, ağır ağır nefes aldı. Seks sonrası birkaç dakika mutluluk yaşandı, o tüm vücudu kasılana kadar bana yaslanarak dinlendi.

Hayır. Yapma.

Ama ben zaten biliyordum. Zaten biliyordum.

Geriye yaslanıp gözlerime bakarken, daha önce yaşadığı içsel mücadele geri dönmüş, yüzünü ele geçirmişti. Kısa bir an tereddüt ettikten sonra içimden çıktı ve beni ayağa kaldırdı. Pantolonuna geri girdi.

Elbisemi düzelttim. En azından elimden geldiğince. Sütyenimi ve askılarımı omuzlarıma geri çektim ve kumaşı aşağı indirerek amımı kapattım. Ama o elbisemi yırtmıştı, bu yüzden siyah tangam hala yarı yarıya görünüyordu.

Birbirimize baktık.

Gerginliğin bir kısmı kesinlikle azalmıştı, ama ruhumdaki ona olan özlem hala oradaydı. Seks bunu dindirmek için hiçbir işe yaramamıştı.

Onun için de durum aynı mıydı?

Ağzını açtı...

"Tamam, seni yeterince beklettim..." Mikhail odaya girdi ve durdu cümlesinin ortasında o gördü bizi. Dimitri

hemen benden üç adım geri çekildi ve yalan söylemeyeceğim, bu biraz canımı yaktı.

Ama bunu gösterecek miydim?

Hayatta olmaz.

Mikhail odanın içindeki kırık mobilyaları, lambaları ve fotoğraf çerçevelerini gözleriyle taradı, sonra bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Sanki havayı koklar gibi burnundan derin bir nefes aldı ve sonra dudaklarında kocaman bir sırıtış belirdi. "Özür dilerim. Kesmek istemedim..."

"Özür dilemiyorsun," diye
homurdandı Dimitri. "Sorun
değil, geri gelirim..."

"Gerek yok," diye gülümsedim ve ikisinin de bunun ne kadar sahte olduğunu fark etmemesi için Tanrı'ya dua ettim. "İşimiz bitti, değil mi Dimitri?"

Otuz Birinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

Dimitri'nin yüzünde acıya benzer bir ifade belirdi, ama bunu inkar etmedi. Sadece sertçe başını salladı ve içimdeki bir şey kırıldı.

Boğazımı temizledim ve duvardan uzaklaştım. Elbisemin önü yırtılmıştı, ama kendimi saklamak için hiçbir şey yapmadım. Bunun yerine, başımı dik tutarak Dimitri'nin yanından geçtim, ona tek bir bakış bile atmadan topuklu ayakkabılarımı alıp ayağıma giydim.

Takım elbisesinin ceketini hala kapının yanında yerde duruyordu. Onu alıp giydim, böylece partiye geri dönüp herkese iç çamaşırımı göstermeyecektim. İki adam da itiraz etmedi ya da beni durdurmaya çalışmadı. Mikhail'in yanından geçerken bana attığı sempatik bakış, kendimi lanet bir köprüden atmak istememe neden oldu.

Onun sempatisini *istemiyordum* ve *ihtiyacım* da yoktu.

Arkamı dönmeden odadan çıktım.

Dimitri'nin ceketini almak o anda iyi bir fikir gibi gelmişti, ama koridorda yürürken ciddi olarak pişman olmuşum. Ceket

onun kokusuyla tamamen ıslanmıştı. Onun baş döndürücü, ağız sulandıran kokusu. Beni sıkı ve rahatlatıcı bir kucaklama gibi sarmaladı, asla sahip olamayacağım şeyle beni kızdırdı.

Gerçek olanı.

Attığım her adımda kalbim daha da hızla atıyordu. Buna şaşırmamalıyım. Dimitri ile aramızda o garip, içgüdüsel bağ ortaya çıktığı anda, bunu gösteren her şey olduğunda benden uzaklaşıyordu.

Seksin aynı sonuca varacağını bilmeliydim. Aksini düşünmek ne kadar aptalcaydı.

Koridorun köşesinde durdum, virajı dönmeye cesaret edemedim. Ne kadar çok gitmek istesem de, gidemedim. Hâlâ bitirmem gereken bir işim vardı. Öldürmem gereken bir kişi. Ama canavarın karnına geri dönmeden önce kendimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sola dönersem, balo salonuna geri dönecektim. Ancak, sağa dönersem...

Beni nereye götüreceğini bilmediğim umurumda değildi. Herhangi bir yer, o dayanılmaz insanlarla birlikte olmaktan daha iyiydi. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Sağa döndüm. Koridorun ortasında bir merdiven vardı. Merdiveni iki basamak birden atlayarak çıktım, kemiklerimde bir aciliyet hissi titriyordu. En üste çıktığımda, merdivenin balo salonunun üstündeki balkonlardan birine açıldığını fark ettim.

Bu yeterli değildi. Yeterince *uzak* değildi. Havaya ihtiyacım vardı.

Sağımda, açık hava balkonuna açılan devasa, camdan çift kapılar vardı. *Mükemmel*. İleri atıldım ve iki elimle kapıları sonuna kadar açtım. Soğuk gece havası yüzüme çarptı ve titreyerek derin bir nefes aldım.

Duvarların boyunca dizilmiş peri ışıkları, mekana güzel ve sakinleştirici bir ışık yayıyordu. Çeşitli mobilyalar eşit olarak yerleştirilmişti, bir tarafta bir kanepe, diğer tarafta üç sandalye, ortada ise cam bir masa vardı. Masada çok sayıda sigara paketi ve çakmak vardı.

Herkes sigara içmek için buraya geliyor olmalı.

Paketlerden birine göz attım. "Siktir et," diye mırıldandım ve paketi aldım.

Ben tam zamanlı bir sigara içicisi değildim. Daha çok stres sigara içicisiydim ve o anda oldukça stresliydim.

Bir tane çıkarıp dudaklarımın arasına koydum ve yaktım. Derin bir nefes alıp, dumanın ciğerlerimi doldurmasına izin verdim ve sonra derin bir nefes verdim. Üç saniye boyunca içimi bir sükunet kapladı. Bir nefes daha aldım. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. O sükunet bir daha geri gelmedi.

"Biraz ot lazım," diye mırıldandım, her kelimeyle ağızımdan duman çıkıyordu.

Zihnim karmakarışık. Bir yanım, Dimitri ile aramızda olanlardan pişman değildi, sonradan aldığım sözlü hakaretlere rağmen. En azından onu bir kez elde etmişim, bunu nasıl pişman olabilirdim ki? Dimitri Volkov tarafından acımasızca sikilip sahip olunmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemiştim.

Ancak bir parçam da pişmanlık duyuyordu ve bunun nedeni de tam olarak aynıydı: Onu *bir* kez elde etmek asla yeterli olmayacaktı.

O anda bile, onun dokunuşunu tekrar arzuluyordum. Dudaklarının beni öpmesini, dişlerinin tenimi ısırmasını arzuluyordum. Onunla o yakınlığı arzuluyordum.

Göğsümün ortasında hızla bir ağrı oluştu. Yüzümde bir kaş çatma ile sternumu ovuşturdum. *Bu* his... Daha önce hiç hissetmemiştim. Ne olduğunu bilmiyordum... sadece acıttığını biliyordum. Onu her düşündüğümde çok fena acıyordu.

Bu hissi sevmiyordum. Gitmesini istiyordum...

"Bu akşam çok güzel bir akşam geçiriyoruz, değil mi Bayan DeValos?"

Arkamdan gelen derin bir sesle hızla döndüm. Bir adam kapıda duruyordu, yüzünün üst kısmı karanlıkta kalmıştı.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. *Tanrım*. Düşüncelerimle o kadar meşguldüm ki, onun yaklaştığını bile duymamıştım.

Bir dakika, bana Bayan DeValos mu dedi? Kahretsin, bu benim gerçek kimliğimi bildiği anlamına geliyor.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordum, kayıtsız bir tavır takınarak.

"Şahsen hayır. Ama benim adıma çalışan bir iş ortağımla iş yaptınız."

Düşünerek kaşlarımı çattım. Son zamanlarda müşteriyle doğrudan ilgilenmediğim tek sözleşme...

Dominik'inkiydi.

Bir iç çekerek, bitmiş sigaramı balkondan aşağı attım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bak, eğer bu depozito ile ilgiliyse, geri alamazsın. Onu doğrudan ben öldürmedim, bu yüzden faturanızın ödenmemiş kısmını sizden talep etmedim. Ama o depozitoyu *hak ettim*. Bir aylık emek verdim ve sonunda kaçırıldım ve neredeyse öldürüldüm. O para *benim*. Geri vermeyeceğim."

Onun bu konuda benimle tartışacağını düşünmüştüm. Çoğu müşteri öyle yapardı, ama o sadece kaşlarını çattı.

"O... öldü mü?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde.

"Bıçağın kalbini deldiğini kendi gözlerimle gördüm," dedim, bu anıyı hatırlayarak gülümsedim.

Kaşlarını daha da çatı. Omzunun üzerinden eve doğru baktı, sonra tekrar bana dönerek beni dikkatle inceledi. Hareket ederek, küçük mesafeyi aşır korkuluktan aşağıdaki balo salonuna baktı. "Eğer öldüyse, şu anda ona nasıl bakabiliyorum?"

Ne?

"Bu imkansız," diye fısıldadım. Hızla ilerleyerek yanına gittim. Aşağıdaki insan denizine bakarak aradım, aradım. Dominik'i görmedim, ama gördüm...

Dimitri'yi gördüm.

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Aldığım sözleşme *Dominik Volkov* içindi, Dimitri Volkov için değil."

"Öyle mi? Huh." Sonra başını geriye attı ve güldü. Bu durumda komik olan bir şey göremedim. "Oğullarım çocukken onları hep karıştırdım, ama yetişkin olduktan sonra ilk kez böyle bir şey oldu. Ne komik."

Az önce dediği şey...

Oh, Autumn. Sen tam bir aptalsın.

O söylediği anda, benzerlikleri anında fark ettim. Birdenbire aklıma geldi. Onu gördüğüm anda fark etmediğime inanamıyordum.

Boyutu. Yüzündeki keskin hatlar. Aksanı. Gözleri. Lanet olası gözleri.

"Sen Dimitri'nin babasısın."

Gülümsedi, ama gülümsemesinde tatlı ya da hoş bir yan yoktu. Kötü niyetli, kötülük ve zalimlikle doluydu. Zarif bir şekilde eğilerek, "Sergei Lekovich Volkov, hizmetinizdeyim," dedi. Dik durdu ve elini uzatarak tokalaşmak istedi.

Elini iğrenerek baktım ve sıkmadım. "Kendi *oğlunu* öldürttün mü?"

Böyle bir şeyi yapmanın tamamen normal bir şey olduğunu düşünürcesine omuz silktili. "Dimitri her zaman iyi bir asker olmuştur. İyi bir evlat. Ondan bekleneni her zaman yapmıştır ve asla çizgisini aşmamıştır. Yani, en azından yakın zamana kadar öyleydi. Son birkaç yıldır, benim otoriteme saygı göstermediğini ortaya koydu. Ona açıkça emrettiğim şeyleri yapmayı reddetti. Bu, benim kesinlikle kabul edemeyeceğim bir şey. Normalde, onu öldürmeyi düşünmezdim. Amerika'daki Bratva'yı yönetiyor ve ben öldüğümde her şeyi miras alacak. Ona bir şey olursa, unvan kime geçecek? Volkov adını kim yaşatacak? Bunca yıldır, itaatsizliğine rağmen onu güvende tutan şey buydu."

"O zaman ne değişti?"

"Son ziyaretimde, torunum Aleksandr'ın babasının yerini almaya fazlasıyla hazır olduğunu fark ettim. Bu da Dimitri'nin artık hayatta olmasına gerek olmadığı anlamına geliyor. Görevini yerine getirdi. Bana üç güçlü varis verdi. Onları akıllı, acımasız katiller olarak yetiştirdi."

"Dört çocuğu yok mu?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. Illayana'yı unutuyordu.

Sergei'nin gözlerinde öfke parladı. "Torunum artık bir Volkov değil. O bir De Luca ve çocukları da De Luca olacak, bu yüzden benim için hiçbir değeri yok. Benim için önemli olan tek şey soyadım. Mirasım."

O sadece kendini önemsiyor.

Ben de ailemin pislik olduğunu düşünürdüm.

Dimitri'nin bu adamdan nefret etmesine şaşmamalı.

"Öyleyse, sözleşmenin yakında tamamlanacağını bekleyebilirim, *değil mi?* Evet?" diye sordu ve bana tüylerimi diken diken eden bir gülümseme attı.

Bu adamın ne cüretkarlığı.

Gözlerine bakarak, en ufak bir gerginlik bile göstermedim. "Dimitri'yi öldürmeyi asla kabul etmedim. Sözleşmemiz Dominik içindi. Hepsi bu."

Mavi gözlerinde korkutucu bir şey parladı. "Küçük bir teknik ayrıntı, Bayan DeValos. Eminim yeni şartlar üzerinde anlaşabiliriz."

"İlgilenmiyorum."

Elini koluma sertçe bastırdı ve sıkı. Nezaket izleri bir anda yok oldu. "Beni anlamadığını düşünüyorum, o yüzden açıkça söyleyeyim: Sana bir iş yapman için para ödedim. Hedef konusunda küçük bir hata oldu, kabul ediyorum, ve Dominik'i sen öldürmüş olsaydın, evet, sözleşme teknik olarak geçersiz olurdu. Ama yapmadın, bunu kendin de itiraf ettin. Bu nedenle, şu anda bana borçlusun. Parayı aldın. *Bana bir cinayet borçlusun.*"

Sinir bozucu bir şekilde, haklıydı. Bu işte belirli kurallar vardı ve bunlardan biri, sözleşmeyi öylece bozamayacağın idi. Kabul ettiysen, tamamlaman gerekiyordu. Yapmazsan, çok kötü şeyler olurdu. Gelecekteki tüm işlerden kara listeye alınırdın. Hatta *benim* için potansiyel bir sözleşme bile yapılabilirdi.

Aldığım sözleşmenin Dimitri için değil Dominik için olması beni kurtarabilirdi. Ama yine de kurtaramayabilirdi. Benim işimdeki çoğu insan bu tür ayrıntıları umursamıyordu. Tek görecekları, Sergei'nin depozitosunu aldığım ve cinayeti tamamlamadığımdı.

Bu, ölüm cezası olarak kabul edilen bir şeydi. Ama ben tehditlere pek aldırmıyordum.

Kolumu onun elinden çekip çıkardım. "Beni tehdit mi ediyorsunuz? Çünkü size şimdiden söyleyeyim, Bay Volkov, bunu yapmak istemezsiniz."

Bana "Ah, ne kadar da tatlı" der gibi bir bakış attı. Ellerini arkasına koydu ve avını çevreleyen bir yırtıcı hayvan gibi etrafımda dolaşmaya başladı. "Siz çok tehlikeli birisiniz, Bayan DeValos. Dünyanın en iyi suikastçılarından birisiniz..."

"En iyisi," diye düzelttim.

"Ama Bratva'nın gücüyle boy ölçüşemezsin."

Ona sırtımı döndüm ve balo salonuna baktım. Bu, bir hakaretten başka bir şey değildi. Onu gözümün önünden ayırmayacak, izlemeyecek kadar büyük bir tehdit olarak görmediğimi ima ediyordu. "Madem bu kadar güçlüsün, neden işi kendin yapmıyorsun? Beni neden işe aldın ki?"

"Torunum, babasının ölümünün arkasında benim olduğumu öğrenirse, söylediğim her şeyi yapar mı sence?" Kaşlarını kaldırdı. "Suikastçıları bu yüzden seviyorum. Anonim olmalarını."

Herkesin sevdiği şey buydu. Bir isim vermek ve o kişinin, sana kadar izini sürmek için hiçbir kanıt bırakmadan öldürülmesini sağlamak.

Gözlerim aşağıdaki Dimitri'ye kilitlendi. Yanında Allistair vardı, ama Dimitri adamın söylediklerini dinlemiyor gibiydi. Odayı tarıyor, bir şey arıyordu.

Ya da birini.

Ben miyim?

Aptal, aptal kadın. Seni umursamadığını kanıtlamak için kaç kez seni reddetmesi gerekiyor?

Sonra, sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, başını kaldırdı ve bakışlarımız çarpıştı. Kalbim *deli gibi atıyordu*. Aramızda hâlâ ateşli bir cehennem kadar sıcak bir cinsel gerilim vardı.

Sergei arkamda durdu ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Az önce ikinizin dans ederken gördüklerime bakılırsa, onu öldürmek senin için kolay olmalı. O sana güveniyor. Ona bir bak. Bir erkeğin sana bu kadar yakın durmasına ne kadar kızdığını gör."

Başımı çevirdim. Sergei, yüzü karanlıkta kalacak kadar arkamda duruyordu. Dimitri'nin yüzünü net bir şekilde görebildiğini sanmıyordum, ama ona baktığımda, daralmış gözleri ve sıkılmış yumrukları, en azından yanımda bir adamın durduğunu görebildiğini düşündürdü. Sergei'nin dediği gibi.

Ve bundan hoşlanmamıştı.

Dimitri arka cebinden telefonunu çıkardı ve gözlerini benden ayırmadan cevap verdi.

Sergei elini omzuma koydu. Dimitri tehditkar bir adım attı. "İki haftanız var Bayan DeValos, yoksa bir sonraki sözleşmem *sizinle* olacak." Beni iki kez okşadı. "Sizden haber bekliyorum."

Sonra gitti.

Otuz İkinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

"BUNU KONUŞMAK İSTER MİSİN?" Mikhail, balo salonuna geri dönerken sordu.

"Hayır," diye cevap verdim hemen, içimde aslında bunu *isteyen* gizli bir yanımla olmasına rağmen.

Seks yapmıştım.

Başka bir kadınla seks yapmıştım ve bu... *muhteşemdi*.

Yumuşak, esnek bir ten. Parlak, çekici dudaklar. O tek öpücük, dudaklarına ilk dokunuş beni mahvetti. Artık buna karşı koyacak gücüm kalmamıştı.

Ona karşı.

Sanki transa girmiş gibiydim. Müzik, vücudunun benimkine o kadar acı verici derecede mükemmel bir şekilde bastırması... Bir şey beni ele geçirmişti, hayır, kontrolü ele *geçirmişti* ve onun tadının nasıl olduğunu öğrenmek için bir saniye bile bekleyemedim. Gece gündüz aklımı meşgul eden o dudakları nihayet öpmek nasıl bir duyguydu?

Ve sonra, daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Kaçtım.

Yaptığım şeyi kabullenemeyerek, küçük bir köpek gibi odadan kaçtım.

Geriye dönüp baktığımda, neden peşimden geldiğini anlayabiliyordum. O anda, bunun farkında değildim, onu öptüm ve sonra dans pistinin ortasında, bir sürü insanın gözü önünde onu öylece bıraktım. Bu çok pis bir hareketti ve bana yaptığı her şeyi hak etmişim.

Daha da fazlasını, dürüst olmak gerekirse.

Ama bu beni yeniden harekete geçirdi. Onunla kavga etmek bana bir şey yaptı. İçimdeki karanlık, ilkel canavarı uyandırdı, onu işaretlemek, sikmek, *ona sahip olmak* istedi.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Canavarı serbest bıraktım ve onu *aldım*.

Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Onun üzerimde kurduğu o garip, manyetik etkiden beni kurtaracağını. Hayatımın her anını zehir eden o işkenceden.

Ama öyle olmadı.

Daha da kötüleştirdi.

Artık onun tadını biliyordum. Aminin benim sikimi nasıl sardığını biliyordum. Benim adımlarını inlerken nasıl ses çıkardığını biliyordum.

Ve hepsini tekrar istedim. Tekrar tekrar ve tekrar.

Bunun için duyduğum suçluluk duygusu çok ağırdı.

"Emin misin?" Mikhail'in gözlerinde sempati parladı. "Seni bir kitap gibi okuyabiliyorum, eski dostum. Suçluluk duygusunun seni yiyip bitirdiğini görebiliyorum. Suçluluk duyacak hiçbir şeyin yok. Yekaterina on yıldan fazla bir süredir yok..."

"Mikhail, *lütfe*n. Yapma." Bunu duymaya ihtiyacım yoktu. O anda değil. Bunun hakkında konuşamazdım. Suçluluk, acı, evet, ama Autumn'dan uzaklaştığımda yüzündeki o ifadeyi görmek? Bu daha da acı vericiydi.

"Tamam, peki," Mikhail isteksizce kabul etti. "Ama sadece 'lütfe'n dediğin için, ve daha önce bu kelimeyi kullandığını hiç duymadığım için."

Bu doğru olamaz. Hayatımda en az bir kez kullandığımdan emindim.

Belki.

"Anthony'yi alalım da buradan gidelim." Mikhail selam verdi. "Patron sensin dostum."

Balo salonuna geri döndüğümüzde, etrafı taradım, ama aradığım Anthony değildi, olması gerektiği gibi.

Autumn'dı.

Gözlerim onu aramak için neredeyse çılgınca bir aciliyetle kişiden kişiye dolaştı.

Nerede? Öylece gitmiş olamaz. Nerede...

"Orada."

Bakışlarım Mikhail'in işaret ettiği yere kaydı ve onun Anthony'den bahsettiğini fark edince kalbim sıkıştı. Anthony'yi bulmuştu.

"Sonunda şans bizim tarafımızda," dedi Mikhail, yüzünde heyecan belirmişti. "Tuvalete gidiyor gibi görünüyor. Onu orada yakalayabiliriz... Oh, lanet olsun, Allistair bu tarafa geliyor."

Elbette, soluma baktığımda Allistair'in kalabalığın içinden bize doğru hızla ilerlediğini gördüm.

Bana doğru.

Şu anda onunla uğraşacak enerjim yoktu... ama...

"Onun dikkatini ben dağıtırım," diye iç geçirdim ve omurgamı düzelttim. "Sen Anthony'yi yakala. Onu yakaladığında beni ara, ben de bunu ayrılmak için bahane olarak kullanırım."

Mikhail başını salladı. "Anladım."

Allistair, Mikhail'e bakmadan uzaklaşırken tüm dikkatini bana vermişti. "Dimitri, partiyi nasıl canlandıracağını çok iyi biliyorsun. İnsanlar, sevimli Natalie ile dansını konuşup duruyorlar. Yakın zamanda başka bir etkinliğime katılmayacağını söylediğinde ciddi değildiğini umuyorum. Seneye tekrar gelmeni *istiyorum*."

Bir şişe hidroklorik asit içmeyi tercih ederim.

"Bu bu tek tek seferlik görünüş Ben hiç hiç geri dönmek gibi bir niyetim yok."

Onun dostça gülümsemesi gerginleşti. "Ya sana karşılığını verebilirim? Mesela, 100.000 dolar?"

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Beni aşağılamayın, Allistair. Kanepemin minderlerinde o kadar para saklıyorum."

Aslında öyle değildi, ama ne demek istediğimi anladın.

"O zaman ne istiyorsun?" diye neredeyse huysuzca sordu.

İstediğim şeyi bana veremezdi.

"Senin sahip olduğun hiçbir şey." Etrafımı saran kalabalığı aradım, ama Autumn'dan hala iz yoktu.

Gitmiş miydi?

Bu düşünce beni panik ve dehşetle doldurdu.

Allistair hâlâ konuşuyordu, ilgimi çekebileceğini düşündüğü şeylerin listesini sıralıyordu, ama ben neredeyse hiç dinlemiyordum, bakışlarım sürekli odayı tarıyor, kızıl, ateşli saçları ve büyüleyici zümrüt yeşili gözleri arıyordu.

Lanet olası Autumn, ona olan takıntımı bastırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Takıntım her zamankinden daha doyumsuzdu. Daha değişkendi. Deliriyormuşum gibi hissediyordum. Onu görmezsem kesinlikle kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

—

Orada. Rahatladım. Balo salonuna bakan birçok balkondan birinde, yüksekte durmuş, korkulukların üzerinden bakıyordu. Gözlerimiz buluştu. Tarif edilemez bir şey göğsümde patladı.

O kadar güzeldi ki.

Ceketimi omuzlarına sardığımda içimdeki canavarı tatmin eden bir şey vardı. Onu benim kıyafetlerimle görmek hoşuma gidiyordu. Derisinde dişlerimin izlerini görmek hoşuma gidiyordu. Saatlerce ona bakabilirdim...

Kim. Lan. Bu?

Arkasında duran adamın yüzü, etraflarını saran karanlık gölgelerle gizlenmişti. Onu net olarak göremiyordum, ama onda tanıdık gelen bir şey vardı, sanki daha önce karşılaşmışım gibi. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Yüzünü görmem gerekiyordu.

Ona bir şey fısıldamak için ona yaklaştı. Gözlerimi kısarak, ellerimi sıkıca yumruk yaptım.

Onun boynundaki izler *benim* lanet olası izlerimdi. Onun vücudundaki ceketim *benim* ceketimdi. Neden başka bir adam ona bu kadar yakın duruyordu?

Allistair, dakikalarca ona hiçbir şey söylememiş olmama rağmen konuşmaya devam ediyordu. Telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve Autumn'dan gözlerimi ayırmadan cevap verdim.

"Evet? Evet?"

"Onu yakaladım, ama onu dışarı taşımak için yardımına ihtiyacım var. Lanet herif bir ton ağırlığında," dedi Mikhail.

"Neredesin?"

"Arkana bak." Döndüm ve odanın diğer ucunda Mikhail'i gördüm, bir eliyle telefonu kulağına tutarken, diğer eliyle havada el sallıyordu, böylece kalabalığın içinde onu fark edebileyim.

Arkamı döndüğümde, Autumn'un yanındaki adam gitmişti.

"Dimitri?" Mikhail seslendi, sesinde aciliyet vardı. "Burada zamanımız daralıyor."

"Geliyorum." Sonra telefonu kapattım. "Gitmem gerek," dedim Allistair'e, cümlesini yarıda keserek. "Gecenin geri kalanının tadını çıkar."

O kekeledi, ama ben o cevap veremeden çoktan harekete geçmiştim.

Sonbahara sırtımı dönmek, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Ama bunu yapmak zorundaydım. Ne kadar istesem de, aramızdaki ilişkinin ilerlemesine izin veremezdim.

Yekaterina'yı

seviyorsun.

Yekaterina'yı

seviyorsun.

Yekaterina'yı

seviyorsun.

Görevimi görmezden gelmemek için bunu kafamda tekrar tekrar söyledim. Autumn'u avlayıp, dayanamayana kadar onu tekrar tekrar ele geçirmek için.

Ama içimde bir parça vardı — küçük, minicik, neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir parça — artık bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildi.

"Onu uyandır."

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Mikhail, buz gibi su dolu kovayı Anthony'nin yüzüne fırlattı. Çıplak adam şokla nefes nefese uyanarak irkildi. Sersemlemiş, şaşkın gözleri odanın içinde dolaştıktan sonra, onun karşısında oturan bana takıldı.

Gülümsedim. "Merhaba, Anthony."

"Ne... ne oluyor?" diye sordu boğuk bir sesle. "Kimsin sen? Neredeyim ben?" Hareket etmeye çalıştı, ama yere sabitlenmiş sandalyeye sıkıca bağlanmıştı. "Neden bağlandım lan ben?!"

"Çok soru var." Sandalyeye yaslanıp iç geçirdim, ayak bileğimi dizimin üzerine koydum. "Bu şartlar altında seni anlayabiliyorum. Benim adım Dimitri Volkov. Arkamdaki adam Mikhail. Şu anda The Pit adını verdiğim bir yerdesin. Buraya gelme sebebin ise, bizim ihtiyacımız olan bilgilere sahip olman."

Dün gece onu Allistair'in malikanesinden şüphe çekmeden çıkarmak çok zor olmuştu. Aslında birkaç kez durdurulmuştuk, ama Mikhail, Anthony'yi kapıya sürüklerken kollarını omuzlarımıza atmamızın harika bir mazereti bulmuştu.

Çok fazla içmiş, bayılmıştı ve biz de onu eve götürmeye yardım ediyorduk.

Kesinlikle dahice. Ondan sonra kimse bize soru sormadı ve hiç engelleme olmadan onu arabama bindirebildik.

"Bilgi mi?" Anthony kafasını karıştırarak salladı. Etrafına dikkatlice baktı ve kan lekeli duvarları görünce yüzü soldu. Gözleri yanımdaki paslı işkence aletlerinin bulunduğu tepsiye kaydı ve yüzünde panik belirdi. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Yanlış kişiyi yakaladınız! Ben hiçbir şey bilmiyorum! Lütfen! Bu neyle ilgiliyse, ben dahil değilim. Ben sadece bir kuaför salonu sahibiyim. Yanlış adamı yakaladınız!"

Aslında oldukça ikna ediciydi. Onu güvenlik kamerası görüntülerinde kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, ona gerçekten inanabilirdim.

"Talon Scardo," dedim sadece.

Vücudu gerildi, sonra gevşedi. "Onu hiç duymadım."

İç geçirdim. *Hep böyle derler.* Tepsinin üzerinde duran iPad'i aldım ve kuaför salonunun dışındaki videoyu açtım — Talon'un kollarına koşarak atladığı videoyu — ve ona gösterdim.

"Cevabınızı değiştirmek ister misiniz?"

Adamın gözlerinde bir anlık meydan okuma belirdi. Biraz daha dik oturdu ve çenesini kaldırdı. "Hayır."

Çıplak ayaklarının hemen yanında yerde beyin parçaları olduğu düşünülürse, bu takdire şayan bir tavidir.

"Tamam o zaman." iPad'i yere bıraktım ve avucumu yukarı doğru çevirerek elimi uzattım. "Mikhail, ilk silahını seçmek ister misin?"

"Oh, evet. Çok isterim."

Soğuk bir şey tenime değdi. Parmaklarımı onun etrafında kapattım.

"Peynir rendesi mi?" diye mırıldandım. "İlginç bir seçim."

Mikhail'in dudakları sadistçe bir gülümsemeye kıvrıldı. "İnsan eti üzerinde işe yarayışını seviyorum. Birinin derisini yüzmenin en kolay ve en etkili yolu bu."

Anthony'nin kararlılığı bir saniye için sarsıldı, sonra yüzü taş gibi sertleşti. "Bana istediğin her türlü iğrenç, sapkın şeyi yapabilirsin. Asla konuşmayacağım. Talon'u seviyorum. Onu asla terk etmeyeceğim. *Asla.*"

Başımı yana eğip onu dikkatle inceledim. İçimde bir parça saygı uyandı. "Biliyor musun, bu odada birçok insanı işkence ettim," dedim, rendeyi tepsiye geri koyarak. Ayağa kalktım ve duvarın birine sevgiyle dokundum, anılarım akın etti. "On kişiden dokuzu her zaman pes eder. Genellikle ilk kesimi yapmadan önce. Acı çekme ihtimali, acının kendisi kadar korkutucu olabilir."

Anthony boğazını temizledi, ama sessiz kaldı.

"Öyle insanlardan nefret ederim. Birini *gerçekten* seviyorsan, ne gerçek ne de hayali işkence seni ona sırt çevirmeye zorlayabilir."

"Öyleyse, beni serbest bırakacak mısın?" diye sordu, umutla dolu bir şekilde.

"Oh, espri anlayışı var," dedi Mikhail, gülerek başını salladı.

"Tam olarak değil." Tekrar oturdum. "Saygımı kazandın, ki bu zor bir şey. O yüzden sana bir iyilik yapacağım. Sana bir şans vereceğim..."

"Sana zaten söyledim, ben..."

Bıçağımı çıkardım ve ağzına dayadım. Donakaldı, gözleri korkuyla büyüdü. "İnsanları kesmek kabalıktır," diye fısıldadım, tehlikeli bir şekilde alçak sesle. Uyarı olarak bıçağın ucunu derisinin üzerinde gezdirdim.

"Özür dilerim," diye kekeledi.

Bıçağı çevirerek, onu belimdeki kınına geri koydum ve tekrar oturdum, takım elbisenin yakasını düzelttim. "Dediğim gibi," diye devam ettim, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Sana bir şans vereceğim. Diğer mahkumlara genellikle verilmeyen bir şans. Genellikle sivilleri işkence etmekle uğraşmam. Anladığım kadarıyla, bizim dünyamızla tek bağlantın Talon, bu yüzden sana bir şans vermek istiyorum." Başımı yana çevirip, "Tate!" diye bağırdım.

Kapıya diktiğim asker odaya girdi. "Evet, patron?"

"Dördüncü ve yedinci odalardaki tutukluları buraya getirin."

O başını salladı ve gitti. Birkaç dakika sonra, iki mahkumla birlikte geri döndü, ikisi de bileklerinden ve ayak bileklerinden zincirlenmişti. Yavaş adımlarla ilerlediler, başları eğikti. İçlerinden biri ciddi şekilde yetersiz beslenmişti, o kadar zayıftı ki kaburgalarının hatlarını görebiliyordum. Diğeri o kadar kötü durumda değildi, ama bunun tek nedeni ilk esir kadar uzun süredir orada tutulmamış olmasıydı. İkisinin de omuzlarına kadar uzanan uzun saçları, büyük, gür sakalları ve tüm vücutlarını kaplayan kir ve pislik vardı.

"Dediğim gibi, ilk sorun belirtisinde hemen çökmeyen insanlara saygı duyarım. *Gücü* saygı duyarım." Ayağa kalkarken Tate'e baktım ve sandalyemi kenara çektim. "Onları buraya as, Tate. Anthony'nin onları açıkça görebileceği bir yere."

Tate gecikmeden emrimi yerine getirdi. Mikhail, heyecandan neredeyse titreyerek Anthony'nin arkasına geçti.

Mikhail'in bizim çevrelerde bu kadar korkulan birisi olmasının bir nedeni vardı. İşkence teknikleri korkunçtu ve bunu söyleyen *bendim*.

Sağdaki adamı uzun, kirli saçlarından yakaladım ve kafasını sertçe geriye doğru çektim. Soluk, kahverengi gözleri bana kilitlendi, merhamet dileniyordu.

Asla olmaz.

"Bu Maxim," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Eskiden en güvendiğim danışmanlarımdan biriydi. *Bir dostumdu.*" Onu daha sıkı tuttum ve o inledi. "Ta ki kızıma uyuşturucu verip, baygınken ona tecavüz ettiğini öğrenene kadar. Şimdiyse... Şey, o benim için sadece kızdığımda oynadığım bir oyuncak, ki dürüst olmak gerekirse, bu oldukça sık oluyor."

Anthony, Maxim'in çıplak vücudunu gözleriyle taradı ve cildini kaplayan eski ve yeni tüm yara izlerini fark etti. Özellikle kasık bölgesindeki izleri. O kadar solgunlaştı ki, kusacak sandım.

Maxim'i bırakıp yanındaki adama yöneldim. "Bu," diye devam ettim, saçını tutup başını geriye doğru çekerek. "Bu Erik. Benim askerimdi. Akıllı, güçlü ve inanılmaz derecede sadıktı. En azından ben öyle sanıyordum. Kızının düşmanları kapılarımızdan içeri alması sonucu evimiz basıldı. Benim kaçırılmamla sonuçlandı." Erik'in kahverengi gözleri yere bakmaya devam etti, başını kaldırmayı reddetti. "Komik olan şey, en çok buna kızgın olmamam. Bu baskın, çocuklarımın neredeyse öldürülmesiyle sonuçlandı. Bu, kesinlikle görmezden gelemeyeceğim bir şey. Kızını durdurma şansı vardı. Bunun yerine, hiçbir şey yapmadı. Bu da onu aynı derecede sorumlu kılıyor." Onu iterek bıraktım ve Anthony'ye döndüm.

"Şimdi, şöyle olacak," dedim, peynir rendesini elime alarak. "Bu ikisini senin önünde işkence edeceğim, Anthony, ve onlara yaptığım *her* şeyi, Talon'un yerini söylemezsen *sana* da yapacağım."

Anthony hemen gözlerini kapattı. Hırlayarak öne doğru eğildim ve gözlerini zorla açtım.

"Gözlerini açık tut. Duydun mu? Kapatırsan, göz kapaklarını keserim. Anladın mı?" diye tehdit ettim, yüzüm sert ve acımasızdı.

Saf korku onu çılgınca başını sallamasına neden oldu.

Onu bıraktım ve sanki az önce onu kalıcı olarak sakat bırakmakla tehdit etmemişim gibi ona hoş, nazik bir gülümseme attım. "Harika." Maxim ve Erik'e dönerek, "O zaman başlayalım," dedim.

Birkaç saat sonra, kanla kaplı ellerimi siyah bir havluyla silerek çukurun koridorlarında yürüdüm. Mikhail ve ben Maxim ve Erik'e işkence ederken Anthony'nin gözleri hep açık kalmıştı, ne kadar istemese de onlara attığımız her yumruğu, her bıçak darbesini izlemişti.

Bize durmamız için yalvardı. Gözlerini başka yere çevirmemize izin vermemiz için yalvardı. Tabii ki ikisini de kabul etmedim.

Bana istediğim bilgiyi vermemeyi seçerse başına gelecek her şeyi izlemesi ve görmesi çok önemliydi.

Ben bile bunun özellikle acımasız bir işkence seansı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Temel şeylerle başladık. Buraya bir yumruk. Oraya bir kesik. Sonra biraz daha yaratıcı olduk, peynir rendesini derilerine sürttük ve açıkta kalan etlerini kızartmak için bir lehim lambasını yeterince uzağa tuttuk.

Tüm ayrıntılara girmeyeceğim. Bazıları sizi Anthony gibi kusmaya zorlayabilir.

İşimiz bittikten sonra, bilinçsiz bedenleri odada asılı bırakarak Anthony'nin konuşmazsa başına gelecekleri sürekli hatırlamasını sağladık.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Mikhail, alnındaki kanı silerek.

"Şimdi bekleyelim." Depoya çıkan merdivenlerin dibinde durdum ve el havlusunu hasır sepete attım. "Gördükleri yüzünden birkaç gün acı çekmesine izin vereceğiz. Belki bir hafta bile. Hâlâ konuşmamayı seçerse, o zaman... Eh, sıra ona gelecek."

Mikhail başını salladı. "Tamam. Plan gibi görünüyor. Benim halletmem gereken bazı işler var, ama bir sonraki adımı atmadan önce beni arayacaksın, tamam mı?"

adımı atmadan önce beni ara, *tamam mı?*"

"Evet. Merak etme, eğlenceyi kaçırmayı sevmediğini biliyorum."

"Sadece o değil." Yüzü birden ciddi bir hal aldı. "Talón'un yerini öğrenirsen, destek olmadan tek başına peşine düşmek gibi aptalca bir şey yapmanı istemiyorum."

Korkuları haklıydı. Muhtemelen öyle bir şey yapardım. "Seni arayacağıma yemin ederim."

"İyi. Öyle yap. Şimdi, hadi buradan gidelim. Şu anda jambonlu peynirli sandviç yemek istiyorum." Sadece Mikhail, birini öldürdükten sonra bir şeyler yemek isterdi.

İkimiz de merdivenlerden yukarı çıkıp depoya geri döndük. 50.000 metrekareden fazla alana sahip depo, çukurun üzerine oturmak için yarattığım bir yerdi ve burayı tek giriş ve çıkış noktası yapıyordu. Piyasada bulunan her türlü spor salonu ekipmanıyla doluydu ve ortasında dünya standartlarında bir boks ringi vardı, sparring için mükemmeldi.

Bu arada...

En büyük ve en küçük oğullarım şu anda söz konusu ringde yumruklaşıyorlardı. Birkaç adam kenardan izlerken, diğerleri makinelerde egzersiz yapıyordu. Duvarlardaki hoparlörlerden rock müzik çalıyordu ve hafif ve eğlenceli bir atmosfer yaratıyordu.

Aşağıda olanlarla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Mikhail vedalaştı ve çıkışa yöneldi. Ringin önünden geçerken, Aleksandr Lukyan'ı omzuna attı ve onu yere çarptı. Lukyan inleyerek kendini bir top gibi kıvrıldı, Aleksandr ise ayağa kalktı. Beni gördü, ringin kenarına yürüdü ve kollarını iplerin üzerine sarkıtarak ağırlığını onlara yükledi.

"Baba. Bir dövüşe ne dersin?" diye sordu.

"Lütfen evet de," diye yalvardı Lukyan, bir eliyle kendini yerde sürüklerken, diğer eliyle gövdesini kavradı. "Lütfen. Tanrı aşkına. Evet de."

En küçük oğlumun antikalarına hafifçe güldüm. Omuz silktim ve "Neden olmasın?" dedim, ringe çıkan birkaç basamağı tırmandım ve ringe atladım.

"Tanrıya şükür," diye boğuk bir sesle söyledi Lukyan.

"Oh, bebek gibi davranmayı bırak," dedi Aleksandr, ama Lukyan, topallamasına rağmen, aceleyle ve hızlı adımlarla depodan kaçmaya başlamıştı bile.

"Umarım o dayakları hak etmiştir ve sen sadece kardeşine sataşmıyordun," dedim, kaşlarımı kaldırarak takım elbisenin düğmelerini açıp omuzlarımdan çıkardım.

"Tabii ki," dedi Aleksandr sırtarak. "Ben adil ve bilge bir liderim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Sonra uzun kollu tişörtümü çıkardım. Aleksandr genellikle şaka yapan biri değildi, ama itiraf etmeliyim ki, döndüğümünden beri onda bir değişiklik fark etmiştim. Daha neşeli, daha mutlu görünüyordu.

Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Her şey, ön sırada oturmuş, şehvetli gözlerle onu izleyen, 1,50 boyunda, siyah saçlı, dövmele kartel kraliçesi ile başlamış ve bitmişti.

Gömleğimi ve ceketimi ringin dışına attım, sonra kollarımı döndürdüm ve yumruklarımı kaldırdım.

Aleksandr, Drea'ya göz kırptı, Drea da ona bir öpücük gönderdi, sonra Aleksandr nihayet tüm dikkatini bana verdi.

"İlk önce biraz yalnız kalmak ister misiniz?" diye sordum, birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda.

Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Gerek yok. Bu uzun sürmez."

Oh, gerçekten mi?

Ring etrafında toplanan kalabalık, Aleksandr'ın güzelce ifade ettiği hakaretine "Ooooo" diye tepki gösterdi.

"Oldukça kendinden eminmişsin, evlat?"

Aleksandr'ın gülümsemesi genişledi. Hiç şüphesiz reflekslerimi test etmek için hafif bir yumruk attı. Ben de onu savuşturdum. Döndürmeye devam ettik. "Ben senin gibiyim, baba. Sadece daha genç, daha hızlı, daha güçlü, *daha iyi* bir versiyonun."

"Görünüşe göre benim yokluğumda kendine bir eş bulmanın yanı sıra, biraz da küstahlık edinmişsin." Hafif bir tekme attım, o da benim yaptığımı yaptı ve kolaylıkla tekme savuşturdu. "Görünüşe göre seni biraz alçaltmam gerekecek."

Birlikte dövüşmeyeli epey zaman olmuştu. Bazı yönlerden haklıydı. Onu benden daha *iyi* olması için eğitmiştim, ama o henüz o noktaya gelmiş miydi

?

Sanırım bunu birazdan öğreneceğiz.

İlk hamleyi o yaptı. Ben bekledim, saldırmaya hazır olduğunu gösteren duruşundaki ufak bir değişikliği gözlemledim ve sonra aynı anda ileri koştum. Güçlü bir kavgaya tutuştuk, üstünlük için mücadele ettik.

"Londra nasıldı?" diye sordu, yüzünde hafif bir grimasa ile beni alt etmeye çalışırken.

"İyiymi," diye homurdandım, avantaj elde etmek için iterek. "Bildirecek ilginç bir şey yok."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı ve beni sıkıca kavradı. Ne yapacağını çok geç fark ettim.

Geriye doğru eğildi, bir ayağını göğsüme koyarken aynı anda geriye doğru takla attı ve beni üstünden havaya fırlattı. İplere çarptım ve yere düştüm. Hızla üzerime atladı ve tekme attı. Ön kolumu kullanarak engelledim ve acıya dişlerimi sıkarak dayandım.

"Ne demek '*gerçekten*'?" Onu geri itip tekrar ayağa kalktım.

Ayak parmaklarının ucunda zıpladı, yumruklarını yukarıda tutarak yüzünü korudu. "Sadece birkaç şey duydum. Hepsi bu."

"Ne duydun?" diye sordum.

"Kızıl saçlı, yeşil gözlü bir kadınla ilgili şeyler." Bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi kısarak ona saldırdım.

Sola sahte bir hareket yapıp sağa döndüm, ama Aleksandr çok zeki ve çok hızlıydı, bu numaraya kanmadı. Bana kafa kafaya geldi ve biz birbirimize yumruk attık, blok yaptık ve sonra saldırdık, blok yaptık ve sonra saldırdık. Onun yan tarafına bir yumruk attım. O yoldan çekildi ve diz vuruşuyla karşılık verdi. Ben engelledim ve kafasına yüksek bir tekme attım. O tekmeyle savuşturdu ve bacağıma yakaladı. Basit bir hareketle ikimizi yere düşürdü.

"Ne duydun?" diye homurdandım, yerde boğuşurken, o beni bacak kilidi ile yakalamaya çalışırken, ben de çaresizce onun elinden kurtulmaya çalışıyordum. Beni herhangi bir şekilde yakalarsa, her şey bitecekti, ve bu benim pes etmemden dolayı olmayacaktı. Bunun olmasına izin vermektense, bacağıma kırmasına izin verirdim.

"Bence dövüŖe daha fazla odaklanmalısın, baba," diye alay etti. TutuŖunu tamamlamasına saniyeler kalmıŖtı ve bunun farkındaydı. "KonuŖmak dikkatini dağıtıyor gibi görünüyor."

Haklıydı. Ama onun ne duyduğunu bilmem gerekiyordu.

Seks hakkında bir Ŗey biliyor olamazdı, değil mi?

Olabilir miydi?

Bacağımı düzelitti, pozisyonunu aldı... *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Panikledim ve tüm gücümle onu dengeden çıkarmaya çalıŖtım.

İŖe yaradı.

O tereddüt etti. Göğsüne yumruk attım ve ardından bacağımı hızlı bir tekmeyle dolandırdım, baldırım yüzüne çarptı. Darbe onu sersemletti ve ben avantajımı kullanarak onu yere ittim. Bacaklarımı hızla koluna doladım ve geriye doğru çekilerek onu mükemmel, ders kitaplarına uygun bir kol kilidi ile kilitledim.

"Ah! Lanet olsun!" SavaŖmaya çalıŖtı, bir Ŗekilde bana vurmak için hareket etmeye çalıŖtı, ama ben en uygun pozisyondaydım.

"Vur," diye bağırdım, biraz daha geri çekildim. "Vur yoksa kırarım, Aleksandr."

"Siktir git," diye tükürdü, hala mücadele ediyordu.

Tıpkı bana benziyordu.

Tabii ki, bu tehdidi asla yerine getirmezdim. Bu dostça bir kavgaydı. Ceza değildi. Aslında, tam da tutuŖumu bırakmak üzereydim ki, birdenbire yüzüme gelen bir darbe beni sarsarken, baŖım geriye doğru savruldu ve ağzım kanla doldu.

Hemen bıraktım ve geri yuvarlandım. *Ne oluyor lan...*

BaŖımı kaldırdığımda, Drea'nın Aleksandr'ın önünde koruyucu bir Ŗekilde çömelmiŖ, gözlerinde karanlık, vahŖi bir bakıŖla bana baktığını gördüm.

Kan lekeli diŖlerimi eğlenceli bir gülümsemeyle gösterdim.

Tamam, saygımı kazandın. Bakalım ne kadar iyisin.

Ona saldırdım, ama o geri çekilmedi. Bana kafa kafaya karŖı çıktı. Bir yumruk attım, ama o bolca zaman varken yumruğumun altından kaçtı. Böbreklerime bir yumruk attı ve ben karŖılık verme Ŗansı bile bulamadan çok hızlı bir Ŗekilde uzaklaŖtı. Sonra geri döndü ve kaburgalarımın bir yumruk attı. Ben homurdandım ve yumruk attım, ama o yine

tekrar eğildi ve yumruğumu tamamen kaçırdı, sonra arkama atlayıp sırtıma tekme attı. Omurgamdan bir acı hissederek öne doğru uçtum.

Lanet olsun, çok hızlı.

Bir sonraki saldırısını engellemek için tam zamanında kendimi toparladım ve yüzümün yanını korumak için kolumu kaldırdım. Avucumla göğsünün ortasına vurdum ve o geriye uçu, amuda kalktı ve bir saniye içinde tekrar ayakları üzerine düştü.

Etkileyici.

O dalga geçmiyordu. Hiç korkmadan, tereddüt etmeden bana doğru koşarak geldi. Bu onu daha da sevmemi sağladı. Oğlum için mükemmeldi. Akıllı, güçlü ve son derece koruyucuydu. Ne olursa olsun, herkese karşı her zaman onun arkasını kollayacağını bilmek rahatlatıcıydı.

Beni de dahil.

Onun saldırılarından kaçınmak için çok uğraştım, ama o bir kedi kadar hızlıydı, hatta daha da hızlıydı ve vuruşlarının çoğu isabet etti. Acıdan bıktığım için, bir sonraki saldırı dalgasını atlattım, boğazından yakaladım ve havada tuttum.

Yüzüne hırladığımda bile, ayakları yerden birkaç santim havada sallanırken, en ufak bir korku belirtisi göstermedi. Serbest elimi kaldırdım, sıkıca yumruk yaptım ve...

Güçlü bir el benim elimi kavradı ve havada durdurdu. Aleksandr yanımda duruyordu. Vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. Drea'yı hemen bıraktım ve bana vahşice saldıran Aleksandr'ı engellemeye çalıştım. Bir saniye sonra Drea geri döndü. Aleksandr ile benim aramda eğilip kıvrıldı ve Aleksandr'ın saldırıları arasında kendi saldırılarını yaptı. İkisi birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde çalışıyorlardı ve ben onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. İkisini birden yenmemin imkanı yoktu.

Aleksandr bana ön tekme attı ve Drea sirk akrobatı gibi vücudumu döndürerek sırt üstü yere düşmemi sağladı. Sonra, Aleksandr beni diz kilidi ile tutarken, o da bacaklarını koluma doladı.

İkisi aynı anda geri çekildi ve o kadar şiddetli bir acı hissettim ki, çığlık attım.

"Tanrım, lanet olsun!" diye yüksek sesle küfrettim.

Aleksandr bana *pes* etmemi söylemedi. Bunun anlamsız olacağını biliyordu, ama açıkçası buna gerek de yoktu.

Onlar kazanmıştı. Adil ve dürüst bir şekilde.

En azından, ikiye bir dövüşün adil olabileceği kadar adil. Serbest elimle yere iki kez vurdum.

Kısa bir duraklama oldu, sanki bunu gerçekten yaptığımı inanamıyorlarmış gibi.

"Merhaba," diye homurdandım. "Dokundum. Bu, beni bırakman gerektiği anlamına geliyor."

"Oh, kahretsin. Üzgünüm," dedi Drea, bacaklarını kolumdan çekerek. Aleksandr ile aynı anda ayağa kalktı ve üzerimde durdu. Yanakları kızardı ve bana yardım etmek için eğildi. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Ne oldu bana bilmiyorum. Ben sadece..."

Elimi kaldırarak onun konuşmasını durdurdum. Bir elimi sırtımda tutarak ayağa kalktım ve acı içinde nefes verdim. "Özür dileyecek bir şey yok. Kocanı korumak için herkese karşı savaşacağını bilmek hoşuma gitti. Bana karşı bile. *Özellikle* bana karşı."

"Oh." Gülümsedi. "Tamam. Harika."

Oğluma döndüğümde, o kadar mutlu görünmüyordu. Kaşları öfkeyle çatılmıştı.

"Ne?" Masumca omuz silktim. "Sen kazandın."

Hiçbir uyarıda bulunmadan yüzüme yumruk attı.

"*Blyad! Siktir! Aleksandr...*"

"Bu, karımı incittiğin için, pislik."

Tamam, bu adildi.

Ağrıyan çenemi ovuştururken, aklımdan geçenleri yüksek sesle söylemek üzereydim ki, Drea hem Aleksandr'ı hem de beni şaşırtarak onun koluna bir tokat attı.

"Hey!" diye azarladı, ona dik dik bakarak. "Dostça bir kavgada her şey mubahtır."

"Ama o..."

O, sadece keskin bir bakışla onu susturdu. O, isteksizce "tamam" diye mırıldandı.

Ben güldüm, sonra acı içimi kaplayınca yüzümü buruşturdum. "Ah, lanet olsun," diye bağırdım, yanıma tutarak. Kavganın verdiği adrenalin

, acı çok daha belirgin hale geliyordu. "Tamam, bir hafta oturup dinleneceğim..."

"Baba, bekle." Aleksandr öne eğilip Drea'nın kulağına bir şey fısıldadı. Drea sırtıttı, dudağını ısırды, başını salladı ve bana el sallayarak veda etti, sonra hızla uzaklaştı. Aleksandr bana dönüp dik durdu. "Az önce konuştuğumuz şey hakkında..."

"Seni patakladığım zaman mı demek istiyorsun?" diye şaka yaptım, bu konuşma başlamadan önce konuyu saptırmak umuduyla.

Ama şansım yoktu.

"Autumn hakkında," dedi, söylediklerimi görmezden gelerek, ama çenesinin hafifçe gerilmesinden, bu küçük yorumdan hoşlanmadığını anladım. "Bizim çevremizde haberler çabuk yayılır. Bunu biliyorsun. Diğerlerinin öğrenmesini engellemeyi başardım, ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Dimitri Volkov'un Allistair'in balosunda dans pistinde bir kadını öpmesi oldukça büyük bir haber. Herkes onun kim olduğunu merak ediyor. On yıldan fazla bir süredir kimseye ilgi göstermeyen bir adamın dikkatini çekecek kadar onu bu kadar özel kılan nedir?"

"Aleksandr..."

Elini kaldırdı, avucunu dışa doğru çevirdi. "Henüz bitirmedim."

Kaşlarımı kaldırdım ama o devam ederken itiraz etmedim.

"Annemin ölümünün yasını hala tuttuğunu biliyorum ve başka bir kadınla mutlu olmaya asla izin vermeyeceğini de biliyorum, ama şimdi sana bunu yapman gerektiğini söylüyorum." Gözleri benimkilere kilitlendi, sözlerini net bir şekilde dinlememi istediği için gözleri parlıyordu. "On yıldır ona tutunuyorsun baba. Onu bırakıp hayatına devam etmen gereken bir zaman gelir. Sana bunun sorun olmadığını söylemek için buradayım. Hepimiz seni destekliyoruz. Geçmişini bırakamadığın için mutluluk şansını mahvetme. Annem senin için bunu istemezdi. Günlerini yalnız geçirmene izin vermezdi. Senin mutlu olmanı isterdi." Omzumu sıkıca kavradı. "Hepimiz istiyoruz. Yapacağını bildiğim şeyi yapma. Autumn'u uzaklaştırma."

Kaşlarımı çattım, ama o çoktan uzaklaşmıştı, beni onun sözlerini ve anlamlarını tek başıma düşünmeye bırakarak.

Otuz Üçüncü Bölüm

AUTUMN DEVALOS

Volkov Malikanesi'ne bakan tepede dururken, Las Vegas'ın serin gece havasını içime çektim.

Allistair'in balosundan bir hafta geçmişti. Hayatımda yaşadığım en iyi seksin coşkusundan ve Dimitri tarafından bir kez daha reddedilmenin üzüntüsünden bir hafta geçmişti. Sözleşmemin arkasındaki kişinin Sergei Volkov olduğunu ve asıl hedefin Dominik değil, son birkaç aydır bana içsel kargaşa yaşatan *Dimitri* olduğunu öğrendiğimden bir hafta geçmişti.

Korkarım ki... sevdiğim adam.

Daha önce hiç yaşamadığım bu duygu için bulabildiğim tek açıklama buydu. Dimitri ile birlikte hücrede kilitli kaldığımızda aşk hakkında söylediği tüm sözleri hatırladım. Nikolai'nin sarışın kadın Tatiana'ya karşı nasıl davrandığını hatırladım.

Aşk, mantıklı olan tek şeydi, göğsümü sıkıştıran o acı verici baskıyı mantıklı kılan tek şeydi. Ruhumda onun için hissettiğim bu acıyı mantıklı kılan tek şeydi. Ona yakın olmak.

Ve bu, işleri daha da karmaşık hale getirmiyor muydu?

Önümde iki seçenek vardı.

Ya sözleşmeyi yerine getirip Dimitri'yi öldürebilirdim ya da reddedip, Sergei'nin işi yapmadığım için başıma ödül koyacağı için muhtemelen hayatımın geri kalanını saklanarak geçirmek zorunda kalırdım. Bu, suikastçı olsun ya da olmasın, herkesin sözleşmeye bağlı parayı almak için beni öldürmeye çalışabileceği anlamına geliyordu.

Eğer birkaç ay önce, o piç kurusuyla tanışmadan önce olsaydı, bu bir sorun bile olmazdı. Soru bile olmazdı.

Hiç tereddüt etmeden yapar, sonra eve gidip kazandığım devasa para yığınının üzerinde uyurdum.

Ama şimdi...

Şimdi işler farklıydı.

Dimitri Volkov'u tanıyordum ve onu tanıdığım *için* artık onu öldürebilecek miyim emin değildim.

Ona zarar vermek mi? Evet.

Ama onu öldürmek mi? Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabilir miyim bilmiyordum.

Bu yüzden oradaydım, evini gözetliyordum. Durum hakkında onunla konuşmam gerekiyordu.

Belki her zamanki gibi aptalca bir şey söylerdi ve ben de vicdan azabı duymadan onu öldürebilirdim.

Gece görüş özelliğine sahip yüksek güçlü dürbünümü kullanarak Dimitri'nin evinin çevresini bir kez daha taradım. Evin her tarafı, evden kilometrelerce uzağa uzanan kalın, ferforje çitlerle çevriliydi. Ev sadece iyi korunmakla kalmıyor, 360 derece dönebilen kameralar, yaya devriyeleri ve köpeklerle de iyi bir şekilde korunuyordu.

En az birkaç saattir gözlem yapıyordum ve henüz yakalanmadan içeri girmenin bir yolunu bulamamıştım.

"Bu da ne lan?" diye fısıldadım. Dürbünün ortasındaki kadranı ayarlayarak yakınlaştırdım ve odaklamayı netleştirdim. "Bu..."

Siyah, vücudu saran bir hırsız kıyafeti giymiş bir kadın evin pencerelerinden birinden dışarı çıkıyordu.

Şaşkına dönmüştüm. Birincisi, kimse fark etmeden bir şekilde içeri girip çıkmayı başarmıştı. İkincisi ise

evden tırmanma ekipmanı olmadan aşağı iniyordu. Tamamen serbest eliyle yapıyordu.

Yere atladı ve vücudunu soldan sağa gerdi. Bir asker köşeyi dönüp onu gördüğünde, kadının işi bitti sandım. O kadar uzaktan bağırıp onu uyarmak istedim, ama bunun ne kadar anlamsız olacağını biliyordum.

Ama benim yardımına ihtiyacı yoktu. Silahını çekip, asker ne olduğunu anlamadan boynuna dart gibi bir şey attı. Sonra öne atlayıp düşüşünü yakaladı, onu yere yumuşakça indirdi, dartı alıp cebine attı.

Daha fazla gecikmeden, deponun arkasında kuzeydoğu yönünde koşarak uzaklaştı.

Ondan gerçekten etkilendim ve kim olduğunu ve Dimitri'nin evinde ne yaptığını merak etmeden edemedim.

Onun kaçmaya çalıştığını, bir çıkış noktasına doğru gittiğini fark ettiğimde, küfrettim. Hızlı ve hassas hareketlerle ekipmanlarımı sırt çantama koyup omuzlarıma astım ve motosikletime koştum.

Birkaç farklı motosikletim vardı, ama bu motosiklet, Aprilia RSV 1000R Mille, en sevdiğimdi. Sadece hızlı değil, aynı zamanda sessizdi, bu da onu dedektiflik için mükemmel kılıyordu. Arabalara göre motosikletleri çok daha fazla tercih ediyordum, çünkü motosikletlerle hızlı ve kolay kaçışlar yapabiliyordum. Mesleğim göz önüne alındığında, bu iki şey başarılı bir kaçış için çok önemliydi.

Siyah kaskımı takıp motosikletime bindim ve motoru çalıştırdım. Vücudumda bir acı hissettim ve yanımı tutarak yüzümü buruşturdum.

Orospu çocuğu.

Johnathon sayesinde kaburgalarımın hemen altında 18 santimlik bir yırtık vardı. O pislik sandığımdan daha yetenekliymiş.

Sergei'nin ultimatomundan sonra, Johnathon'ı bulup görevimi tamamlamak için geri koştum, ama o gitmişti. Muhtemelen, Dimitri ile dans pistinde öpüştükten sonra. "Randevusu"nun herkesin önünde başka bir adamla öpüşmesi, onun egosuna biraz darbe vurmuş olmalıydı.

Bu yüzden, çantamı masanın üzerine bırakıp gitmişti. Thallium şişesi hala içindeydi, bu yüzden kimliğimin açığa çıkmadığından emindim. Ama yine de bu bir muamma oluştuyordu.

Sözleşmemi nasıl tamamlayıp onu öldürecektim?

Aklıma gelen en kolay çözüm, onun evine gizlice girip buzdolabındaki su şişelerinden birine talyum koymaktı. Keşke bu planı daha önce düşünseydim, o zaman o aptal balodaki sıkıcı olaylara katlanmak zorunda kalmazdım.

Ama bunu söylüyorum diye, eğer bunu ilk başta yapsaydım, Dimitri'yi nihayet sikme fırsatını asla yakalayamazdım.

Her şeyin bir nedeni vardır, sanırım.

Ne yazık ki benim için, Johnathon gece yarısı uyanmış ve beni yakalamıştı. Onu yere sermeden önce birkaç iyi darbe indirmeyi başarmıştı, bunlardan biri bıçakla yaptığı bir kesikti.

Onu öldürmekten ve izlerimi örtbas etmek için bunu bir hırsızlık girişimi gibi göstermek dışında başka seçeneğim yoktu.

Acıyı silkeledim, standı tekmeledim ve hızla uzaklaştım, ilerlerken çakıl taşları ve toz havaya sıçradı. Yüksek hızda virajlı yollardan geçerek kuzeydoğu yönüne doğru ilerledim. Kadının çıktığı yeri görmek için zamanında oraya varabilirsem, bunu içeri girmek için kullanabilirdim.

Rüzgar yanımdan esip geçiyordu, hızlı sürmenin verdiği heyecan, virajları hızlıca alırken eğilmenin verdiği coşku damarlarıma doluyordu. Adrenalin patlaması gibiydi ve her saniyesini çok sevdim — arabalara göre motosikletleri tercih etmemin bir başka nedeni de buydu.

Neye bakmam gerektiğini bildiğim için onu bulmak biraz daha kolay oldu. Bahçede koşuyordu, bir köpek peşindeydi ama ona saldırmıyordu. Bu da anlamadığım bir başka şeydi ama düşünmeye vaktim yoktu.

Yolun kenarına çekip motosikletimin motorunu kapattım. Kafamı yana eğip onun küçük bir çalıya yaklaşmasını izledim. Çalıyı kaldırıp kenara çekti ve çitin içinde, sanki lehim lambasıyla açılmış gibi görünen bir delik ortaya çıktı.

İlginç.

Köpeğin kafasını okşadı ve delikten geçerek diğer tarafa çıktı, orada başka bir motosikletin yanında duruyordu — sanırım onun motosikletiydi.

Kaskımı çıkardım ve gidonun üzerine astım. Beni gördü. Donakaldı. Başını yana eğdi. Sonra dostça bir selam verdi.

En azından beni öldürmeye çalışmıyordu, bunu olumlu bir işaret olarak algıladım. Ben de el salladım. İkimizin de benzer amaçları vardı gibi görünüyordu — Volkov'un evine fark edilmeden girmek — bu yüzden bana yardım etmeye açık olabileceğini düşündüm.

Bacağımı sallayarak bisikletimden indim ve hızla yolu geçip onun yanına gittim. Maske takıyordu, bu yüzden yüzünü net göremedim. Sadece açık kahverengi gözleri görünüyordu.

"Merhaba," diye kibarca selam verdim.

Gülümsedi. "Merhaba!" *Vay canına, ne neşeli birisin.* "İçeri girmek mi istiyorsun?"

"Evet."

"İstersen benim girişimi kullanabilirsin. Sorun değil. Ben sadece erkek arkadaşımı ziyarete gelmişim."

"Erkek arkadaş mı?" Kafam karıştı. Kafamın karışmasından da öteydi. Erkek arkadaşını ziyarete gelmişse, neden her halükarda zorla girmeye çalışıyordu?

O, kesin bir şekilde başını salladı. "Evet! Benim tatlı Lukyan'ım," diye hayallerle dolu bir şekilde iç geçirdi. "Uyuyordu, ben de onu uyandırmak istemedim. Çok zor bir gün geçirmişti. Zavallı bebeğim. Orada oturup onun uyumasını izledim! Çok tatlıydı."

"Uykusunu... izledin," diye sordum, konuşmayı takip etmeye çalışarak, ama o enerji dolu tavşanlardan biriydi. Durmadan konuşuyordu. "Orada ne kadar kaldın?" Ben birkaç saat önce gelmişim ve onun içeri girdiğini görmemişim, yani o zaten içerideydi...

"Dört saat on iki dakika! Şimdiye kadarki en uzun rekorum."

Şimdiye kadar mı? Bunu daha önce de yapmış. Birkaç kez. Bu kadın da kimdi böyle?

Talon'un hücresinde yaşanan anılar ve konuşmalar birdenbire aklıma geldi. Lukyan'ın bir takipçisi olduğu hakkında bir şey söylendiğini hatırladım.

Lukyan'ın bir takipçisi olduğu söylenmişti.

Bu o mu?

"Görünmeden oraya nasıl girdin? Kameralar ne oldu? Köpekler ne oldu?"

O, sanki bunlar hiçbir şey değilmiş gibi elini havada salladı. "Kameralar döngüde çalışıyor. Bu fikri *Speed* adlı filmde aldım! Sandra Bullock ve Keanu Reeves oynuyor. İzledin mi? Oldukça iyi bir film. İkincisinden çok daha iyi! Köpekler sert ve korkutucu görünüyorlar, ama aslında çok tatlılar. Bana alışkınlar, beni arkadaşları olarak görüyorlar. Senin için biraz daha zor olabilir. Ama hepsini yatırdım, yani çabuk olursan, onlar uyanmadan eve varabilirsin. Kimi görmeye geldin? Umarım benim Lukyan'ım değildir, çünkü o zaman seni öldürmek zorunda kalırım!" diye gülerek söyledi, ama ben onun hiç de şaka yapmadığını hissettim. Tamamen deli gibi bir izlenim bırakıyordu.

"Şey, Dimitri."

"Baba mı? Oof. Orada yapman gereken çok iş var. Onun bir sürü sorunu var. Benim Lukyan'ım gibi değil. Biz bir süredir birlikteyiz, biliyor musun? Altı aylık yıldönümümüz yaklaşıyor. Büyük bir kutlama yapacağız."

"Kulağa... hoş geliyor." Dürüst olmak gerekirse, hayalperest gibi geliyordu.

"Öyle, değil mi?" diye içini çekti. "Neyse, babamın odası üçüncü katta, sağ tarafta, merdivenlerden ikinci kapı. Ama hemen yanındaki tapınak odasından uzak durman iyi olur."

"Tapınak odası mı?" diye sordum.

"Evet. Orası oldukça garip. Bir keresinde içeri girmeye çalıştım ama tüylerim diken diken oldu. Sanki o odada zaman durmuş gibi. Yıllardır kimse girmiyormuş gibi. O kadar çok toz var ki, ayak izi bırakmadan içeri giremezsin."

Kaşlarımı çattım, söylediklerinin çoğunu anlamamıştım. "T-tamam. Tavsiyen için teşekkürler."

"Rica ederim! Kameralar yaklaşık kırk beş dakika daha kayıt yapmaya devam edecek. Bu süre sana yeter mi?"

Sohbette pek çok yanlış şey vardı, ama ben sadece başımı salladım ve yardımları için teşekkür ettim.

Bisikletine atladı ve maskesinden bile görülebilecek kadar büyük bir gülümsemeyle bana bir kez daha gülümsedi. "Sizinle tanışmak çok güzeldi! Kim bilir, belki bir dahaki sefere Lukyan'la benim düğünümüzde görüşürüz." Öne eğildi ve sanki başkalarının duymasını istemediği bir sırrı bana anlatıyormuş gibi elini ağzına götürdü. "Sanırım yakında evlenme teklif edecek," diye kıkırdadı. "Hoşça kal!" Sonra, caddeden hızla uzaklaştı.

Onun arkasından bakakaldım, gözlerimi hızla kırptırarak. "Oh, o lanet olası bir deli."

"Üçüncü kat, merdivenlerden ikinci kapı. Üçüncü kat, merdivenlerden ikinci kapı," diye fısıldadım, merdivenleri dikkatlice, bir adım bir adım, acı içinde çıkarken. Görülmeden çimleri geçip eve girmeyi başarmıştım, ama çok zor olmuştu.

Köpekler küçük köpek kulübelerinden çıkmamışlardı, bu da beni rahatlatmıştı, ama devriye gezen muhafızlardan kaçmak zor olmuştu.

Fark edilmediğimden emin olmak için çok garip pozisyonlar almak zorunda kalmıştım, ama sonunda fark edilmeden içeri girmeyi başarmıştım.

İçeri girdikten sonra tek bir gardiyan bile görmedim. Görünüşe göre sadece dışarıda devriye geziyorlardı, bu da benim lehime çalıştı.

Üçüncü kata çıktığımda sağa döndüm ve ikinci kapının önünde durdum. Looney Tunes'a inanıyorsam, Dimitri o kapının arkasında olmalıydı. Elimi kapı koluna koydum, ama bir şey beni tereddüt ettiriyordu.

Bakışlarım soluma kaydı. Yan odanın kapısına baktım, Looney Tunes'un sözleri zihnimde yankılanıyordu.

"Sanki o odada zaman durmuş gibi. Sanki yıllardır kimse oraya girmemiş gibi."

Neden? Neden evde yıllardır kimsenin adım atmadığı bir oda olsun ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Merakım galip geldi ve kendimi oradan uzaklaştıramadım.

Sessizce küfrederek bir sonraki odaya geçtim, kapıyı açtım ve içeri girdim. Oda karanlıktı. O kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Küçük el fenerimi çıkardım, açtım ve odaya küçük bir ışık huzmesi yaydım.

Tanrım, lanet olsun.

Looney Tunes yalan söylememişti. Birinin o odaya girmesi birkaç yıldan çok daha *uzun zaman* önceydi. Toz tabakası o kadar kalındı ki odanın her santimetrekaresini kaplamıştı. Dört direkli yatakta, şifonyerde, kitaplıkta, hatta duvarlarda bile vardı. Şaşkına dönmüştüm, olduğum yerde donakalmıştım, hareket edemiyordum.

Sanki zaman sadece o odada ve sadece o odada durmuş gibiydi.

Gözlerim odanın içinde dolaştı, ışığın her yüzeyde hareketini takip etti. Yatağın yanındaki masalardan birinde bir şey dikkatimi çekti. Bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve arkamda çok net, belirgin ayak izleri bıraktım, ama kendimi durduramadım. Sanki oraya çekiliyormuşum gibiydi.

Bir çift topuklu ayakkabı yerde duruyordu, sanki biri uzun ve zor bir günün ardından onları çıkarmış ve öylece bırakmış gibi. Tozla kaplı bir havlunun üzerinden geçerek yaklaştım. Dünyanın sonu geldikten sonra, insanlar on yıllar sonra evden eve dolaşıp yiyecek ararken, felaket yaşanmadan hemen önce odanın nasıl olduğunu görmek için içeri girdiklerinde, odanın nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibiydi. İnsanlar panikleyip her şeyi geride bırakarak kaçmadan hemen önce. Her şeyi olduğu gibi bırakarak.

Felaket o odanın dışında yaşanmıştı ve o zamandan beri kimse geri dönmemişti.

Parmaklarım titreyerek uzandım ve komodinden bir fotoğraf çerçevesi aldım. Kendimi tutamayıp, fotoğrafı kaplayan toz tabakasını sildim ve acı bir nefes aldım.

Fotoğrafta bir çift vardı. Kadın çok güzeldi. Uzun, koyu renk saçları, parlak, hipnotize edici mavi gözleri, yumuşak, soluk teni ve güzel gülümsemesi vardı. Ve adam...

O Dimitri'ydi, ama benim tanıdığım Dimitri değildi. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışık vardı. Dudaklarında daha önce hiç görmediğim bir gülümseme. Parmaklarımı onun yüzünde gezdirdim. Daha genç görünüyordu, saçlarında çok sevdiğim gümüş rengi çizgiler yoktu, yüzünde sert, keskin çizgiler yoktu. Bakışları... kaygısızdı. Mutluydu.

Mutlu Dimitri böyle görünüyordu.

Acı göğsümü sıkıştırdı, nefes almamı zorlaştırdı. Tabii ki. Her şey mantıklıydı. Her fırsatta benden uzaklaşmasının nedeni buydu. Gözlerim fotoğraftaki yanında duran kadına kaydı.

O hala onu seviyordu.

Bunca yıl sonra bile, onu hala seviyordu.

Bunun kanıtı her yerdeydi. Hala orada duran tüm eşyalarında, tam da öldüğü zamanki yerlerinde. Açık gardıropta asılı duran elbiselerinde. Yerde duran ayakkabılarında. Komodinin üzerinde duran parfümlerinde. Masada duran makyaj malzemelerinde.

Her şeyi saklamıştı.

Her şeyi.

Gözlerimden sıcak gözyaşları boşaldı. Onları geri çekerek, düşmelerine izin vermedim. *Buraya gelmemeliydim. Looney Tunes'u dinlemeliydim.*

Ellerimin titremesini engellemek için tüm gücümü kullanarak, fotoğraf çerçevesini yerine geri koydum ve yavaşça odadan çıktım. Koridora geri döndüğümde, derin ve titrek bir nefes aldım.

Önemli değil. Önemli değil, dedim kendime.

Orada olmamın bir nedeni vardı. Bir görevim vardı. Odaklanmam gereken şey buydu.

Ama Dimitri'nin arkasında olduğu kapıya doğru yavaşça ilerlerken, her adımda sahip olabileceğim mutluluk şansının kaybolduğunu hissetmeden edemedim.

Otuz Dördüncü Bölüm

AUTUMN DEVALOS

DIMITRI'NİN odasına sessizce girdim, bir fare kadar sessizdim, az önce yaşadıklarımı unutmaya çalışıyordum ama başaramıyordum.

Herkesin kendi tarzında yas tutma hakkı vardı.

Dimitri, karısının ölümünden önce sahip olduğu her şeyi saklayarak yas tutmayı seçmişti. Bu normaldi... Değil mi?

Onun odası, bir önceki odadan tamamen farklı bir hava yayıyordu, o hava "misafir odası" havasıydı. Orada kişisel hiçbir şey yoktu. Duvarlarda fotoğraf yoktu. Küçük süs eşyaları yoktu. O odada birinin *yaşadığını* gösteren hiçbir şey yoktu. Sadece dört duvar ve en temel eşyalar vardı.

Kral boyu bir yatak. Bir komodin. Köşede, üzerine katlanmış bir takım elbise ceketini olan tek bir sandalye. Ve ayak ucunda, yere düzgünce yerleştirilmiş tek bir çift erkek ayakkabısı.

Hepsi bu kadardı.

Son derece iç karartıcıydı.

Yatağın ortasında sırtüstü yatıyordu Dimitri. Gözlerim karanlığa yeterince alışmıştı, gömleksiz olduğunu ve battaniyenin belinin hemen altına kadar indiğini görebiliyordum.

gömleksiz olduğunu, battaniyenin belinin hemen altına kadar indiğini görebiliyordum. Göğsü derin ve düzenli nefeslerle inip kalkıyordu.

Hâlâ uyuyordu.

Yavaşça ona yaklaşıırken, bakışlarım kaslı, bronzlaşmış gövdesinden, sert altı pakete ve pelvisinin belirgin V çizgisine doğru kaydı. Cildimde bir sıcaklık hissettim.

Siktir, bana yaptığı etki... Anlamıyordum. Hayatımda pek çok seksi erkekle birlikte olmuşum. Hiçbiri beni bu kadar altüst etmemişti. Dimitri'nin yaptığı gibi kanımı kaynatmamıştı.

Yatağın kenarında durup ona baktım. Neredeyse... huzurlu görünüyordu.

Parmaklarım, uyluğuma bağladığım bıçağın sapını kavradı ve onu çıkardı. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve onu incelemeye devam ettim.

Daha çok onu süzmek gibi bir şeydi.

Orada, içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmadan, tamamen korumasız bir şekilde huzur içinde uyuyordu. O ne olduğunu anlamadan boğazını kesip, tek bir temiz bıçak darbesiyle tüm sorunlarımı çözebilirdim.

Ellerimi serbest bırakmak için bıçağı dişlerimin arasına koydum ve keskin kenarı dışa bakacak şekilde tırmandım. Yatak hafifçe çöktü. Onu uyandırma riski olmaması için hareketlerimi yavaş ve kontrollü tuttum. Gözleri kapalı kaldı ve nefes alışında, uykusunun bozulduğunu gösteren herhangi bir değişiklik olmadı.

Tedbiri elden bırakarak, bir bacağımı vücudunun bir tarafına, diğer bacağımı diğer tarafına koyarak üzerine oturdum. Dizlerimle ağırlığımı ondan uzak tutarak, bıçağı ağızımdan çıkardım ve boğazına dayadım.

Orada donakaldım, hareket edemiyordum. Bir sonraki adımı atamıyordum.

Onu öldür. Yap şunu, dedi içimden bir ses. *Onu öldür, tüm sorunların onunla birlikte yok olsun. Yap şunu.*

Ses haklıydı. Onu o anda öldürürsem tüm sorunlarım ortadan kalkacaktı. Öyleyse neden tereddüt ediyordum?

Onun cildine bastırılmış bıçağa baktım.

Yap şunu. Yap şunu. Yap şunu.

"Beni öldürecek misin, öldürmeyecek misin, *malen'kaya d'yavolitsa?*"

Gözlerim birden açıldı ve Dimitri'nin çok uyanık, çok tetikte olan kristal mavisi gözleriyle karşılaştı. Kendini korumak için hiçbir hareket yapmadı. Beni durdurmak için. Sadece orada yatmaya devam etti, gayet rahat, yüzünde merak dolu bir ifadeyle.

"Henüz karar vermedim," diye dürüstçe cevap verdim. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Odaya girdiğin andan itibaren."

Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman neden beni durdurmadın?"

Gözleri yavaşça, metodik bir şekilde üzerimde dolaştı. Omuz silktili. "Ne yapacağını görmek istedim. Bunu sevdim," diye mırıldandı, deri motosiklet pantolonumun daracık kumaşını çekiştirerek. "Motosiklet sürer misin?"

"Evet." Kendimi onun üzerine atıp, kızgın *bir dişi köpek gibi* "Sen biniyor musun?"

"Uzun zamandır binmedim." Elleri hareket etti, vücudunun iki yanındaki dizlerime hafifçe dokundu. En hafif dokunuştı, ama yine de *her yerimde* hissettim, içim daha fazlasını istiyordu. "Ee, ne olacak, Autumn? Hmm? Şimdi boğazımı kesecek misin?"

"Evet dersem ne yaparsın? *Hmm, Kasap?*"

Gözlerinde vahşi bir ışık parladı. "O zaman, sanırım seni durdurmak zorunda kalırdım."

"Beni durdurmak mı?" Alaycı bir şekilde sordum. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Burada üstün konumda olan benim..." Aniden geriye doğru eğilip bizi döndürdüğünde, pozisyonlarımız tersine döndü ve ağızımdan bir çığlık çıktı.

Bunu o kadar hızlı ve akıcı bir şekilde yaptı ki, gözümü kırptığımda bir anda sırt üstü yatmıştım ve o bacaklarımın arasında sıkıca bastırıyordu.

İçim *yanıyordu*. Onu hissedebiliyordum. Onun muhteşem, sert her santimini. Bu, amımı zonklatıyor, içimi çaresizlikle dolduruyordu. Bıçağım hâlâ bir şekilde boğazındaydı, derisinde soluk kırmızı bir çizgi belirmeye başlamıştı.

Kafasını merakla yana eğerek gözlerimin derinliklerine baktı, tüm dikkatini bana vererek beni inceledi. Aramızda her zaman var olan o ezici cinsel gerilim, binlerce güneşin ısıyla yanıyordu.

Cildim yanıyordu. Ağzım kurumuştı. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, onun da kendi kalbinde atışını hissedebileceğinden emindim.

"Ne kadar kaba davrandım. Seni böldüm," diye fısıldadı boğuk bir sesle, bakışları dudaklarıma sabitlenmiş halde. "Ne diyordun?"

"Ben..." Kuru dudaklarımı yaladım ve gözleri parladı. "Burada üstünlük bende." Aslında, teknik olarak bu hala doğrudu, çünkü onun hayatını sonlandırmaya hazır olan silah *benim* elimdeydi.

"Anlıyorum," diye karanlık bir kahkaha attı. "Merak ediyorum..." Eli yavaşça vücudumda aşağı doğru kaydı. "Bıçağı boğazıma dayamak seni ıslatıyor mu?" Eli deri pantolonumun önünden kaybolduğunda nefesim kesildi. O ilk temas beni inlemeye başladı. "Ahhh, evet." Dudaklarında günahkar bir gülümseme belirdi. "Benim küçük yaramaz şeytanım."

Parmağı içime girdi ve ben nefes nefese, kalçalarımı döndürerek daha fazlasını aradım. Bir parmak daha soktu ve ben kendimi hareket etmekten alıkoyamadım. Gözlerini kısarak beni izledi, parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirdi.

"Hmm, şuna bak. Parmaklarımı sikiyorsun, amın beni *sıkıyor*." Boynuna saplanan bıçağı umursamadan yaklaştı ve dudaklarını benimkilerin üzerine koydu, ulaşamayacağım bir mesafede durdu. "Beni özledin mi, Autumn?"

Onun merhametine kalmış olmaktan bıkmıştım, serbest elimle aşağı uzandım ve onun sikini sertçe kavradım. O homurdandı, gözleri çılgınca parladı. "*Beni* özlediğini görebiliyorum." Sıkıştırdım ve o derin, erkeksi bir inilti çıkardı, kalçalarını bir, iki kez itti, sanki kendini tutamıyormuş gibi.

Adamın çıplak uyuduğu için ne kadar şanslıydım.

"Öyle değildi," diye nefes nefese, elime pompalarken söyledi. "Seni hiç özlemedim."

"Ben de," diye inledim, o parmaklarını gittikçe daha hızlı hareket ettirmeye başladığında. "Seni düşünmedim."

"Hayır," diye onayladı, hala itmeye devam ediyordu. Dilini çıkardı ve dudaklarımı yaladı.

"Seni rüyamda görmedim." Zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Ona doğru eğildim.

"Hayır," diye tekrar onayladı. Diğer eli arkaya dolandı ve pantolonumu bacaklarımdan sertçe aşağı itmeye başladı. Ayakkabılarımla birlikte çılginca tekmeledim. "Dokunuşunu özlemedim."

"Hayır," diye inledim, kalçalarım kıvrılıyordu.

"Tadını özlemedim," diye homurdandı. Parmaklarını amımdan çıkardı ve ağzına soktu, az önce söylediği şeyle tamamen çelişerek. Gözleri geriye doğru yuvarlandı. Aşağı indi, pantolonumu yırttı ve bacaklarımı göğsüme kadar itti, sonra ağzını üzerime kapattı.

"*Oh, lanet olsun,*" diye inledi, beni yalayıp, emip, ısırdı. "Evet, evet, lanet olsun.

Daha fazla. Bana daha fazla ver."

"Dimitri!" Ben, bana saldıran zevki kaldıramayarak çırpındım.

O kadar iyiydiki, beni tamamen ele geçirdi.

Bıçağım elimden kaydı ve yanımda yatağın üzerine düştü. Dimitri inledi, sanki boşalmak üzere olan oymuş gibi yüzünü amıma daha derine gömdü. Beni kıcımdan klitorisime kadar uzun, şehvetli bir hareketle yaladı. Sonra bir kez daha, ve bir kez daha. Amıma tükürdü ve sonra hemen beni yalamaya devam etti, tükürüğü ve benim ıslaklığım karışımı uyluklarımın içinden aşağı akıyordu.

"Artık bekleyemem," diye neredeyse inleyerek, sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi. "İçine girmem lazım." Bacaklarımı bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Eli kalın, sert sikini kavradı ve pozisyonuna geçmeden önce birkaç kez yukarı aşağı pompaladı.

"Dur," diye nefes nefese söyledim. Hemen durdu, gözlerindeki şehvetin içinde bir anlık bir karışıklık belirdi. "Daha fazla. Daha fazlasını görmek istiyorum."

Elini, penisini saran elini, sonra da bana baktı.

Başımı salladım. Evet, daha fazlasını görmek istiyordum. Şu anda ne kadar seksi görüldüğünün farkında değildi, kasları dalgalanıyor, ön kollarındaki damarlar, elini açıp kaparken belirginleşiyordu.

Seksi, seksi, çok seksi.

Elini hareket ettirmeye başladı, önce yavaşça, sonra gittikçe hızlanarak, tüm bu sırada gözlerimin içine bakıyordu. Başı hafifçe geriye eğilmiş, boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı. Dişleri sıkılmış, güçlü vücudu gergin ve gerilmiş, dudaklarından küçük homurtular ve hırıltılar çıkıyordu,

mükemmel bir resim oluşturuyordu. Ölene kadar unutamayacağım bir resim.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadım, bir elimle dar deri ceketimin fermuarını açtım. Göğüslerim ortaya çıktı ve gözlerinde karanlık bir şey parladı. Vahşi bir şey.

"Evet," diye homurdandı.

Bacaklarımı açtım ve parmaklarımla amımı genişçe açtım. Aç bir hayvan gibi hırladı ve hareketleri kaotik hale geldi. "Buraya sikini sokmak mı istiyorsun?" Parmağımı amıma dokundurdum ve titredim. "Derinlerime mi?"

"Evet," diye öfke ve şehvetle tükürdü.

Onu bu şekilde kışkırtarak tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordum, ama tehlikeli oyunlar oynamayı seviyordum.

"O zaman bana yalvar."

Küfretti, başka yere baktı, tekrar bana baktı, tüm bunları yaparken eliyle sikini pompalamaya devam etti.

"Hadi Dimitri," diye nefes nefese, bir parmağımı içeri soktum. "Çok güzel, ıslak ve sıcak. Hissetmek istiyorsun, değil mi? Beni hisset, sikini sıkıyorum... oh," bir parmak daha soktum ve kalçalarımı hareket ettirerek kıvrıldım. "Bana yalvar," diye talep ettim.

"*Lütfen*, lanet olsun," diye bana neredeyse hırladı. "Al beni, Kasap."

Terreddüt etmedi. Öne atıldı ve içime girdi. Sert, kaba ve hafif bir acı vardı ve bu beni uzun ve düşük bir iniltiye boğdu. Anında hareket etti, sert ve çılgın hareketlerle içime girdi ve bu lanet olasıca harika bir duyguydu.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun," diye kulağıma homurdandı. Dişleri vahşi bir ısırıkla boynuma yapıştı.

"Ah, lanet olsun," diye küfrettim.

Hemen geri çekildi. "Üzgünüm, üzgünüm."

Başını tuttum ve tekrar boynuma doğru ittim. "Hayır. Daha fazla. Daha fazla," diye yalvardım. "Hoşuma gitti."

O inledi. "Sen mükemmelsin." Boynumu ısırıklar ve öpücüklerle tahrip etti. Sanki doyamıyormuş gibi. Sanki her yerime iz bırakmak zorundaymış gibi. Dudaklarını cildimin her santimetresine değdirmek zorundaymış gibi.

Saçımı kavradı ve başımı sertçe geriye çekti, sonra dudaklarımı vahşi bir öpücükle ele geçirdi, dili ağzımın içine daldı.

"Mmm. Evet. Sikimi sık. Güzel ve sıkı. Evet. Evet, sık beni." Sözleri Rusçaya dönüştü ve ne dediğini hiç anlamadım, ama ciddiyetle söylediği, zevkle dolu sözleri ve kalçalarının benimkilere tekrar tekrar çarpması dışında.

Etin ete çarpma sesi etrafımızda yankılanıyor, onun erkeksi inlemeleriyle güzelce karışıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımı daha da açtı ve göğüslerimin yukarı aşağı sallanışını izlerken beni acımasızca sikti.

"Benim için boşal, Autumn."

Cildim yanıyordu, orgazmım ulaşamayacağım kadar yakındı. Orada olduğunu hissedebiliyordum. Penisi **çok** iyi hissettiriyordu, amım sıırılsıklam ve zonkluyordu, ama yine de orgazma ulaşamıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Benim için boşal, Autumn," diye tekrarladı Dimitri, kalçaları vahşi bir şekilde ileri doğru itiyordu.

"Ben... yapamıyorum," diye inledim, ona doğru eğildim. "İhtiyacım var..." "Ne? Neye ihtiyacın var?"

Başımı salladım. Erkekler sapkınlıkları yargılar. Mafya üyeleri bile. O anlamazdı. Durmak isterdi...

"Söyle," diye emretti, beni daha sert sikerek. "Söyle." *İtme*. "Söyle." *İtme*.
"Neye ihtiyacın olduğunu söyle..."

"Kan," diye patladım.

Hareket etmeyi bıraktı ve bana şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Dudaklarında günahkar bir gülümseme belirdi. Yatağın üzerindeki bıçağıma uzandı ve hiç tereddüt etmeden göğsünü kesti. Dikiş gerektirecek kadar derin bir kesik değildi, ama kanın karın kaslarından aşağı akmaya başlayacağı kadar derindi.

Amım kasıldı, zevk omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

[illegible]

"Bunu... yapmak... zorunda değilsin," diye nefes nefese söyledim. Zevk o kadar yoğunlu ki, nefes almakta zorlanıyordum, ama aynı zamanda suçluluk da hissetmeye başlamıştım.

daha önce yapmamız gereken bir konuşmaydı. Ona baskı yapmak istemedim.

—
"Hey." Yüzümü tuttu ve gözlerime bakmamı sağladı. "Ben istemediğim şeyleri yapan türden bir adam değilim. Kan mı istiyorsun?" Elini göğsünde gezdirdi ve sonra kanı yüzüme sürdü. Dilim ağızımdan düşerken inledim. "Benimkini al. Zaten sana ait." Beni vahşice öptü. "Şimdi, benim için boşal."

Beni vahşi, yabani bir hayvan gibi sikti, hiç yavaşlamadan, hiç ivme kaybetmeden. Ondan bıçağı aldım ve boğazına dayadım. Daha hızlı sikmeye başladı, daha hızlı nefes alıyordu. Bıçağın ucunu boynuna dayadım ve hafifçe bastırdım, küçük bir kan gölü oluştu. İnledi, gözleri geriye devrildi.

Hoşuna *gitmişti*.

Ani bir anda, beyaz sıcaklıkta, kavurucu bir ecstasy dalgası beni vurdu ve ben çığlık attım, orgazmım yüzüme çarptı. Her şey çok fazlaydı, onun penisinin içime girme hissi, zevk sesleri, vücudu, kanı... Hepsi beni şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazma ulaştırdı.

Dimitri durmadı. Sanki ele geçirilmiş bir adam gibi devam etti, derin, erkeksi homurtuları odada yankılandı. İtmeleri vahşi, çılgınca hale geldi, kasları şişti, boynundaki damarlar zonkladı. Dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve içime boşalırken uzun ve derin bir inilti çıkardı.

Bütün vücudu üstüme çöktü ve ben hırıltılı bir nefes aldım. "Ağır. Ağır."

İNledi ve ağırlığının yarısını benden aldı. Kolunu belime doladı ve sonra öylece yatıp başını boynumun kıvrımına dayadı.

Aramızda sessizlik oldu, ama garip bir sessizlik değildi. Daha huzurlu, sakın bir sessizlikti ve ben bundan oldukça keyif aldım.

Ancak bu huzurun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Konuşmamız gereken çok şey vardı. Ona babası hakkında anlatmam gereken çok şey vardı. Ama bu anı mahvetmek istemiyordum. Aramızdaki bu güzel, sevgi dolu anı.

Ne kadar süre birbirimize sarılıp öylece yattığımızı bilmiyorum. Saatler olabilir, dakikalar olabilir. Ama emin olduğum bir şey vardı, Dimitri bir şekilde uykuya dalmıştı ve bunu biliyordum çünkü Dimitri'ye hiç yakışmayan bir şey yapmıştı.

O. Bana. Sarılmıştı.

Bu beni birçok nedenden dolayı şok etti, en önemlisi Dimitri gibi sert, duygusal olarak ulaşılmaz bir adamın *bana* sarılmak gibi sıradan bir şey yapacağını asla hayal edemezdim. Hem de *benimle*.

Seks onu gerçekten yormuş olmalıydı. Öyle ki, gardını indirmiş ve birazcık savunmasızlığını göstermişti.

Konuşmamız gerekenler bekleyebilirdi. Sergei'nin ultimatoma hala bir hafta vardı. Onun için bu huzurlu anı bozmak istemedim. Bizim için.

Yavaşça, sessizce, onun altından kayarak yatağın dışına atladım. O yine inledi ve sırt üstü dönerek pozisyonunu değiştirdi, ama uyanmadı. Parmak uçlarımda durarak, kendimi temizlemek için banyoya gittim.

Aynada kendime baktığımda, yüzümü buruşturdum. Sanki az önce hayatım için savaşmış gibiydim, saçlarım tamamen dağınıktı, yüzüm ve boynum kanla kaplıydı. Arzu karnımın derinliklerinde atıyordu. *Kahretsin, onu tekrar istiyorum. Şimdiden.*

Tanrım, yardım et.

Başımı sallayarak, bir el havlusunu ıslattım ve bacaklarımdan arasını temizledim. Ama kan... Temizlemeliydim, ama bir parçam bunu istemiyordu.

Bu halde dışarı çıkamazsın, dedi bir ses mantıklı davranmaya çalışarak.

Aklıma bir fikir geldi. Pantolonumun içinden telefonumu çıkardım ve aynadan kendimin fotoğrafını çektim; birinde sadece motosiklet ceketim vardı, diğerinde ise Dimitri'nin kanıyla kaplı, tamamen çıplak duruyordum.

Böylece, o anın hatırasını sonsuza kadar saklayabilecektim.

Giysilerimi giyip temizlendikten sonra yatak odasına geri döndüm. Dimitri hala aynı yerde, hafifçe nefes alıyordu. Derin bir uykuya dalmıştı ve bu sefer numara yapmadığını biliyordum çünkü kanını silmeye başladığımda hiç kıpırdamadı.

göğsü. Kesiklere antiseptik krem sürdüğümde gözleri bile kırpmadı. Hatta, hafifçe horlamaya başladı. Rahatsız edici bir horlama değildi, daha çok dudaklarımda bir gülümseme belirmesine neden olan sevimli bir horlamaydı.

Talon'un adasında tutsak kaldığımız süre boyunca, onu hiç bu kadar huzurlu uyurken görmemiştim. Bunun benim sayemde olup olmadığını merak ettim. Bunun sebebi *ben* olabilir miydim?

İşimi bitirdikten sonra, ayrılmak için eşyalarımı toplamaya başladım ve yatağın başucundaki masada bir not defteri ve kalem fark ettim.

Neden olmasın ki?

Üzerine numaramı yazdım. "Beni ara" ya da "Çok eğlenceliydi, bir ara tekrar yapalım" yazmadım. Sadece on rakam. Böylelikle baskı hissetmezdi. Eğer benimle iletişime geçip konuşmak isterse, bunu yapabilirdi.

Top onun sahasındaydı.

Hızla ayakkabılarımı topladım ve Dimitri'nin uyuyan halini son bir kez bile bakmadan odadan çıktım. Ona bir kez daha bakarsam, oradan ayrılamayacağımı düşündüm. Ama ayrılmam gerekiyordu. O an mükemmeldi, çünkü o da sonra uykuya dalmıştı. Geçen seferki gibi beni itip kakma şansı yoktu. Kalsaydım, yanında uyusaydım, sabah geldiğinde geçen sefer yaptığı şeyi tekrar yapma fırsatı bulacaktı.

Bunu istemedim.

Bu sefer seks yapmaktan pişman olmadığını tamamen inkar ederek rol yapabiliirdim.

Yüzümde acı bir ifadeyle kapıyı olabildiğince sessizce kapattım ve acı verici derecede yavaş adımlarla geri çekildim. Dimitri hemen dışarı fırlayarak kapıyı açmadığında, derin bir nefes aldım ve omuzlarım rahatlamayla düştü.

Merdivenlerden aşağı inmek için döndüm ve...

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadım.

Karşımda Lukyan ve Aleksandr duruyordu. Lukyan ağzı açık, gözleri şaşkınlıkla büyümüş, Aleksandr ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü sert bir ifadeyle duruyordu. Onlar bana, ben de onlara bakarken aramızda garip bir sessizlik geçti. Utanç yürüyüşü yaparken yakalandığım acı bir şekilde ortadaydı.

Saçlarım dağınıktı, ayakkabılarım elimdeydi, deri ceketimin fermuarı hala yarıya kadar açıktı. İnkâr edilecek bir şey yoktu.

Bir şey söyle!

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sonra Lukyan, aniden dönüp Aleksandr'ın göğsüne elinin tersiyle bir tokat attığında beni çok şaşırttı.

"Gördün mü! Sana birbirlerini öldürmeye çalışmadıklarını *söylemiştim!*" Avucunu ikisinin arasına kaldırdı ve parmaklarını hızla ileri geri hareket ettirdi. "Öde."

Kaşlarımı çattım. *Dimitri ile benim seks yapıp yapmadığımızı mı yoksa birbirimizi öldürmeye çalışıp çalışmadığımızı mı bahse girmişlerdi?* Aleksandr 100 dolarlık banknotu kardeşinin eline attığı anda cevabımı almış oldum.

Lukyan heyecanla küçük bir sevinç dansı yaptı. "Evet! Ben hiç kazanamıyorum... Hey!" Aleksandr parayı geri aldığı anda sızlandı.

"Bana hala bir önceki bahisten borcun var," diye homurdandı ve parayı cebine attı.

"Kahretsin, haklısın," diye bağırdı Lukyan. Ellerini beline koydu. "Borç senedi yazalım mı?"

"Uh." Garip bir şekilde boğazımı temizledim. "Sanırım ben gidiyorum."

Aleksandr gözlerini kısarak baktı. Bunu yaptığı anda Dimitri'ye o kadar benziyordu ki, gerçekten çok korktum.

İkisi de merdivenin girişini kapatıyordu, bu yüzden onlar yolumdan çekilmedikçe üçüncü kattan aşağı inemem. Gözlerimi ondan ayırmadım, bakışlarımı onun gözlerine sabitledim. Avcıya karşı asla korku ya da rahatsızlık göstermezdim ve Aleksandr babasının oğluydu. Birkaç saniye sonra geri çekildi ve Lukyan da onu takip etti.

"Bir dahaki sefere ön kapıyı kullan," dedi ben yanından geçerken.

"Yakında tekrar gel!" dedi Lukyan neşeyle. Aleksandr onun kafasının arkasına vurdu ve o yüzünü buruşturdu.

Geriye bakmadan merdivenlerden aşağı koştum ve ön kapıdan çıktım.

Otuz Beşinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

Masa üstümde duran telefonuma baktım, dudaklarımı büzüp parmaklarımla yüzeyini boş boş tıkladıyordum.

Önceki gece, beklenmedik bir şey olmuştu... en iyi şekilde. Autumn, bir şekilde fark edilmeden mülke girmeyi ve odama ulaşmayı başarmıştı.

Öfkelenmem gerekirdi. Böyle bir şeyin olmasına izin verdikleri için devriye gezen askerleri azarlamam gerekirdi. Birinin savunmamızı aşip evimize girmesine izin verdikleri için.

Ya bu kişi düşmanlarımızdan biri olsaydı?

Tabii ki, öfkeli değildim ve öyle bir şey yapmadım. Tek kızdığım şey, uykuya daldığımda Autumn'un kaybolmuş olmasıydı. Uyandığımda orada olmamasıydı.

Yıllardır ilk kez, hiç çaba harcamadan uykuya dalmış ve sabaha kadar uyumuştum. Bunun nedenini göremeyecek kadar inkarın derinliklerine batmış değildim.

Autumn'dı. Öyle olmalıydı.

Onun yanımda olması, yumuşak, pürüzsüz tenini tenimde hissetmek, bacaklarının benimkilerle iç içe olması o kadar iyi gelmişti ki, Yekaterina öldüğünden beri ilk kez huzurlu bir uykuya dalmıştım.

Ne olduğunu ve ne hissettiğimi anladığımda, sonunda suçluluk duygusunun ortaya çıkmasını bekledim. Her zamanki gibi, her şeyi tüketen, içimi parçalayan o acı, mutluluğumu yok etsin diye...

Ancak, bu acı hiç gelmedi.

Suçluluk duygusu hala oradaydı, elbette, ama eskisi kadar ezici değildi. Son seferki kadar yıkıcı değildi.

Bu, kendimi bir hain gibi hissetmeden bu anın ve belki de diğer anların tadını çıkarabileceğim anlamına mı geliyordu? Yekaterina'ya ihanet ediyormuşum gibi hissetmeden mi?

Emin değildim.

Ayağa kalktığımda ve onun beni temizlediğini gördüğümde, kalbim kelimenin tam anlamıyla bir an durdu. Sadece kanı silmekle kalmamış, yaralarımı antiseptik krem de sürmüştü. O zaman karnıma yapıştırılmış bir not keşfettim. Üzerinde hiçbir kelime yoktu. Sadece on rakam ve kanla yazılmış gibi görünen bir öpücük vardı.

Benim mi, onun mu?

Her ikisi de beni heyecanlandırdı.

Dürüst olmak gerekirse, kan fetişi mi? Onu tamamen anladığımı sanıyordum, ama böyle bir şeyi olduğunu asla tahmin edemezdim. Tahmin etmeliydim. Lakabı tam anlamıyla *Kızıl Ölüm*'dü. Ve o gerçekten deliydi.

Sıcak ve hoş bir sürprizdi. Acıyla zevki bir arada severdim, bu yüzden onun amının derinliklerinde kesilmek bana ecstasye gibi gelmişti.

Ve bunu tekrar yapmak istedim. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Notunu bulduktan sonra, hemen bilgilerini telefonuma kaydettim ve notu saklamak için kasama koydum. Duş aldım, kahvaltı yapmak için aşağı indim, oğullarımın tuhaf bakışlarına katlandım ve sonra doğruca ofisime gittim. Saat 13:27'ydi ve son altı saat on üç dakikayı telefonuma bakarak geçirmiştım

Autumn'un bana verdiği numarayı kullanıp kullanmamayı düşünerek geçirmiştim.

Telefonu elime alıp yeni bir mesaj açıyor, parmaklarım harflerin üzerinde dururken ekrana bakıyor ve sonra telefonu masaya geri atıyordum. On dakika sonra, aynı süreç yeniden başlıyordu.

Kendimi delirtiyordum, sanki aşk acısı çeken bir ergen gibi davranıyordum.

Yüzümü ellerimle kapattım ve inledim. *Bana ne oluyor?* Ben Bratva Kasabıydım, o kadar korkunç bir adamdım ki, ünüm o kadar kötüydü ki, insanlar beni gördüklerinde başka yöne dönüp giderlerdi.

Beni bir kadına mesaj atıp atmamayı düşünürken gören biri olursa, bunu asla unutmazdı.

Kararlılığım omurgamı dikleştirdi. Telefonumu masadan kaptım, yeni bir mesaj açtım, beş harf yazdım ve cesaretim kırılmadan önce hızla "gönder"e bastım.

İşte. Bitti.

Koltuğuma yaslanıp derin bir nefes aldım. Başarmıştım.

Beş saniye geçti. Sonra on saniye. Hâlâ cevap vermemişti.

Sorun değil. Meşgul olabilir.

Otuz saniye geçmesine rağmen cevap gelmeyince paniğe kapıldım. Aniden ayağa kalktım ve kendime anlamsızca mırıldanarak odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Tanrım, bu kötü bir fikirdi. Yapmamalıydım. Mesajları geri alabilir miyim? Böyle bir şey var mı?

Telefonum titredi. Masadan atladım ve telefonu kaptım. Telefon elimden kayıp duruyordu, önce soluma, sonra sağıma atlıyordu. "Lanet olsun," diye tısladım ve telefonu göğsüme bastırarak hareket etmesini engelledim. "Topla kendini!" diye azarladım.

Düzensiz atan kalbimi sakinleştirmek için kendimi üç kez derin nefes almaya zorladım ve telefonuma baktım.

Malen'kaya D'yavolitsa: Merhaba, Kasap.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Biri ofisimin kapısını çaldı ve ben ne yapmam gerektiğini düşünmekle meşgul olduğum için cihazdan başımı kaldırmadan içeri girmelerini söyledim.

"Merhaba patron."

Sesi hemen tanıdım. "Sana daha önce de söyledim Ivan, artık bana öyle hitap etmene gerek yok."

Adam gülerek odanın içine doğru ilerledi. "Seni hep öyle çağırdım. Birdenbire bırakmak zor."

Kabul ederek homurdandım, gözlerim hala telefonumdaydı.

Şimdi ne diyeyim? Nasılsın? Hayır. Bu, onun nasıl olduğunu umursadığımı düşünmesine neden olabilir. Ne yapıyorsun? Hayır. O zaman onun ne yaptığını merak ettiğimi anlar. Ah.

Ivan masamın önündeki sandalyelerden birine oturdu. "Her şey yolunda mı?"

Sonunda ona baktım. Geniş omuzlu, sert yüzlü, iri bir adamdı. Onu otuz yılı aşkın süredir tanıyordum ve hayatının yarısından fazlasını ailem için çalışmış olmasına rağmen, onu kesinlikle bir arkadaş olarak görüyordum.

Aynı zamanda Tatiana'nın babasıydı ve çocuklarımızın yakın gelecekte evlenme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünürsek, bu da onu aileden biri yapıyordu.

Ama onunla bu konuyu konuşamazdım.

Kendime bile bunun hakkında konuşamıyordum.

"Her şey yolunda." Sözlerimin doğru olduğuna onu ikna etmek için gösterdiğim gülümseme zorlama ve garipti.

"Emin misin? Çünkü şu anda bana gülümsemeye çalışıyorsun ve bunu yıllardır yapmamıştın."

Gülümsememi anında bıraktım ve sinirli bir nefes verdim. "Her şey yolunda dedim," diye daha sert bir şekilde tekrarladım.

Ellerini teslim olarak havaya kaldırdı, ben de tsk diye ses çıkardım. Telefonumu masanın üzerine bıraktım, cevap verme zamanı olmadığını düşündüm. Ne cevap vereceksem, bunu titizlikle düşünmeli ve planlamalıydım.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Aslında evet." Sandalyesinde biraz daha dik oturdu. "İzin talebinde bulunmam gerekiyor. Rusya'ya gitmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Birkaç ay önce oradan dönmemiş miydin?"

"Evet."

"O zaman ihtiyacın olan şeyi halledemedin mi?" Cevap vermedi, gözlerimden kaçındı.

"Neler oluyor, Ivan?" diye sordum.

"Svetlana," dedi, yorgun bir nefes vererek. "O hasta." "Bunu duyduğuma üzüldüm." Aslında üzülmemiştim, ama sevdiğin birinin hasta olduğunu söylediğinde

birisi sana sevdiği birinin hasta olduğunu söylediğinde böyle derdin.

Svetlana Andreeva, insan ve anne olarak berbat biriydi. Tatiana doğduktan sadece birkaç hafta sonra Tatiana ve Ivan'ı terk etmişti. Yirmi dört yıldan fazla bir süredir ondan tek bir haber almamıştık, sonra *birdenbire*, birkaç ay önce Ivan'ı arayıp onu hemen görmesi gerektiğini söyledi.

İstemediğim halde, geçen sefer birkaç hafta izin alması için onun isteğini onayladım.

Ama bu sefer...

"Bu bana bağlı değil, Ivan. Bunu biliyorsun. Aleksandr artık *Pakhan*. Her türlü istek ona ileilmeli."

"Doktor, sadece altı ayı kaldığını söyledi, Dimitri. Belki daha az."

"Bu haber benim için ne kadar üzücü olsa da" —*değil*— "yine de karar Aleksandr'a ait. Onunla konuşman gerekecek. Tatiana biliyor mu?"

"Hayır," diye başını sallayarak cevap verdi. "Döndükten sonra ona söylemeyi planlıyordum, ama baskın oldu, sonra Talon'un adasındaki olaylar yaşandı. Hiçbir zaman uygun bir zaman olmadı. Şimdi hamile ve ona gereksiz stres yaşatmak istemiyorum. Geçen sefer olanlardan dolayı zaten bu hamilelik konusunda inanılmaz derecede endişeli. Ama Svetlana'nın tek isteği, ölmeden önce kızıyla barışmak." Başını öne eğdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu hala seviyorum ve ona yardım etmek istiyorum."

"Zor olacak, ama ne yapman gerektiğini biliyorsun, Ivan," dedim yumuşak bir sesle. En eski arkadaşlarımdan biri ve onun yaşadığı ıstırap için içimde sempati uyandı. "Tatiana neler olup bittiğini bilmeye hak ediyor

ve ne karar verirse versin, Svetlana'yı görmek istese de istemese de, onun kararını saygıyla karşılamalısın. Senin ilk ve *tek* endişen, yirmi dört yıl önce seni terk eden bir kadın değil, kızın olmalı."

O yüzünü buruşturdu ve ben sözlerimi seçerken anında pişman oldum. Daha yumuşak bir ifade seçebilirdim.

Ama sonra başını kaldırdı ve yüzünde bir kararlılık belirdi. Sırtını düzeltti ve başını salladı. "Haklısın. Tabii ki haklısın. Tatiana'ya söyleyeceğim ve ne yapmak istediğine karar vermesine izin vereceğim. Ve..."

Telefonum masada titredi ve dikkatimi dağıttı. Ivan konuşmaya devam etti, ama ekranına baktığımda Autumn'dan başka bir mesaj geldiğini gördüğümde, onun sözleri arka planda kayboldu. Mesajda sadece şunlar yazıyordu:

Malen'kaya D'yavolitsa: Ek: 1 Resim

Kaşlarımı çatarak, mesajı aldım ve açtım...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, şehvet tüm vücudumu, parmak uçlarıma kadar sardı. Telefonu göğsüme sıkıca bastırarak sakladım ve Ivan'ın cümlesini yarıda kestim.

"Hemen gitmelisin," diye bağırdım.

"Ne-ne?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde. "Git. Hemen."

O sadece orada oturmaya devam etti, tamamen şaşkın bir halde. Tabii ki nedenini anlayabiliyordum. Derin, samimi bir konuşma yapıyorduk ve sonra birdenbire onu kovuyordum. Daha sonra özür dileyecektim, ama o anda...

"Defol." Ayağa fırladım, masanın etrafından dolaşıp gömleğinden yakaladım, ayağa kaldırdım ve kapıya doğru sürüklemeye başladım. "Defol. Defol. Defol."

"Tamam, tamam, tanrım. Neler oluyor..." Kapıyı yüzüne çarptım.

Hızla dönüp sırtımı kapıya dayadım ve tekrar telefonuma baktım. "Oh, *lanet olsun*," diye inledim, sertleşmiş sikimi avuçlayarak.

Fotoğrafta Autumn, deri motosiklet ceketı dışında hışbir řey giymemişti, fermuar tamamen ačíktı ve göğüslerinin vadisi ile tonlu karnı görünüyordu. Kan - *benim* kanım - yüzüne ve çıplak göğsüne bulaşmıştı. Tek görebildiğim göğüslerinin yuvarlaklığıydı, ceket meme uçlarını gizliyordu, ama bu beni o kadar sertleştirdi ki, acıtıyordu.

Bunu dün gece benim banyomda çekti.

Arzu ve ihtiyaç damarlarımdan akıyor, içimi ısıtıyordu. Hemen onu aradım. Beşinci alınışta cevap verdi.

"Merhaba, ben Autumn," dedi, sanki az önce beni pantolonumun içinde boşaltmak üzereymiş gibi masum bir sesle.

"O da neydi öyle?" diye tısladım.

"Ne neydi?" Sesi bile kanımı kaynatıyordu. "O fotoğraf!"

"Fotoğraf mı? Oh, çok üzgünüm, sana göndermek istememiştim. Başka birine gönderecektim."

Başka biri mi? Telefonu o kadar sıkı sıktım ki, çatladı. "Ne?!" diye bağırdım. "Kim? Kim o, Autumn? Onu öldüreceğim..."

Gülmeye başladı. "Sakin ol, sadece şaka yapıyorum. Birdenbire bana mesaj attın ve sonra ortadan kayboldun. Bir şekilde dikkatini çekmem gerekiyordu."

Görev tamamlandı lan.

Telefonun diğeri ucunda homurdandı, arka planda bir şeyin parçalandığına benzeyen bir ses yankılandı.

"Ne oluyor?" diye sordum, dinlemeye çalışarak.

"Hiçbir şey. Sadece kötü bir zamanda aradın, hepsi bu."

Kötü bir zaman mı? "Neden? Ne yapıyorsun?" "İş başındayım."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Lanet olası birini öldürmeye çalışıyordu. Panik göğsümü sıkıştırdı, ama sakın kalmaya çalıştım.

Bir saniye sonra, telefon hattından bir silah ateşi sesi geldi.

SİKTİR ET SAKİNLİĞİ!

"Neredesin?" diye sordum ve masama koştum. Masamın altındaki düğmeye basarak kitaplığın arkasında bulunan güvenli odayı ortaya çıkardım. Hızla on iki haneli şifremi girdim ve kalın

elik kapı açıldığında, içeri koşarak arka taraftaki silah duvarına doğru yöneldim.

"Neden?" Daha fazla homurtu. Bazı küfürleri. "Böylece gelebilirim..."

"Oh, bekle." Kavga sesleri duyuluyordu, yumrukların ete çarptığı ve insanların duvarlara ve mobilyalara fırlatıldığı sesleri.

"Autumn. Autumn!"

"Evet, ne? Bak, biraz meşgulüm. Seni sonra arayabilir miyim? Ha! Beni ıskaladın, aptal! Nişan alma becerini geliştirmelisin!"

"Kiminle konuşuyorsun? Nerede olduğunu söyle! Hemen." Duvardan kurşun geçirmez yeleği alıp hızla giydim, sonra birkaç tabanca kılıfı alıp göğsüme, belime, uyluklarıma ve ayak bileklerime bağladım. Her birine silah ve bıçak koyduktan sonra son olarak bir saldırı tüfeği aldım.

"Ben iyiyim, Butcher. Yardıma ihtiyacım yok. Seni sonra ararım." "Autumn, sakın telefonu kapatma..."

Bip, bip, bip.

"*Blyad! Siktir!*" Sinirden yumruğumu duvara vurdum. "Düşün, Dimitri, düşün."

Nikolai!

Hızla oğlumu aradım ve hazırlıkları bitirebilmek için hoparlörü açtım.

"Evet, baba?" diye cevapladı.

"Bir telefonun izini srmem gerekiyor.

Hemen." "Ne?"

"A. İzleme," diye homurdandım, sabrım neredeyse tükenmişti. O dramatik bir şekilde i geçirdi.

"Numara ne?" Ona söyledim. "Nerede?"

"Birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

"Bir dakikan var." Eşyalarımı topladım, saldırı tüfeği için ekstra şarjrleri ceketimin cebine sıkıştırdım ve ofisimden çıkıp garaja doğru koştum.

Lukyan depodan yukarı çıkarken beni gördü. "Baba, her şey yolunda mı?"

"Konuşamam," diye homurdandım ve yanından koşarak geçtim. "Nikolai! Bana konumu söyle."

"Üzerinde çalışıyorum. Üzerinde çalışıyorum."

Garaja daldım ve ışığı açtım. Büyük SUV'lerden şık, modern Lamborghini ve Porsche'lere kadar düzinelerce araba boşta duruyordu.

Hiçbiri aradığım şey değildi.

Lukyan bir dakika sonra içeri girdi ve ben odanın köşesine gidip bir rafı kenara çekerek küçük, yeşil bir düğmeyi ortaya çıkardığımda yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle bana baktı.

Düğmeye bastığımda, odanın ortasındaki zeminin bir kısmı açıldı ve üç Ducati motosiklet yerden yükseldi.

Lukyan'ın ağzı açık kaldı. "*Motosikletlerimiz* mi var?!" diye şok içinde bağırdı.

"*Sen* değil, *ben* yapacağım." Koşarak ileri gittim, bir kask kapıp hızla kafama taktım.

"Tamam, anladım," dedi Nikolai telefonda. "Telefon, Las Vegas şehir merkezindeki Charleston Bulvarı ile Fremont Caddesi'nin köşesinde."

"Charleston ve Fremont mu?" Lukyan düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Orası DK4 Çetesinin saklandığı yerlerden biri değil mi?"

Evet, öyle. Bu da Autumn'un hedefinin o çetenin bir üyesi olduğu anlamına geliyordu.

Lanet olsun.

"Ne oluyor? Bize ihtiyacın var mı?" diye sordu Nikolai.

"Hayır. Yardımın için teşekkürler." Hemen telefonu kapattım, telefonumu arka cebime koyup motosikleti çalıştırdım. Motor gürültülü ve derin bir sesle kükredi, garajda yankılandı.

"Baba, bekle." Lukyan yoluma çıktı. "Bu konuda yardımcı olabilirim..."

"Nyet. Hayır." Kaskımı taktım ve vizörü indirdim. "Ama ben..."

Gaz kolunu çevirdiğimde bisikletin arka tekerleği yerinde dönmeye başladı ve dumanlar havaya yükseldi. Ben ileri fırlayıp garajdan hızla çıkarken Lukyan kenara atladı.

On üç dakika.

Oraya varmam bu kadar sürdü. On üç acı verici dakika.

Teknik olarak, yirmi yedi dakika sürmesi gerekirdi, ama motosikleti kullanarak bu süreyi yarı yarıya indirmeyi başardım.

On üç dakikada çok şey olabilirdi, bu yüzden yolculuk boyunca göğsümdeki baskı hiç azalmadı. Yolda olduğum her saniye, damarlarımı kaplayan o her şeyi tüketen panik daha da kötüleşiyordu.

Bunu düşünemezdim. Bunu kafamdan atıp tek bir şeye odaklanmam gerekiyordu, aksi takdirde panik beni tamamen ele geçirecekti ve o zaman hiçbir işe yaramaz hale gelirdim.

Hedefime vardığımda, grafitiyle kaplı, çitle çevrili tek katlı bir bina buldum. Bina, özellikle zorlu bir mahallede bulunuyordu, bu da benim lehime çalışıyordu çünkü bu, çevresindeki sakinlerin polise haber verme olasılığının düşük olduğu anlamına geliyordu.

Bisikletimden indim ve saldırı tüfeğimi kaldırıp aşırı dikkatli bir şekilde hızla içeri sızdım. Kafamdaki motosiklet kaskı, içeri girdikten sonra görmeyi biraz zorlaştırıyordu, ama onu çıkarmaktan başka seçeneğim yoktu.

DK4 Çetesi ile iş ilişkisi içindeydik. Biri beni görürse, işler için sorun yaratırdı, bu yüzden yüzü görünmeyen bir varlık olarak kalmam daha iyiydi.

Hızlı ve telaşlı adımlarla binayı geçtim. Her yer kanla kaplıydı. Duvarlarda. Yerde. Hatta lanet tavanda bile. Bunu nasıl başardığını daha sonra Autumn'a sormam gerekecekti.

Baktığım her yerde cesetler yatıyordu. Bazıları kanepeler ve masalar gibi mobilyaların üzerine eğilmiş, diğerleri ise uzuvları grotesk açılarda bükülmüş ve kafalarından bıçaklar çıkmış haldeydi. Binaya doğru ilerledikçe, daha fazla cesetle karşılaştım. Lanet olası bir kan banyosuydu.

Dikkatli hareket ettim, yürürken adımlarımı izledim, ilerlemeden önce siper alıp köşeleri kontrol ettim, oysa tek istediğim Autumn'u bulmak için odadan odaya koşmaktı. Dikkatli olmak zorundaydım. Destek yoktu. Sadece ben vardım ve DK4 Çetesi çok sayıda adamı olan büyük bir organizasyondur. Çoğu piyondur ama yine de silahları olan herkes tehlikeli olabilir.

Saldırı tüfeğim benimle birlikte hareket ediyordu, bir sonraki odaya geçmeden önce her odayı temizlerken gözlerim dürbününden ayrılmıyordu. Ve bir sonraki, ve bir sonraki.

Öfkeli sesler havayı keserken, bir dizimin üzerine çöktüm ve durup kulaklarımı dikip dinledim. Sesler solumdan geliyordu. Alçakta kalarak, odayı bitişik odadan ayıran duvar açıklığına doğru ilerledim ve başımı uzattım.

Autumn odanın ortasında, lanet olası bir sandalyeye kelepçelenmiş haldeydi.

Lanet olası piç kurusu.

Kafasının yanından akan kanı görünce öfke bedenimde dalgalandı. Durumundan hiç de endişeli görünmüyordu. Hatta yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme, keyif aldığını gösteriyor gibiydi.

Çılgın kadın.

Altı DK4 çete üyesi ona öfkeyle bakarken, yedinci üye ise tam önünde durmuş, gözüne kanlı bir bez tutuyordu.

"Seni kim tuttu?" diye öfkeyle tükürdü. Büyük bir adamdı, kafası traşlı ve dövmelemlerle kaplıydı.

"Beni kim tuttu?" diye sordu Autumn, sesinde şaşkınlık vardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sadece tuvalet arıyordum."

Adam ona tokat attı. Autumn'un başı yana doğru savruldu. Öfke damarlarımdan akıyordu, karanlık ve şiddetli, gözlerimi kan kırmızısı yapıyordu.

Parmağım saldırı tüfeğimin tetiği üzerinde kaşınıyordu, içimdeki canavar o pisliğin kafasını istiyordu.

Ama akıllı davranmalıydım. Onu öldürmek istesem de, bunu yapmak Autumn'u tehlikeye atardı.

O odada altı kişi daha vardı ve kurşunlar uçuşmaya başladığı anda, Autumn o sandalyeye sıkışmış olduğu için kurşunlardan birini yakalama olasılığı çok yüksekti. Hızlıydım, ama riski azaltmak için yedi kişiyi yeterince hızlı alt edemedim.

Önce bazılarını hızlı ve sessizce ortadan kaldırmam gerekiyordu.

"Tekrar soruyorum," dedi Baldy. "Seni kim tuttu?"

"İstediyin kadar sorabilirsin. Cevap değişmeyecek." Ağzının kenarından kan tükürdü ve gülümsedi. "Sadece tuvaleti arıyordum."

İki kişi konuşmaya devam ederken, ben alçakta kalarak odanın dışından dolaştım ve kenarda duran adamlardan birine doğru yöneldim.

"Yalan söylüyorsun! Söyle bana! Düşmanlarımdan hangisi seni gönderdi?!"

Saldırı tüfeğini arkama saklayarak, adamın arkasına gizlice yaklaştım ve belime bağladığım bıçaklardan birini avucuma aldım.

Autumn sırtıttı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, şef."

Elimi adamın ağzına kapattım ve bıçağı sırtına bir, iki, üç kez sapladım. Adam, avucumun arkasında boğulurken yardım çağırmaya çalıştı, ama tüm arkadaşları Autumn'a bakmakla meşgul oldukları için bunu fark etmediler. Onu bir duvarın arkasına çekip boğazını kestim ve sessizce yere yatırdım.

Sırtıma duvar dayayarak, kafamı köşeden çıkardım ve bir sonraki hedefimi gözetledim: sırtı bana dönük, çirkin, üç kişilik bir kanepenin yanında duran bir adam. Kanepe, defalarca cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu. O bana en yakın olan kişiydi, yani Autumn ve diğer adamlardan en uzak olanıydı.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye tısladı Kel. Yüzündeki kanlı bezi çıkardı. "Gözüme ne yaptığını bir bak!" diye bağırdı, gözünü işaret ederek.

Autumn, yüzünde şaşkın bir ifadeyle öne eğildi. "Hangi göz?"

Kel adam hırladı ve burnuna yumruk attı. Kafası geriye doğru savruldu, ağzından küfürler döküldü.

O orospu çocuğu o elini kaybedecek.

Ses çıkarmadan odaya girdim ve kanepenin arkasına saklandım. Hedefim sağımda, benden sadece birkaç metre uzaktaydı. Adrenalin vücudumda dolaşırken, belimdeki kınlardan birinden başka bir bıçak çıkardım ve saldırmak için en uygun anı bekledim.

Hedefim esnemek için ağzını açtığı anda o an geldi.

Kolumu hızlı ve güçlü bir yay çizerek, onun arkasına atladım ve diğer bıçağımı boğazına saplarken, bıçağı açık ağzına daldırdım. Hiç ses çıkarmadan anında öldü. Vücudu üzerime düştü ve düşme sesinin diğerlerini uyandırmaması için onu yere yatırdım.

Sağa takla attım, hızlı ama sessiz hareketlerle öne doğru süründüm ve avucumu onun ağzına kapatırken bıçağımı başka bir çete üyesinin boynuna sapladım.

Üçü gitti, dördü kaldı.

"Konuşmak istemiyorsun. Peki," dedi Baldy alaycı bir şekilde. "O zaman seni konuşurken zorunda kalacağım." Sonra elleri kadının boynuna dolandı ve sıktı.

Autumn boğuldu, sandalyesinde çırpınıyordu. Zamanım kalmamıştı.

"Hey!" Dört çift göz şok içinde bana çevrildi. İki bıçağımı da fırlattım, silahlar havada süzülerek hedeflerine ulaştı, biri bir adamın alnına saplanırken, diğeri başka bir adamın boğazına derinlemesine saplandı.

Adamlar yere düşmeden önce harekete geçtim, saldırı tüfeğimi ellerime aldım ve mermi yağmurundan kaçmak için yere atladım.

"Bu da kim lan?! Yakalayın onu! Hemen yakalayın! Rob, Neil ve Davidson nerede?!" Baldy'nin panik ve korku dolu sesiyle bağırdığını duydum.

Bu benim için iyiydi. Korku, yaşamak istediği anlamına geliyordu.

Ne yazık ki yaşayamayacaktı.

Hemen ayağa kalktım, yarım saniye içinde iki adamı da gördüm ve ateş ettim. İki ceset yere düştü.

Oda sessizliğe büründü. Damarlarımda dolaşan adrenalin kalbimi o kadar hızlı attırıyordu ki, kulaklarımda sesini duyabiliyordum. Kendimi tutamayıp, tüm tehditlerin ortadan kaldırıldığını bilmeme rağmen, Autumn'a gitmeden önce odayı bir kez daha kontrol ettim.

Ondan minnettarlık, hatta belki bir teşekkür bekliyordum, ama elbette ikisini de alamadım.

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdı, bana dik dik bakarak.

Kaskımı kafamdan çıkardım ve ona ifadesiz bir bakış attım. "Genelde insanlar hayatları kurtarıldığında 'teşekkür ederim' derler."

Yine, neden ondan minnettarlık veya takdir beklediğimi bilmiyordum. O zamana kadar Autumn'un benim düşündüğümün tam tersini yapacağını bilmeliydim.

"Senden hayatımı kurtarmanı mı *istedim*?"

Öfkeyle ağızım açık kaldı. "Ciddi misin sen?" "Kesinlikle. Sana yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim," diye öfkeyle tısladı.

"Gerçekten mi?!" Onu düzensizce işaret ettim. "Şu anda lanet bir sandalyeye bağlısın. Yardıma ihtiyacın yoktu da ne demek..." Autumn aniden ayağa kalkıp parmaklarından sarkan kelepçeleri yere attığında sözlerim dilimde kaldı.

"Ben hallettim, Butcher." Kelepçeleri yere attı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Ve şimdi, ödülümü benden aldın."

"Ben... ne dedin sen?!" diye bağırdım.

"Dylan!" Ayaklarımdan dibinde yatan Baldy'yi işaret etti. "O pisiği öldürmem için bana çeyrek milyon dolar ödeyeceklerdi, ama şimdi onu öldürmediğim için o para gitti. Onu *sen* öldürdün!"

Sanki bana tamamen farklı bir dil konuşuyormuş gibi geldi. "Ne olmuş yani? Parayı yine de al. Onu *senin* öldürmediğini kimse bilmeyecek."

Kafasını salladı, o güzel kırmızı bukleler havada dalgalandı. "Çok isterdim, ama işler öyle yürümüyor," diye öfkeyle söyledi. "Uymamız gereken bir kural var ve o kural, öldürmeyi kendim tamamlamadığım sürece hiçbir şey alamayacağımı söylüyor!" Omzuyla beni itip geçti.

Kolunu tutup onu durdurdum. Bana dönerek yüzüme baktı, ben de ona kaşlarımı çattım. "Sen kesinlikle dayanılmazsın!" diye tısladım, içimde öfke ve şehvet savaşıyordu. "Sana yardım etmeye çalışıyordum!"

"Ve telefonda da söylediğim gibi" —kolunu benim tutuşumdan kurtardı ve benimle burun buruna geldi, her sert nefes alışında göğsü benimkine baskı yapıyordu— "Senin lanet yardımına ihtiyacım yoktu!"

Onu saçından sertçe tutup, yüzünü bana yaklaştırdım. "Peki," diye hırıldadım. "Bir dahaki sefere, seni öldürmelerine izin vereceğim!"

"İyi! Öyle yap!" diye homurdandı.

Ona sertçe baktım. O da bana sertçe baktı. Cinsel gerilim aramızdaki havayı gerginleştirdi. Vücudum lanet olası bir ateşle yanıyordu, savaştan gelen adrenalin dalgası içimi kaplamıştı, onun üzerimde yarattığı manyetik çekime karşı koymam imkansızdı.

Ateş ve şehvet dolu sert bir öpücükle dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. O inleyerek bana daha sert öpücükler verdi, elleriyle yüzümün yanlarını kavradı.

En azından öyle sandım.

Bunun yerine, elleri lanet olası boğazımı sıktı ve beni *boğmaya başladı*. Ağzına doğru hırıldadım, saçlarını o kadar sıkı tuttum ki yine yüzünü buruşturdu, ama bırakmadı.

Ben de bırakmadım.

Öpücük şiddetli hale geldi, vücudumuz duvara çarptığında dişlerimiz birbirine çarptı. Mobilyalara çarptı. Öpüşmeyi bırakmadan birbirimizi tırmaladık, birbirimizin kıyafetlerini yırttık. Pantolonunu sertçe aşağı çektim. O da ceketimi yırttı, bir saniye sonra elleri gömleğimin altına kayboldu. Tırnakları göğsümü çizdi, acı hissettirecek kadar sert bir şekilde, ben de inledim.

Siktir, o kadar iyi hissettiriyordu ki, sadece öpücüğü bile omurgamdan aşağı zevk dalgaları yayıyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye inledi ağzıma, aynı anda vücuduma tırmandı ve sıcak, lanet olası amını sert, ağrıyan sikimin üzerine yerleştirdi.

"İyi," diye homurdandım, bir elimle pantolonumu açıp sikimi çıkardım. "Çünkü ben de senden nefret ediyorum," diye inledim, onu tek bir derin hamlede sikim.

Saf bir ecstasy.

Sonra hareket etmeye başladım, hızlı ve derin vuruşlarla ona giriyordum. Zevk içimde hızla yükseliyordu, onun sıkı küçük amcığı sikimi çok iyi, çok sıkı sıkıyordu.

Autumn bana doğru eğildi, kalçaları her vuruşumda bana karşılık veriyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Muhteşemdi. Muhteşem, kızarmış bir ten. Zümrüt gözleri arzuyla doluydu. Dişleri pembe dudaklarını ısıırıyordu.

"Lanet olsun. Neden bu kadar iyi hissettiriyorsun?" diye sızlandı, cildimi tırmalayarak.

Hiçbir şey söylemedim çünkü ben de tam olarak aynı şeyi merak ediyordum. Beni saran hissi... Acı verici derecede muhteşemdi.

Gözlerimin önüne bir görüntü geldi. Çok düşündüğüm bir görüntüydü ve kendimi tutamadım. Onu sertçe siktim, hiç yavaşlamadan, hiç tereddüt etmeden, bir bıçak çekip boğazına dayadım.

Gözleri ateşle parlıyordu ve uzun ve derin bir inilti çıkardı.

"Bunu çok düşündüm, biliyorsun," diye fısıldadım dudaklarının üzerinde, vurup vurup vurup durdum. "Bıçağımı boğazına dayayıp seni sikmek. Neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum. Çok seksi."

"Bırak ben yapayım..."

Silahı derisine daha sert bir şekilde bastırdım ve sözlerini anında kestim. "Konuşabileceğini mi söyledim? Konuştuğunda beni sinirlendiriyorsun. O yüzden ikimize de bir iyilik yap. Kapa çeneni ve sikilmeye devam et."

Amı etrafımda dalgalandı, tekrar inleyerek sikimi daha sert sıkıştırdı, dudaklarından benim adım döküldü.

Küfrettim ve daha hızlı hareket ettim. Adımı inlemesi hoşuma gidiyordu. "Bunu seviyorsun, değil mi? Seni küçük yaramaz şeytan. Benim için mükemmel.

"Oh, lanet olsun. Siktir. Çok yaklaştım."

Ve onun uçurumdan düşmesi için neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyordum.

Hızımı kesmeden avucumu kestim ve kanımı onun yüzüne sürdüm.

"*Dimitri!*" diye bağırdı.

"Tanrım, siktir..." Onun amcığı beni o kadar sıkı sıkı ki, yıldızlar gördüm.

Zaten yanıyordum, tüm vücudum alevler içindeydi ve patlamak üzereydi, ama onun adımı böyle haykırışını duyunca, orgazm olurken amının etrafımda kasılmasını hissetmek beni doğrudan cehenneme sürükledi.

"*Autumn,*" diye derin bir inilti çıkardım, aşırı zevk beni sarstı. Hızım arttı, içini boşaltırken darbelerim vahşi ve kaotik hale geldi.

Tanrım, her seferinde daha da iyi oluyor.

Aramızdaki o ateşin bir kısmı, sanki seks biraz keskinliğini kaybetmiş gibi, hafifçe azaldı, ama tamamen yok olmadı.

Hiç kaybolacak mı diye merak ettim.

Ağır ağır nefes alırken, onu yere indirdim. Gözlerimden kaçmadı, utanmış gibi çekinmedi. Giysilerini düzelterip saçlarını elleriyle düzeltirken, tüm bu süre boyunca gözlerime bakmaya devam etti.

"Konuşmamız gerek."

Endişe omurgamı dikleştirdi. "Eğer bu, şimdiye kadar üç kez korunmadan senin içine girdiğim gerçeğiyle ilgiliyse, endişelenmene gerek yok. İllayana doğduktan sonra vasektomi oldum. Ve benim hiçbir şeyim yok."

"Ne?" diye kaşlarını çatı. "Hayır. Bu konuda hiç endişelenmedim. Çocuk istememenin yanı sıra, fiziksel olarak da çocuk sahibi *olamam*. Gençken başıma gelenlerin küçük bir yan etkisi."

Bunu duyunca çenem sıkıştı. Bunun uzun zaman önce olduğunu biliyordum, bu yüzden ona tecavüz edenlere olan öfkem mantıksızdı. Yine de, o pislikleri kendi ellerimle öldürmek için her şeyi verirdim.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Bu sözler hoşuma gitmedi.

O seninle "konuşmak" istiyor, dedi içimden bir ses, ve panik göğsümü sıkıştırdı.

Bunu yapamazdım. O anda yapamazdım. Aramızda neler olup bittiğinden hala emin değildim. Ne istediğimden de. Oturup duygularımız hakkında konuşmaya hazır değildim. *Benim* duygularım. Özellikle de tüm bu durumdan dolayı hala biraz suçluluk duyduğum için.

"Yapamam," diye homurdandım ve ondan uzaklaştım. Yere düşen ceketimi aldım ve giydim. "Gitmem gerek."

"Dimitri," dedi sert bir sesle.

Neyse ki, telefonumun titremesi beni kurtardı. Cebimden çıkardım.

"Evet? Evet?"

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" diye bağırdı Mikhail.

Oops. Binaya sızarken titreşimi hissetmemiş olmalıyım.

"Ben... meşguldüm."

Autumn alaycı bir gülümsemeyle alt dudağını ısırdı.

"Peki, meşgul olmayı bırak. Anthony'yı koruyan adamlardan biri olan Tate beni aradı. Sana ulaşamayınca beni aradı. Anthony konuşmaya hazır."

Sonunda.

"Hemen geliyorum."

Autumn'un kaşları öfkeyle çatıldı. "Dimitri..."

"Önemli bir şey çıktı," dedim ve çıkışa doğru yöneldim.

"Konuşmamız lazım," diye homurdandı.

"Konuşacağız." *Belki.* "Ama şu anda gitmem gerek."

"Butcher!"

Durdum. Döndüm. Gözlerimiz buluştu. Aramızda her zamankinden daha sıcak bir gerilim vardı.

"Bu önemli. Ya zaman ayır ya da *ben ayırırım.*"

Korku ve endişe içimde karışmıştı. Onun yapmak istediği konuşmaya hazır olduğumdan tam olarak emin olmadan, sertçe başımı salladım.

Otuz Altıncı Bölüm

DIMITRI VOLKOV

"*Lütfen*. Onları buradan çıkarın. Artık dayanamıyorum," diye yalvardı Anthony, tüm vücudu titriyor ve terden sıırıslıklam olmuştu. Maxim ve Erik'ten bahsediyordu, onlar ayaklarının altında, ondan sadece birkaç santim uzakta, kan, pislik ve idrarla kaplı yerde sallanıyorlardı.

"Bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de söyleyeyim."

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanmasına oldukça şaşırmıştım. Penceresi ve havalandırması olmayan 9 x 12 boyutlarında bir kutuda, kesik ve darp izleriyle dolu, kokusu ciğerlerine dolan iki insanla birlikte sıkışıp kalmak... Bu, *benim* bile kusmak istememe yetecek bir durumdu.

Ve bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

"Onu öldürmeyeceğine dair söz ver." Anthony'nin gözleri yaşlarla doldu, yüzünde tam bir çaresizlik ifadesi vardı. "Senin hakkında bir şeyler duydum. Sen sözünün eri bir adamsın. Ve ben bunu istiyorum. Aksi takdirde, hiçbir şey alamazsın."

"Ben sözümün eriyim," diye kabul ettim. "Ve yemin ederim, onu öldürmeyeceğim." Planladığım şey, onu öldürmekten çok daha kötüydü. Onun hayatını sonlandırmak, acılarını sonlandırmak anlamına geliyordu. Bunu yakın zamanda yapmaya hazır değildim.

Eğer yaparsam tabii.

"Tamam," dedi Anthony rahat bir nefes alarak. "Talon ve ben, işler ters giderse diye bir plan yapmıştık. Eğer ayrılırsak, iki hafta içinde Green Valley North'daki Mixton Hotel'de buluşacaktık."

"Neden iki hafta?" diye sordu Mikhail.

"Çünkü ikimiz de o zamana kadar otele varamazsak, bunun gelemeyeceğimiz anlamına geldiğini biliyorduk. Büyük olasılıkla ölmüş olacağımızı."

"Doğru bir varsayım." Koltuğumda yerimi düzelttim. "Peki, gelmemiş olsaydın sonraki adım ne olacaktı?"

"Her birimizin, sonsuza kadar ortadan kaybolup istediğimiz yerde yeni bir hayata başlamak için yeterli miktarda nakit parayla dolu bir acil durum çantası var."

"Dur tahmin edeyim," dedim, bacağımı dizimin üzerine attım. "Eğer böyle bir durum olursa, ikiniz de birbirinizin nereye gideceğini bilmiyorsunuz."

"Evet," diye onayladı Anthony. "Böylece, senin gibi biri etrafta koklayarak dolaşmaya gelirse, bize ne kadar işkence etsen de fark etmez. Sahip olmadığımız bir şeyi sana veremeyiz."

"Ama verdiniz," Mikhail kaşlarını çattı. "Bize Talon'u nerede bulabileceğimizi söylediniz."

Adamlarımdan biriyle yaptığım bir konuşma aniden aklıma geldi. "Çünkü Talon'un artık orada olmadığını düşünüyor." Dudaklarım eğlenceli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dün neden korumama bugünün tarihini sorduğunu merak etmiştim. Sen akıllı bir adamsın Anthony, ama ne yazık ki senin için, ben daha akıllıyım."

Ben ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini iliklerken o kaşlarını çattı.

"Bakın, Talon'u tanıyorum. Çok iyi tanıyorum. Ve birçok yönden, o hala yatılı okuldan gelen aynı korkak, aşırı paranoyak, kıskanç küçük çocuk. Sizi öğrendiğim anda, onun bir tür yedek planı olacağını biliyordum. Belki de iki ya da üç tane. Bu yüzden, sizi koruyan adamlara, eğer bir şey söylerseniz ya da yaparsanız..."

Herhangi bir şey, ne kadar küçük olursa olsun, hemen bana bildirilecekti." Bir süre durdum, sessizliğin ve gerilimin artmasına izin verdim. "Böyle bir odada zaman çok değişkendir. Aylar gibi gelebilecek bir süre, aslında sadece haftalar olabilir." Gözlerini onun gözlerine diktim. "Ya da günler."

Anthony'nin gözleri dehşetle büyüdü. "Hayır. Hayır, hayır, hayır."

"Evet." Kötü bir gülümsemeyle gülümsedim. "Burada üç haftadır olduğunu sanıyorsun, ama gerçekte sadece dokuz gün oldu."

Sanki bunu defalarca söylemek bir şekilde gerçeğe dönüştürecekmiş gibi, "hayır" kelimesini tekrar tekrar mırıldandı.

Heyecan tüm vücudumu sardı. Tanrım, işlerin yolunda gitmesini çok seviyordum. Şansın bana gülme zamanı gelmişti.

Kapıyı açarken Mikhail'e beni takip etmesini işaret ettim. "Şimdi Talon'u almaya gidiyorum," dedim, saçlarımı elime geçirip takım elbisenin yakasını düzelttim. "Sonra onu buraya getirip senin önünde işkence edeceğim."

"Hayır!" diye bağırdı Anthony. Çılgınca debelendi. "Ona zarar vermeyeceğine söz verdin!"

"Onu öldürmeyeceğimi söyledim. Ona zarar vermeyeceğimi söylemedim," diye güldüm.

Kapıyı kapatmaya başladığımda yüzünde panik belirdi. "Maxim ve Erik ne olacak?! Onları buradan çıkarmalısın!"

Düşünüyormuş gibi yapıp, parmağımı çeneme hafifçe vurarak durakladım. "Öyle demiştin, değil mi? Ama bu, sen beni aldatmaya çalışmadan önceydi, Anthony." Gözlerimi tehlikeli bir şekilde kısarak, "Oynanmaktan hoşlanmam, bunu yakında anlayacaksın," dedim. Onun merhamet çığlıklarına kapıyı çarparak kapattım.

Mikhail bana baktı. "Biliyor musun, istediğinde biraz korkutucu olabiliyorsun."

Homurdandım. "Git hazırlan. Otuz dakika sonra çıkıyoruz."

"Bu çok can sıkıcı olacak," diye mırıldandım, arabamın içinden caddenin karşısındaki otele bakarak.

Mixton Otel, olabildiğince gösterişli bir yerdi. Beş yıldızlı olanaklar, Michelin yıldızlı restoran, 7/24 hizmet veren personel, falan filan. Bu, herhangi bir sızma girişiminin tamamen imkansız olduğu anlamına geliyordu. Kurşunlar uçuşmaya başladığı anda, kolluk kuvvetleri çağrılacaktı.

Muhtemelen bu yüzden Talon burayı seçmişti, orospu çocuğu.

"Evet, öyle," diye onayladı Mikhail. Gözleri binayı baştan aşağı süzdü. "Dışarıda devriye gezen iki güvenlik görevlisi görüyorum. Kesinlikle eski askerler. Muhtemelen zemin katta daha fazlası vardır."

"Ve Talon'un kaldığı katta da daha fazlası vardır," diye mırıldandım.

"Yani, güç kullanmak işe yaramayacak. Gizlilik kullanmamız gerekecek." "Herhangi bir fikrin var mı?" diye sordum, arkadaşşıma bakarak.

Dudaklarını bir an düşünerek büzdü. "İçeri girmenin bir yolunu bulmalı ve Talon'un hangi odada kaldığını öğrenmeliyiz. Resepsiyonu arayabiliriz?"

"Müşteri bilgilerini vermezler. Bunu biliyorsun."

"Talon'la konuşmak istediğimizi söylesek? Aramamızı onun odasına bağlarlar."

"Sonra ne olacak? O da 'Evet, bu odadayım.

Gelip beni al' mı diyecek?"

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Peki, dahi, senin planın ne o zaman?"

Sinirli bir şekilde iç geçirdim. Hedefe çok yaklaştım. Sonunda intikamımı almaya çok yaklaştım. Bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Sadece o otele girmenin ya da Talon'u oradan çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bir grup genç, caddede yürürken birbirleriyle konuşup gülerek arabanın önünden geçti. Beynimde bir fikir oluşmaya başladı ve Mikhail'e gülümseyerek baktım.

"Ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Cevap vermedim. Hızla arabadan indim, o da hemen arkamdan geldi.

"Hey!" diye seslendim.

Gençlerden biri arkasını döndü.

Onların önünde durup sesimi alçaltarak, "Bin dolar kazanmak ister misiniz?" dedim.

On dakika sonra, Mixton Hotel'in içinde yangın alarmı çalmaya başladı. İçerideki konuklar, hayatlarından endişe ederek çılgınca dışarıya koştular, bunlardan biri de Talon'du.

Onu gördüğümde adrenalinim yükseldi. Güvenlik ekibi tarafından çevriliydi, ama sokak tam bir kaos halini almıştı, insanlar güvenli bir yere ulaşmak için itişip kakışıyorlardı.

Binada yangın alarmını çalıştırması için para verdiğim genç, caddenin karşısına koşarak bana geldi ve ben Talon'dan gözlerimi ayırmadan eline yüzlük banknotları sıkıştırdım.

Gülümsedi. "Teşekkürler dostum."

"Teşekkürler. Şimdi, git buradan."

O da başını salladı ve arkadaşlarının yanına giderek hızla uzaklaştı.

"Tamam, akıllıca bir hareket. Şimdi ne yapıyoruz?" Mikhail, arabanın arkasında ve görünmeyecek bir yerde kalarak sordu. "Onu güvenlik ekibinden nasıl uzaklaştırıyoruz?"

İyi bir soru. Gördüğüm kadarıyla, sekiz kişilik bir ekibi vardı. Mikhail'in daha önce söylediği gibi, hepsi bir tür askeri eğitim almıştı. Duruşlarından, aşırı dikkatli odaklanmalarından ve profesyonelliklerinden bu belliydi. Etraflarında yaşanan çılgınlığın, hedeflerinden, yani Talon'u korumaktan, dikkatlerini dağıtmasına izin vermiyorlardı.

Yaklaşan itfaiye ve polis araçlarının sirenleri geceyi yırtıyordu. Hemen harekete geçmezsek, bunu bir

yanlış alarm ve herkes binaya geri girebilecek. "Ya onu görmesine izin versek?"

"Ne?" diye sordum, Mikhail'e bakarak.

"Bir düşün. Bizi gördüğü anda muhtemelen kaçmak isteyecektir. O zaman onu yakalayabiliriz."

Onu koruyan adamları inceledim. "Muhafızlarının yarısı muhtemelen çatışmaya girmek için ayrılırken, diğeri yarısı onu güvenli bir yere götürür."

"Tamam, o zaman *onu* görmesine izin verelim. Ben saklanacağım ve o muhafızlarıyla birlikte kaçtığında onu takip edeceğim. Dördünü halledebilirsin, değil mi?"

Ona ciddi bir bakış attım. "Beni aşağılamayın. Tabii ki halledebilirim."

Mikhail başını salladı. "Tamam. Plan gibi görünüyor. Şimdi, onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor..."

"Gizlen," emrettim ve araba anahtarımı çıkardım. Bir düğmeye bastım ve arabamdan geceye yüksek, keskin bir alarm sesi yükseldi, ışıklar yanıp söndü.

Talon'un da dahil olmak üzere, her yönden gözler bana çevrildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve çılgınca hareketlerle, muhafızlardan birinin omzuna dokundu, beni işaret etti ve kulağına bağırdı.

Muhafız, kısa saçlı iri bir adamdı, adamlarına bir şeyler bağırdı ve tahmin ettiğim gibi, yarısı bana doğru koşarken, diğeri yarısı Talon'u yakalayıp caddede koşmaya başladı.

"Soluna. Git!" diye fısıldadım. Mikhail sola gitti, ben sağa koştum. Dört muhafız beni takip etti, Mikhail'in yönüne bile bakmadılar.

Bir ara sokağa girip büyük bir çöp konteynerinin arkasına saklandım. Adamlar beni takip ederken ayak sesleri etrafımda yankılanıyordu.

"Dağılın," diye emretti içlerinden biri. Silahların kurulduğu sesi kulaklarıma çarptı. "Onu bulun ve çabucak ortadan kaldırın. Geri dönmemiz lazım."

Sessizce silahımı çıkardım ve nefesimi tutarak bekledim. Sokaktaki tek sokak lambası çok az ışık sağlıyordu, ama yanımdan geçen gölgeleri görebilmek için yeterliydi.

Birlikte iyi hareket ediyorlardı. İyi yağlanmış bir takım gibi. Formasyonlarında hiçbir boşluk veya zayıf nokta yoktu. Biri önde, biri sağda

sağda, bir tane solda ve bir tane de arkada, sokağın girişine doğru yüzü dönük, geriye doğru yürüyerek arkalarını koruyan bir tane vardı.

Arkalarından gizlice yaklaşmak söz konusu bile olamazdı.

Silahımın namlusuna susturucu takarak, etrafımda kullanışlı bir şey aradım. Ayaklarımın dibinde boş bir konserve kutusu duruyordu. Onu aldım ve sokağın karşısına fırlattım. Duvara çarptı. Gardiyanlar hep birlikte silahlarını sesin geldiği yöne çevirdiler ve ben de zıpladım.

Bang! Bang! Bang! Bang!

Dört ceset yere düştü.

Her şey çok hızlı oldu, hiçbirinin tepki verebileceği kadar hızlı değildi.

Tek bir saniye bile kaybetmeden, silahımı arkama saklayarak sokağın dışına koştum ve Mikhail'in bulunduğu ana caddeye geri döndüm.

Polis ve itfaiyeciler olay yerine gelmiş, Mixton Oteli'ne giriyorlardı. Başka işlerle meşgul olsalar da, elinde silahla caddede koşan bir adam görmek kesinlikle onların endişelenmesine neden olacaktı.

Talon'un korumaları profesyonellerdi ve hızlıca kaçmaları gerekirse büyük olasılıkla bir planları vardı. Yürürken gözlerim caddedeki diğer dükkanları taradı. Bir güzellik salonu. Bir kitapçı. Bir kafe. Bir giyim mağazası...

Orada.

Bir otopark.

Otele yürüme mesafesinde olan bu yer, kaçış arabasını saklamak için mükemmel bir yerdi.

Mikhail'in kaçmalarını engellemek için oraya zamanında varmasını ummak zorundaydım, aksi takdirde Talon'un bir sonraki adımının ne olacağı belli olmazdı.

Yolu koşarak geçtim, otoparka girdim ve silahımı çıkardım.

Kat kat gitmem gerekecekti.

Birinci kat boştu. İkinci ve üçüncü katlar da öyle. Peki ya dördüncü kat?

Lanet olsun.

Yaklaştığımda, dört güvenlik görevlisi de yerde yatıyordu, ya baygın ya da ölüydüler ve Mikhail, Talon'u yüzüstü betona yatırmış, ellerini arkasına bağlamıştı. Mikhail, Talon'un sırtının ortasına dizini sıkıca bastırarak onu yerde tutuyordu, Talon ise küfredip kurtulmaya çalışıyordu. Mikhail, Talon'un bileklerine bir çift metal kelepçe taktı ve ayağa kalkarak elinin tersiyle alnındaki kanı sildi.

Onun yanına koştum ve omzuna bir el attım. "Aferin sana," diye övdüm.

O sırttı. "Sen de. Seninki öldü mü?"

Talon'a bakarak başımı salladım. "Biraz hayal kırıklığı yaratıcı, sence de öyle değil mi? Biraz daha zor olacağını düşünmüştüm."

"Ben de," dedi Mikhail gülerek. Talon'u kollarından tutup ayağa kaldırdı.

Talon bana alaycı bir şekilde baktı, yüzünde hayal edilemez bir öfke vardı. "Tebrikler. Beni yakaladın. Hadi. Öldür beni," diye tükürdü, hala direnmeye devam ediyordu.

İnanamadan başımı sallayarak güldüm. "Seni öldüreceğimi mi sanıyorsun ? Ah, Talon. Bu kadar zeki bir adam için, gerçekten çok aptalsın."

Sonunda mücadele etmeyi bıraktı, sözlerimin anlamı onu donduracak kadar etkilemişti. "Neden bahsediyorsun?"

Karanlık, şeytani bir sırıtış dudaklarımda belirdi. "Çocuklarıma zarar veren insanları öldürmem, Talon. Onları eve götürürüm."

Otuz Yedinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

"MERHABA, Dimitri'yi görmeye geldim." Dimitri'nin evinin ön kapısında görevli iki muhafızı, yüzümde tatlı, masum bir gülümsemeyle baktım.

Birkaç gün önce yaptığım gibi zorla girmeyi düşünmüştüm, ama Aleksandr bir dahaki sefere ön kapıyı kullanmamı söylemişti, ben de "Neden olmasın?" diye düşündüm.

Bana bir davet gibi geldi.

"Adın?" diye homurdandı sarışın güvenlik görevlisi. "Autumn."

Kağıtlarla dolu bir clipboard'a baktı. "Listede yok. Doğrulama için yukarıyı aramam gerekecek."

"Tamam." O telefonu kaldırırken, ben de elimdeki klasörü biraz daha sıkı tuttum, göğsüme sıkıca bastırdım, kemiklerimden sinir bozukluğu geçiyordu.

Sergei, onun emirlerini yerine getireceğime o kadar emindi ki, adamlarından birine güncellenmiş sözleşmeyi posta kutuma bırakmasını söyledi. Dominik'in yerine Dimitri'nin bilgilerinin yazdığı bir sözleşme.

Sergei'nin nerede yaşadığını bilmesi biraz sinir bozucuydu. Bu, "Bratva'nın gücüne karşı koyamazsın" lafını bir bakıma anlamlı kılıyordu. Daha önce kimse evimin yerini bulamamıştı.

Ben ise tüm bu olayı olduğu gibi gördüm. Bir tehdit.

Eğer onun istediğini yapmazsam, onun beni bulamayacağı hiçbir yer olmadığını söyledi.

Ne yazık ki onun için, ben kolayca korkutulacak biri değildim.

Ültimeumunun son tarihi geçmişti ve benden haber almadığına göre, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Onun istediğini yapmaya niyetim olmadığını. Bu da, neredeyse anında başıma açık bir sözleşme konulacağı anlamına geliyordu.

Saklanmam gerekiyordu. Sergei ile başa çıkmak için bir plan yapana kadar birkaç hafta saklanmalıyım.

Ama önce Dimitri'yi uyarmam gerekiyordu. Babasının neyin peşinde olduğunu ona anlatmalıyım. Onu son gördüğümde bunu denemiştim, ama ben bir şey söyleme fırsatı bile bulamadan kaçmıştı. Sergei, oğlunu öldürmeyeceğini anladığı anda muhtemelen başka birini tutmuştu. Bu, Dimitri'nin tehlikede olduğu anlamına geliyordu ve bu düşünce içimi kemiren bir endişeye neden oldu.

"Anladım." Güvenlik görevlisi telefonu kapattı. "Giriş izni verildi." Masadaki bir düğmeye bastı ve çift kapı açıldı. "Belirtilen yolu takip edin, sizi doğrudan eve götürecektir. İyi günler."

"Sana da."

Derin bir nefes alarak, uzun ve dolambaçlı araba yolunda ilerledim, botlu ayaklarım çakıl taşlarının üzerinde cıtır cıtır sesler çıkarıyordu.

Kasıtlı olarak arabamla geçmemeyi tercih ettim ve kendimi hazırlamak için yürüyüşe ihtiyacım olduğu için kapının önüne park etmeye karar verdim. Dimitri'ye babası hakkında bilgi vermenin yanı sıra, bizim hakkımızda da konuşmak istedim. Daha spesifik olarak, aramızda olanlar hakkında, çünkü aramızda bir şeyler olduğu gerçeğini inkar edemezdim. Artık değil.

Beni bulmuş ve tehlikede olduğumu düşündüğü için yanıma gelmişti.

Bu, "Seni önemsiyorum" demiyorsa, ne demektir bilmiyorum.

Ön verandaya çıkan ilk basamağa adım atmak üzereydim ki, aniden çift kapı şiddetle açıldı ve evin yan tarafına o kadar sert çarptı ki, nöbet tutan iki asker irkildi.

Dimitri kapının eşiğinde duruyordu ve öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu. Ve hepsi *bana* yönelmişti.

Yüzümdeki gülümseme anında kayboldu.

"Burada *ne* halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Onun sert ses tonu karşısında istemeden bir adım geri attım. Elbette, bana öfkeyle konuştuğu pek çok an olmuştu, ama hiçbirisi o anla kıyaslanamazdı.

Belki bir tanesi vardı, ama o da ilk tanıştığımız zamandı.

"Ben..."

"Birkaç kez seviştik diye, habersizce evime gelip, gün ortasında, *çocuklarımla* önünde böyle davranma hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

Söz konusu çocuklar, Aleksandr ve Lukyan, tam arkasında duruyorlardı, yüzlerinde özür diler gibi bir ifade vardı, sanki onun neden böyle davrandığını biliyorlar ve bunun için inanılmaz derecede üzgünlermiş gibi.

"Ben... ah." Hayatımda ilk kez, tamamen ve tamamen suskun kaldım. Onun sözleri kalbimi acıttı, korkunç, felç edici bir his tüm vücudumu sardı. Kafamı salladım, kendimi kontrol altına almaya çalışarak. "Ben, ah, anlamıyorum..."

"Hayır, anlamıyorsun," diye tükürdü, alaycı bir bakışla beni baştan aşağı süzdü. "Anlamıyorsun. O yüzden sana açıklayayım." Verandaya çıktı ve ben daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparken buldum kendimi: geri çekilmek. "Biz birlikte değiliz. Biz *sevgili* değiliz. Birlikte gün batımına doğru yola çıkıp sonsuza kadar mutlu yaşayamayız. Biz hiçbir şeyiz. Duydun mu? *Hiçbir şey.*"

İçim burkuldu. Kalbimi bir acı sapladı ve sert bir nefes aldım. *Neden bana böyle şeyler söylüyor? Neden benimle böyle konuşuyor? Sanki... benden nefret ediyormuş gibi.* Ve ben, tutku ve şehvetin yol açtığı eğlenceli türden bir nefretten bahsetmiyorum. Gerçek nefretten bahsediyorum. Sanki

Aramızda en ufak bir şeyin olması bile ona iğrenç geliyordu.

Kuru dudaklarımı yaladım, bakışlarım Dimitri'den Aleksandr'a, sonra da Lukyan'a kaydı. "Bir şey mi oldu?" Onun davranışına verebileceğim tek açıklama buydu. İşler onun için çok gerçekçi hale geldiğinde, geri çekilirdi. Beni uzaklaştırırdı. Burada olan da bu muydu?

Dimitri başını salladı, yüzünde öfke belirliyordu. "Anlamıyorsun, değil mi? Ne kadar aptalsın?"

Yüzümü buruşturdum. Üzüntü içimi parçaladı. "Baba!" Aleksandr azarladı.

"*Tikhiy!*" Dimitri ona bağırdı ve o da çenesini sıkarak ağzını kapattı.

Genelde biri bana böyle konuştuğunda, ona verecek bir sürü esprili cevap bulurdum. Ama bu sefer, aklıma hiçbir şey gelmedi. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki, ruhumu acı bir keder kaplarken, orada tamamen şaşkın bir şekilde durmaktan başka bir şey yapamadım.

Yüz hatları sertleşmişti, gözlerinde tek bir parça sıcaklık ya da sevgi bile yoktu, bana tiksintiyle bakıyordu. "Aramızda olan her şey *bir hataydı*. Hayatımda her şeyden daha çok pişman olduğum büyük, kocaman, devasa bir hataydı." Göğsümü baskı boğuyordu, nefes almamı zorlaştırıyordu. "Kalbim Yekaterina'ya ait ve her zaman ona ait olacak. *Karıma*. Birini sevmenin ne demek olduğunu bile bilmeyen rastgele bir kadına değil."

Kalbime ağır bir yük çöktü. Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyordu ve onları dökmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Her kelimesiyle kalbimi parçaladı, geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu parça parça kesti.

"Anlıyorum." Boğazımı temizledim, omurgamı düzelttim ve dik durdum. Sözleri, daha önce çektiğim hiçbir fiziksel acıdan daha fazla canımı yakıyordu, ama bunu ona göstermeyecektim. Beni, ruhumu, ruhumu kırdığını görmesine izin vermeyecektim.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bütün bu zaman boyunca, aramızdaki her an, bir yalandan ibaretti. Her dokunuş. Her ateşli bakış. Her öpücük. Hepsi bir yalandı.

Onun beni ona tercih edeceğini düşünerek aptallık ettim, ama aptallığımın bu kadarla kalmasına izin verecektim. Ona yalvarmayacaktım. O kabul etmese bile, aramızda özel bir şey olduğunu söylemeyecektim. Lanet olası gururum vardı ve onun beni, bir erkeğin yanında kalması için yalvaran ağlayan bir sürtük haline getirmesine asla izin vermeyecektim.

"O zaman konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı galiba." Elimde hala dosya olduğunu fark ettiğimde uzaklaşmak için harekete geçtim.

Bana söylediklerinden sonra, oradan uzaklaşmalı ve Sergei hakkında tek kelime bile etmemeliydim. Ama son sözü söyleyen ben olmak istedim.

"Bu arada," dedim, ona dönerek. "Buraya öğle vakti seks için gelmedim. Buraya, Dominik'i öldürmem için beni tutan adamın bir hata yaptığını söylemeye geldim. Asıl hedef Dominik değildi. Asıl hedef sendin." Öldürme sözleşmesinin bulunduğu dosyayı ayaklarının önüne attım ve dosya açıldı, ilk sayfada Dimitri'nin resmi göründü.

Gözleri resme kaydı ve kaşları hafifçe çatıldı.

"O adamın adı Sergei Volkov'du."

Bana tekrar baktı. Kapıyı ilk açtığında hissettiği öfkenin bir kısmı, sanki mantığı kafasına geri dönmeye başlamış gibi, azalmıştı.

Umurumda değildi.

Artık çok geçti.

Hasar çoktan verilmişti.

Tek kelime etmeden, arkanı dönüp geldiğim yoldan geri yürüdüm. Adımlarımı yavaş ve telaşsız tutarak, kaçmak istemesem de ona kaçtığımı görerek tatmin olmasını istemiyordum.

Arabama dönene kadar bekledim ve sonra gözyaşlarımı akıttım. Ve gözyaşlarım durmadı.

Otuz Sekizinci Bölüm

DIMITRI VOLKOV

Talon'u yakaladıktan birkaç gün sonra, yüzümden gülümsemeyi silemeden salona girdim.

Her şey bitmişti. *Sonunda* bitmişti. Aylarca bana işkence eden ve neredeyse tüm çocuklarımı öldüren o piçi yakalamıştım ve o, The Pit'te kilitliydi, canım ne zaman isterse ona işkence edebilirdim.

İntikam hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Uh-oh, o gülümsemeyi tanıyorum," diye şaka yaptı Lukyan. Kanepenin yanındaki koltuklardan birinde oturuyordu - aslında daha çok uzanıyordu, çünkü koltuğun tasarlandığı şekilde oturuyor değildi. Sırtını kol dayama yerlerinden birine yaslamış, bacaklarını diğerine sarkıtmıştı.

Aleksandr kanepede uzanmış, bir ayağını önündeki sehpaye rahatça dayamış, televizyonda ne varsa onu yarı dikkatle izliyordu.

"Bu mu?" Yüzümü işaret ettim, dudaklarımdan bin wattlık bir gülümseme yayıldı. "Bu..."

"Senin işkence gülümsemen, biliyorum. Bunu birçok kez gördüm," Lukyan güldü. "Yine Talon'u ziyarette gittin galiba?"

"Evet."

"Ve?" Aleksandr, gözlerini televizyondan ayırmadan sordu. "Ve çok güzel vakit geçirdik."

Lukyan güldü. "Bahse girerim Talon öyle düşünmüyor."

Sadece omuz silktim, yüzümdeki gülümsemeyi silemedim.

Lukyan'ın bakışları ağabeyine yöneldi. "Hey, ona bir şans verebilir misin? Denemek için can attığım yeni bir işkence tekniği var."

"O babamın tutsağı," diye homurdandı Aleksandr. "Ona sor."

"Benim için sorun yok." Omuzlarımı kapı pervazına dayadım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onu sakın öldürme. Bayılmaya başlarsa dur ve doktoru çağır. Onun yakın zamanda ölmesini istemiyorum."

"Evet!" Lukyan heyecanla zıpladı. İkimize selam verdi ve çıkmak üzereyken duvardaki telefon çalmaya başladı.

Bu normal bir telefon değildi. Sadece mülkün önündeki nöbetçi kulübesinden gelen aramaları alabiliyordu. Çaldığında, genellikle kapıyı koruyan askerlerin bir şeye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

"Telefona cevap ver," diye emretti Aleksandr.

Lukyan sinirli bir şekilde homurdandı, ama söyleneni yaptı. "Alo?" Hafifçe kaşlarını çattı, sonra yüzünde sırtıkan bir gülümseme belirdi. "Giriş izni verildi. Onu yukarı çıkarın."

Ve bu benim gitme zamanımdı. Muhtemelen Lukyan'ın görüştüğü bir kadındı ve ben sahte nezaketlere hiç havamda değildim, özellikle de kafamdan çıkaramadığım bir kadın varken.

Kaçındığım bir kadın.

DK4 Kalesi'nde Autumn'u terk ettiğimden beri, ona mesaj atmaya cesaret edememiştim. Hatta onu düşünmeye bile cesaret edememiştim.

Son birkaç gündür suçluluk duygusu giderek artıyordu ve nedenini bilmiyordum. Başlangıçta, çoğu zaman görmezden gelebileceğim arka planda küçük bir uğultu gibi, idare edilebilir bir durumdu. Ama bir şey oldu ve bu durumu değiştirdi, sanki

sürekli bir acı gibiydi. Göğsümü boğan sürekli, dayanılmaz bir baskı. Suçluluk duygusu beni içten içe yiyip bitiriyordu ve nedenini bilmiyordum.

Seks yüzünden miydi?

Hayır. Suçluluk duygusu, en son birlikte yattığımızdan bir gün *sonra* falan başlamıştı.

Peki, o zaman neydi?

Hiçbir fikrim yoktu ve bu beni delirtiyordu.

Kapı çerçevesinden uzaklaştım. "Ofisime gidiyorum."

"Bekle, bekle, bekle. Baba." Lukyan'ın yüzündeki sırıtış, şüpheyile gözlerimi kısmamı sağladı. Evin ön tarafına bakan pencereye doğru yürüdü ve perdeyi çekti. Bana dönüp baktı, gözleri parıldıyordu. "*Kız arkadaşın* burada," alaycı bir şekilde söyledi.

Sanki tam güçte bir elektrik çarpması almışım gibi tüm vücudum kaskatı kesildi.

Kız arkadaşım mı?

Dünya yavaşça kaybolmaya başladı, etrafımdaki her şey yok oldu ve ben keder ve umutsuzlukla dolu derin, karanlık bir çukura düştüm. Aleksandr Lukyan'a bir şeyler bağırdı ama ben duyamadım. Hiçbir şey duyamıyordum.

Kız arkadaşım mı?

Gözlerim duvarda asılı duran Yekaterina ve benim fotoğrafımıza takıldı ve göğsümde o kadar şiddetli bir suçluluk duygusu patladı ki nefes alamadım. Göğsümü sıkıca kavradım, kendimi kontrol etmeye çalışarak çaresizce çabaladım ama imkansızdı. Keder beni ezip geçmişti.

Her şey bir anda üstüme çöktü. Son birkaç ayda yaptığım her şey, Autumn'a karşı beslediğim tüm saf olmayan düşünceler, duygular ve eylemler, beni çıkamayacağım bir suçluluk okyanusuna sürükledi.

Üzüntü içimi parçaladı. Yekaterina'nın mezarının başında durmuş, ona kalbimin sonsuza kadar ona ait olacağına söz vermişim. Kimsenin onun yerini alamayacağına söz vermişim, peki ben ne yaptım?

Başka bir kadınla yatmışım.

Karımı, evliliğimizin kutsallığını ve yeminlerimizin temsil ettiği her şeyi ihanet etmişim. Sanki boğuluyormuşum gibiydim, başımı sudan çıkaramıyordum.

[illegible]

Bu çok ağır bir duyguydu.

Sonra öfke geldi.

Kendime, Autumn'a, herkese öfke.

Karanlık bir öfke bulutu üzerime çöktü, kemiklerimin derinliklerine işledi. Dünya yeniden netleşti. Gözlerim kapıya kilitlendi, ellerim yanımda sıkıca yumruklandı.

Kız arkadaş mı?

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Kendime bunu nasıl yaptım? Kız arkadaş mı? **KIZ ARKADAŞ MI?** Lanet olası bir karım vardı!

Öfke beni parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar sardı ve kapıya doğru yürüdüm.

Aleksandr, avuçlarını açarak önüne çıktı. "Baba, Lukyan sadece şaka yapıyordu..."

"Öyleydi." Lukyan ciddiyle başını salladı, gözlerinde panikle kardeşinin yanına geldi. "Sadece şaka yapıyordum..."

"Çekil. Yolumdan," dedim, sesim soğuk ve sertti. Aleksandr kıpırdamadı.

"Baba, *lütfen*. Yapma..."

Onu yolumdan itip iki elimi çift kapıya vurarak kapıyı açtım.

Autumn, verandanın merdivenlerinin dibinde duruyordu, beni gördüğü anda dudaklarındaki gülümseme kayboldu.

"Burada *ne* halt ediyorsun?" diye bağırdım, damarlarımdan akan öfke ve suçluluk duygusu sakinleşmemi imkansız hale getiriyordu.

Şok içinde bir adım geri attı, gözleri benim patlamam karşısında hafifçe büyüdü.

Yekaterina'nın hayalet gibi görüntüsü ortaya çıktı ve Autumn'un hemen yanında beliriverdi. Gözlerinde çaresizlik parlıyordu. *"Bunu yapma, Dima,"* diye yalvardı.

Autumn'un yüzünde belirsizlik belirdi. "Ben..."

"Birkaç kez seviştik diye, habersizce evime gelip, gün ortasında, *çocukları*min önünde böyle davranma hakkın olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladım.

Gözleri arkamdaki Aleksandr ve Lukyan'a kaydı. "Ben... ah." Sersemlemiş gibi başını salladı. "Ben, şey, anlamıyorum..."

Hayır. Neden anlasın ki? Neden anlasın? Anlaması imkansızdı.

"Hayır, anlamıyorsun," diye tükürdüm, ona sinsi sinsi bakarak. "Anlamıyorsun. O yüzden sana açıklayayım." Verandaya çıktım. Autumn bir adım daha geri çekildi. "Biz birlikte değiliz. *Erkek arkadaş ve kız arkadaş* değiliz. Birlikte gün batımına doğru sürmeyecek ve sonsuza kadar mutlu yaşamayacağız. Biz hiçbir şeyiz. Duydun mu? *Hiçbir şey.*"

Autumn sert bir nefes aldı, güzel yeşil gözlerinde acı parladı.

"Dima, lütfen," diye yalvardı Yekaterina, sesinde üzüntü ve endişe vardı. *"Bunu yapmak istemiyorsun. Gerçekten istemiyorsun."*

Dişlerimi sıktım. *Onu görmezden gel. O sadece hayal gücünün bir ürünü.*

"Evet! Öyleyim! Senin hayal gücün! Senin! Ve sana şunu söylüyorum, bu senin istediğin şey değil."

Autumn dudaklarını yaladı, bakışları oğlumla benim arasında gidip geldi. "Bir şey mi oldu?" diye sordu, sesi yumuşak, neredeyse sakinleştiriciydi, sanki neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi.

Vücudumda daha fazla öfke ve hayal kırıklığı patladı. Sinirlenerek başımı salladım. "Anlamıyorsun, değil mi? Ne kadar aptalsın?"

Sanki ona vurmuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Baba!" Aleksandr azarladı.

"Tikhiy!" Sessiz ol! diye bağırdım ve o da çenesini sıkarak ağzını kapattı.

Yekaterina bana yaklaştı, yüzündeki ifade bana mantıklı davranmam için yalvarıyordu. *"Mutluluğa ulaşma şansını mahvetme, Dima. Bunu yapma. Lütfen. Sana yalvarıyorum."*

Onu görmezden geldim ve beni boğan suçluluk duygusunu kucakladım. O korkunç duygu içimde yüzdü, beni boğdu. Onu içime doldurdum çünkü bunu hak etmiştim. Ne kadar acı verse de bunu hissetmeyi hak etmiştim.

Üzerime bir soğukluk çöktü. "Aramızda olan her şey bir *hataydı*. Hayatımda başka hiçbir şeyden daha çok pişman olduğum büyük, kocaman, devasa bir hataydı."

daha fazla pişman olduğum büyük, kocaman, devasa bir hataydı."

"Dur! Dur artık!" diye yalvardı Yekaterina.

Durmayacağım. Durmam mümkün değil.

"Kalbim Yekaterina'ya ait ve her zaman ona ait olacak. *Karıma*. Birini sevmenin ne demek olduğunu bile bilmeyen rastgele bir kadına değil."

Autumn bana baktı, gözlerinde yaşlar birikmiş gibiydi. Yekaterina'nın omuzları düştü, başı öne eğildi. Sonra ortadan kayboldu, görüntüsü geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

Autumn'ı görünce kalbimde farklı bir suçluluk duygusu uyanmaya başladı. Gözlerindeki o acı dolu bakış. Onunla ilk tanıştığımda gözlerinde olan ışık... yok olmuştu. Yavaş yavaş, benim önümde kapanıyor gibiydi ve bundan nefret ediyordum. Bunun sebebi olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Kendimden nefret ediyordum.

"Anlıyorum," dedi, sesinde hiçbir duygu yoktu. Boğazını temizledi ve dik durdu. "O zaman konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı galiba." Uzaklaşmak için adım attı, sonra tereddüt etti. "Bu arada, buraya öğle vakti seks için gelmedim. Dominik'i öldürmem için beni tutan adamın bir hata yaptığını söylemek için geldim. Asıl hedef Dominik değildi. Asıl hedef sendin."

Ne?

Elindeki dosyayı fırlattı ve dosya ayaklarımın dibine düştü. Rüzgâr bir sayfayı açtı ve aşağıya baktığımda kendi fotoğrafımı gördüm.

"O adamın adı Sergei Volkov'du," diye bitirdi.

Babam beni öldürmesi için onu tutmuştu?

Ve bunu yapmak yerine bana söyledi. Beni uyardı.

Gözlerim tekrar ona döndü, ama o çoktan araba yolundan aşağı doğru yürümeye başlamıştı. Her hücrem onun peşinden gitmem için *çığlık atıyordu*. Özür dilemek için. Beni tüketen suçluluk duygusunun bana o korkunç sözleri söyletmiş olduğunu açıklamak için. Ama hareket edemiyordum. Sadece onun arkasından bakakaldım, kalbimin onunla birlikte gittiğinden yüzde yüz emindim.

Lukyan arkamda ayaklarını sürüyerek duruyordu. "Baba, ben..."

Beynim öfkeyle patladı. O kadar hızlı döndüm ki, onu boğazına ön kolumu dayayarak duvara ittiğimde nefesini tuttu. "Hepsi *senin* suçun," diye yüzüne bağırdım.

Lukyan boğuldu, gözleri korkuyla açılmıştı. Bana karşı direndi, ama onu sıkıca tutmaya devam ettim. "Ben... ben..."

"Neden aklına gelen *her aptal şeyi* söylemek zorundasın?" diye alaycı bir şekilde sordum ve daha fazla baskı uyguladım.

O, hırıltılı nefes alıp verirken kolumu tırmaladı ve ayaklarını tekmeledi. Gözlerindeki korku, daha önce hiç görmediğim bir şeydi — hiçbir çocuğumda görmemiştim ve bu beni daha da kötü hissettirdi. Bu *gerçek* bir korkuydu. Sanki onu öldüreceğimden korkuyormuş gibi. Bu manzara midemi bulandırdı. Zaten beni ele geçirmiş olan korkunç duyguların üzerine bir de bu eklendi, ama yine de durduramadım.

"Neden bir kez olsun, *sadece bir kez* olsun, lanet olası neden? *Neden?!'*" diye bağırdım, onu sallayarak.

"Baba. Yeter," dedi Aleksandr.

Onu tekrar tekrar sallamaya devam ettim. "Neden, Lukyan?! Neden?! Neden?!"

"*Yeter* dedim!" Sert bir vücut yanımdan bana çarptı ve birdenbire, Aleksandr'ın elleri ceketimin yakasını kavrayarak *beni* duvara dayadı. Gözlerinde koruyuculuk parlıyordu. "Bu Lukyan'ın suçu değil. *Senin suçun!*" diye bana bağırdı. "O sözleri *sen* söyledin. Ben değil. Lukyan değil. *Sen!* Bunu *sen* yaptın. O kadını aşağıladın. Hakaret ettin. Kendini değersiz hissettirdin. Hepimizin zaten bildiği gerçeği itiraf edemeyecek kadar korkak olduğun için!" Yüzünde tiksinti belirdi.

Donakaldım, hareket edemedim. Haklıydı. Tanrım, haklıydı. Ne yapmıştım ben? Utanç beni sardı, uzuvlarımı tek tek ele geçirdi. Duvara kayarak, sanki bacaklarım artık beni taşıyamıyormuş gibi yere yığılmak üzereydim. Düşmemi engelleyen tek şey, Aleksandr'ın beni o noktada tutmasıydı.

"Aleksandr." Drea, yüzünde yumuşak bir ifade ve sakinleştirici bir sesle, girişte duruyordu. Elini ona uzattı.

Kısa bir tereddüt anından sonra oğlum benden uzaklaştı ve karısının yanına geri çekildi. Düştüm ve sert bir şekilde kıcıma çarptım. Kendimi durduracak gücüm bile yoktu.

"Sana bunu yapmamayı söylemiştim. Mutluluğa ulaşma şansını kaçırmaman için seni uyarmıştım, ama sen yine de yaptın," dedi alaycı bir şekilde, başını sallayarak. "Suçlayacak biri arıyorsan baba, lanet olası aynaya bak." Hareket etti ve Lukyan'ı ayağa kaldırdı. Lukyan boğazını ovuşturdu, gözlerinde hala korku parlıyordu. Bana saldırmak üzere olan vahşi bir hayvanmışım gibi baktı. O bakışı tanıdım. Ben de eskiden babama öyle bakardım.

Ellerime baktım, son birkaç dakika içinde söylediğim ve yaptığım her şey içimi parçalıyordu. Bununla baş edemeyerek ofisime çekildim ve kapıyı kilitledim.

İçimdeki her şey parçalandı.

Bir hafta sonra

Otuz Dokuzuncu Bölüm

ILLAYANA DE LUCA

Çocukluğumun geçtiği evin kapılarını açtım, korku omurgamdan aşağıya doğru yayılıyordu.

Lukyan önceki gün beni arayıp eve gelmemi söylediğinde gülmüştüm. Son görüşmemizde beni sinir bozucu bulduğunu söylemesine rağmen, sonunda beni özleyeceğini bildiğimi söyleyerek aptalca bir şaka yapmıştım.

Ama sonra sesindeki titremeyi fark ettim. Bu bana, sebebi ne olursa olsun, bunun şaka konusu olmadığını gösterdi. Bir şeyler ters gidiyordu. Ciddi, çok ciddi bir terslik vardı.

Kardeşimin daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Bu kadar ciddi. Bu kadar acı çekmiş. Bu beni o kadar şok etti ki, Arturo ve ben hiç tereddüt etmeden jete atladık ve doğrudan Las Vegas'a uçtuk.

Lukyan'ı, tanıdığım en hafifmeşrep ve kaygısız insanı, bu kadar kapatıp eve dönmem için yalvartacak bir şey... Bu, kötü bir şey olmalıydı.

Arturo peşimdeydi, adım adım beni takip ediyordu. Ben salona doğru ilerlerken, üç kardeşim de odada oturuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum, durarak.

Aleksandr çoktan ayağa kalkmıştı. "Illayana," diye kaşlarını çattı. "Burada ne işin var?"

"Lukyan beni aradı."

Aleksandr ve Nikolai, Lukyan'a ifadesiz bir bakış attılar.

"Bana öyle bakmayın," dedi açıkça. "Bir haftadır ofisinde kilitli. Yardıma ihtiyacımız var." Onda farklı bir şey vardı. Sesinde farklı bir şey vardı. Her zamanki çocuksu, kaygısız cazibesi yok olmuştu, gözlerindeki ışık neredeyse tamamen sönmüştü.

Burada ne olmuştu?

Aleksandr kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu aramamanı söylemiştim. Biz halledebiliriz."

Gözlerimi tehlikeli bir şekilde kısarak baktım. "Beni dışlamanın bir nedeni var mı?"

"Onu haberdar etmezsek kızacağınızı söylemiştim," diye mırıldandı Nikolai.

"Sus." Aleksandr ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Seni rahatsız etmek için bir neden yoktu, İlayana. Her şeyi hallettik."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Harika. O zaman beni de bilgilendir."

Aleksandr abartılı bir şekilde içini çekti. Kafasını sallayarak bana oturmamı işaret etti ve kendisi de oturdu. Bana her şeyi anlattı, hiçbir ayrıntıyı atlamadan. Autumn'dan bahsetti. Onu babamızın yatak odasından gizlice çıkarken yakaladığından bahsetti. Bir hafta önce eve geldiğinde babamın ona çok kızdığından ve ona sert sözler söylediğinden bahsetti.

Yalan söyleyemezdim, tüm bunlar benim için oldukça şok ediciydi. Elbette, Talon'un adasında onların nasıl etkileşimde bulunduklarını gördükten sonra Autumn ile babam arasında bir şeyler olduğunu şüphelenmiştim. Ama şüphelenmek bir şeydi, soğuk, sert ve kesin kanıtlara sahip olmak ise tamamen başka bir şeydi.

Hayatım boyunca babamın yanında gördüğüm tek kadın annemdi. Annem öldükten sonra bile, gittiği her yerde erkekler ve kadınlar ona atlasa da, babam karşı cinse hiç ilgi göstermedi. Bu yüzden, Autumn'a baktığında gözlerinde o ilgi kıvılcımını görmek biraz garipti.

Ama bu tuhaflığa rağmen, onun adına mutluydum. Sonunda yeniden *yaşamaya* başladığını görmekten mutluydum. Hayatı sadece geçiştirmek yerine, gerçekten tadını çıkardığını görmekten mutluydum.

Ama bunu daha iyi bilmeliydim.

"Tamam," dedim, içimde karışık duygularla. Arturo arkamda duruyordu, eli omzumdaydı. Bu beni rahatlatmıştı. Onun yanımda olması kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "O zamandan beri ofisinde kilitli mi kaldı?"

Aleksandr sertçe başını salladı.

"Bir kez bile dışarı çıkmadı mı?" diye sordum, kalbimde panik hissi uyandırmaya başlamıştı. Arturo bunu bir şekilde hissetti ve destek olmak için omzumu sıktı. "Ya bir şey olduysa? Ya..."

"Babam intihar edecek biri değil," diye araya girdi Nikolai.

"Peki, aranızdan kimse onunla *konuştun* mu? Onu gördü mü? İyi olduğundan emin oldu mu?" diye ısrar ettim.

Lukyan kanepede karşımda oturuyordu, başı eğikti. Konuşmaya hiç katılmadı, gözleri yere sabitlenmiş, elleri önünde kavuşturulmuştu. Onda bir terslik vardı.

"Denedik." Aleksandr'ın ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. "Cevap vermiyor."

Panik daha da kötüleşti, neredeyse nefesim kesilecekti. Arturo'nun diğer eli diğer omzuma kondu ve yavaşça cildimi masaj yapmaya başladı.

"Nefes al, *kotenok*. Her şey yolunda," diye kulağıma fısıldadı. Sözleri beni rahatlatmış, varlığı beni sakinleştirdi.

"Onun hayatta olduğunu biliyoruz." Nikolai, aramızdaki sehpa da duran dizüstü bilgisayarını aldı ve bana doğru çevirdi. Bilgisayarda, babamın ofisinin içinden gelen kamera görüntüsü vardı. Babam şöminenin önünde oturuyordu, etrafında sayısız alkol şişesi vardı. Açı, yüzünü göstermiyordu, sadece başının arkasını gösteriyordu.

Gözlerim kardeşime kaydı. "Ofisine *kamera* mı yerleştirdin?" diye sordum inanamadan. "*Delirdin mi* sen? Ölmek mi istiyorsun? O biliyor mu? Ne diyorum ben? Tabii ki bilmiyor. Bilseydi, çoktan ölmüş olurdun."

"Lojistik önemli değil," diye homurdandı Nikolai. "Önemli olan, onun hayatta olduğunu görebilmemiz."

"Peki, planın neydi?" diye sordum, bakışlarım üçü arasında gidip geliyordu. "Orada oturup kendini içkiyle öldürmesine izin vermek mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Aleksandr, kırılgan bir şekilde.

Daha fazla konuşmasını bekledim, ama konuşmadı. "Bir planın yok, değil mi?"

"Düşünüyorum," diye tersledi.

"Oh, harika, düşündüğün sürece sorun yok," diye alay ettim.

Gözlerini kısarak, "Eğer bir fikrin varsa, dinliyorum," dedi.

"Harika." Ayağa kalktım ve Lukyan'a baktım. "Bana zırh odasından bir balta getir."

"Dur bir dakika," diye itiraz etti Aleksandr, Lukyan ayağa kalkıp odadan çıkarken. "Planın ne? Ofisinin kapısını mı kıracaksın?"

"Evet." Yere kadar uzanan siyah paltomu çıkardım, kumaşı omuzlarımdan kaydırarak kanepeye bıraktım. Saçlarımı sıkı bir topuz haline getirip, ısınmak için vücudumu bir o yana bir bu yana çevirdim. Lukyan bir dakika sonra geri döndü ve ben de baltayı elinden aldım.

Aleksandr avuçlarını kaldırdı. "Ciddi olamazsın."

"Ölümcül." Baltanın ağırlığını ellerimde denedim. "Beni günler önce aramalıydın. Bu yeterince uzadı. O odadan çıkmayacaksa, ben giriyorum."

"Bu kötü bir fikir." Aleksandr Nikolai'ye baktı. "Beni destekle."

"Üzgünüm, İllayana'ya katılıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu böyle devam edemez. Özellikle Autumn'un büyükbabam hakkında söylediklerinden sonra."

Kaşlarımı çattım. "Ne dedi?"

Aleksandr tereddüt etti.

Sinir bozukluğu vücudumu sardı. "Elimde bir silah var, Aleksandr," diye uyardım.

Hiç korkmamış gibi gözlerini devirdi. "Bak, onun iddialarını doğrulayamadım."

"Ama her ne olursa olsun, sen ona inanıyorsun." Yüzünden bunu okuyabiliyordum. "Ne oldu?"

Lukyan cevap verdi. "Büyükbabamın onu babamı öldürmesi için tuttuğunu söyledi."

Midem düğümlendi. "Ne?" diye fısıldadım. "Hayır. Bu... bu doğru olamaz. Büyükbabam sadisttir, ama kendi oğlunun ölümünü planlamaz." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, bunların doğru olmadığını biliyordum. Sadece inanmak istediğim şeydi.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, babam bana ailenin önemini aşıladı. Ne olursa olsun, ailenin arkasında durman gerektiğini. Onları her zaman koruman gerektiğini. Ama dedem aynı şekilde düşünmüyordu. Onun için aile, bir amaca ulaşmak için bir araçtan ibaretti. Bizim tek yararımız, *onun* mirasına katkıda bulunabilmemizdi.

Bütün bunları hatırladığımda, içimden "O orospu çocuğu" diye tısladım. Gözlerim Aleksandr'a takıldı. "Bu konuda ne yapıyorsun?"

"Şu anda hiçbir şey." Elini kaldırarak, ağızımdan çıkmak üzere olan küfürlü sözleri engelledi. "Konuşmaya başlamadan önce, beni dinle. Büyükbaba şu anda başa çıkamayacağımız kadar büyük bir düşman ve bunu sen de biliyorsun. Önce babamın sorununu çözmeliyiz, sonra ona göre hareket ederiz."

Tamam. Haklı. "Peki. Ama bu konuşma henüz bitmedi." Topuklarımı döndürdüm ve babamın ofisine doğru yürüdüm, ellerimdeki baltayı sıkıca kavradım, adımlarım kararlıydı.

Aleksandr yanıma koştu. "Lanet olsun, İllayana, bekle. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü ben öyle düşünüyorum."

Kapıya vardığımda, Aleksandr vücuduyla kapıyı engelledi. "Bak, babam şu anda akli başında değil. Kapısını kırmak işleri daha da kötüleştirebilir."

"Zor durum." Onu şüpheyle inceledim. Başka bir şey daha vardı. Benden sakladığı bir şey. Neredeyse endişeli görünüyordu. Sanki kötü bir şey olacağından korkuyormuş gibi. *Babamızın* kötü bir şey yapacağından korkuyormuş gibi. "Bana neyi söylemiyorsun?"

Cevap vermedi. "Bana güven. Şu anda onun için yapabileceğimiz en iyi şey, ona biraz zaman tanımak."

Normalde, onu hiç düşünmeden dinlerdim. Ama bu, ağabeyimin haklı olmadığını düşündüğüm nadir, mucizevi anlardan biriydi.

"Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Bir haftalık zamanı vardı. Bu yeter." Baltayı havaya kaldırdım ve duruşumu sağlamlaştırdım. "Ya çekil ya da seni geçeceğim."

Bana "Sanki yapabiliymişsin gibi" bakışı attı.
Gülümsedim.

Nikolai, Lukyan ve Arturo bir adım geri attılar.

"Onu dinlesem iyi olur," diye uyardı Nikolai, sanki onu hayalarına tekme atacağımdan korkmuş gibi ellerini özel bölgelerini kapatmak için kaldırdı.

Bunu sadece bir kez yapmıştım.

Tamam, iki kez.

En fazla üç kez.

Aleksandr yerinde durdu. "O yapmaz..."

Ben salladım. Aleksandr, beklediğim gibi eğildi, çünkü lanet bir kedinin reflekslerine sahipti ve balta kapıya çarptı, ahşap parçalandı.

Kardeşim öfkeyle ayağa fırladı. "*Delirdin mi sen?!*" diye tısladı ve yolumdan çekildi. "Kafamı koparabilirsin!"

"Ama kesmedim," diye neşeyle cevap verdim. Homurdanarak baltayı çıkardım ve tekrar vurdum, kollarımdaki kaslar yorulana kadar vurmaya devam ettim.

Harika kocam ilk birkaç vuruştan sonra devralmak istedi. Reddettim, ama işimi bitirdiğimde, reddetmemiş olmayı diledim.

Bu iş çok zor.

Her vuruşta kapıdan tahta parçaları düşüyordu. Diğer tarafta babamı kısaca gördüm. Hareket etmiyordu. Neler olduğunu duyabildiğini bilmeme rağmen bana doğru bakmadı bile. Sanki hiç umursamıyormuş gibiydi. Sanki bir tür trans halindeymiş gibi şöminenin alevlerine bakmaya devam etti. Sanki o alevlerin içinde sıkışıp kalmış, kaybolmuş gibiydi.

Yorgun bir nefes vererek baltayı bıraktım. Baltanın yere çarpmasıyla bir ses çıktı. Açtığım delik mükemmel olmaktan uzaktı, ama işimi görecekti.

Louboutin ayakkabılarımı çıkardım, tam oldukları yerde bıraktım ve tırmanmaya başladım.

Aleksandr kolumu tutarak beni durdurdu. "Dikkatli ol," diye uyardı, gözlerimin içine bakarak.

"Neden babamın tehlikeli olduğunu söyleyip duruyorsun? Sanki *bana zarar* verecekmiş gibi?" diye sordum.

Yine cevap vermemeyi tercih etti. Bu beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı. "Sadece... dikkatli ol," dedi ve beni bırakmadan önce tekrar etti.

Neyse.

Babamı tanıyordum. Çocuklarına asla zarar vermezdi. En azından ciddi anlamda. Ringde onunla dövüştüğümüzde bize sürekli zarar verirdi. Ama genelde bunu hak ederdik.

Arturo elini uzattı ve parmaklarıyla çenemi kavradı, yüzümü kendine doğru çekti. "İhtiyacın olursa ben buradayım," diye mırıldandı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Onun varlığıyla rahatlayarak gülümsedim. Ona hızlıca bir öpücük verdim ve sonra delikten geçerek babamın ofisine girdim.

Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım ve ciğerlerimi hava doldurdu. Oda karanlıktı, tek ışık kaynağı babamın oturduğu şöminenin çıtırtılarıydı. Babamın ofisi genellikle tertemizdi. Hiçbir şey yerinden oynamazdı. Hiçbir yüzeyde tek bir toz zerresi ya da kir parçacığı olmazdı.

Anahtar kelime... *Genellikle.*

Eğer daha iyi bilmesem, Lukyan'ın yatak odasına girdiğimi sanırdım, ortalık o kadar dağınıktı ki. Bu, babamın bildiğim her şeyin tam tersiydi. Ayaklarının dibinde daire şeklinde duran boş içki şişeleri bile onun karakterine uymuyordu. Evet, içki içerdi, ama bu kadar aşırı değil.

"Baba?" Vahşi, ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça ona doğru yürüdüm. "Baba?" Cevap vermediğinde tekrar denedim. Takımı buruşuk ve dağınıktı, bu da onun karakterine hiç uymayan bir başka şeydi.

Hareket etmedi. Tek kelime etmedi. Beni fark etmedi. Sanki orada değildim. Sanki beni göremiyordu. Duyamıyordu.

"Baba," diye fısıldadım, hissettiğim tüm duyguları o tek kelimeye dökerek, beni dinlemesini rica ettim. Yanına çömelerek, elimi hafifçe eline koydum. Bu dokunuş, onu esir alan her neyse, onu ondan kurtarmış gibiydi.

Kan çanağına d6nmüş g6zleri bana doğru d6ndü. Kaşlarını attı. Ellerinden biri yukarı doğru hareket ederek saçlarıma dokundu. "Yekaterina... sen gerçekten... burada mısın?" diye sordu, sesi kalınlaşmış, neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Sempati kalbimi sızlattı. "Hayır, baba. Benim, İllayana."

G6zlerinde bir anlık rahatlama g6rdüğüme yemin edebilirim. "İllayana. Evet. Tabii ki." Alevlere geri d6ndü, sesi ve hareketleri neredeyse robot gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordum, yumuşak bir sesle. "Bir süredir buradasın."

"Öyle mi?" Bir an için düşüncelere dalmış gibi sessiz kaldı. Utanla başını eğdi. "Her şeyi mahvettim," diye fısıldadı.

Sesindeki hüžün... Ruhuma derin bir acı verdi. "Autumn ile mi?"

Bana en ufak bir baş sallama ile cevap verdi. "Ne oldu bilmiyorum. Sadece... kendimi kaybettim." Yaptığına inanamıyormuş gibi başını salladı. G6zlerinde utanç parlıyordu. "Bana bakışı... Tanrım." G6zlerini kapattı ve sanki içinden paralanıyormuş gibi göğsünü sıktı.

Zırhım atladı. Babamı hiç böyle görmemiştim. Annem öldüğünde on yaşındaydım ve o dönemden tek hatırladığım şey onun öfkesi idi. Öfkesi etrafındaki havayı kaplıyordu. Onu bir tür koruyucu kalkan gibi çevreliyor, etrafındaki herkesi uzak tutuyordu. Sonra, annemin katillerini bulmak için iki yıl boyunca ortadan kayboldu. Geri d6ndüğünde, içindeki şeytanlarla başa çıkmıştı.

En azından ben öyle sanıyordum. Aniden, onun sadece içsel çatışmalarını gömdüğünü anladım.

"Aleksandr bana olanları anlattı." Hiçbir şey söylemedi, yüzünde o kadar çok acı vardı ki ona bakmak bile acı veriyordu. "Neden yaptın baba? Neden?"

G6zleri bana takıldı. "Yapmak zorundaydım. Anlamıyor musun, İllayana? *Yapmak zorundaydım.* Bana çok yaklaşıyordu."

"Bu neden bu kadar kötü bir şey?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Ben *evliyim*," diye ısrar etti, g6zlerinde yeniden hafif bir ateş parladı.

Sert sevgi gösterme zamanı.

"Sen *dul kalmıŖsın*." Sanki ona vurmuŖum gibi geri çekildi. Ne kadar zor olacağını bilsem de devam ettim. "Annemi çok özlüyorum. Sürekli onu düşünüyorum. Kaçırđıđı ve kaçıracağı tüm Ŗeyleri düşünüyorum. Gülümsemesini düşünüyorum. Kucaklamalarının güneŖ gibi olduğunu. Sıcak, rahatlatıcı ve hafif olduğunu. Beni tüm kalbiyle seven birini bulduğumu bilse ne kadar mutlu olurdu diye düşünüyorum." Derin bir nefes alıp, onun yokluğundan dolayı göğsümdeki acıyı görmezden gelerek devam ettim. "Onu *her zaman* özleyeceğim ve keŖŖe burada olsaydı diye düşüneneğim, ama uzun zaman önce, kaybın acısının hayatınızı yaşamaktan alıkoymasına izin veremeyeceğinizi öğrendim."

O alaycı bir Ŗekilde baŖını salladı ve elindeki votkayı büyük bir yudumla içti. "O kadar kolay değil."

"Kolay olduğunu hiç söylemedim. Aslında, bu muhtemelen Ŗimdiye kadar yaŖadıđım en zor Ŗeylerden biri ve ben bir grup adamla bir odaya kilitlenip tecavüze uğramak istemiŖtim."

Bana, "Gerçekten mi? Bunu Ŗimdi mi gündeme getirmek zorundaydın?" der gibi bir bakıŖ attı.

Masum bir gülümsemeyle diŖlerimi gösterdim, ama içinde biraz da küstahlık vardı. "Demek istediğim, baba, bir zaman gelir ki, bırakmak zorundasın. Hayatına devam etmelisin. *BaŖka birini hayatına almalısın*."

"*Yapamam*," diye neredeyse sızlanarak cevap verdi, sanki bunu yapmak için can atıyor gibi, ama bir Ŗey onu engelliyor, yapmasına izin vermiyordu.

"Neden? Neden yapamıyorsunuz?" Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. "Autumn'ı annemin yerine koymak için kullanmıyorsunuz, değil mi?"

"Ne? Tabii ki hayır." Sesinin biraz yükselmesinden, bu soruya ne kadar kırıldığını anladım. "Annen ve Autumn birbirlerine *hiç* benzemiyorlar. Hiç. Yekaterina zarıftı. Kendine güvenen biriydi. Bir odaya girdiğinde, tüm mekan aydınlanırdı. GüneŖ gibi parıldardı. Autumn bir odaya girdiğinde, ortalığı ateŖe verir. Kaba biridir. Kaba. Sonuçları ne olursa olsun, ne isterse söyleyen tam bir ukala. Lanet olası bir barbar gibi yemek yiyor. Sanki hayatında hiç çatal bıçak görmemiŖ gibi.

Uykusunda konuşur ve on defadan dokuzunda, söyledikleri hiç mantıklı değildir. O..."

O konuştuğça yüzümdeki gülümseme gittikçe büyüdü. Artık ikisini birbirleriyle karşılaştırmıyordu. Sanki tüm bunlar zihnini meşgul ediyormuş gibi, sadece Autumn hakkında bir şeyler sıralıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar coşkulu görmemiştim.

"Ve!" diye devam etti, sadece bu konu sayesinde ne kadar canlandığını fark etmeden. "Birisi ona yardım ettiğinde teşekkür edemiyor. Bu delirtici bir şey... Neden gülümsüyorsun? Bu komik değil."

"Baba," dedim sert bir sesle, gözlerinin içine bakarak. "Sen farkında olsan da olmasan da, kalbinin başka birine ait olduğu açık. Seni engelleyen şey zihnin. Nedenini söyle bana. Sana yardım etmek istiyorum."

Kaşlarını çattı ve gözlerini kaçırarak tekrar alevlere baktı. "Ona söz verdim."

"Kime ne söz verdin?"

"Annen." Votkasından bir yudum daha aldı. Sonra bir yudum daha, bir yudum daha. "Mezarının başında durup, kalbimin tek sahibi olacağına söz verdim."

Ah. Her şey bir yapboz gibi yerine oturdu. "Suçluluk duyuyorsun." Bunu görmeliydim. Şimdi ne olduğunu anladığımda, o kadar açıktı ki, bunu fark etmem bu kadar uzun sürmesine inanamadım.

Suçluluk, en güçlü adamı bile diz çöktürebilecek kadar güçlü bir duyguydu. Babam on yıl boyunca sözünü tutmuş, ona yaklaşmaya çalışan herkesi uzaklaştırmıştı. Sonra Autumn geldi ve onu uzak tutmak o kadar kolay olmadı. O, babamın kalbine girmeyi başardı ve babam onu içeri aldığı için suçluluk duyuyordu. Onu dışarıda tutamadığı için.

Bu duruma en iyi şekilde nasıl yaklaşabileceğimi düşünmeye çalıştım, boğazımda gergin bir sıkışma hissettim. Ona bunu aşmasını, suçluluk duygusunu bir kenara bırakmasını söylersem, o da daha da direnir ve karşı çıkar. Suçluluk duygusunun onun dostu değil, düşmanı olduğunu anlamasını sağlamalıydim. "Annen burada olsaydı, sana ne derdi?" Elini destekleyici bir şekilde sıktım. "Eğer burada olsaydı, yaptığın şeye katılır mıydı sence? Yoksa senin mutlu olmanı ister miydi?"

Bakışları arkama kaydı. Belki kardeşlerimden biri içeri girmeye karar vermiştir diye düşündüm, ama omzuma baktığımda kimse yoktu. Ona tekrar baktım, kaşlarım sıkıca çatılmıştı. Hâlâ arkama bakıyordu, yüzünde neredeyse boş bir ifade vardı. Kesinlikle *bir şeye* bakıyordu, ama sanki baktığı şey... Onu sadece o görebiliyordu.

O, böyle şeyleri birkaç kez yapmıştı. Ben büyürken, ara sıra, dalıp uzaklara bakardı. Bazen birkaç saniye sürerdi. Bazen birkaç dakika. Sonra, birdenbire kendine gelir ve hiçbir şey olmamış gibi davranırdı.

O zaman anlamamıştım, şimdi de anlamıyorum.

"Baba," diye ısrar ettim, dikkatini tekrar bana çevirerek. "O ne derdi?"

Derin bir nefes verdi. Başı öne eğildi. "Mutlu olmamı söylerdi."

"O sana mutlu olmayı *hak ettiğini* söylerdi." Elinden votka şişesini aldım ve boş şişelerin arasına yere koydum. "On yıldır onun yasını tutuyorsun, baba. Dünya etrafında dönmeye devam ederken, sen donmuş kalmış, ilerleyememiş, zar zor var olmaya devam etmişsin. Eskiden olduğun kişinin sadece bir kabuğu. Autumn seni hayata döndürdü. Tekrar *hissetmeni* sağladı. Tekrar gülümsemeni. Tekrar gülmeni. Seni başka bir kadınla görmek benim için biraz garip olacak ama hayatını birlikte geçireceğin birini bulmayı hak ediyorsun."

Haklı olduğumu bildiği halde, geri çekildiğini, ağızından çıkan sözlere inanmayı reddettiğini görebiliyordum. Bana bakıyordu, ama gözlerinde bunu görebiliyordum. Onu suçluluk duygusuna kaptırıyordum.

Buna izin veremezdim.

"Biliyorsun, o benim hayatımı kurtardı." Ne demek istediğimi anlamayan adam hafifçe kaşlarını çatı. "Arenada. Talon'un adasında. O zamanlar bilmiyordum, ama ben bir adamın yüzüne taşla vururken, onun askerlerinden biri arkamdan gizlice yaklaşıyordu. Sonra, birdenbire, bir bıçak havada uçarak onu yere serdi

beni sırtımdan bıçaklamadan hemen önce onu yere serdi. Autumn'dı. O bunu gördü ve beni kurtardı. Lukyan'ı da. Bir saniye bile geçmeden, Talon'un askerlerinden biri ona saldırdı ve omzundan bıçakladı. Bizi kurtarmak için kendini tehlikeye attı."

"Bunu bilmiyordum," diye fısıldadı.

Onun bakışlarını yakaladım ve bir sonraki sözlerimin ne kadar önemli olduğunu anlaması için onu teşvik ettim. "O bunu benim için yapmadı, baba. Beni tanı mıyordu. Beni umursamıyordu. O ana kadar birbirimize tek kelime bile etmemiştik. O bunu *senin* için yaptı. Kendini tehlikeye attı... *senin* için, çünkü *bizim senin* için ne kadar önemli olduğumuzu biliyordu."

Sözlerimi sindirdi, gözlerinde pek çok duygu parıldıyordu. "Tek istediğim *senin* mutlu olman. *Autumn* seni mutlu ediyor.

on yıl önce verdiğin bir söz yüzünden mutluluğu reddetmeyi bırak. Annem bunu istemezdi. *Biz* de istemiyoruz. Son on yıldır, hepimiz *senin* çevrendeki herkesten kendini kapatmanı izledik. Unutamadığın için mutluluğu reddetmeni izledik." Ayağa kalktım ve ona baktım. "Veda etme zamanı geldi, baba."

Babamın ofisinden çıktıktan sonra mutfağa girdim ve Nikolai, Tatiana ve Lukyan'ı ada tezgahının etrafında otururken buldum. "Zihinsel olarak yorgun" hissettiğim durumu ifade etmek için yetersiz kalıyordu.

Babamla yaptığım konuşma beni mahvetmişti. Beni neredeyse tamamen yıkmıştı. Onu bu halde görmek ruhumu *acıtıyordu*, ama söylediklerimi dikkate alırsa bu acı buna değecekti. Beni dinlerse.

Ancak bu konuda henüz bir karar verilmemişti.

"Yemek yemem lazım," diye inleyerek Tatiana'nın yanındaki koltuğa oturdum.

En iyi arkadaşım bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Nasıl gitti?"

"Kahretsin," diye dürüstçe cevap verdim. Bankın üzerinde bir kase meyve vardı. Birkaç üzüm kopardım ve ağzıma attım. "Babam lanet bir boğa kadar inatçıdır."

"Ahh, demek hepiniz bu özelliği ondan almışsınız," diye şaka yaptı.

Ona ciddi bir bakış attım. "Ha. Ha. Ama evet, muhtemelen." Onu kolundan hafifçe ittim. "Seni kaltak."

Nikolai ayağa fırladı. "Hey! Onu itme. O hamile!" diye bağırdı.

"Nikolai, sorun yok," diye gülerek Tatiana. "Bana neredeyse dokunmadı bile. Otur geri, canım."

Nikolai, Tatiana'nın diğer tarafına otururken bana öfkeyle baktı.

Tatiana'ya kaşlarını kaldırdım. "Tanrım, ne oluyor?"

Tatiana, Nikolai'nin elini teselli edercesine okşadı. "O biraz fazla koruyucu."

"Biraz mı?" diye alay ettim. "Seni *gerçekten* incitmiş olsalar ne olurdu, düşünmek bile istemiyorum."

"Ölür," dedi kardeşim tamamen ciddi bir yüz ifadesiyle.

Doğru gibi geliyor.

Gözlerim karşımda oturan Lukyan'a kaydı. Önünde yenmemiş bir kase mısır gevreği vardı, bakışları sütte ileri geri kayan kaşığa sabitlenmişti.

"Lukyan." Bana baktı. "İyi misin?" "İyiyim," dedi, sesi monotonda.

İyi değildi. Hiç de iyi değildi. Ben oraya geldiğimden beri tek bir şaka bile yapmamış, aptalca bir şey söylememişti. Başka biri için bu normal olabilirdi. Ama Lukyan için bu inanılmaz derecede endişe vericiydi.

"Geçen gün başıma gelenlere inanmayacaksın," diye başladım, onun eğlenceli ve neşeli tarafını ortaya çıkarmaya çalışarak. "Sokakta yürüyordum ki, birdenbire topuğum kırıldı. Dengesini kaybettim ve bir at pisliği yığına düştüm. Köpek pisliği değil. *At pisliği.*"

Normalde Lukyan gülerdi. Parmakla gösterir, acımasızca alay ederdi. Muhtemelen olayın fotoğrafı veya videosu olup olmadığını sorardı

"Bu berbat," diye mırıldandı ve hemen önündeki kaseye kaşığı daldırmaya devam etti.

O bunların hiçbirini yapmadı. Sadece "Bu çok kötü" diye mırıldandı ve hemen önündeki kaseye kaşığı daldırmaya devam etti.

Bir iç çekerek, onu itti ve ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Görüşürüz çocuklar." Ve başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Tatiana'nın yüzünde endişe belirdi. Nikolai'nin yüzündeki ifadeyle birebir aynıydı. Lukyan'ın tuhaf davranışlarını başka birinin de fark etmiş olması rahatlatıcı mıydı, yoksa bu durum her şeyi daha da korkutucu hale mi getiriyordu, emin değildim.

"İkiniz onun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Nikolai başını salladı. "Hayır. Babamla bir ilgisi olduğunu sanıyorum, ama emin değilim."

Birkaç tane daha üzüm kopardım ve ağzıma attım. "Aleksandr ne dedi?"

"O sinir bozucu bir şekilde cevap vermeyi reddetti. Ama iyi bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Boynundaki morlukları gördün mü?" diye sordu Tatiana.

Gördüm. Sparring ya da kavga sırasında oluştuğunu düşünmüştüm. Aleksandr'ın babamın ofisine girmeden önce bana söylediği gizemli sözler aklımdan geçti. "Aleksandr, babamın yanında dikkatli olmam gerektiğini söyleyip duruyordu. Sen de duydun. Sence..."

Nikolai'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Açıkçası bilmiyorum..."

"Pizza!" Aleksandr evin önünden bağırdı. Bir dakika sonra, Arturo ile birlikte mutfığa girdi, ikisinin de elleri pizza kutularıyla doluydu.

"Bunu sonra konuşuruz," diye fısıldadım.

Nikolai başını salladı.

Arturo doğruca bana doğru geldi. "Pepperoni. Ekstra peynirli." Kutulardan birini önüme koydu.

"Kahramanım," diye inledim ve kutuyu açtım. Taze pişmiş salamın kokusu burnuma çarptı ve tekrar inledim. "Evet, harika." Tereddüt etmeden bir parça alıp büyük bir ısırık aldım. "Teşekkür ederim."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Rica ederim." Ben pizzayı yemeye dalmışken arkama geçti

"Nasılsın?" diye kulağıma fısıldadı.

Omurgamdan aşağı titreme geçti. Tanrım, onun bu kadar yakınımda olmasını seviyordum. "İyiyim."

Yaklaşarak yüzünü saçlarıma gömdü ve derin bir nefes alarak kokumu içine çekti. "Hayır, değilsin. Ama bunu sonra konuşuruz."

Birkaç asker, verandaya açılan çift cam kapıdan mutfağa girdi. Aleksandr onlara pizza ikram etti ve biri hariç hepsi nazikçe kabul etti.

"Teşekkürler, ama karım kolesterolümü izlemem konusunda başımın etini yiyor." Jonas buzdolabına gitti ve içinde yiyecek dolu bir kap çıkardı. Isıtmak için mikrodalgaya koydu.

"Ne kadar kalacaksın?" diye Tatiana'ya sordum. İnanılmaz derecede dikkatimi dağıtan kocam yerinden kıpırdamadı, etrafımda dolanıp durdu. Şikayet ettiğimden değil tabii. Sadece odaklanmamı inanılmaz derecede zorlaştırıyordu.

"Birkaç gün kalacağım, ama pazartesi derslerim için geri dönmem gerekiyor. Nikolai'ye kalmasını söyledim..."

"Ama kalmayacak," diye araya girdi Nikolai, bir dilim pizza uzanarak.

Evet, bunu duyduğumda hiç şaşırmadım. Pizzamdan bir ısırık aldım ve Arturo'ya uzattım. O da öne eğilip pizzadan bir ısırık aldı. "Dersler nasıl gidiyor?"

"İyi!" diye neşeyle cevapladı. "Daha yeni başladılar ama şimdilik hoşuma gidiyor... Ah, *olamaz*." Yüzü birden soldu, mide bulantısı hissi onu sardı.

"Ne? Ne oldu?" Nikolai hemen sordu, ayağa fırlayıp elini sırtına koydu.

"Oh, hiçbir şey. Sorun yok."

"Hayır, değil. Kusacakmış gibi görünüyorsun. Miden mi bulanıyor? Yatman mı lazım? Seni yukarı yatak odasına taşıyabilirim..."

"Sakin ol, aşkım. Ben iyiyim." Tatiana derin bir nefes aldı ve bu durumu daha da kötüleştirdi. Sanki kusacakmış gibi elini ağzına götürdü, yanakları şişti.

"İyi olmadığını düşünüyorum." Elimi omzuna koydum. "Belki dinlenmelisin."

"Hayır, hayır, gerçekten iyiyim. Sadece..."

"Sadece ne? Ne var?" Nikolai ısrar etti, gözleri endişeyle doluydu.

Jonas bize katıldı ve sıcak, buharlı yemeğin bulunduğu kabını mutfak tezgahının üzerine koydu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım, ama bir çeşit balık yemeği gibi kokuyordu. Tatiana'nın gözleri yemeğe takıldı ve yüzü daha da soldu.

Nikolai bunu hemen fark etti. "O mu?" diye sordu, yemeği işaret ederek. "Mideni bulandırıyor mu?"

Tatiana cevap vermekte tereddüt etti. "Gerçekten sorun yok. Halledebilirim, hayır Nikolai, yapma."

Kardeşim çoktan harekete geçmişti. Jonas'ın kabını aldı, çift kapıya doğru yürüdü ve yemeği dışarı attı.

"Hey!" Jonas inanamayan bir şekilde bağırdı. "Bunu karım yaptı!"

Elinde hala yemeğin bir kısmı olan bir çatal vardı. Nikolai onu da kapıp dışarı attı.

"Tanrım. Bu 'koruyucu' olayı gerçekten yeni bir boyuta taşıyor, değil mi?" Nikolai bir adım daha ileri gidip Jonas'ı da dışarı attığını izleyerek güldüm.

"Hiç bilmiyorsun," diye inledi Tatiana.

"Biraz eğlenmeliyiz. Aman Tanrım, harika bir şaka fikrim var..."

"Hayır," dedi hemen.

"Hadi ama!" Heyecan verici bir heyecan içimi kapladı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorsun. Ya biz..."

"Hayır, hayır ve hayır." Sert sesi bu konuda tartışmaya yer bırakmadı. "Sanırım yukarı çıkıp biraz uyuyacağım. O balığın kokusu midemi bulandırdı. Nikolai'ye haber verir misin?"

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Tamam. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kafasını sallayarak ayağa kalktı. "İyiyim. Sonra görüşürüz."

Hepimiz vedalaştık ve o gitti. Nikolai sonunda arkasını döndüğünde onun gittiğini görünce yüzünde panik belirdi.

"Nerede o?"

Kötü, alçakça bir kahkaha kafamda yankılandı. "Uzanması gerekiyordu. Meğer onu mide bulandıran yemek değilmiş. Senin tıraş losyonunmuş."

Nikolai'nin yüzü soldu. "Hemen duş alacağım." Daha önce hiç görmediğim bir hızla odadan fırladı.

Ben kahkahalara boğuldum.

"Sen kötüsün," dedi Arturo kulağıma gülerek.

Omzumun üzerinden bakıp omuz silktim. "Benimle evlendiğinde bunu biliyordun."

Parlak ve ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Biliyordum. Ve başka türlü süzünü istemezdim."

Kırkınıc Bölüm

DIMITRI VOLKOV

ESKİ yatak odamın kapısına bakarken, kafamda o kadar çok düşünce dolaşıyordu ki, neredeyse hepsi beni aşırı heyecanlandırıyordu.

İllayana haklıydı.

O ofisimden ayrıldıktan sonra, birkaç saat boyunca söylediği her şeyi tekrar tekrar düşündüm. Sözleri canımı yaksa da, kalbimin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyordum. Ve bunu daha önce fark edemediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

Autumn'ı incitmeden önce.

Yaptıklarımın utanıyordum. Ona söylediklerimden utanıyordum. Bunu düzeltmem gerekiyordu, ama önce yapmam gereken başka bir şey vardı.

Derin bir nefes alıp, kapı koluna uzandım ve kapıyı açtım. On yıl sonra ilk kez, Yekaterina ile birlikte paylaştığımız odaya adım attım. Bir anda pek çok anı aklıma doldurdu, ama bu anılar beni zmek yerine yüzüme bir glmsemi getirdi.

Veda etme zamanı geldi, baba.

Evet. Evet, yleydi.

Odayı dolaşarak her şeyi gözlerimle süzdüm. Parmaklarım mobilyalara hafifçe dokundu, yürürken Yekaterina ile geçirdiğim zamanlar zihnimde canlandı. Gülümsemesi. Kahkahası. Beni gördüğünde gözlerinin parlaması.

Bu, uzun zamandır inkar etmeye çalıştığım bir şeyi fark etmemi sağladı.

Yekaterina'yı seviyordum ve muhtemelen onu her zaman sevecektim. O, hayatımın büyük bir parçasıydı. Çocuklarımın annesiydi.

Ama artık ona aşık değildim ve bu ikisi arasında çok büyük bir fark vardı.

Ona verdiğim sözlere rağmen, kalbim başka birine aitti. Bu durum beni dizlerimin üzerine çökertmek için yeterince suçluluk duygusuyla doldurmalıydı, ama ben yatak odasında dolaşırken adımlarımda kararlılıkla daha dik duruyordum.

Yekaterina'nın yasını o kadar uzun süre tuttum ki, sanki tek bildiğim şey buymuş gibi. Suçluluğun beni yönetmesine izin vermeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Suçluluk duymayı tamamen *bırakmanın* zamanı gelmişti. Onu bırakmanın. Hayatıma devam etmenin.

Bu gerçeği fark ettiğimde kalbim hafifledi ve doğru şeyi yaptığımı hiç şüphe duymadan anladım.

Keşke bunu anlamam bu kadar uzun sürmeseydi.

Odayı bir tur attıktan sonra, yatağın ucuna oturdum ve gözlerimi kapattım. Orada ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum, Yekaterina ile birlikte geçirdiğimiz tüm güzel anıları hatırladım. Çocuklarımızın büyüdüğü tüm anları. Tüm mutlu anları. Tüm üzücü anları. Her şeyi hatırlamak için zaman ayırdım. Onu bırakmadan önce, birlikte geçirdiğimiz hayatı onurlandırmak için, çünkü o bunu hak ediyordu.

Sonra, her şeyi toplamaya başladım.

Saatlerimi aldı ve onu duyamayacağını bilmeme rağmen, sanki duyabiliyormuş gibi Yekaterina'yla sürekli konuştum, tüm kıyafetlerini, ayakkabılarını ve çeşitli eşyalarını kaldırdım. Onlara hak ettikleri saygıyı göstererek, şefkatle ve özenle kutulara koydum.

Sadece Yekaterina'nın eşyalarını değil, benimkilerini de paketledim. Önceki hayatımdaki her şey onunla birlikte gitti, çünkü hepsi oraya aitti. Artık o adam değildim. O, onunla birlikte öldü ve onunla birlikte gömülmeyi hak ediyordu.

İllayana uğrayıp yardım teklif etti, ama ben ona bunun kendi başıma yapmam gereken bir şey olduğunu söyledim. Kendi başıma yapmam gereken bir şey.

Ona annesinin eşyalarından istediğini alabileceğini söyledim. Gözleri yaşlı bir şekilde, birkaç takı ve koyu renkli bir bluz seçti.

İşimi bitirdiğimde, güneş çoktan ufukta batmıştı. Karanlık çöktü ve evi benim ruh halime uygun, uğursuz bir aura ile kapladı. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu, o kadar çok duygusal çalkantı yaşamıştım ki, tamamen bitkin düşmüştüm.

Ama kapıda durup boş odaya bakarken kendimi daha hafif hissettim. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış, son on yıldır kalbimi sıkıştıran baskı nihayet ortadan kalkmış gibi.

Etrafıma baktım, bakışlarım duvardan duvara dolaşırken bir nostalji dalgası beni sardı. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Her zaman ulaşamayacağım bir an olduğunu düşünmüştüm. Yapamayacağım bir şey olduğunu.

Ama oradaydım.

Yekaterina odanın ortasında belirdi, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümseme ve gözlerinde yaşlar vardı.

Ben de gülümsedim. "Hoşça kal, Yekaterina."

Gözlerini kapattı ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Hayalet gibi görünümü gecenin karanlığında kayboldu.

Ve onunla son kez görüşeceğimi biliyordum.

Ertesi gün, oturma odasında oturmuş telefonuma bakıyordum. Sadece bir hafta önce de aynı yerde, aynı pozisyonda oturmuş,

Autumn'a ne mesaj atacağımı düşünüyordum.

Nasıl bu kadar batırabildim ki?!

Kendimi vurmak istedim.

Bütün gece uyuyamadım, Autumn'la olanları nasıl düzelteceğimi, ama aynı zamanda oğlumla olanları da nasıl düzelteceğimi düşündüm.

İkisine de yaptıklarım için hiçbir mazeretim yoktu. Ona ve ona söylediklerim için. Lukyan'a öyle davrandığım için. İkiisiyle de barışmam gerekiyordu.

Uyandığımda ilk yaptığım şey Lukyan'ı bulup özür dilemekti. O omuz silkti ve sorun olmadığını söyledi, ama onun değiştiğini fark etmem uzun sürmedi. Oğlumun ruhunu kırmıştım. Artık eskisi gibi değildi ve hepsi benim hatamdı.

Hepsi benim lanet olası hatamdı.

Bunu düzeltmem gerekiyordu. Gözlerindeki o ezilmiş, incinmiş bakışı silmem gerekiyordu. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sonra Autumn vardı.

Beni tekrar görürse, beni gördüğü anda vurma hakkı vardı ve ben de bunu yapacağından korkuyordum. Bu beni rahatsız etmiyordu. Beni endişelendiren, özür dileme fırsatı bile bulamadan beni öldürebileceği gerçeği idi.

En iyisi onu aramak ve bana kendimi açıklamam için bir şans vermesini ummaktı. Eğer vermezse, onu bulup beni dinlemesini *sağlayacaktım*. Sadece elinde silah olmadığından emin olmam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım. *Haydi bakalım. Arama tuşuna* bastım.

Otomatik bir mesaj geldi. "*Bu numara kullanılamıyor.*"

"Ne?" diye mırıldandım. Lanet şey çalmadı bile. Bir tür hata olduğunu düşünerek başımı salladım ve tekrar denedim.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Aynı şey devam etti ve neredeyse telefonu odanın diğer ucuna fırlatacaktım.

"Neden?!" diye bağırdım, sesimde bir parça huysuzluk vardı.

Aleksandr, Drea, Nikolai ve Tatiana salona girdi. Ardından garip bir sessizlik oldu. Aleksandr ile aramızdaki ilişkiler, olanlardan sonra hâlâ gergindi, ki bu gayet normaldi. Tam bir ahmak gibi davranmıştım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Nikolai. Tatiana'nın elini tutarak onu kanepenin yanındaki koltuklardan birine götürdü ve oturmasına yardım etti. Bana dostça bir gülümseme attı, ben de ona gülümsedim. "Bilmiyorum." Ne zaman Autumn'u aramaya çalıştığımda olanları anlattım Autumn'un numarasını her aradığımda olanları anlattım ve hepsi birbirlerine baktılar. "Ne?" diye sordum, bakışlarım aralarında gidip geliyordu. "Bu bakışlar ne?"

Drea kanepenin yanıma oturdu ve bacaklarını çaprazlayarak oturdu. "Genellikle böyle bir şey olduğunda, numaranın engellendiği anlamına gelir."

Gözlerimi kırptım. *Beni engelledi mi?*

Tamam, ona yaptıklarımı düşünürsek, bu anlaşılabilir bir durum. "O zaman ona nasıl ulaşabilirim?"

"Ulaşamazsın." Aleksandr cevapladı. "O seni engellemeyi kaldırmadıkça." "Ona ulaşamıyorsam, bunu nasıl yapmasını söyleyebilirim?" diye homurdandım,

"Başka bir numaradan aramayı deneyebilirsin?" Tatiana bana telefonunu uzattı.

Ona teşekkür ettim ve telefonumdan Tatiana'nın telefonuna Autumn'un numarasını kopyaladım.

Üçüncü çalınıştta cevap verdi. "Alo, ben Autumn."

Onun sesini duyduğumda tüm dünyam aydınlandı, kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Merhaba, ben..."

Bip, bip, bip.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve inanamayan gözlerle ona baktım.

Drea yüzünü buruşturdu. "Sana kapattı mı?"

"Evet." *Tamam, bunu hak etmiştim.* Boğazımı temizledim ve onu tekrar aradım.

"Bu numara kullanılamıyor."

Ağzım açık kaldı. "Bu numarayı da engelledi!" "Ouch," Nikolai yüzünü buruşturdu. "Sana gerçekten kızmış."

Homurdandım. "Telefonunu ver."

Nikolai gecikmeli olarak telefonu uzattı. Onun numarasını tekrar aradım. Bu sefer hızlı ve doğrudan konuya girmem gerekiyordu.

"Alo, ben Autumn." "Kızgın olduğunu biliyorum..." *Bip, bip, bip.*

"Orospu çocuğu!" Tabii ki, onu geri aramaya çalıştığımda da bağlantı kurulamadı. Nikolai'nin numarasını da hemen engellemişti.

Aleksandr, ben elimi ona doğru uzattığımda çoktan cebinden telefonunu çıkarmıştı. Telefonu aldım ve onu aradım. *Tekrar.*

"Merhaba, ben Autumn," diye cevapladı. "Bir saniye izin verin..."

Bip, bip, bip.

"*Lanet olsun!*" Telefonu odanın diğer ucuna fırlatmak üzereydim ki Aleksandr öne atıldı ve beni durdurmak için ellerimi kavradı. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle telefonu elimden kaptı.

"Al bakalım. Benimkini dene," dedi Drea neşeyle.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Dördüncü seferde şansın yaver gider," dedi Tatiana cesaret verici bir şekilde.

Parmaklarım lanet olsun ki çaprazdı.

Ama öyle olmadı, çünkü Autumn'un numarasını tekrar aramaya çalıştığımda, doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Kafam karıştı. "Doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor."

"Yüzük yok mu?" diye sordu Nikolai.

Sadece kontrol etmek için tekrar denedim. "Hayır."

"Genelde bu, ya telefonunu kapattığı ya da kırdığı anlamına gelir."

Dalga mı geçiyorsun benimle?!

Tatiana manikürlü parmağını çenesine dokundurdu. "Telefonunu kırmış olacağını sanmıyorum. Muhtemelen sen sürekli aradığın için kapatmıştır. Bugünlerde kimse telefonsuz dolaşmaz."

"Bir tane atma telefonu olabilir," dedi Aleksandr. "Hatta iki ya da üç tane bile olabilir. O bir suikastçı. Sadece bir telefonu olduğunu sanmıyorum."

Drea parmaklarını şıklattı. "Bu iyi bir nokta."

Nikolai'ye baktım. "Bana o kullan-at telefonların numaralarını bul."

Oğlum gözlerini devirdi. "Bu işler öyle yürümüyor."

"Neden?"

"Autumn'ın adını aratıp sahip olduğu tüm kontrollü telefonları bulamam. Onlar kontrollü telefonlar çünkü. Sahiplerini bulmak zor."

İçimde bir hayal kırıklığı yükseldi. *Neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki?* Sadece onunla konuşmak istiyordum. Onunla konuşmam *gerekiyordu*. Ondan özür dilemem ve söylediklerim için ne kadar pişman olduğumu söylemem *gerekiyordu*. Hiçbirini kastetmediğimi. Sadece ona olan duygularımla mücadele ediyordum ve öfkelenmişim.

Bu, davranışımı veya eylemlerimi hiçbir şekilde mazur göstermezdi. Ama yine de ona bunu söylemem *gerekiyordu*.

Ve ondan af dilemek.

Kızıl Ölüm'ün bana vereceğinden emin değildim, ama verene kadar yalvaracaktım.

Tatiana doğruldu, gözleri parlıyordu. "Onu tanıyan birini tanıyor musun? Belki onun kullandığı telefon numaralarını biliyor ya da nerede olabileceğini biliyor olabilir?"

"Aslında evet." Ayağa kalktım. "Hepinize yardımlarınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Tatiana ve Drea gülümserken, oğullarım bana tuhaf bir bakış attılar. "Rica ederiz," diye mırıldandılar, yüzlerinde hafifçe şaşkın bir ifade vardı.

Zaman kaybetmek istemediğimden, ofisime doğru yürüdüm, masama oturdum. Kimi arayacağımı bildiğimden, önce bir teslimat ayarlamam *gerekiyordu*. Bunu hallettikten sonra, yan çekmecedeki kartvizitlikimi çıkardım ve hızlıca karıştırarak aradığım kartı buldum.

İş ortaklarım söz konusu olduğunda, biraz eski kafalıydım. Onların bilgilerini cihazlarda saklamayı ve fiziksel, basılı kopyalarını bulundurmayı tercih ediyordum. Bana paranoyak diyebilirsiniz, ama ben öyle tercih ediyordum.

Aradığım numarayı bulur bulmaz, ev telefonundan onu aradım.

"Ne?" diye sert bir sesle cevap verdi. "Elias."

Ben Dimitri Volkov."

"Evet, biliyorum. Arayan numara göstergesi var. Ne istiyorsun?"

Her zamanki gibi çok nazikti. "Müşterilerinizden biri hakkında bazı bilgilere ihtiyacım var."

"Ben ispiyoncu değilim," diye hemen tersledi.

"Sana bir kutu Johnny Walker Blue var." Elias bir an sessiz kaldı. "Kim bu?"

Sandalyeye yaslanarak sıırttım, içimi zafer duygusu kapladı. Elias Huber, bizim dünyamızda tanınmış bir suikastçı eğitimci idi. Talon'un adasında geçirdiğimiz zamandan, Elias'ın Autumn'u eğitmekle kalmayıp, onunla yakın bir bağ kurduğunu biliyordum. Onun nerede olduğunu veya onunla nasıl iletişime geçileceğini bilen biri varsa, o da Elias'tı. Yetmişli yaşlarının sonlarında, huysuz bir adamdı. Çok açık sözlü, çok direkt ve saçmalıklara tahammülü olmayan bir tavrı vardı.

"Autumn DeValos."

"Ahh," diye güldü. "Demek *sen* o'sun."

"O musun?" diye sordum. "Ne o musun?" "Onu kaçıran kişi."

Oturdum, omurgam düzleşti. "Neden bahsediyorsun? Kaçmak mı? Nereye kaçmak?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Sadece bir süreliğine ayrılacağını söyledi. Ortadan kaybolacaktı."

Panik ve suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı, nefesimi kesti. Tanıdığım Autumn güçlü ve cesurdu. Hiçbir şeyden kaçmazdı. Her şeye karşı dik durur, orta parmağını havaya kaldırır ve "siktir git" tavrıyla karşılık verirdi.

Bütün bunların sebebi benim olduğumu bilmek acı vericiydi. Onunla aramızı düzeltme şansımın her geçen saniye hızla azaldığını bilmek daha da acı vericiydi.

"*Bir şey biliyorsun, değil mi?*" diye ısrar ettim. Düğmeli gömleğimin yakasını çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

"Hayır. Sadece yarın uçağa bineceğini biliyorum."

Yarın mı?! Korku içimi kemirdi. "O uçağın bilgilerini istiyorum. *Hemen.*"

Elias burnunu çektirdi. "Bilmiyorum."

Hayal kırıklığıyla hırıldadım. "Ne demek yok?! Sana söylemedi mi?"

"Bana hiçbir şey söylemedi. Nereye gittiğini, uçağının saatini, hiçbir şeyi söylemedi. Sadece gideceğini ve bir süre dönmeyeceğini söyledi."

Gözlerimi elimle kapattım. "Peki ya havayolu şirketi?" "Uh," diye yüksek sesle geçirdi. "Delta Havayolları, sanırım."

Bu yeterli olmalıydı. "Tamam. Teşekkürler." "Bir dakika bekle. Johnny Blue'm nerede?"

"Zaten size gönderildi. Birkaç gün içinde elinize ulaşacaktır."

"Öyle olsa iyi olur."

"Seninle konuşmak zevkti, Elias."

"Evet, neyse ne." Sonra telefonu kapattı.

Telefonu sertçe kapattım. "Nikolai!" diye bağırdım. Birkaç saniye sonra oğlum odaya koştu.

"Ne? Ne oluyor?"

Ayağa kalkıp ellerimi masaya dayadım ve tüm dikkatimi ona vererek ona baktım. "Delta Havayolları'nın CEO'sunu bana bağlaman gerekiyor."

Kırk Birinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

"AFEDERSİNİZ! Sinirli, öfkeli bir kadın geçiyor!" Havaalanında koşarken, el bagajım arkamda sürükleniyordu ve çantam sürekli omzumdan kayıyordu.

Geç kalmıştım. Çok geç kalmıştım. Uçağımı kaçırma ihtimalim çok yüksekti ve eğer kaçırsam, birini öldürecektim.

Muh t emelen beni geç kalmama neden olan o aptal taksi şoförü.

Tabii. Çünkü geç kalmanın, gitmekten vazgeçmekle hiçbir ilgisi yoktu.

İçimdeki o sinir bozucu sesi görmezden geldim ve görevime odaklandım: uçağa binip Amerika'dan defolup gitmek için kapıya ulaşmak.

Bir hafta önce Dimitri'nin yanından ayrıldıktan sonra, derin ve karanlık bir depresyona girdim. Hayatımda sevdiğim ilk ve tek erkeğin beni sevmemesi ve birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlardan pişmanlık duyması gerçeğini kabullenmek zordu. Paylaştığımız tüm o anların

uzun sohbetler, ateşli dokunuşlar ve özlem dolu bakışlar onun için hiçbir şey ifade etmediğini bilmek acı vericiydi. Hiçbir şeyden de *azdı*. Onun için hepsi bir hataydı.

Dövülmüş, bıçaklanmış, tecavüze uğramış ve işkence görmüştüm, ama bu?

Bu beni neredeyse öldürüyordu.

Sonra, o derin üzüntü ve yenilgi havuzunda sıkışıp kalmışken, bir anlık açıklık geldi.

Dimitri benimle olmak istemiyorsa, bu *onun* kaybıydı.

Ben lanet olasıca muhteşemdim. Akıllı, komik, seksiydim ve yüz metre uzaklıktan bile hedefi tam isabetle vurabilirdim. Ben yürüyen bir ıslak rüyaydım ve Dimitri-Sik kafalı-Volkov'un beni farklı düşünmeye zorlamasına izin vermeyecektim. Beni yıkmak.

Ne yazık ki, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Meğer kalp kırıklığı, sadece irade gücü, bol miktarda alkol ve çokça küfürle atlatılabilecek bir şey değilmiş. O pislik olmadan daha iyi olduğumu kendime kaç kez söylersem söyleyeyim, onu her düşündüğümde kalbim ve ruhum hala kanıyordu.

Bu yüzden, o acıyı öfkeye dönüştürmeye karar verdim.

İşe yaradı... bir şekilde. Kızgın olmayı sevdim. Bütün gün ağlamak yerine, eşyaları parçaladım ve Dimitri'nin kafasına vuruyormuş gibi yaptım. Çok terapötik bir etki yarattı.

"Affedersiniz! Dikkat edin! Çekilin, çekilin, çekilin!" Havaalanı insanlarla doluydu, insanlar sıralarda durmuş uçuşlarını bekliyorlardı. Görünüşe göre, insanlar "Çekil lan yolumdan" cümlesini anlamayı bırakmışlardı çünkü kimse kıpırdamıyordu ve ben kalabalığın arasında eğilip kıvrılmak zorunda kaldım.

"Yirmi dört numaralı kapı, yirmi dört numaralı kapı, yirmi dört numaralı kapı," diye mırıldandım, çılgınca koşarken. Teknik olarak, uçuş bilgilerime göre, uçağa binmek için otuz yedi dakika önce kapıda olmam gerekiyordu. Bunun gerçek bir kuraldan çok bir öneri olduğunu umuyordum.

Sonunda kapıyı bulduğumda, büyük bir rahatlama ile nefes verdim. Masada kahverengi gözlü, kırmızı rujlu sarışın bir kadın bekliyordu. Bu benim için iyi bir işaretti. O kadar hızlı koştum ki, neredeyse masanın üzerine atlayacaktım.

"Merhaba, merhaba, Avustralya'ya giden DA1794 sefer sayılı uçuş. Geç kaldım mı? Geç kaldım mı?" Nefes almadan aceleyle sordum.

Kadının yaka kartında "Tasha" yazıyordu. Gülümsedi, ama yüzünün altında başka bir şeyin izleri vardı. Belki de tedirginlik? "Hayır, sorun yok. Pasaportunuz ve biniş kartınız var mı?"

"Gerçekten mi?" Derin bir nefes aldım. "Evet, burada yanımda." Çantamı hızlıca aradıktan sonra belgeleri buldum ve ona uzattım.

Belgeleri hızlıca kontrol ettikten sonra bana geri verdi. "Tamam, her şey yolunda. İyi uçuşlar."

"Teşekkürler! Çok teşekkürler." Kemiklerimi dolduran rahatlama beni çok sevindirdi. Gerçekten çok geç kalacağımı ve uçağı kaçıracığımı düşünmüştüm.

Ne yazık ki, tüm bu coşku, bir şeylerin yolunda gitmediğini gösteren bazı ayrıntıları gözden kaçırmama neden oldu. İlki, neredeyse kırk dakika geç kalmış olmama rağmen uçağı binebilmiş olmamdı. İkincisi, Tasha'nın yaydığı tedirginlikti. Sonra üçüncüsü vardı... Uçağı bindiğimde, uçakta başka yolcu olmamasıydı.

Aptal beynim, özellikle önceki gün olanlardan sonra Dimitri'den olabildiğince uzaklaşmak için uçağı binmeye o kadar odaklanmıştı ki, tüm bunlar kafamın üstünden uçup gitti.

O piç kurusu *gerçekten* beni arayıp konuşmak istedi. Sanki bana söylediklerinden sonra ona zaman ayıracakmışım gibi. İtiraf etmeliyim ki, telefonu yüzüne kapatmak çok tatmin ediciydi ve bunu bir kez, iki kez değil, üç kez yaptım!

Onun ne kadar sinirlendiğini hayal edebiliyorum. Telefonu parçalamış olsa bile şaşırırmazdım. Dimitri görmezden gelinmekten hoşlanmazdı. Bu da olayı daha da tatlı hale getirdi.

Ama onun bana ulaşmaya çalıştığını bilmek, aptal kalbimin bir şans vermemi haykırmasına neden oldu. Ne söyleyeceğini görmek için.

Buna izin veremezdim. Ona bir milim bile taviz veremezdim çünkü onu affetme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum. Bu yüzden uçağıma yetişmem çok önemliydi.

Oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Biletimizi iki kez kontrol ettikten sonra, doğrudan koltuğuma gittim. Pencere kenarı koltuk ve ekstra ayak mesafesi için biraz daha fazla para ödemiştim. Koltuğumu bulduktan sonra, el bagajımı baş üstü bölmesine koydum ve oturdum.

El çantamı yanımda tuttum. İçinde gerekli tüm eşyalarım vardı. Kulaklıklarım, kitabım, bulmacalarım ve telefonum.

Henüz havalanmamış olsak da, pencereden dışarı bakmak bana biraz huzur verdi, bedenim ve zihnim neredeyse anında sakinleşti.

Artık çok fazla zaman kalmadı, yakında gideceğim.

Bir yanıma buna sevindi, diğer yanıma ise... pek değil. Hâlâ içimde, Dimitri ile aramızdaki sorunların düzelebileceği umuduyla kalmak isteyen bir parça vardı. Ama buna izin vermedim. Onun söylediklerinden sonra... aramızdaki her şey bitmişti. Artık onun oyunlarına gelmeyecektim.

Ayak sesleri kulağıma ulaştı. Bakışlarımı pencereden ayırmadan, pistteki diğer uçakların kalkışını izliyordum ki, biri yanıma oturdu. Vücudum farkındalıkla titredi. Kim olduğunu görmek için bakmama bile gerek yoktu. Vücudumu bu şekilde tepki verecek tek bir kişi vardı ve o, görmek istediğim son kişiydi.

Yavaşça başımı sola çevirdim. Dimitri-Dickhead-Volkov orada oturuyordu, her zamanki gibi çok şık görünüyordu. Aptal herif. Koyu renkli, üç parçalı takım elbise sert, kaslı vücuduna tam oturmuştu, tuz ve biber saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve kokusu?

Siktir git.

Koyu, zengin ve son derece baştan çıkarıcı. Onu gördüğüm anda içim heyecandan yanıyordu. Sonra acı geldi. Öfke. İlk başta hissettiğim çekiciliği neredeyse tamamen yok etti.

"Merhaba, Autumn." Kalın sesi, yumuşak bir okşama gibi tenimde yankılandı.

Kalbim onun yanımda olduğu için çarpıyor olmasına rağmen, ona alaycı bir bakış attım. Vücudum ve kalbim onu gördüğü için mutlu olabilir, ama zihnim değildi.

"Genellikle, biri sana telefonu kapatıp numaranı engellediğinde —*birkaç* rakam—bu, seninle konuşmak istemedikleri anlamına gelir," dedim

soğuk bir şekilde, onun yanında mutlu olmaya izin vermedim.

Gözleri, her ayrıntıyı ezberlemek istercesine yüzümü taradı. "Seni özledim," diye itiraf etti tereddüt etmeden.

Tepki vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. *Soğuk ve sert Bratva Kasabı az önce beni özlediğini mi itiraf etti? Cehennem donmuş olmalı.*

Bir hafta önce olsaydı, bu itirafa çok sevinirdim. Gülümser, bir şaka yapar ve onu da özlediğimi söyledim.

Ama şimdi... Bu beni çok kızdırdı.

Cidden öylece ortaya çıkıp, beni özlediğini söyleyerek her şeyin yoluna gireceğini mi sanıyordu?

İnanılmaz.

Boş uçağa bakındım ve bir şey fark ettim. "Bundan sen sorumlusun, değil mi?" diye sordum, boş koltuklara elimi sallayarak.

Kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. Başını salladı.

Öyle düşünmüştüm.

Onu eğlendirmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onunla hiç konuşmak istemiyordum. *Yalan.* Ama bir şey beni delirtiyordu ve bunu öğrenmem gerekiyordu.

"Bütün bu insanları uçağa binmemeleri için nasıl ikna ettin?"

"Basit," diye omuz silkti. "Havayolu şirketini satın aldım ve tüm biletlerini iptal ettim."

"Ooo, ne kadar da havalı zengin McGee." Anlamadığından kaşlarını çattı, ben ayağa kalkıp öfkeyle eşyalarımı toplarken. "*Siktir git,*" diye tükürdüm ve sonra onu geçip uçağın diğer tarafına geçtim.

Ama bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Dimitri Volkov pes edecek biri değildi.

Bu sefer, onun yanıma oturmasını engellemek için koridora en yakın koltuğu seçtim. Kimse oturmak için birinin yanından sıkışarak geçmekten hoşlanmazdı.

İşe yaradı mı?

Hayır.

Dimitri önümdeki koltukların üzerinden atladı ve tamamen rahat bir tavırla yanıma oturdu. Dişlerimi sıktım.

"Sadece konuşmak istiyorum."

"Tamam."

Rahat bir nefes aldı. "Ben..."

Kulaklıklarımı takıp müziğin sesini sonuna kadar açtım. Kulaklıklarımın heavy metal rock müziği çınladı. Dimitri bana pek de etkilenmemiş bir bakış attı.

"Konuşabilirsin demiştim!" Kulaklarımdaki müziğin sesini bastırarak yüksek sesle bağırdım. "Dinleyeceğim demedim!"

Kulaklıklarımı kafamdan çekip aldı.

"Hey!" diye azarladım, kulaklıkları geri almaya çalışarak. "Onları geri ver." "Konuşana kadar vermeyeceğim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sen benimle konuşmak istemiyorsun, Dimitri." "Evet, istiyorum."

Onun gözlerinin içine baktım. "Hayır, *istemiyorsun*. Sadece benimle dalga geçmek istiyorsun. Flörtöz ve komik davranarak gardımı düşürmemi bekliyorsun, sonra da kapıyı yüzüme çarpıp beni aptal gibi hissettireceksin."

Yüzü gözlerimin önünde buruşup gitti. Suçluluk duygusu kalbime yerleşmeye başladı. Onu bu kadar üzgün ve sıkıntılı gördüğüm için birden kendimi kötü hissettim.

Sonra bana söylediği tüm o kötü sözleri hatırladım ve suçluluk duygusu bir anda uçup gitti.

Ayağa kalktım ve ondan uzaklaşmak için koridorda yürümeye başladım.

Dimitri peşimden geldi. "Autumn, ben..."

"Neden seninle konuşmak istemediğimi bilmek ister misin, Dimitri?" diye sordum ve ona dönerek yüzünü gördüm. O an olduğu yerde durdu. "Çünkü söyleyeceklerin umurumda değil." O yüzünü buruşturdu. Ben görmemiş gibi devam ettim. "Tanıştığımız andan itibaren, tek yaptığın beni tehditlerin, hakaretlerin ve sert tavırlarınla uzaklaştırmak oldu. Aslında, kısmen kendimi de suçluyorum. Bütün işaretler ortadaydı. Ben sadece onları görmezden geldim. Senin sunmaya razı olduğun küçük, önemsiz parçaları kabul ettim."

beni ve bir uyuşturucu bağımlısı gibi yedim. Bu sana, bana istediğini gibi davranabileceğini, istediğini söyleyebileceğini ve benim de sadece boyun eğip kabul edeceğim izlenimini verdi.

Kafasını sallamaya başladı. "Ben..."

"Bitirdiğimi mi sandın?" diye tersledim. Ağzını kapattı.

"Senden çok şey çektim, sen de benden çok şey çektin. Sanırım ikimiz de bunu seviyoruz. Birbirimizin sinirine dokunmayı seviyoruz. Kavga etmeyi seviyoruz. Ben ateşim, sen buzsun. Ama ben sana o gün senin bana yaptığın gibi *asla* aşağılayıp saygısızlık etmedim."

O güzel mavi gözleri, sanki sözlerim onu incitmiş gibi acı içinde parladı. Ona fiziksel acı vermiş gibi. "Sadece açıklamam için bana bir şans ver."

"Neden yapayım ki?" diye inanamadan sordum. "O zaman söylemek istediğin her şeyi duydum."

"*Yalvarıyorum* sana, Autumn."

Alaycı bir şekilde gülerek, "Yalvarmak, diz çökmek demektir. Senin gibi bir adam..." dedim.

O, tam önümde diz çöktü. O kadar şaşkındım ki, şok içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. O da bu fırsatı konuşmak için kullandı. "O gün yaptıklarımın ne kadar pişman olduğumu bilemezsin. Ne kadar üzgün olduğumu. Çünkü gerçekten üzgünüm. Çok, çok üzgünüm, Autumn. Keşke hepsini geri alabilsem. Her bir kelimeyi."

Oh, kahretsin.

Ne haltlar dönüyordu? Bu adam kimdi? Çünkü o kesinlikle *benim* tanıdığım Dimitri değildi. Önce, beni özlediğini açıkça itiraf etti. Sonra, *lanet olası dizlerinin üzerine çöktü*. Ve sonunda, özür diledi. Dimitri Volkov. Özür diledi. Ö-Z-Ü-R.

Uçağa bindiğimde, başka bir gerçekliğe mi adım atmıştım?

Kalbimde umut yeşerdi. *Ya eğer...*

Hayır! zihnim bana bağırdı. *Bu da onun numaralarından biri.*

Kanma.

"Kalk, Dimitri," dedim soğuk bir sesle.

Yüzü sıkıntıdan buruştu. "Autumn, ben..."

"Duymak istemiyorum!" diye bağırdım. Eğer dinlersem, onu affetme ihtimalim vardı ve sonra aynı şey tekrar olduğunda, hepsi benim suçum olacaktı.

Topuklarımı döndürdüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım. *Siktir et.* El bagajımdaki tüm eşyalarımı siktir et. Daha fazlasını satın alabilirim. Uçuşumu siktir et. Dimitri'nin ulaşamayacağı başka birçok uçuş vardı —umarım Dimitri'nin ulaşamayacağı uçuşlar. Siktir...

"Lütfen!" Dimitri çaresizlik içinde bağırdı.

Durdum, ayaklarım yerinde sabit kaldı, bir adım daha atmayı reddettim.

Tamam, artık alternatif bir gerçeklikte olduğumu biliyorum.

"Lütfen" Dimitri'nin kelime dağarcığında olmayan bir kelimeydi.

"Üzgünüm" de yoktu, ama yine de o da bunu söyledi. Belki bu sefer farklı olur. Belki o farklıdır.

Bundan çok şüpheliydim. O hep böyle yapardı. Beni uzaklaştırır, sonra tekrar kendine çeker, sonra yine uzaklaştırırdı. Ama her seferinde durum daha da kötüleşirdi. Biraz daha fazla incitirdi. Bir daha buna kanmayacaktım...

"Hoşça kal dedim."

Kaşlarımlı çattım. *Hoşça kal mı?* Merakıma yenik düşerek, dönüp sormadan edemedim: "Kime hoşça kal?"

Yutkundu. "Yekaterina."

Aniden, kafam daha da karıştı. Anladığım kadarıyla, karısı on yıldan fazla bir süre önce ölmüştü. *Az önce* veda ettiğini söylerken ne demek istedi?

Bunu öğrenmenin tek yolu sormaktı.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Anlamıyorum."

Derin bir nefes aldı, sanki kendini toparlamak istercesine. Düşüncelerini. "Yekaterina öldüğünde, bir parçam da onunla birlikte öldü. Bu kaybı kabul edemedim ve bu yüzden onu bırakmayı reddettim. Mezarı başında durup onu asla unutmaya söz verdim. Kalbime başka birini almayacağıma. Ölümünde bile kalbimin her zaman ona ait olacağına. On yıl boyunca bu sözüme sadık kaldım, bana yaklaştırmaya çalışan herkesi uzaklaştırdım. Başka bir kadınla bir ilişki kurma fikrini hiç düşünmedim bile. Birini hayatıma alırsam, onu ve verdiğim sözü ihanet etmiş gibi hissediyordum. Bu kolaydı. Bu sözü tutmak çok kolaydı.

On yıldan fazla bir süre boyunca, bir kez bile cazip gelmedi." Gözleri gözlerime dikildi. "Seninle tanışana kadar."

Nefesim kesildi. Sözlerinde beni duraklatan bir şey vardı. "Bir saniye. Karın öldüğünden beri hiç... Yani, bir kez bile..."

"Sen, son on yılda birlikte olduğum *ilk* ve *tek* kadınsın."

Bu sözlerin anlamı kalbimin atışını hızlandırdı. Kendimi... garip bir şekilde özel hissettim. Ben, Autumn DeValos, bir hiç olan ben, böylesine güçlü ve etkileyici bir adamı baştan çıkarmıştım.

"İlk tanıştığımızda, sen benim için tam bir baş belasıydın, aramızda bir şey olacağından hiç korkmuyordum." *İkimiz de öyleydik dostum.* "Ama zaman geçtikçe işler değişti. Duygular ortaya çıkmaya başladığında, ne yapacağımı bilemedim. O kadar uzun zamandır böyle duygular hissetmemiştim ki, başka birine karşı bu kadar güçlü, içgüdüsel bir ihtiyaç hissettiğimde paniğe kapıldım. Onları bastırdım. Onları görmezden geldim. Etrafımdaki herkese saldırdım. Onların ortadan kaybolacağını umarak onları kabul etmeyi reddettim. Ama artık çok geçti."

Birdenbire her şey *çok* mantıklı geldi. O konuşurken kafamda her şey yerine oturdu. Neden öyle davrandığımı. Neden kendini hep geri çektiğini. Neden aramızdaki şeyler çok ciddiye binince, gözlerimin önünde birdenbire kapanıp gittiğini. Beni uzaklaştırdığını.

Çünkü öyle yapması gerektiğini düşünüyordu. Bana karşı hissettiklerinden dolayı sadece suçluluk duymuyordu, aynı zamanda kafası karışık, öfkeli ve kaybolmuş hissediyordu.

Bu, akli başında herhangi birini öfkelenendirir ve daha sonra pişman olabileceği şeyler söylemesine neden olur.

Yoksa ben sadece onunla barışmak için çaresizce bahaneler mi uyduruyorum?

Artık gerçekten bilmiyordum.

Dimitri kalktı ve yaklaştı, ama hemen tekrar ayaklarımın dibine diz çöktü. O benim ellerimi tutarken, ben ona baktım, duygularım beni binlerce farklı yöne çekiyordu.

"O gün yaptıklarım için özür dilemeye başlayamıyorum," dedi ciddiyetle. "Aramızda olanlarla mücadele ediyordum, ama bu benim davranışımı hiçbir şekilde mazur göstermez. Bunu biliyorum. O günden beri her saniye kendimden nefret ettiğime inan bana

. Yemek yemedim. Uyumadım. Sana yaptıklarımı kaldıramadığım için neredeyse kendimi içkiyle öldürecektim. Sana verdiğim acı."

Yüzünden her kelimesinde samimi olduğunu anlayabiliyordum. Sesindeki çaresizlik benden anlayış göstermemi istiyordu ve ben de bunu çok istiyordum.

Bu, benimle birlikteyken hiç olmadığı kadar samimi davranıştıydı. Kelimenin tam anlamıyla kendini açıyor, ruhunu ve hissettiklerini bana ortaya koyuyordu. Sanki tamamen farklı bir Dimitri gibiydi. Açık ve dürüst. Gizemli sözler veya anlaşılmaz bakışlar arkasına hiçbir şeyi saklamıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum yumuşak bir sesle, kararlılığım neredeyse çatlamak üzereydi.

"Bilmiyor musun?" dedi, gözleri özlemle doluydu. Ayağa kalktı ve ellerini yüzüme koyarak başımı kaldırıp gözlerime bakmamı sağladı. Böylesine basit bir hareketin beni bu kadar... değerli hissettirmesi deliceydi.

Belki de Dimitri daha önce bana hiç böyle davranmadığı içindi.

"Sen," diye fısıldadı dudaklarımın üzerinde. "Sadece sen. Şu andan sonsuza kadar."

Kalbim onu dinlemem için *çığlık atıyordu*. Geçmiş geçmişte bırakmam için. Affetmem ve onunla birlikte yoluma devam etmem için. Sadece özrünü kabul etmem ve mutlu olmam için.

Ama beynim o kadar kolay affedemiyordu, korkunç, içimi kemiren bir düşünce kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu.

"Keşke sana inanabilsem." Beni öldürse de, onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekildim. Yüzünde acı bir ifade belirdi, elleri birkaç saniye boyunca başımın olduğu yerde havada asılı kaldı, sonra umutsuzca yanına düştü. "Ama bu daha önce de oldu. Yine olabilir..."

O ciddiyetle başını salladı. "Olmayacak. Yemin ederim."

Hüzünle gülümsedim. Gözlerim yaşlarla doldu, ama onları geri tuttum, onun için daha fazla gözyaşı dökmeyi reddettim. "Onu seviyorsun, Dimitri. Bu öylece değişmeyecek. Ve bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum, ama

zor olduğunu anlayabiliyorum, ama kalbinde birinci olmak için sürekli rekabet etmeyi reddediyorum."

"Hayır, bebeğim," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, öne doğru adım atarak yüzümü tekrar iki eliyle kavradı. "Rekabet falan yok. O benim çocuklarımla annesiydi. Hayatımın büyük bir parçasıydı. Onu her zaman bir şekilde saygı ve sevgiyle anacağım. Ama kalbim artık ona ait değil. *Sana ait.*" Gözlerimi kaçırmak istediğimde, başımı geriye doğru çevirdi ve gözlerimiz birbirine kilitlenene kadar eğildi, bakışları tamamen bana odaklanmıştı. "*Sana* aşığım, Autumn. Aklımdaki tek kişi sensin. Rüyalarımda gördüğüm tek kişi. Sensiz yapamayacağım tek kişi. *Sen.*" Elimi tutup kalbinin üzerine koydu. "Bütün benliğim senin. Her şey senin, istediğin gibi yapabilirsin. Sana yaptıklarımla için kalbimi söküp ellerinde parçalamak istesen, sana izin verirdim. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Gülümsemeni görmek için. Kahkahayı duymak için." Başparmağı alt dudağımı yumuşak bir okşama ile okşadı. Nefesim kesildi. "Dudaklarını tekrar hissetmek için. Her şeyi yaparım çünkü sensiz yaşayamam. Benim *malen'kaya d'yavolista'm.*"

Boğazımdaki düğümü yuttum, o büyüleyici gözlere bakarak, sadece gerçeği gördüm. Kalbim ve zihnim mutlulukla doldu. Onun sözleri ve davranışları beni ona bir şans daha vermem için ikna etti.

Ama bunun bir uyarısı olacaktı.

Elimi uzattım ve bir avuç dolusu saçını sertçe tuttum. Gözlerinde şehvet ve kafa karışıklığı parıldayarak tısladı. "Dizlerinin üzerine çök," diye emrettim.

Tereddüt etmedi ve önümde diz çöktü. Bu manzarayı görünce midem sıkıştı, itaatkarlığı içimde heyecan uyandırdı. Pahalı Armani takım elbiseli, iri yarı alfa erkek, sırf ben söyledim diye diz çökmüştü. Dudaklarım onun dudaklarının üzerine gelene kadar yavaşça eğildim. "Bir daha benimle uğraşırsan, inan *bana*, cesedini asla bulamazlar, Kasap."

Gülümsemi, yüzünü aydınlatan kocaman, ıslık ıslık, ayın üzerinde gibi bir gülümseme. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

Bir elimle saçlarını sıkıca tutarken, diğer elimle pantolonumun fermuarını açtım. Yüzünde açlık belirtileri belirdi. "Beni öpebilirsin

burayı öpebilirsin," dedim, amımı işaret ederek. "Çünkü seni affetmiş olsam da, telafi etmen gereken *ciddi* şeyler var."

Kırk İkinci Bölüm

AUTUMN DEVALOS

"OH, TANRIM. DIMITRİ. SİK BENİ. Evet. *Evet.*"

Dimitri inledi, dili klitorisimi yavaş, yumuşak daireler çizerek okşuyordu.

Bu adam ve lanet dili.

Havaalanında beni köşeye sıkıştırmasının üzerinden üç gün geçmişti ve bu, hayatımın en güzel üç günüydü. Takma adla sahip olduğum birçok şehir evinden birine çekilip, yemek yemek, uyumak ve *sevişmekten* başka bir şey yapmadık. Kelimenin tam anlamıyla. Oraya vardığımızdan beri hiç dışarı çıkmadık. Ona ciddi bir telafi yapması gerektiğini söylediğimde, bunu bir tür meydan okuma olarak algıladı ve bana orgazm üstüne orgazm yaşattı. Ama mesele sadece seks değildi.

Son üç gün boyunca, bana onun tarafından seilmek nasıl bir şey olduğunu tam olarak gösterdi. Değer verilmek. O, tanıdığım Dimitri'nin aynısıydı, ama aynı zamanda çok farklıydı. Sevgi dolu. Sevgi dolu.

Yanlış anlamayın, hala başımın belasıydı. Neredeyse her gün bir şey hakkında tartışıyorduk, ama bu bizim için ön sevişme görevi gören eğlenceli bir tartışmaydı.

Bu arada...

Zirveye ulaştığımda bacaklarım onun başını sımsıkı sardı ve tüm vücudumda, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar patlama yaşandı. Damarlarımda dolaşan zevk tam ve mutlak bir coşkuydu. Daha iyisi olamazdı.

Dimitri dişlerini uyluklarımın tepesindeki deriye geçirdi ve sert bir ısırıkla iz bıraktı. Ben tısladım, acı enfes bir zevke dönüştü.

Dimitri hakkında ęabucak fark ettiğim bir şey, bu adamın ciddi bir iz bırakma fetişi olduğuydu. şikayet ettiğimden değil. Aslında, bunu ęok seviyordum. Tüm o el izlerini, morlukları, öpücük izlerini ve ısırık izlerini onur nişanesi gibi sergiledim.

Dizlerinin zerine ękt, dudaklarında karanlık, günahkar bir sırtışla parmağıyla ęenesinden ıslaklığımı sildi. "Sen lanet olası bir tanrığasın," diye saygıyla fısıldadı, parmağını ağzına emerek. "Bacaklarını kaldır. Geniřęe aç. İşte böyle. şu benim için ıslanan güzel kğk amcığına bak."

Onun övgüleriyle eridim, tenim yanıyordu. Onun hakkında sevdiğim bir başka şey de, lanet olası ağzının kötü olmasıydı.

"Dimitri," diye inledim, ęaresizlikle onun penisine bakarak. Uzun, kalın ve sert duruyordu, yakınlığıyla beni kışkırtıyordu.

"Merak etme, bebeğim. Seni bekletmeyeceğim." Sevgi dolu sözleri içimi karıncalandırdı, midemde kelekler uğmaya başladı. Avuçlarını kıçımın altına koydu, parmakları etime gömüldü, dizlerini geniřęe açtı ve kalęalarını yavařęa öne doğru hareket ettirdi.

Penisinin başı girişime dokundu ve ben heyecanla titredim. Her santimetrede, o içime giriyordu, gittikęe daha derine iniyordu, amım onun etrafında dalgalanıyordu.

En dibine ulaştığında, başını geriye attı ve dudaklarından saf erkek tatmini ile dolu derin, erkeksi bir inilti ęıktı.

Göğüslerimi avuğladım, sadece onun hissini değil, aynı zamanda görüntüsünü de nefes nefese izledim. Sert vücudu benim için tamamen sergileniyordu. Kollarında ve göğsünde kaslar belirgindi. Derisinin altında damarlar atıyordu. Karın kasları o kadar sıkı ve belirgindi ki, üzerlerinde bir ęeyreklik zıplatabilirdim.

Bu kadar iyi görünmek yasadışı olmalı.

Ve o tamamen benimdi.

Şehvet dolu gözleri bana dikildi. Eli bir anlığına arkasında kayboldu, sonra bir bıçakla geri çıktı.

Amım onun sikini sıktı ve o homurdandı, diğer eliyle kalçamı sıkıca kavradı. Bıçağı havada çevirdi, bıçağın düz tarafı avucuna düştü ve sonra bana sapını uzattı.

"Şu anda hangi harfteyiz?"

Heyecan karnımın derinliklerinde birikti. "T," diye nefes vererek bıçağı aldım.

Gülümsedi ve ön kolunu uzattı, kalçaları yavaşça hareket etmeye başladı. Zevk içimi kapladı. İki harf çoktan onun bedenine kazınmıştı.

A ve U.

Onların görünümü beni boşalmaya daha da yaklaştırdı.

Bana ilk kez adımı derisine kazımamı istediğinde, bu düşünce beni neredeyse o anda boşaltacak olsa da, ona deli olduğunu söylemişim. Birçok şey yapmışım ama birinin vücuduna adımı kazımak benim için kesinlikle bir ilkti. Daha önce böyle bir şey yapacağına dair şaka yapmıştı ama milyon yıl geçse de onun gerçekten ciddi olduğunu düşünmezdim.

"Yap şunu, bebeğim." Yavaş ve rahat bir tempoda hareket ediyordu, penisi içeri girip çıkıyordu. "*Beni işaretle*," diye inledi. "Adını derime oy."

Gözlerim bir anlığına geriye doğru yuvarlandı.

Cidden, o benim lanet olası sonum olacak.

Yani, *siktir*. Cinsel olarak uyumlu olduğumuzu biliyordum, ama bu bambaşka bir seviyeydi.

Ağır ağır nefes alırken, bir elimle bileğini tuttum ve diğer elimle bıçağı derisine yaklaştırdım. Bıçağın ucu derisine değdiğinde, sanki heyecanı dayanılmaz hale gelmiş gibi, daha hızlı hareket etmeye başladı. Her kesikle içimde bir zevk dalgası yayılıyordu. Elimin titremesini engellemek için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekti. Dimitri, ilk kesimi yaptığımda, gözleri parlayarak, yüzünde hem zevk hem de acı karışımı bir ifadeyle tısladı. Birkaç santim uzunluğunda düz bir çizgi. Az miktarda kan ön kolundan aşağı sızıyordu

ve bu manzarayı görünce midem sıkıştı.

"Evet," diye homurdandı ve giderek daha hızlı pompaladı. "Beni tekrar kes."

Onun istediği gibi yaptım ve mektubu yatay bir kesikle bitirdim. İşimi bitirince, iki eliyle kalçalarını kavradı ve ileri doğru hamle yaparken beni penisine doğru sertçe itmeye başladı.

Mutluluk. Tamamen mutluluktı.

"Sen. Çok. İyi. Hissettiriyorsun," diye derin, alçak bir iniltiyle söyledi, her kelimeyi sert bir itmeyle vurgulayarak.

"Sen de... *oh, lanet* olsun, sen de. Daha sert, bebeğim. Daha sert."

Bana tüm gücüyle verdi, hiçbir şey saklamadan. Tüm vücudum titredi, başka bir orgazm hızla yükseldi, neredeyse beni ele geçirdi.

Bıçağı yana doğru fırlattım ve bıçak duvara saplandı. Dimitri vücudunu benimkine yaptırdı ve dudaklarını benim dudaklarıma çarptı. Dili, dağınık ve ıslak bir öpücükle ağızıma girdi ve ben de inleyerek ona karşılık verdim.

Omuzlarını sıkıca kavradım ve o tüm gücüyle acımasızca beni becerirken, hayatım pahasına ona tutundum. Çenemi ısırıdıktan sonra dişlerini boynuma geçirdi. *Sertçe* emdi, şüphesiz bir başka acı veren morluk bırakarak. Elleriyle ellerimi tutup başımın üstüne sabitledi, beni yerde tuttu. Ona karşı direndim, aslında serbest bırakılmak istemiyordum ama beni tam olarak istediği yerde tutmak için kullandığı gücü seviyordum.

"Dimitri! Siktir!" diye bağırdım, zevk o kadar yoğunu ki nefes bile alamıyordum. Orgazmım beni sertçe vurdu, duyularımı yok etti, saf bir coşku dalgası beni sardı.

Ben gevşedim. Dimitri sikmeye devam etti, sikini içeri dışarı, içeri dışarı pompaladı, sanki duramıyormuş gibi, her sert itişinde vücudum öne doğru sarsıldı.

"Seni çok sert bir şekilde dolduracağım," diye homurdandı, boynumun başka bir yerine geçerek dişleriyle beni biraz daha işaretledi.

Gözlerim geriye doğru yuvarlandı. *Tanrım*.

O, düşük, uzun ve derin bir iniltiyle, dilini cildimde gezdirerek içime boşaldı. Kalçaları birkaç kez daha pompaladıktan sonra memnun bir nefes verdi ve sonra tamamen üstüme yığıldı.

Uyandım, yataktan fırladım, kalbim deli gibi atıyordu. Kafam karışmıştı, uykulu gözlerimle karanlık, boş odaya bakınıyordum. Yanımda Dimitri, karnı üzerinde huzurla uyuyordu, kolları yastığın altında, başı yastığın üzerindeydi. Horlamıyordu. Tanrıya şükür, yoksa yedek yatak odasında uyuyor olacaktı.

Yüzümde somurtkan bir ifadeyle, kaslarımı kıpırdatmadan hareketsiz kaldım. Bir şey beni oldukça güzel bir rüyadan uyandırmıştı ve bunun ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Ama *bir* şeydi. O kadarını biliyordum.

Aşağıdan gelen bir ses kulağıma ulaştı ve tüm vücudum aşırı alarm durumuna geçti, kemiklerim sertleşti.

Lanet olası evimde biri mi var?

Muhtemelen yok, diye düşündüm. Büyük olasılıkla kedim Scuba Steve'di. İsteddiği zaman gelip gidiyor, bazen kanepeme ölü kuşlar ve fareler bırakıyordu. Biraz pislikti, ama hangi kedi öyle değildir ki?

Dimitri'ye bir kez daha hızlıca baktıktan sonra, sessizce yataktan çıktım. Bir yanım onu uyandırmam gerekip gerekmediğini merak ediyordu, ama bana daha önce o kadar iyi seks yapmıştı ki, onu dinlendirmek en iyisi olacaktı.

Adımlarımı hafif tutarak odanın karşısındaki kapıya doğru yürüdüm ve yerden iç çamaşırımı aldım. Evimde biri *varsa*, ona bedava gösteri sunmayacaktım.

Şehir evimde halı olması benim için bir avantajdı, yatak odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı inerken adımlarım ses çıkarmıyordu. Birkaç saniye aralıklarla durup dikkatle dinledim. Aşağıdan daha fazla gürültü geliyordu ve hiç şüphe yoktu ki evimde kesinlikle biri vardı.

Kim olursa olsun, kesinlikle ölecekti.

Merdivenlerin aşağısı bir koridora açılıyordu. Sola dönüp salona girebilir ya da sağa dönüp doğrudan mutfağa açılan yemek odasına girebilirdim. Evin her odasında küçük gizli yerlere silahlar ve bıçaklar saklamıştım. Sorun, fark edilmeden bunlardan birine ulaşım ulaşamayacağımdı.

Sessiz, telaşlı sesler kulağıma ulaştı. Sesler soldan geliyordu, ben de sağa döndüm, yemek odasından geçip doğrudan mutfağa gittim. Odanın ortasında büyük, mermer bir ada vardı. Hızla ilerleyip arkasına saklandım. Eğilerek, aradığım küçük bölmeyi bulana kadar elimi adanın dışından gezdirdim. Yumruğumun kenarıyla hafifçe vurdum ve bir silah çıktı.

Merhaba Maggie.

Maggie, bir .22 Magnum tabancaydı. Hafif, saklanması kolay ve her zaman güvenilir. Hızlı hareketlerle onu aldım, şarjörü ve namluyu kontrol ettim ve birinin odaya girdiğini duyduğum anda nişan aldım.

"Bu son oda," diye fısıldadı bir adam, sesi biraz boğuktu.

"Burayı temizledikten sonra yukarı çıkacağız. Unutma, öldürmek için ateş et. O tehlikeli," diye cevapladı başka bir adam.

O mu?

O pislikler Dimitri'nin peşindeydi. Kafamda binlerce soru dolaşıyordu. Kimdi onlar? Sergei'nin gönderdiği kiralık katiller miydi? Onun burada olduğunu nasıl öğrendiler? O konak, kimsenin bilmediği bir takma adla kayıtlıydı. Bu yüzden özellikle onu seçmiştim.

Eğer içlerinden biri hayatta kalırsa, ona sorardım ve cevap vermemeyi seçerse, işkenceyle cevabı alırdım.

Değerli bir ekip, bir odayı temizlerken dağılıp yayılırdı, bu da büyük olasılıkla odanın zıt uçlarında olacakları ve aynı anda öldürülmelerinin daha zor olacağı anlamına geliyordu.

Sorun değildi. Zorlukları severdim.

Uzanıp çekmecedan bir bıçak çıkardım ve hızla dönerek adanın arkasına geçtim. Solumdan ve sağımdan ayak sesleri geliyordu. Her biri adanın bir tarafında yürüyordu.

Heyecan kemiklerimde cızırdadı, Kızıl Ölüm derimi tırmalayıarak özgürlük istiyordu. Onun kontrolü ele almasına izin verirken dudaklarım sadistçe kıvrıldı. Bıçağı ters tutarak, iki ayağımı yere düz bir şekilde koyup çömelene kadar pozisyonumu ayarladım ve bekledim.

Soldaki ilk olarak görüş alanıma girdi. Yani, ilk o öldü.

Dizlerimin üzerinde kayarak, bıçağın keskin kenarını acımasızca onun bacaklarına sapladım, o acı içinde çığlık atarken onun etrafında döndüm, arkasına atladım ve bıçağı boynunun dibine sapladım, aynı anda adanın diğer tarafındaki diğer adama nişan aldım ve tetiği çektim.

Bang!

Mermi adamın kafasını, tam gözlerinin arasından delip geçti. Adam yere yığıldı. Birdenbire mermi yağmuru başladı ve ben yere yığıldım, dudaklarımdan bir tıslama çıktı. Kolumdan hafif bir acı dalgası yayıldı.

Sadece sıyrık, diye rahat bir nefes aldım.

Mutfağın yanındaki çamaşır odasına emekleyerek girdim ve kapıyı çarptım. Yolda silahımı düşürmüştüm ve kendime çok kızmıştım. Kurşunlar kapıyı delip geçti, odun parçaları üzerime yağdı. Aniden durduklarında, yeniden doldurmaları gerektiğini ve bu durumun saldırıya geçmek için tek şansım olduğunu anladım.

Ayağa fırlayıarak dışarı koştum ve taktik teçhizatlı bir adamın elindeki silahı yeniden doldurduğunu gördüm. Namluya bir susturucu takılmıştı. Gözlerimiz buluştu. Silahın şarjörünü yerine taktı. Bıçağımı fırlattım. O sağa atladı, ben de ileri atıldım ve uçan diz vuruşuyla dizimi göğsüne çarptım. Geriye doğru uçtu ama çabuk toparlandı, ters takla atarak ayağa kalktı.

Birbirimize yumruklar ve tekmeler atarak üstünlük sağlamaya çalışarak bir kavgaya tutuştuk. O *çok* iyiydi. Hizmetleri muhtemelen küçük bir servete mal oluyordu. Altı ay önce olsaydı, beni yenebilirdi, o *kadar* iyiydi. Ama benim için savaşacak başka bir şey vardı.

Sevdiğim adam.

Ve Dimitri'ye hiçbir şey olmasına izin vermem mümkün değildi.

Damarlarımda sevgi ve kararlılık dolaşırken, tüm gücümle ona saldırdım.

O yumruk attı. Ben eğildim, kollarımı onun kollarına doladım ve keskin bir hareketle çevirdim. Bir şey kırıldı. O acı içinde bağırdı. Bacağımı arkama doğru kaldırdım ve öne eğildim, böylece ayağım onun yüzüne çarpacaktı. O geriye doğru sendeledi, ağzından küfürler döküldü.

Topuklarımın üzerinde dönerek, göğsüne acımasız bir tekme attım. Geriye uçu ve cam sehpa sertçe çarparak onu parçaladı. İnledi ve kalkmaya çalıştı, sonra yere yığıldı ve bayıldı.

Yukarıdan gelen gürültüyle gözlerim tavana kaydı.

Hayır. Onlardan daha fazlası vardı ve Dimitri'yi uyurken bıraktım.

Bilinçsiz adamı olduğu yerde bırakarak odadan koşarak çıktım, merdivenleri çıktım ve yatak odama daldım.

Dimitri orada duruyordu, kanlar içinde, yüzünde saf öfke maskesi vardı. Etrafında üç ceset yatıyordu, kanlar güzel beyaz halıma sızıyordu. Dördüncü suikastçı onun önünde diz çökmüş, boynuna sıkıca dayanan bıçak sayesinde kırıdamıyordu.

Dimitri'nin gözleri bana çevrildi ve bir rahatlama dalgası onu sanki önümde yıkıyor gibiydi. "İyi misin?" Sesi granit gibiydi, sert ve kısık.

"İyiyim," diye nefes nefese cevap verdim. "Sen?"

"Sinirliyim," diye homurdandı. "Neden yatakta değildin?"

"Aşağıdan bir ses duydum, gidip bakmak istedim."

"Neden beni uyandırmadın?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Ses tonunu beğenmedim."

"Ses tonumu siktir et, Autumn!" diye homurdandı. "Bir grup suikastçı evimize girip bizi öldürmeye çalıştı."

"Awww," diye haykırdım, öne doğru adım attım. "Sen 'bizim evimiz' dedin."

Çok tatlısın."

Bana öfkeyle baktı. Ben sadece gülümsemeye devam ettim ve onun önünde durdum. Dudaklarına masum bir öpücük kondurdum ve o homurdandı, vücudu hafifçe gevşedi.

"Bu çok tatlı bir an, bunu bölmek istemem. Gitsem mi?"

Suikastçinin sesini duyunca tüm vücudum gerildi.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Dimitri. Öldürücü vuruşu yapmaya karar verdiği anı gördüm, kolunu geriye doğru sallayarak bıçağı suikastçinin boynuna sapladı.

"Bekle!" diye bağırdım.

Kaşlarını hafifçe çatarak Dimitri dediğimi yaptı.

Suikastçi, diğerleri ile aynı taktik teçhizatı giyyordu ve yüzünde kayak maskesi vardı. Maskeyi çıkardım.

"Vanessa."

Arkadaşım sayılabilecek iş arkadaşım gülümsedi. "Merhaba, Autumn." Güzel bir kadındı. Omuzlarına kadar uzanan bal sarısı saçları, kusursuz bir cildi ve çikolata kahvesi gözleri vardı. Otuzlu yaşlarının başında, uzun boylu ve kıvrımlı bir vücudu vardı.

Dimitri'nin bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Onu tanıyor musun?"

"Onun en iyi arkadaşım," dedi Vanessa, başını dik tutarak, kendinden emin bir şekilde.

"Hayır, değilsin," dedim inanamadan.

"Tamam, peki. Sen bu kadar antisosyal olmasaydın, en iyi arkadaş olurdu." Ben hiçbir şey söylemedim.

Yine gülümsedi. "Gördün mü? Söylemiştim."

Dimitri'nin elinden bıçağı aldım ve ona doğrulttum. "Bana şu anda burada ne yaptığını söyle Vanessa, yoksa boğazından pelvise kadar bağırsaklarını deşerim."

"Çok dramatik." Dimitri onu sertçe salladı. "Tamam, tamam, tanrım. Ama sadece en iyi arkadaşım olduğun için." Bana göz kırptı. Gözlerimi devirdim. "Ben burada iş için varım."

Siktir. Demek Sergei, onu öldürmeyi reddettikten sonra Dimitri'yi öldürmek için bir sözleşme yaptı.

"Kontrat açık mı?" diye sordum, omurgamdan aşağı bir ürperti geçerek.

"Evet. Üzgünüm Auty, Silver Fox'un senin adamın olduğunu biliyorum, ama on milyon dolar çok cazip bir teklifti." Bana ısrarla taktığı takma adı kullanması, içimde kabaran endişeyi dindirmek için hiçbir işe yaramadı.

On. Milyon. Dolar.

Bu kadar yüksek bir meblağ, dünyadaki tüm suikastçıların peşine düşmesine neden olurdu.

Dimitri'ye baktım. "Baban gerçek bir pislik." O sadece onaylayarak homurdandı.

Henüz babası ve beni Dominik'i değil, *onu* öldürmem için tuttuğu gerçeğini konuşma fırsatımız olmamıştı. Küçük "Sikiş festivali" balonumuzun tadını çok fazla çıkarıyorduk.

Ama artık bununla yüzleşmekten başka seçeneğimiz yoktu. "Bana da var mı?" diye sordum.

Vanessa başını salladı. "Bildiğim kadarıyla yok."

Bu beni biraz şaşırttı, ama her sorunu tek tek ele almalıydık. "Bir tane çıkarsa, onu almak ister misin?"

Hiç tereddüt etmedi. "Miktar yeterince yüksekse." Vanessa'yı sevmemin nedenlerinden biri, acımasızca dürüst olmasıydı. Yalan söylemezdi ya da olayları güzelleştirmeye çalışmazdı.

En akıllıca şey onu öldürmek olurdu. Böylece ödülü almak için endişelenecek bir suikastçı azalırdı.

İç çekerek, "Bırakın gitsin" dedim.

Dimitri hiç tereddüt etmeden dediğimi yaptı. Vanessa ayağa kalktı, hareketlerini yavaş ve tehditkar olmayan bir şekilde sürdürdü, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Geçmişimizden dolayı sana bir kezlik bir şans veriyorum, Vanessa. *Bir* kez. Hepsi bu kadar. Bunu bir daha denersen, yemin ederim yere düşmeden ölürsün ve Cole yetim kalır."

Oğlunun adı geçince yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Dimitri benim tek zayıf noktamdı. Cole ise onun zayıf noktasıydı. Oğlu üç yaşındaydı ve çok sevimliydi. İkimiz de aynı işte çalışırken birkaç kez karşılaşmıştık. Ne yaparsa yapsın, her gece oğlunu arayıp iyi geceler dileyceği bir kuralı vardı. Onu paradan daha çok seviyordu ve *bu* çok şey ifade ediyordu, çünkü Vanessa tamamen paraya odaklanmış biriydi.

Gözleri benimkilere dikildi, yaramazlığı ve dostluğu tamamen kaybolmuştu. Arkadaşlığımızın büyük bir darbe aldığını hissettim. "Anladım," dedi soğuk bir sesle.

Başımı salladım. "Çık git buradan."

O gittikten sonra Dimitri beni sıkıca kucakladı. "İyi misin?" diye saçlarıma fısıldadı.

Başımı salladım, onun kokusunu içime çekerek, kokusu beni anında sakinleştirdi. "Ne yapacağız?" Beni endişelendirmek çok zordu. Kolayca telaşlanmazdım. Ama Sergei ile olan olay, korku ve endişenin beni neredeyse tamamen yutmasına neden olmuştu.

Dimitri'yi kaybedemezdim. Kaybedemezdim işte. Kaybedersem hayatta kalamayacağımı biliyordum

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin derinliklerine baktı. Güç ve kuvvet yayıyordu, damarlarımı dolduran korkunun tek bir zerresi bile yüzünde görünmüyordu. "Aile toplantısı yapalım."

Bölüm Kırk Üç

DIMITRI VOLKOV

"YERİNE GEÇER MİSİN?" İllayana homurdandı.

"Peki nereye geçmemi istiyorsun?" Nikolai ters bir şekilde karşılık verdi. "Fark etmediysen, bu lanet koltukta başka yer kalmadı."

Kendi koltuğunda huzurla oturan Tatiana, bir eliyle büyüyen karnını okşayarak, gözlerinde eğlenceyle olan biteni izliyordu.

İllayana'nın diğer tarafında Aleksandr oturuyordu, yer kazanmak için omuzlarını içe doğru çekmişti, ama bu pek bir fark yaratmıyordu.

Üç kişilik bir kanepedydi, ama oğullarımın büyüklüğü nedeniyle İllayana onların arasında sıkışıp kalmıştı. Drea, kullanılabilir tek diğer koltukta oturuyordu, bu da Lukyan ve Arturo'nun ayakta kalması anlamına geliyordu. Hepimiz aile evimdeki ofisime sıkışmıştık. Geriye dönüp bakınca, toplantıyı oturma odasında veya yemek alanında yapmak daha akıllıca olurdu. Mutfak bile daha iyi bir yer olurdu. Ama tüm toplantılarımı ofisimde yapıyordum ve bu alışkanlığımı bırakmak zordu.

Masamın arkasında duruyordum, Autumn yanımdaydı, çocuklarımla birbirlerine bağırmalarına rağmen sadece onun varlığı ruhumu sakinleştiriyordu.

"Nereye gittiğin umurumda değil, sadece çekil! Saçımın üstündesin," diye şikayet etti İlayana.

Nikolai omzuyla onu itti. "O zaman bağla." "Ah! Çok sinir bozucusun!"

"En küçüğün sensin," diye araya girdi Aleksandr. "Sen taşın." "Şövalyelik diye bir şey duydun mu hiç?" diye tersledi kız.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Yeter," diye bağırdım.

Ya beni duymadılar ya da dinlememeyi tercih ettiler. İlayana, Nikolai ve Aleksandr itişip kakışmaya başladılar, birbirlerine bağırarak sinirlerinden seslerini yükselttiler.

Bakışlarım, kardeşleriyle her zamanki kavgaya katılmadan sessizce duran Lukyan'a kaydı. Onun davranışının ne kadar tuhaf olduğunu fark etmiştim. Ne kadar kaybolmuş ve üzgün görüldüğünü.

Bunun tamamen benim hatam olduğunu biliyordum.

Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, hiçbir şey işe yaramadı. O günden sonra her şeyin normale döneceğini umuyordum. Ona ne kadar değer verdiğimi göstermek için bir planım vardı. İşe yarayacağını umuyordum.

Hepsine susmalarını söylemek üzereydim ki, kulakları delen yüksek bir ısıklık odayı doldurdu. Bir anda tüm gürültü kesildi. Yanımda duran Autumn parmaklarını ağzından çekti ve bana göz kırptı.

Kalbim parçalandı. Tanrım, o kadını çok seviyordum.

Çocuklarım homurdanarak doğruldu, birkaç kez daha isteksizce itişip kakıştılar sonra sakinleştiler.

"Tamam," diye başladım, masamın önüne geçerek. "Sizi buraya çağırdım çünkü çok önemli bir konuyu konuşmamız gerekiyor. Konu büyükbabanızla ilgili."

"Öldü mü?" diye sordu Aleksandr açıkça.

"Hayır."

"Yazık," diye homurdandı.

Gerçek bu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hepinizin bildiği gibi, büyükbabanız Autumn'u beni öldürmesi için tuttu." Yedi çift göz Autumn'a çevrildi.

O, garip bir şekilde gülümsedi. "Ne? *Tabii ki*, bunu yapmadım."

"Evet, hepimiz sana çok minnettarız," dedim, elini okşayarak. "Dediğim gibi, büyükbaban resmi olarak bana karşı harekete geçti. O, mirasını ne kadar değer veriyorsa, itaati de o kadar değer veriyor, ama artık benden bunu alamıyor. Autumn onun istediğini yapmayı reddettikten sonra, benim için açık bir sözleşme yaptı."

Illyana nefesini tuttu. Aleksandr ve Nikolai homurdandı. Lukyan'ın yüzü sertleşti.

"Dün gece, yedi kişilik, yüksek eğitilmiş, yetenekli suikastçı ekibi, biz uyurken evimize girip beni öldürmeye çalıştı."

"Ne?!" Illyana çığlık attı.

Aleksandr öfkeyle hırladı. "Yeter. Sana bir koruma ekibi verilecek."

"Buna ihtiyacım yok."

"Aptal olma, baba." Nikolai'nin yüzünde sert bir ifade belirdi. "Arkanı kollayacak birine ihtiyacın var."

"Beni yanlış anladınız. Korumaya ihtiyacım yok çünkü zaten bir tane var." Autumn'a baktım.

O parmaklarını havada salladı.

Çocuklarım bu konuda başka bir şey söylemediler. Hepsi onu iş başında görmüşlerdi. Becerileri her şeyi anlatıyordu.

Illyana öne eğildi ve giderken omuzlarıyla kardeşlerini itti. "Açık bir sözleşme olduğunu nereden biliyorsun? Onları öldürmeden önce suikastçılardan birine soru sorabildin mi?"

Autumn, gruba telefonunu göstererek bu son soruyu ustaca yanıtlamaktan kaçındı. "Bunun yüzünden."

Herkes yaklaştı.

"Bu, sadece çok seçkin kişilerin erişebildiği özel bir web sitesi. Ben de onlardan biriyim. İnsanların, dünyanın her yerindeki suikastçıların görebileceği açık sözleşmeleri yükleyebilecekleri güvenli bir yer."

Autumn, cesetlerle ilgilendikten sonra önceki gece bana bu web sitesini göstermişti. Suikastçı topluluğu arasında oldukça gizli bir sır olduğunu düşündüm, çünkü daha önce böyle bir şey duymamıştım. Bana sadece web sitesini değil, aynı zamanda *benim* sözleşmemi de gösterdiğinde çok şaşırmıştım.

Bratva'nın *Pakhan'ı* olarak —eski Pakhan olarak— böyle bir şeyin varlığından haberdar olmam gerekirdi böyle bir şeyin varlığından haberdar olmalıydım, ama yine de hiçbir fikrim yoktu.

Bu beni çok sinirlendirdi. Bu kadar hazırlıksız hissetmek hoşuma gitmedi.

"Açık sözleşmeler aldatıcıdır," diye devam etti Autumn, herkes ilgiyle web sitesini incelerken. "Bu, herkesin alabileceği anlamına gelir ve bu nedenle birden fazla kişinin aynı ödülü talep etmesine neden olabilir. Miktar ne kadar yüksekse, ilgi de o kadar fazla olur."

Illayana'nın gözleri yukarı doğru kaydı. "Büyükbaba ne kadar koymuş?"

"On milyon. Gördüğüm en yüksek ikinci meblağ."

"İkinci mi?" Kaşlarımı çatarak, biraz kırılmış hissederek sordum. "Birinci kimdi?"

"Önemli değil," diye omuz silkti. "O çoktan öldü."

"O adamı kim öldürdü?" Lukyan ilk kez konuşarak sordu. Autumn kötücül bir gülümsemeyle, "*Ben*," dedi.

"Şimdi ne kadar olduğunu bilmem lazım." Illayana düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "On beş milyon mu?"

"Yimi?" Lukyan sordu.

"Yirmi beş?" diye cevapladı Illayana.

"Otuz mu?" Hepimiz şaşkınlıkla Aleksandr'a baktık. "Ne?" diye homurdandı, odanın içindekilere bakarak. "Şimdi merak ettim. Lanet olsun, dava et beni."

"Sanırım konudan sapıyoruz," dedi Autumn gülerek.

Herkesin iyi anlaşmasını görmek kalbimi ısıttı. İtiraf etmeliyim ki, Autumn'u resmi olarak aile evimize getirdiğimde işlerin biraz garip ve rahatsız edici hale gelmesinden korkmuştum, ama tam tersi oldu. Çocuklarım çok nazik, misafirperver ve sıcakkanlı davrandılar.

"Dediğim gibi," diye devam etti, uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden atarak. "Açık sözleşmelerle, herkes ödülü almaya çalışabilir. On milyon gibi bir meblağ söz konusu olduğunda, birçok

kişi bunun için rekabet edecektir. Bu hem iyi hem de kötü olabilir. İyi, çünkü daha fazla kişi daha fazla rekabet demektir. Başka birinin ödülü önce almasını engellemek için birbirlerini öldürme ihtimalleri yüksektir. Kötü, çünkü bazı durumlarda, takım kurmaya karar verebilirler. Hedefi birlikte öldürürler ve işleri bittiğinde ödülü aralarında eşit olarak paylaşırlar, tıpkı dün geceki takım gibi. şu anda, Dimitri'nin sözleşmesiyle ilgilenen yirmi yedi kişi var.

"Bu bilgiyi nereden görebilirsin?" diye sordu Arturo, mavi-yeşil gözleri ölümcül ve odaklanmış bir şekilde.

Autumn, bulana kadar web sitesini karıştırdı. Onlara gösterdi. "İnsanlar çeşitli nedenlerle ilgi gösterir, ama asıl nedeni diğerlerini caydırmaktır. Bir sözleşmeye ilgi çok fazla olursa, bazıları denemeye bile tenezzül etmez. Diğer bir neden ise, belirli suikastçılar bir sözleşmeye isimlerini yazdıklarında, diğerlerini korkutup kaçırabilirler, çünkü onlar açıkça yüzleşmek istemiyorlar. İşte böyle." "İLGİ BİLDİR" yazan düğmeye ulaşana kadar sayfayı kaydıldı. Düğmeye bastığında, adı diğerleriyle birlikte sözleşmenin altında göründü.

Suikastçılar için bir sosyal medya platformu gibi görünüyordu. Kullanıcı adı The Crimson Death (Kızıl Ölüm) ve profil resmi kanla kaplı bir hançerdi.

Sözleşmeye adını yazdırdıktan sonra, beş isim neredeyse anında geri çekildi.

Drea alçak bir ısıık çıldı. "Sen biraz sert birisin, değil mi?" Autumn ona sinsi bir gülümseme attı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Siteyi kapatabilir misin?" diye sordu Tatiana, sesinde endişeyle.

"Bazıları dener, ama site dağlarca güvenlik duvarıyla korunuyor. Siteyi yönetenler, siteyi korumak ve sürdürmek için en iyilerin en iyilerini çalıştırıyorlar."

Kravatımı düzelttim ve boğazımı temizledim. "şu anda üstünlük bizde. Autumn o sitedeki herkesi tanıyor, yani nasıl çalıştıklarını biliyor. Ama bir şeyler yapılmalı. Bu durumun devam etmesine izin verilemez."

Aleksandr kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi hava ile doldurdum. "Büyükbabanızı öldüreceğiz," dedim, gözlerimi çocuklarımin üzerinde tek tek gezdirerek. En küçük oğluma geldiğimde durdum ve onun bakışlarını karşıladım. "Ve bunu *Lukyan* yapacak."

Lukyan'ın ağzı açık kaldı. Oda sessizliğe büründü, herkes şoktan konuşamıyordu.

Sonra Aleksandr ve Nikolai harekete geçerek ayağa fırladılar.

"Delirdin mi sen?!" Aleksandr bağırırken, Nikolai de "Ciddi olamazsın!" diye bağırdı.

Sırtımı düzelttim, dik durdum ve onlara baktım. "Çok ciddiym."

"Baba, mantıklı ol," diye azarladı Aleksandr. "Büyükbaba çok tehlikeli. Üzgünüm Lukyan," diye ekledi hızla, küçük kardeşinden özür dileyerek devam etti, "ama o böyle bir şeyi kaldıramaz. Yeterince ciddi değil. Her şeyi lanet bir şaka gibi görüyor. Sonunda kendini öldürecek!"

"Aleksandr haklı," Nikolai de katıldı. "Seni seviyorum Lukyan ve sadece seni korumak istiyorum. Büyükbaba senin üstesinden gelemeyeceğin kadar büyük bir düşman."

Lukyan gözlerimin önünde küçülmüş gibiydi, Aleksandr ve Nikolai'nin sert sözleri onu küçük hissettirmişti. Vücudunun öne eğilmesinden, başının aşağıya doğru sarkmasından bunu anlayabiliyordum. Onlar benim ona duyduğum güveni duymuyorlardı ve bu onu incitiyordu.

"*Yeter*," diye bağırdım, onlara sert bir bakış atarak. "Kardeşin bunu yapabilecek kapasitede, nedenini bilmek ister misin? Çünkü o güçlü. Akıllı. Kurnaz. Aklına koyduğu her işi başaracak azim ve kararlılığa sahip. Ve kaygısız tavırları sayesinde, büyükbabanın kötü bir şey yapacağından şüphelenebileceği son kişi o olacaktır. Sergei, Lukyan'ın yanında gardını indirecek çünkü o da sizin gibi onu hafife alıyor. Ben *almıyorum*."

Lukyan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Birkaç hafta sonra Anya Tarasov ile görücü usulü evlenmek için Rusya'ya gidecek, bu da Sergei'yi öldürmesi için mükemmel bir fırsat olacak.

Sergei'yi öldürmesi için mükemmel bir fırsat olacak."

Aleksandr saçını yolmak ister gibi görünüyordu. "Tekrar ediyorum, *sen deli misin?! Ondan sadece dünyanın en tehlikeli ve güçlü adamlarından birini öldürmesini istemiyorsun, aynı zamanda bunu kendi sahasında yapmasını mı istiyorsun? Hiçbir destek olmadan?"*

"Yardımcıları olacak. Autumn ve ben orada olacağız."

Aleksandr'ın ağzı açılıp kapandı. Nikolai'ye neredeyse şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Anlamakta zorlandığını görüyorum, o yüzden açıklayayım. Büyükbaban, bu görücü usulü evliliği onaylamadığını biliyor ve Lukyan'ın Rusya'ya tek başına seyahat etmesine asla izin vermeyeceğini de biliyor. Ben gitmezsem, şüphe uyandırır."

"Peki ya seni öldürmeye çalıştığı gerçeği ne olacak?" diye sordu Ilayana.

"Tarasov ile yapılan bu anlaşma, Sergei'nin söylediğinden daha önemli. Ticaretinin devamı için hayati öneme sahip. Tedarik yollarına erişimi olmadan, siparişleri yerine getirememek gibi ciddi bir sorunla karşı karşıya kalır. Bu anlaşmanın sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesi *gerekiyor*. Düğünün ortasında beni öldürmeye çalışan insanlar olması, bir sorun yaratır."

Arturo'nun yüzünde bir şey değişti. "Sence bu onu sözleşmeyi iptal etmeye ikna edebilir mi?"

"İptal etmek mi? Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Ama askıya almak mı? Evet."

Autumn öne çıktı. "Her sözleşmede, uyulması gereken koşullar koyabilirsiniz. Umudumuz, Sergei'nin sözleşmeye bir karartma dönemi koymasını sağlamak, yani bu süre zarfında hiç kimse ödülü talep edemeyecektir."

"Büyükbaban Lukyan'a Rusya'ya eşlik ettiğimi fark ettiğinde, sözleşmeyi askıya alacaktır. Bundan eminim. Düğünde bir şeylerin olmasını ve anlaşmanın sonuçlanmamasını göze alamaz. Autumn benimle geleceği için, Sergei onun ne yapmaya çalıştığını *bildiğimi* anlayacaktır. Beni öldürmeye çalıştığını. Paranoyaklaşacak ve bana karşı tetikte olacaktır... Ama Lukyan?"

Tüm gözler ona çevrildi. Onların bakışları altında daha dik durdu, omuzlarını geriye attı, sırtını düzeltti, başını dik tuttu.

"Lukyan tamamen fark edilmeden içeri girebilecek. Sergei'yi öldürme şansı en yüksek olan kişi o ve bunu başardığında komutayı ben devralacağım. Adamların misilleme yapmamalarını sağla."

Tatiana sandalyesinde kıpırdadı. "Seni dinlerler mi? Liderlerinin öldürülmesini planlamış olacaksın. Ya intikam almak isterlerse?"

"Bazıları muhtemelen ölecek," omuz silktim umursamazca. "Ama yıllardır Sergei'ye karşı bir hamle planlıyorum. Zamanla, yavaş yavaş onun saflarına girip adamlarını kendi tarafıma çektim. Yarısından fazlası liderlik değişikliğini kabul etti. İhtiyacım olan tek şey bu. Bir kez gücümü gösterirsem, diğerlerini de boyun eğmeye zorlamak için yeterli olacaktır."

Aleksandr ve Nikolai'nin yüzlerindeki ifadeden, hâlâ plana katılmadıklarını anlayabiliyordum. İki de kardeşlerinin güvenliğinden endişe duyuyorlardı. Onu seviyorlardı. Ona kötü bir şey olmasını istemiyorlardı.

Ama benim ona duyduğum güveni onlar da duymalıydılar. Lukyan bunu yapabilecek kapasiteden fazlasına sahipti. Sadece kendini kanıtlamak için bir şans verilmesi gerekiyordu. Kardeşlerine, onların sandığı gibi bir şaka olmadığını göstermek için.

Lukyan'ın gözlerine baktım. "Ne dersin evlat?" diye sordum. "Hazır mısın?"

Karanlık, şeytani bir sırıtış dudaklarını kıvrılttı. "Evet, lanet olsun."

Kırk Dördüncü Bölüm

L

Bir parça patlamış mısır havaya attım ve ağızımla yakaladım, yüksek sesle mırıldanarak. Gözlerim önümdeki bilgisayar ekranlarına sabitlenmişti. Onlarca ekran vardı ve her biri Volkov evinin içinden farklı bir kamera görüntüsü gösteriyordu. Onları eve girerken yerleştirmiştım. Her zaman onların görüntülerine giriş yapıp oradan izleyebilirdim, ama kendime ait olanları istedim. Özellikle de yatak odalarında kamera olmadığı için.

Kamera yerleştirdiğim tek yatak odası Lukyan'ın odasıydı, böylece onu istediğim zaman izleyebiliyordum. Benim tatlı, muhteşem Lukyan'ım. *Ahhhh*. Uzun, koyu saçları ve güzel mavi gözleriyle o kadar rüya gibiydi ki.

İlk görüşte aşık olmuşum.

O da bunu hissetmiş olmalıydı. Bu his çok güçlüydü, tek taraflı olamayacak kadar kozmikti. Sadece benim hissettiğim bir şey olamazdı. Bundan emindim.

Ayaklarımı masanın üzerine uzatıp, rahat deri koltuğuma yaslanarak, Papa D'nin ofisinde Volkovları izledim ve ağızıma daha fazla patlamış mısır atmaya devam ettim.

Yani, benim Lukyan başka bir kadınla evlenmek üzere mi ayarlanmıştı? Bu kesinlikle olmayacaktı.

Planımı biraz değiştirmem gerekecek gibi görünüyordu, ama sorun değildi. İşler tam olarak istediğim gibi gitmediğinde oldukça keyif alırdım. Böylesi daha eğlenceliydi.

Fareyi kullanarak Lukyan'ın yüzünü yakınlaştırdım, amım titriyordu. Ne kadar yakışıklı olduğunun farkında bile değildi.

Masamın üzerinde en değerli eşyalarım duruyordu. Onun yatak odasından aldığım bıçak. Onun saçından bir tutam. Onların deposunda çalışırken giydiği koyu renkli tişört. Binlerce fotoğraf fotoğraf fotoğraf fotoğraf sıralanmış duvar duvarın duvar bazı fotoğraflar, onun normal günlük işlerini yaparken uzaktan çekilmişti. Sokakta yürürken. Arabaya binerken. Kahve almak için sırada beklerken. Bazıları ise çok daha yakından çekilmişti, örneğın yatakta uyurken. Takıntım kontrolden çıkmaya başlamışti. Bunun farkındaydım. Anlıyordum.

Ama umurumda değildi.

Lukyan *benimdi* ve kimse onu benden almaya çalışamazdı.

O bile.

Sizlere küçük bir not

Bratva Butcher'ı okuduğunuz için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM! Umarım okumaktan benim yazmaktan aldığım kadar keyif almışsınızdır!

Seri hakkında size biraz bilgi vereyim. Bildiğiniz gibi, Bratva serisi birbiriyle bağlantılı bir seridir ve her kitap farklı bir çifti konu alır, ancak genel hikaye ve olay örgüsü aslında tüm seri boyunca devam eder. Bazı kitaplar birbiriyle örtüşür ve size daha önce olan olayları farklı karakterlerin bakış açılarından görme fırsatı sunar.

Bir sonraki kitap Lukyan ve onu takip eden kişi etrafında şekillenecek.

Tekrar tüm okuyucularıma çok teşekkür etmek istiyorum. Bu hikaye benim için çok özel bir yere sahip. Dimitri hakkında bir hikaye yazmak istediğimi hep biliyordum. O her zaman en sevdiğim karakterdi, Aleksandr da onu yakından takip ediyordu, ve ona mutlu bir son vermek istedim.

Vaktiniz varsa ve hikayeyi beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim!

T J x

Beni takip edin

BEĞENDİM ;)

İçindekiler

[. Bölüm](#)

[Önsöz](#)

[1. Bölüm Bir](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. Onikinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On sekizinci bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[21. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[30. Otuzuncu Bölüm](#)

[31. Otuz Birinci Bölüm](#)

- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
- [37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
- [38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
- [39. 39. Bölüm](#)
- [40. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
- [41. Kırkıncı Bölüm](#)
- [42. Kırk Birinci Bölüm](#)
- [43. Kırk İkinci Bölüm](#)
- [44. Kırk Üçüncü Bölüm](#)
- [45. Kırk Dördüncü Bölüm](#)
- [46. Sana küçük bir not](#)
- [47. Beni takip et](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

